

3 1761 04709948 6

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

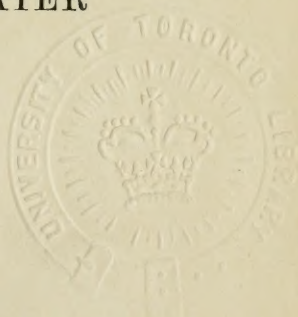
Theophrastus, Fragmenta

THEOPHRASTI

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ LIBRI FRAGMENTA.

COLLEGIT DISPOSVIT PROLEGOMENIS INSTRVXIT

AVGVSTVS MAYER

508072

6. 6. 50

MCMX

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

МХГАЕС

ТРАНСИТИ

АТКМДАТ 1881 СЕНЕВА 1881

ТЕВНЕРЪ, ИЗДАТЕЛЬ И ПЕЧАТНИКЪ

ИЗДАНИЕ ПЯТОЕ

III

СЕНЕВА

1881

ИЗДАНИЕ ПЯТОЕ

ИЗДАТЕЛЬ И ПЕЧАТНИКЪ

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVNERI

IOANNI AB ARNIM

S.

PROLEGOMENA.

I. De editionis consilio atque ratione.

Theophrasti *περὶ λέξεως* librum restituendum mihi proponens non ea tantum fragmenta rhetorica, quae Theophrasti praedita nomine apud rhetoras Graecos Latinosque occurrunt, colligenda censui¹⁾: exilia enim sunt neque quidquam per se ipsa iuvant rhetoricae studiosos nisi suo loco in Theophrasteae doctrinae quasi corpus interposita.

Itaque id egi, ut universum *λεκτικὸν τόπον* ex Theophrasti doctrina lectoribus proponerem. Quod ita tantum fieri potuit, ut de Ciceronis, Dionysii, Quintiliani, Demetrii fontibus quaereretur. Quo facto statui potuit amplissima ex Theophrasti *περὶ λέξεως* libro excerpta iis auctoribus ad manus fuisse. Quae excerpta ex Theophrasteae doctrinae ordine proposui, 'fragmenta' sub Theophrasti nomine tradita suo loco ponere studens.²⁾

1) Quorum pleraque praebet Maximilianus Schmidt, De Theophrasto rhetore Halis 1839, pg. 37 sqq. Duo sola fragmenta habet Ioannes Meursius in disputatione 'Theophrastus sive de illius libris, qui iniuria temporis interciderunt' inscripta (1638; apud Gronovium vol. 10² pg. 642). In Wimmeri fragmentorum collectione (Theophrasti opera III) praeter quattuor fragmenta apud Demetrium servata (93—96) et unum, quod apud Ammonium extat, (65) nihil inveni. Numeros servavimus editionis Schmidtii, cuius fr. IX eiciendum est: non enim Theophrastus Eresius sed rhetor quidam Lolliani aequalis ibi commemoratur.

2) Ad Theophrasti librum restituendum et Isocrateae scholae et Aristotelis doctrinam adhibuimus, quorum praecepta Theophrastus in usum suum convertit. Illi enim scholae adnumerari potest Anaximenes Lampsacenus (cf. P. Wendland, Anaximenes von Lampsakos, Berlin, Weidmann 1906). Quod Isocratis ipsius attinet *τέχνην*, secutus sum quae M. Sheehan (De fide artis

Theophrastei libri dispositionem restitui licuit excerptis ipsis inter se comparatis. Ciceronis enim excerptum in 'oratore ad Brutum' extans tria pertractat argumenta: I. *περὶ τριῶν λόγου χαρακτήρων* (§ 20—99), II. *περὶ ὀνομάτων ἐκλογῆς* (§ 134), III. *περὶ ὀνομάτων συνθέσεως* (§§ 140 sqq.). Demetrius autem mirum in modum eo ipso loco Ciceronem excipiens, ubi illius excerptum nos deficit, praebet ultimam partem excerpti *περὶ συνθέσεως* atque deinde (IV) excerptum *περὶ ἰδεῶν*.¹⁾ Eadem dispositio elucet ex loco Simplicii (in categ. edit. Ven. fol. 4 v., ed. Basil. pg. 3 B), ubi aperte *περὶ λέξεως* libri argumenta enarrantur.²⁾

Quod ad Theophrasti operis formam attinet³⁾, uno solo volumine comprehensum esse mihi videtur: non enim habemus cur Diogenis Laertii indici (V 47) fidem negemus, ubi titulus extat *περὶ λέξεως* ᾱ.⁴⁾ Aliter sensit Usener (Anal. Theophr. pg. 9), qui ex Simplicii loco supra laudato coniecit mancum exemplar Diogeni ad manus fuisse.⁵⁾

rhetoricae Isocrati tributae, Bonnae 1901) docte exposuit; Aristotelis autem ex scriptis rhetoricis praeter artem Theodecteam (de qua cf. pg. XXXVII) hic maximi momenti est *περὶ λέξεως* liber (Rhet. III 1—12), quoniam eo ipso usus est Theophrastus, ut magistri nisus fundamentis novam perficeret elocutionis doctrinam (cf. Herm. Diels, Über das dritte Buch der aristotelischen Rhetorik, Abh. der Berl. Ak. d. Wiss. 1886. IV). Recentioribus rhetoribus Aristotelis liber per solum Theophrastum innotuit, quamquam libentius Aristotelem laudant quam Theophrastum.

1) Pariter 'delectus verborum' in 'oratore ad Brutum' minus accurate (§ 134) enarratus suppletur a Quintiliano (VIII 3, 15 sqq.) et in altero Ciceronis excerpto (de or. III 148 sqq.).

2) cf. infra pg. 15.

3) Dubitari non potest, quin omnia Theophrasteae doctrinae vestigia — quoad ad *λεκτικὸν τόπον* pertinent — ad eius *περὶ λέξεως* librum sint referenda, qui solus in scholis auctoritatem nactus esse videtur.

4) Haudquaquam repugnant duo Dionysii testimonia (vol. I 23, 19; II 66, 12 U.-R.) ubi Theophrasti liber verbis 'ἐν τοῖς *περὶ λέξεως*' laudatur.

5) Cum enim traditum sit 'καθὸ μὲν γὰρ λέξεις (sc. αἱ φωναὶ) ἄλλας ἔχουσι πραγματείας ἅς ἐν τῷ *περὶ τοῦ λόγου στοιχείων* ὁ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ ...', Usener putavit primum totius

Pauca denique addenda sunt de studiis Theophrasteis hac aetate in lucem editis. Qua in re sua laude fraudandus non est Ludovicus Radermacher Demetrii editor.¹⁾ Sed prima horum studiorum certiora fundamenta iecit Antonius Westermann²⁾ Theophrastum tria illa dicendi genera constituisse contendens; contra dissertationem Hugonis Rabe (De Theophrasti libris *περὶ λέξεως* Bonnae 1890) ne in singulis quidem rebus disputare nobis licuit, quoniam inquirendi viam ab ea, quam nos ingressi sumus, prorsus diversam vir doctus secutus est.³⁾

II. De Dionysio.

Theophrasti de tribus generibus dicendi doctrinam — totius *περὶ λέξεως* libri gravissimum argumentum — Dionysius libri de Demosthene scripti initio nunc deperdito accuratius exposuisse videtur (cf. fragm. pg. 6 adn. 2). Itaque id nobis agendum est, ut disputatio ea, quoad fieri potest, et ex Dionysiani libri parte adhuc servata et aliis testibus

operis librum *περὶ τοῦ λόγου στοιχείων* inscriptum fuisse, tum secuta esse reliqua tria argumenta a Simplicio enumerata. Nos autem (cf. infra pg. 15) Simplicii textum mutilum esse putamus; excidit enim libri titulus ipse scribendumque videtur: *ὡς ἐν τῷ περὶ <λέξεως περὶ τῶν> τοῦ λόγου στοιχείων ὁ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ . . .*

1) Studien zur Geschichte der antiken Rhetorik, Mus. Rhen. 52, 412 sqq. et 54, 285 sqq. cf. imprimis caput V ('Exkurs: Theophrast *περὶ λέξεως*'). — Demetriani textus emendationes plerasque debeo Ioanni ab Arnim (Woch. f. klass. Phil. 1904, 201 sqq. et 228 sqq.) magistro humanissimo.

2) Geschichte der Beredsamkeit I 170. Contra disputaverunt W. Schmid: Zur Geschichte der antiken Stillehre, Mus. Rhen. 49, 133 sqq. et G. L. Hendrickson, Americ. Journal of phil. XXV. 125 sqq.

3) In iis quae sequuntur 'Prolegomenorum' capitibus in universum disputavi de iis auctoribus, quibus excerpta Theophrastea ad manus fuerunt aut quorum libris Theophrastus ipse uti potuit (Aristotelis Anaximenisque); capitum ordinem ita disposui, ut fragmentorum lectores maiore cum commodo Prolegomena possint inspicere.

in auxilium vocatis restituatur (quod factum est fragm. pg. 6—20).

A Dionysio autem ea maxime de causa nobis incipiendum est, quod ex eo solo ostendi potest tria dicendi genera Theophrastum constituisse (cf. pg. 6); praetereaque librorum *περὶ ἀρχαίων ῥητόρων* dispositioni nihil aliud subest quam ipsa trium generum doctrina. Priore enim libro de iis agitur oratoribus, qui proprium dicendi genus invenerunt (Lysias, Isocrates, Isaeus¹), altero continentur ii, qui unum ex tribus illis generibus ad perfectionem expolierunt (Demosthenes, Hyperides, Aeschines, cf. de Dinarcho vol. I pg. 297, 1 U.-R.). Atque ne in operis quidem consilio Dionysium suum ingenium esse secutum elucet ex Ciceronis de or. III 28: 'suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim (*δεινότητα*) Demosthenes habuit'. Ibi enim praeter Isaeum omnes inveniuntur oratores a Dionysio tractati atque id ipsum quod Demosthenicae *δεινότητος* semina dicitur Isaeus iecisse (vol. I pg. 123, 23) ostendit a vulgata opinione consulto Dionysium recessisse.

Atque in priore libro non expresse Lysias humili, Isocrates medio, Isaeus sublimi dicendi generi adscribuntur. Immo vero omnino de dicendi generibus ibi sermo non est, sed 'idearum' doctrina proponitur: Lysiae enim 'necessariae' virtutes atque ex 'adscitis' duae (*ἡθοποιία* et *ἐνάργεια*) adscribuntur. Isocratis autem ut genus dicendi describatur,

1) Quod ad sublime genus attinet, perspicuum est Dionysio rationem non satis constituisse. Nam quae in de Dem. cap. 1 ponuntur exempla sublimitatis (Gorgiam dico et Thucydidem) ideo a totius operis consilio aliena erant, quod Dionysius oratores Atticos in canonem illum receptos tractare sibi proposuerat. Atque, quominus Demosthenem adhiberet, qui sublimitatis exemplum est in Schol. cod. Ven. A. ad II. III 212 (pg. 151, 3 Dind.) ea re impeditus est, quod ei facultatem illam unoquoque dicendi genere recte utendi (quam facultatem vulgo quidem sed perperam putant a Dionysio Demosthenis *δεινότητα* vocari) tribuere voluit. Itaque ad Isaeum, quem Demosthenis magistrum fuisse Hermippus dixit, ei confugiendum erat.

iuxta ponuntur Lysiae virtutes (de Isocr. cap. 2) et τὸ μεγαλοπρεπές (c. 3) id est generis sublimis ornatus, cuius rei causa sane ea est, quod medii generis ornatus ex 'necessariis' illis virtutibus aut 'ideis' atque idea μεγαλοπρεπειίας componitur.¹⁾ Denique in iudicio de Isaeo δεινότητος ideam describit, qua maxime sublime genus efficitur (vol. I pg. 149, 11).

Quae idearum doctrina pariter Theophrasto debetur atque generum dicendi doctrina, quae initio libri de Demosthene scripti enarratur; ibi cap. 1 occurrunt Gorgias et Thucydides (genus sublime)²⁾, cap. 2 Lysias (genus humile), cap. 3 Isocrates (genus medium).³⁾

Ceterum adnotari par est Dionysium procul dubio eiusdem formae excerptum ex Theophrasti περὶ λέξεως libro confectum ante oculos habuisse atque Ciceronem in 'oratore'. Nam de Demosth. capp. 1—34 περὶ τριῶν λόγων χαρακτήρων capp. 35 sqq. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων agitur, quae etiam Ciceronis sunt argumenta.

1) Ibi minus bene Dionysio res processit, quod Isocrates sine dubio non purae atque temperatae μεσότητος, quam ostendit Peripateticorum maxime elocutio, sed floridi dicendi generis, sophistarum proprii (quae est altera medii generis varietas), exemplum est. Isocrates enim praecipue sequitur ideam suavitatis (τὸ ἡδύ). Itaque Dionysio ut eius μεσότητος exemplum, quae re vera μικτὴν λέξιν ostendit, Peripateticus scriptor (ex gr. Demetrius Phalereus) ponendus erat, quod quominus faceret 'canone' illo oratorum Atticorum impeditus est. Altera ex parte fit, ut idea suavitatis, Isocratis re vera propria, (cf. Cic. de or. III 28) apud Dionysium prorsus fere silentio prematur.

2) Qua ex discrepantia cum priore de antiqu. orat. libro elucet hic non sui operis consilium sed auctoris sui Theophrasti sententiam Dionysium esse secutum.

3) Theophrastus autem (fr. IV S) ut Dionysius ipse dicit huius generis inventorem posuit Thrasymachum; Isocrates autem ornamenta elocutionis a Thrasymacho inventa perfecit atque expolivit (Cic. or. 175); itaque procul dubio apud Theophrastum Isocrates medii generis τελειωτής erat, εὐρετής Thrasymachus. Itaque ne dispositio quidem Dionysii bene se habet: potius ita erat dividendum, ut Lysias et Isocrates γραφικοί, Demosthenes, Aeschines, Hypereides ἀγωνιστικοί oratores vocarentur.

III. De Cicerone

a) De 'oratore ad Brutum'.

Si quidem omnino Theophrastea doctrina in 'oratore ad Brutum' inest, ex ipsa rei natura effici potest ex Theophrasto eas tantum libri partes hauriri potuisse, quae et technologiam ipsam exhibent et pertinent ad λέξιιν. Quibus condicionibus hae libri particulae sufficiunt:

I. Περὶ τριῶν λόγου χαρακτηήρων:

1. §§ 20. 21. Tria dicendi genera summatim enumerantur.
2. §§ 36. 52. 53. De trium generum causa: tria genera κρισεων et προαιρέσεων varietate effici docetur.

Quae varietas duplicem in modum demonstratur:

- a) historice (§§ 37—42): περὶ γενέσεως χαρακτηήρων
- b) per εἶδη litterarum (§§ 61—68)

3. § 69: περὶ τελῶν χαρακτηήρων
4. §§ 70—74: περὶ χρήσως χαρακτηήρων
5. §§ 75—99: tria dicendi genera accurate exponuntur.

II. Περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων § 134.

III. Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων §§ 140 sqq.

1. Περὶ ἀρμογῆς §§ 149—163.
2. De figuris antitheticis §§ 164—167.
3. Περὶ ῥυθμοῦ §§ 168—229
 - a) Περὶ γενέσεως ῥυθμοῦ §§ 174—176
 - b) Περὶ αἰτίας ῥυθμοῦ §§ 177 sq.; 185—187
 - c) Περὶ φύσεως ῥυθμοῦ §§ 179—198
 - d) Περὶ χρήσεως ῥυθμοῦ §§ 199—218.
4. De periodo §§ 207—212; 225; 221 sq. 1)

1) Reliqua 'oratoris' argumenta quod attinet, duo sola (§§ 43—60 et §§ 121—133) technica sunt; quae tamen non ad λέξιιν pertinent sed ad ceteras rhetoricae partes. Ceterum reliqua libelli argumenta omnia Philoni debentur Ciceronis doctori, praeter duas solas particulas (§§ 22—35 et §§ 100—112) quas Cicero de suo addidit. Cetera Philonis produnt ingenium, qui (cf. Arnim, Dio von Prusa pg. 97 sqq.) philosophiam et rhetoricam non pugnare inter se sed uno scholastico officio coniungi voluit. Quae Philonis sententia fusius in III de oratore libro

Quae singula capita re vera ex Theophrasto fluxisse infra ex eis, quae ad 'fragmenta' adnotavimus, satis elucebit. Vides igitur Ciceronem hic excerpto aliquo Theophrasteo esse usum, ubi primum et tertium Theophrasti caput (genera dicendi et compositio) satis accurate reddita sunt, alterius (delectus verborum) nihil nisi exile vestigium remansit, quartum (ideae) omnino deest.

b) De III 'de oratore' libro.

Ciceronis 'de oratore' libri III argumenta exponentes hic etiam eas tantum partes respiciemus, ubi re vera technice *περὶ λέξεως* agitur: quae solae ex Theophrasti libro hauriri potuerunt: atqui mirum in modum fit, ut hic etiam (pariter atque in 'oratore') eae partes, quae *λέξιν* omnino non spectant¹⁾ Philoni debeantur, h. e.: Philo hic etiam auctor fuit Ciceronis eique praeter eam, quam ipse excogitavit, doctrinam etiam excerptum ex Theophrasti libro confectum praebuit.

Post totius libri praefationem (§§ 1—24) atque praeter eas partes, quae aperte ab argumento tecnico alienae sunt, haec proponuntur argumenta:

exposita hic etiam recurrit (cf. § 14 'sine philosophia non posse effici . . . eloquentem'); Philonis *δόγματα* de oratore instituendo recurrunt §§ 113—120, ubi exponitur dialectica, philosophia, physica, iuris civilis historiaeque scientia oratorem instructum esse oportere. Vel etiam technicas illas disputationes (§§ 43—60; 121—133) *λέξιν* excedentes Philoni licet tribui, maximi-que momenti est § 46: 'haec igitur quaestio a propriis personis et temporibus ad universi generis orationem traducta appellatur *θέσις*; in hac Aristoteles adolescentes non ad philosophorum morem tenuiter disserendi sed ad copiam rhetorum in utramque partem, ut ornatius et uberius dici possit, exercuit'. Nam cum etiam de or. III 111 sq. *θέσις* orationis ornatui subiciantur eiusque rei exercitatio § 110 expresse Philoni tribuatur, iam quo Cicero usus sit doctore ambigi non amplius potest.

1) Dico egregias illas de eruditionis apud Graecos historia disputationes atque praeterea disputationem *αὔξησιν* et *θέσιν* comprehendentem, h. e. §§ 52—95 (eruditionis historia I), §§ 104—125 (*αὔξησις*, *θέσις*), §§ 126—147 (eruditionis historia II). Ceterum cf. I. ab Arnim, Dio von Prusa cap. I pg. 99 sq. et 107.

§§ 25—36 *κρίσεων* et *προαιρέσεων* varietas.

§§ 37—51 *ἑλληνισμός*, *σαφήνεια* ('Latine, plane').

[§§ 52—95 *technicae non sunt*] § 52: 'ornatus'.

§§ 96—103 *περὶ τελῶν* (*κάλλος* — *ἡδονή*); vitia orationis.

[§§ 104—147 *technicae non sunt*].

§§ 148—170 *περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων*.

§§ 171—198 *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*.

§§ 199—200 *περὶ τριῶν λόγου χαρακτηρισῶν*.

§§ 201—209 *περὶ σχημάτων*.

§§ 210—212: de usu trium dicendi generum ('aptum').

Reliqua ('περὶ ὑποκρίσεως') ad λέξιν non pertinent.

Qua in argumentorum enumeratione consulto Ciceronis ipsius dispositionem neglexi, qui (§ 37) totam materiam secundum quattuor dicendi 'virtutes' (Latinum §§ 37—47, planum §§ 48—51, ornatum §§ 52—208, aptum §§ 209—212) dividit; quam disponendi rationem prorsus nullam esse statim videbimus; qua de causa ea, quae re vera tractantur, argumenta proposui. Quam rem si tenuerimus, statim elucebit in Ciceronis fonte haec ex ordine fuisse tractata capita:

I. *περὶ τριῶν λόγου χαρακτηρισῶν*.

II. *περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων*.

III. *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*

h. e. prima tria Theophrastei libri capita. Quorum alterum et tertium in argumentorum conspectu nostro suapte vi oculis sese offerunt. Primum autem ex vitiosa Ciceronis dispositione restituendum nobis est. Dicimus enim ad hoc caput haec pertinere argumenta:

§§ 25—36 *κρίσεων* et *προαιρέσεων* varietas

§§ 96—103 *περὶ τελῶν*; vitia orationis

§§ 199. 200 (ubi tria dicendi genera enumerantur)

§§ 210—212: de usu generum dicendi.

Eae orationis virtutes, quibus Cicero, quaecumque in libro III enarrat, subicere videtur, dico 'Latinum, planum, ornatum, aptum' re vera nihil aliud sunt quam *ἰδέαι λόγου*. Atque si memoria tenemus Ciceronem in III de oratore

libro tria priora Theophrastei libri capita praebere neque ullum deesse nisi caput *περὶ ἰδεῶν*, iam apparet Ciceronem satis infelicem in modum quartum Theophrasti caput cum reliquis tribus contaminare voluisse.

Prorsus enim eum fugit capita *περὶ ἐκλογῆς* et *περὶ σύνθεως*, quae exhibet, generales de iis rebus disputationes esse neque quidquam ad 'ideas' pertinere (licet in capite *περὶ ἰδεῶν* et delectus et compositio fuerint respicienda videlicet generalibus de iis rebus disputationibus iam praemissis). Melius igitur in 'oratore' rem gessit, ubi contentus est tractatis tribus dicendi generibus *ἐκλογὴν* (§ 134) et *σύνθεσιν* (§§ 140 sqq.) exhibere, 'ideis' omnino non respectis. Atque omnino intellegi non potest, cur delectus et compositio 'ornatui' subiciantur soli, cum etiam *ἐλληνισμός*, *σαφήνεια* ceteraeque ideae (quae apud Ciceronem desunt) et delectu et compositione efficiantur. Itaque aut de ideis Ciceronem agere oportebat atque unicuique ideae *ἐκλογὴν* et *σύνθεσιν* subicere¹⁾ aut omnino ideis non respectis, ut in 'oratore' factum est, tribus prioribus Theophrasti capitibus esse contentum.

c) De 'partitionibus oratorii'.

Tertium excerptum ex Theophrasti *περὶ λέξεως* libro confectum Cicero praebet in partitionibus oratoriiis:

Tractantur²⁾ part. or. §§ 16—24 brevissime haec capita: *ἐκλογὴ ὀνομάτων*, *σύνθεσις ὀνομάτων*, *περὶ ἰδεῶν*. Atque ipso disputationis initio *ἐκλογὴ* et *σύνθεσις* distinguuntur: 'Expone deinceps quae ipsius orationis verborumque (= *περὶ λέξεως*) praecepta sint. — P.: Unum genus est eloquendi sua sponte fusum (*λέξις εἰρομένη*), alterum versum atque

1) Ut in Demetrii *περὶ ἐρμηνείας* libro factum est.

2) Totus libellus (§§ 3, 4) tres in partes dividitur; in 'vim orationis' (§§ 5—26), 'orationem' (§§ 27—60), 'quaestionem' (§§ 61—138). Primae parti subiciuntur quinque *ἔργα ῥητορικῆς*: inventio, dispositio, elocutio (§§ 15—24), memoria, actio. Alteri parti subiciuntur quattuor partes orationis (prooemium, narratio, probatio), tertiae (§§ 61—138) *θέσις* et *ὑπόθεσις* (cui rursus subiecta sunt laudatio, deliberatio, iudiciale genus).

mutatum (λέξις κατεστραμμένη). Prima vis est in simplicibus verbis (ἐκλογή), in coniunctis (σύνθεσις) secunda. Simplicia inveniendā sunt, coniunctio collocandā est'. In sequentibus specialiter de delectu agitur usque ad § 18 ('Habeo de simplicibus verbis, nunc de coniunctione quaero'); sed de compositione hic perpauca tantum traduntur: 'Numeri quidam sunt in coniunctione servandi, consecutioque verborum; numeros aures ipsae metiuntur, ne aut non compleas verbis, quod proposueris, aut redundes'. Iam enim sequentia ('consecutio autem ne generibus, numeris, temporibus, personis, casibus perturbetur oratio: nam ut in simplicibus verbis, quod non est Latinum [βαρβαρισμός], sic in coniunctis, quod non est consequens [σολοικισμός] vituperandum est') ad idearum doctrinam pertinent (latet enim idea ἑλληνισμοῦ, qui sane et delectu et compositione efficitur), quamquam Ciceronis ex dispositione pars περὶ ἰδεῶν a § 19 demum incipere videtur ('Communia autem simplicium coniunctorumque verborum haec sunt quinque quasi lumina [= ἰδέαι] dilucidum, breve, probabile, inlustre, suave'), quae pars usque ad § 22 extr. pertinet. In § 23 ad σύνθεσιν Cicero reverti videtur ('Reliquum est igitur, ut dicas de conversa oratione atque mutata'¹⁾ [λέξις κατεστραμμένη]), sed re vera nihil aliud sequitur quam argumentum aliquod ad ideam συντομίας pertinens ab Aristotele Rhet. III c. 6 in tractatum.²⁾ Re vera autem § 24 ad σύνθεσιν pertinet; agitur enim περὶ τάξεως ('In coniunctis autem verbis triplex adhiberi commutatio potest, non verborum sed tantummodo ordinis ut cum semel dictum sit directe, ut natura ipsa tulerit [φυσικὴ τάξις], invertatur ordo . . . deinde idem intertense atque permixte [σύγχυσις]').

1) Quae verba ita tantum bene se haberent, si supra exposita esset λέξις εἰρομένη.

2) 'εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τὰδε· τῷ λόγῳ χρησθαι ἀντ' ὀνόματος (sequitur exemplum) εἰς δὲ συντομίαν τὸ ἐναντίον ἀντὶ τοῦ λόγου ὄνομα' = Cic. part. or. § 23: 'Est quidem id genus totum in commutatione verborum, quae simplicibus in verbis ita tractatur, ut aut ex verbo dilatetur aut in verborum contrahatur oratio'.

IV. De Aristotelis idearum doctrina.

Manifestum est toti Aristotelis *περὶ λέξεως* libro idearum doctrinam subesse atque praeterea ita rem gerere Aristotelem, ut eluceat iam ante eum virtutes illas oratorias (*ιδέαι λόγου*) esse constitutas: patet enim eum et vulgata accepisse et communem opinionem quadam ex parte voluisse impugnare. Contendimus enim in Aristotelis *περὶ λέξεως* libro has tractari ideas aut laudes orationis virtutesque:

ἑλληνισμός	πάθος
σαφήνεια	ἠθοποιία
συντομία	ἐνάργεια
πρέπον	ἡδύ
πιθανότης	μεγαλοπρεπές

Quod si demonstrare volumus, ante omnia fatendum nobis est Aristotelem non de 'ideis' loqui sed de 'virtutibus' tantum (*ἀρεταὶ λέξεως*) neque de virtutibus quidem pluribus sed — si ipsius verba premere volumus — unam solam '*λέξεως ἀρετήν*' commemorare. Dicit enim (pg. 1404 B 1) '*ὠρίσθω λέξεως ἀρετὴ σαφῆ εἶναι . . . καὶ μήτε ταπεινὴν (ἀλλὰ κεκοσμημένην suppleri potest ex v. 7) μήτε ὑπὲρ τὸ ἀξίωμα ἀλλὰ πρέπουσαν*'. Sed quid omnino interest, utrum dicatur *λέξεως ἀρετήν* constitui perspicuitate, ornatu, eoque, quod decet, an: *λέξ.ως* esse virtutes complures, h. e. τὸ σαφές, τὸν κόσμον, τὸ πρέπον? Itaque re vera *ἀρετὰς λέξεως* novit Aristoteles; cum autem '*ιδέαι*' illae prorsus idem sint atque '*ἀρεταὶ*'¹⁾, iure Aristotelis 'virtutes' cum Theophrasti 'ideis' possumus comparare.²⁾

1) Nam ab iis, qui Theophrasti exhibent doctrinam, utraque vox synonyme adhibetur.

2) Cum id quidem constet idearum doctrinam Aristotele esse antiquiorem, non liquet, utrum iam ante Theophrastum virtutes oratoriae '*ιδέαι*' sint vocatae necne. Nam Isocratis de 'ideis' loci, quos Sheehan conguessit (l. l. pg. 31 sq) nihil satis certi nos docent. cf. ex. gr. soph. § 16 '*φημὶ γὰρ ἐγὼ τῶν μὲν ιδεῶν, ἐξ ὧν τοὺς λόγους ἀπαντας καὶ λέγομεν καὶ συντίθεμεν, λαβεῖν τὴν ἐπιστήμην οὐκ εἶναι τῶν πάνυ χαλεπῶν*'. Tamen

Restat igitur, ut demonstretur 'virtutes' illas aut 'ideas' supra a nobis conscriptas re vera apud Aristotelem reperiri. Iam enim loco supra laudato (pg. 1404 B 1) una occurrunt haec: σαφήνεια et μεγαλοπρέπεια et τὸ πρόπον. Nam 'ornatum orationis', de quo Aristoteles disertè verba facit, sine dubio est idea μεγαλοπρεπείας, licet vox ipsa in capite XII demum (pg. 1414 A 20) occurrat. Ad perspicuitatem autem adiungi par est ἑλληνισμόν (c. V) et συντομίαν, quae cum perspicuitate coniungitur pg. 1414 A 25: ἄν τε γὰρ ἀδολεσχῆ οὐ σαφῆς οὐδὲ ἄν <λίαν> σύντομος· ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὸ μέσον ἀρμόττει.¹⁾ De ipsa brevitatis virtute agitur in capite VI atque capitis V initio legitur: ἔστι δ' ἀρχὴ τῆς λέξεως τὸ ἑλληνίζειν; quo in capite, cum item de perspicuitate agatur, iam apparet Aristotelem re vera una omnes tractare illas ideas. Τῷ πρόποντι autem in tabella nostra adiunximus credibilitatem Aristotelem ipsum secuti (pg. 1414 A 28 τὸ πιθανὸν ἐκ τοῦ πρόποντος cf. pg. 1404 B 19). Suavitas autem (τὸ ἡδύ) loco pg. 1405 A 8 cum virtutibus perspicuitatis atque ornatus coordinatur: 'καὶ τὸ σαφές καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ξενικὸν ἔχει μάλιστα ἢ μεταφορᾶ'. Porro πάθος et ἡθοποιίαν Aristoteles ipse τῷ πρόποντι subiunxit: nam cap. VII in. haec legimus: 'τὸ δὲ πρόπον ἔξει ἢ λέξις ἐὰν ἢ παθητικὴ τε καὶ ἡθικὴ καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι ἀνάλογον'. Altera πρόποντος species (ἡθικὴ λέξις) enim nihil aliud est quam ethopoeia; nam de ethica oratione haec legimus: (pg. 1408 A 25): 'καὶ ἡθικὴ δὲ (sc. λέξις) αὕτη· ἢ ἐκ τῶν σημείων δεῖξις ὅτι ἀκολουθεῖ ἢ ἀρμόττουσα (sc. λέξις) ἐκάστῳ γένει καὶ ἔξει (n. t. l. usque ad v. 32). 'Σημεῖα' enim sunt orationis proprietates certam loquentis ἔξιν

affirmari potest et rem ipsam Aristotele esse antiquiorem et vocem 'ιδέαι' in IV saeculi terminologia rhetorica occurrere — sane philosophis iam dudum notam.

1) Λίαν supplevi, quia sine dubio συντομία efficit σαφήνειαν neque ei repugnat, quod diceretur, si traditam lectionem sequeremur. Nam συντομία Aristotelis ex sententia sine dubio virtus est — h. e. 'μέτριος συντομία' ('τὸ μέσον ἀρμόττει'), quae virtus, ut semper, duo habet vitia μεσότητα excedentia: ἀδολεσχίαν atque nimiam brevitatem.

significantes. Ἐνάργεια denique fusius initio cap. XI tractatur.

Itaque vel totius libri dispositioni *ιδέαι* fundamento sunt: inde a pg. 1404 B 37 usque ad finem capitis IV tractatur ornata orationis forma (ὄγκος, κόσμος, μεγαλοπρέπεια)¹⁾, deinde (capp. V—VII) de ceteris ideis agitur, excepta suavitate, atque praecipue de mutua ratione, quae et inter eas solas intercedat et iisdem cum orationis ornatu sit.²⁾ Iam vides igitur toti Aristotelis *περὶ λέξεως* libro idearum doctrinam subesse: nam reliqua libri pars suavitatem tractat (capp. VIII—XI), cui *ἐνάργεια* (cap. XI) subiungitur; nam capp. VIII et IX ex Aristotelis ipsius sententia suavitati adnumeranda sunt atque etiam *τὰ ἀστεῖα καὶ εὐδοκιοῦντα* (capp. X et XI), inter quae etiam (c. XI) *ἐνάργεια* est, ab Aristotele ipso suavitati adscribuntur.³⁾

1) cap. II: *μεταφορά*, cap. III: *ψυχρόν* (*διπλὰ ὀνόματα, γλῶτται, ἐπίθετα, μεταφοραί*), cap. IV: *εἰκών*, quae omnia pertinent ad ornatum orationis.

2) cap. V tractantur *ἑλληνισμός* et *σαφήνεια*, quatenus sint in constructione orationis et structura. cap. VI de ratione ornatus (*ὄγκος*) agitur cum brevitate. cap. VII tractantur *πρέπον*, *ἡθοποιία*, *πάθος πιθανόν*.

3) Quarum rerum alteram brevibus possumus absolvere: in cap. X enim idea suavitatis ter recurrit (pg. 1410 B 10, 12, 18). Haud primo autem obtutu prior res elucet. Nam cap. VIII *ῥυθμός*, cap. IX *περίοδος* tractatur, quae res cur potissimum suavitati adscribantur, ambigi possit. Sed primum animo tenendum est rhythmum et periodum esse *λογοδαιδάλων* illorum inventa (Thrasymachi et Isocratis), qui maxime *ἡδονήν* ut oratoris *τέλος* sibi proponebant; deinde Aristoteles ea in re sagacissima psychologica ratione usus est. Sed iam loci afferendi sunt, ex quibus elucet Aristotelem et numerum (cap. VIII) et periodum (cap. IX) suavitati adnumerasse: pg. 1414 B 26 docetur suavitatem his effici rebus: recte si misceatur perspicuitas et ornatus, numero oratorio, si decens atque credibilis sit oratio; praeterea in ipso cap. VIII numerus ad suavitatem pertinere dicitur (pg. 1408 B 27 *ἀηδὲς γὰρ καὶ ἄγνωστον τὸ ἀπειρον*). Quod autem periodus Aristotelis ex sententia ad suavitatem pertinet, id maxime ex loco pg. 1409 B 1 elucet (*ἡδεῖα ἢ τοιαύτη* (sc. periodus) *καὶ εὐμαθῆς. ἡδεῖα μὲν διὰ τὸ ἐναντίως ἔχειν τῷ ἀπεράντῳ κ. τ. λ.*). Psychologicam autem rationem, qua

Postquam igitur capp. II—XI ideae sunt pertractatae, in cap. XII exponitur differentia γραφικῆς et ἐναγωνίου λέξεως, quam rem Theophrasti generum dicendi doctrinae semina iecisse manifestum est (cf. infra pg. 26 sqq.). Qua re absoluta iam in fine totius περὶ λέξεως libri ad ἰδέας Aristoteles revertitur (pg. 1414 A 20): 'τὸ δὲ προσδιαριεῖσθαι τὴν λέξιν ὅτι ἡδεῖαν δεῖ καὶ μεγαλοπρεπῆ (sc. εἶναι) περιεργον· τί γὰρ μᾶλλον σώφρονα καὶ ἐλευθέριον καὶ εἴ τις ἄλλη ἡθους ἀρετή· τὸ δὲ ἡδεῖαν εἶναι ποιήσει δηλονότι τὰ εἰρημένα, εἴπερ ὀρθῶς ὠρισται (locum dicit pg. 1404 B 1—4) ἡ ἀρετὴ τῆς λέξεως· τίνος γὰρ ἔνεκα δεῖ σαφεῆ καὶ μὴ ταπεινὴν (suppleri potest: ἀλλὰ κεκοσμημένην μῆτε ὑπὲρ τὸ ἀξίωμα) εἶναι ἀλλὰ πρόπουσαν';

Quibus ex verbis elucet iam ante Aristotelem idearum doctrinam constitutam fuisse. Nam aperte hic Aristoteles eandem idearum tabellam, qua in ipsius libelli dispositione usus est, critico recenset ingenio. Patet enim eum omnes ideas illas non ipsum constituisse sed ab aliis accepisse: quoniam ipse nos docet praeter ceteras ideas (ἐλληνισμός, σαφήνεια κ. τ. λ.) a rhetoribus quibusdam, qui ante se fuerint, τὸ ἡδύ et τὸ μεγαλοπρεπές commemorari. Quae ultimae duae ideae mirum in modum scrupulos ei iniecisse videntur. Nam τὸ ἡδύ virtutem quidem esse concedit orationis — quid, quod ipse in libro περὶ λέξεως saepius eam commemorat? — sed eam per se constare negat. Atque etiam quod τὸ μεγαλοπρεπές attinet, potius in verbis quam in re ipsa haesitare videtur: nam etiam λέξιν κεκοσμημένην (ὄγκος) ipse commemorat. Itaque, licet Aristoteles et 'suavitatis' et 'ornatus' ideas non nisi invitus inter ceteras acceperit — vulgatam sane atque traditam secutus doctrinam — nihilo minus certissimum est eum omnes, quas conscripsimus, ideas novisse atque vel totius libelli περὶ λέξεως fundamentum posuisse. Quas ideas etiam Theo-

Aristoteles ibi usus sit, hanc esse dico: rhythmum atque periodum hominum naturae quasi insita esse evincit eaque re ostendit utramque rem humano voluptatis atque suavitatis desiderio inservire.

phrastum accepisse atque ad eas nihil aliud quam 'τὸ δεινόν' addidisse videbimus (pg. 13 sqq.).

V. De Quintiliani libro VIII.

Quintiliani liber VIII tria haec Theophrasti capita exhibet:

- I. περὶ τριῶν λόγων χαρακτῆρων
- II. περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων
- III. περὶ ἰδεῶν.

Ac si reputamus eum etiam partem περὶ συνθέσεως exhibere doctrina Theophrastea refertam (licet hoc caput male a ceteris separatam ad librum IX relegaverit) omnino dixeris Quintilianum absolutissimum omnium atque plenissimum excerptum ex Theophrasti libro praebere; sane statim primo obtutu elucet eum primi capituli frustulam tantum servavisse atque etiam disputationem περὶ ἰδεῶν non solum incompletam sed etiam cum ceteris contaminatam esse.

Pariter enim atque Cicero, ipso libri initio (VIII 1, 1) totam quam praebet materiam quattuor illis 'ideis' subicit Latinitati, perspicuitati, ornatui, decentiae: praeterea aequae atque apud illum 'ornatui' (VIII 3) res omnino ad eum non pertinentes subiciuntur: h. e. doctrina de tribus dicendi generibus (VIII 3, 1—14) et caput περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων (VIII 3, 15—39). Sed tamen prorsus aliter ac Cicero atque multo melius rem gessit; cum enim Cicero re vera nihil aliud habeat, quam notiones illas 'idearum', quae ad verum III 'de oratore' libri argumentum nihil faciunt, Quintilianus re vera doctrinam περὶ ἰδεῶν exhibet; atque apud eum solus rerum ordo paullulum emendandus est, ut eluceat eius auctorem¹⁾ absolutum atque bene digestum excerptum ex Theophrasti libro confectum praebuisse. Haec enim argumenta Quintilianus tractat:

1) Quem puto Caecilium Calactitam fuisse, qui in 'arte' sua rhetorica λεκτικὸν τόπον pertractans Theophrasti potissimum libro usus esse videtur.

1. VIII praefatio §§ 18—22: τέλη (κάλλος — ἀνάγκη)
§ 33: τέλη (κάλλος — ἡδονή)
1. VIII 1 et 2: περὶ ἰδεῶν (ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία)
1. VIII 3, 1—11: τέλη (κάλλος — ἀνάγκη); vitia orationis
11—14: de usu generum dicendi
15—39: περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων
1. VIII 3, 40 — VIII 5 extr.: περὶ ἰδεῶν
1. VIII 3, 42 et 43: πιθανόν, ἐναργές
44—60: vitia orationis
1. VIII 3, 61 — VIII 5 extr.: μεγαλοπρεπές
1. VIII 3, 87—89: vestigia ἡδονῆς et δεινότητος
1. VIII 6, 1—59: περὶ ὀνομάτων ἐκλογῆς ('τρόποι').

Qua ex argumentorum (manifesto a Quintiliano perverse dispositorum) enumeratione iam patet Quintiliani auctorem ei excerptum Theophrasteum praebuisse amplissimum, ex quo haec tantum Quintilianus servavit:

- I. περὶ τριῶν λόγου χαρακτήρων:
περὶ τελῶν (praef. §§ 18—22 et 33; VIII 3, 1—11)
de vitiis orationis (VIII 3, 7 et 44 sqq.)
de usu generum dicendi (VIII 3, 11—14)
- II. περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων (VIII 3, 15—39; 6, 1—59)
- <III. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων IX 4>
- IV. περὶ ἰδεῶν VIII 1 et 2; VIII 3, 40 — VIII 5 extr.

Adnotare placet excerptum Theophrasteum, a Quintiliano exhibitum id supplere, quod Cicero in 'oratore' servavit. Nam ut Demetrii liber eo ipso loco incipit, ubi Ciceronis 'orator' nos deficit (h. e. in doctrina periodi), ita Quintilianus alteram lacunam Ciceroniani excerpti complet: nam 'de delectu verborum' Cicero nihil fere habet (vestigia in § 134): fini enim Ciceronianae 'περὶ χαρακτήρων' disputationis (or. § 70—74)¹) Quintiliani VIII 3, 11—14 respondent, tum apud Quintilianum caput 'De delectu verborum' sequitur, a Cicerone neglectum.

VIII 1 et 2 tractantur hae 'ideae': ἑλληνισμός (VIII 1),

1) Nam re vera χρῆσις (ut in capite 'de numeris') in Ciceronis fonte post 'naturam' (§§ 75—99) tractata esse videtur.

σαφήνεια (VIII 2), συντομία (VIII 2, 19), quas manifestum est haud suo loco positas esse, quoniam sine dubio vitiose interpositae sunt inter duas 'περὶ τελῶν' disputationis partes (dico praefationem libri VIII et VIII 3, 1 sqq.). Itaque genuinus eius disputationis locus nobis quaerendus est. Quem manifesto eum VIII libri dixeris locum, ubi absoluta disputatione περὶ ἐκλογῆς (quae pertinent usque ad VIII 3, 39) continenter de 'ideis' disputatur. Videmus enim in Quintiliani fonte has tractatas fuisse ideas: ἑλληρισμόν (VIII 1), σαφήνειαν (VIII 2), συντομίαν (VIII 2, 19), πιθανόν (VIII 3, 42), ἐναργές (VIII 3, 43)¹⁾: Quae sunt aut 'necessariae' ideae aut 'communes' omnium χαρακτηρῶν. Tum inde a VIII 3, 61 (interposita disputatione de vitiis) tractantur ideae illae, quae proprium efficiunt dicendi genus (ἰδίαί ἀρεταὶ πλάσματος): h. e.: τὸ μεγαλοπρεπές (quod solum accuratius exponitur; enumerantur enim 'εἶδη κατασκευῆς'²⁾ ad eam ideam pertinentia) τὸ ἡδύ, τὸ δεινόν (quarum rerum VIII 3, 87—89 misera extant vestigia).

'Idearum' enim disciplinam inde a VIII 3, 40 tractari ex ipsius Quintiliani verbis elucet (§ 40): 'Iam hinc igitur ad rationem sermonis coniuncti transeamus, cuius ornatus in haec duo dividitur, quam concipiamus elocutionem, quo modo efferamus. Nam primum est, ut liqueat, augere quid velimus an minuere, concitate dicere an moderate, laete an severe, abundanter an presse, aspere an leniter, magnifice an subtiliter, graviter an urbane. § 41: Tum quo transla-

1) § 42: 'igitur ante omnia ne speremus ornatam orationem fore, quae probabilis non erit' cui ideae (πιθανότης) etiam adiungitur ἡθοποιία § 43: 'Itaque (Cicero) vult esse auctoritatem in verbis, sententias vel graves vel aptas opinionibus hominum ac moribus'. 'Ενάργεια autem subest in § 43: 'His enim salvis licet assumere ea, quibus inlustrem fieri orationem putat (sc. Cicero) ... ab ipsa actione atque imitatione rerum non abhorrentia.' Πρέπον hic deest, quod ea idea a Quintiliano prorsus alium in locum (inst. or. XI) relegata est.

2) VIII 3, 61 ἐνάργεια, 72 ὁμοίωσις, 82 βραχυλογία, 83 ἐμφασις, 85 ἀποσιώπησις; VIII 4 ἀύξεισις; VIII 5 exornationes sententiosae (γνώμη, ἐνθύμημα, ἐπιφώνημα).

tionum genere, quibus figuris, qualibus sententiis, quo modo, qua postremo collocatione id, quod intendimus, efficere possumus?

Quibus verbis aperte idearum doctrinae notio exponitur. Noli enim putare Quintilianum 'ratione sermonis coniuncti' hic σύνθεσιν significare. Vult enim eam dicere doctrinae λεκτικῆς partem, ubi non solum singula verba spectentur (ut in delectu verborum) sed totius, ut ita dicam, orationis corpus cernatur. Atque egregie hanc materiam in duas res dividit in 'elocutionis conceptionem' (h. e. ideas ipsas) atque in rationem idearum efficiendarum: primo enim oratorem oportet certam ideam sibi eligere h. e. ei liquere debet, utrum δεινῶς an μεγαλοπρεπῶς an ἡδέως velit dicere¹⁾; tum id ei agendum est, ut ideam, quam sibi proposuit, etiam re vera efficiat, ideae autem et delectu verborum et compositione figurisque efficiuntur.²⁾

Ecce habes egregiam idearum doctrinae dispositionem: nam re vera non solum 'ideae' ipsae exponendae sunt sed etiam (ut in Demetrii libro fit) docendum est, quomodo τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ ἡδύ, τὸ δεινόν, τὸ σαφές κ. τ. λ. ex singulis verbis et ex compositione gignantur. Quam alteram doctrinae partem Quintilianus promisit quidem sed re vera non praebuit. Contentus enim est ideas ipsas exponere; accuratius de iis non disputat; sola εἶδη κατασκευῆς ad μεγαλοπρεπειαν pertinentia enumeravit.

Itaque constat §§ 40. 41 ad idearum doctrinam Quin-

1) Procul dubio ideae apud Quintilianum variis Latinis nominibus circumscribuntur: ad δεινόν haec nomina pertinere videntur: 'concitare, severe, aspere, graviter' ad μεγαλοπρεπές haec: 'abundanter, magnifice', ad ἡδύ haec: 'moderate, laete, leniter, urbane'; voces 'presse' et 'subtiliter' ad ἀρετὰς ἀναγκαίας pertinent. Si autem dicitur: 'ut liqueat augere quid velimus an minuere' haec Quintilianus addidit, ut sectio quarta (VIII 4) significetur.

2) Ad ἐκλογήν pertinent: 'translatio' et 'modus' (= τρόπος): ad σύνθεσιν 'collocatio' (ἀρμογή) et 'figura' (σχῆμα). 'Sententiae' ea tantum de causa commemorantur, ut sectio quinta (VIII 5) significetur, ubi exornationes enthymematicae tractantur.

tilianum transire; atque cum §§ 42, 43 ultimae ideae ex serie 'necessariarum' et 'communium' virtutum (h. e. τὸ πιθανόν, ἡθοποιία, ἐναργές) exponantur, manifestum est hic etiam reliquas 'necessarias' ideas (ἐλλητισμός, σαφήνεια, συντομία VIII 1 et 2) inserendas esse. Postea, ut dixi, tractatur τὸ μεγαλοπρεπές: § 61: 'ornatum est, quod perspicuo et probabili plus est'. Atque ex ipsis Quintiliani verbis elucet hinc demum re vera 'ornatum' (τὸ μεγαλοπρεπές) tractari, non (ut editionum inscriptiones exhibent) toto capite VIII 3 quod male 'de ornatu' inscribitur. Praeterea Quintiliani verba docent hic ideas loco VIII 3, 43 interruptas (interposita scilicet disputatione de vitiis) continuari: nam recurrit notio πιθανότητος (VIII 3, 42). Genuinus connexus etiam ea ex re elucet, quod prima exornatio μεγαλοπρεπεία subiecta est ἐνάργεια, quae item fuit ultima ex 'communibus' ideis; itaque Quintiliani auctor significare voluisse videtur ἐνάργειαν et 'communibus' ideis et specialiter 'ornatui' adscribi posse. Porro ex 'fragmentis' elucebit ad ideam μεγαλοπρεπείας non solum exornationes VIII 3, 61 sqq. enumeratas (ἐνάργεια, ὁμοίωσις, βραχυλογία, ἔμφασις, ἀποσιώπησις) sed etiam αὔξησιν (VIII 4) et sententiosas exornationes (VIII 5) pertinere (cf. pg. 206).

Restat, ut VIII 3, 87—89 vestigia suavitatis et δεινότητος ostendantur. Atqui τὸ δεινόν exponitur in §§ 88, 89: 'virium non unum genus . . . praecipua tamen eius (sc. vis) opera δείνωσις in exaggeranda indignitate (ἐπανάστασις) et in ceteris altitudo (ὕψος) quaedam, φαντασία in concipiendis visionibus (cf. π. ὕψ. c. 15), ἐξεργασία in efficiendo velut opere proposito, cui adicitur ἐπέξεργασία . . . ἐνάργεια confinis est. . . § 89: Est et amarum (πικρόν) quiddam, quod fere in contumelia est positum . . . et acre (ὄξύ) . . . sed vis (δεινότης) oratoris omnis in augendo (αὔξησις) minuendoque consistit'. Suavitatis idea apud Quintilianum minus aperte exponitur; attamen si in § 87 legitur: 'alia copia locuples (= μεγαλοπρεπής), alia floribus laeta', ibi suavitatis notio videtur latere, quam Quintilianum apud auctorem suum legisse etiam ex VIII 3, 40 elucet, ubi om-

nes *ideae*, quae proprium efficiunt dicendi genus (*μεγαλοπρεπές, δεινόν, ἡδύ*) coniunctae leguntur.

VI. De Demetrio.

Theophrasteae *περὶ ἰδεῶν* doctrinae auctor longe praestantissimus praeter Quintiliani excerptum *περὶ ἰδεῶν* Demetrii est liber *περὶ ἔρμηνείας*.

Demetrius non *περὶ χαρακτήρων λόγου* Theophrasti disputat: omnino enim nec tria illa genera habet nec, quod gravissimum est, singulorum scriptorum φύσιν atque προαίρεσιν describit; agit autem *περὶ ἰδεῶν*: quarum primam habet τὸ *μεγαλοπρεπές* (§§ 38—113), deinde τὸ *ἡδύ* (§§ 128—185), quod haud apto nomine *γλαφυρόν* vocat Demetrius, tum eas virtutes, quae aut 'necessariae' aut trium dicendi generum 'communes' sunt (*σαφήνεια, ἐνάργεια, πιθανότης* §§ 190—222), postremum τὸ *δεινόν* (§§ 240—301). Neque ea re movebimur, quod Demetrius iis rebus 'χαρακτήρων' nomen dat: nam licet etiam Theophrasti ex sententia ἐπίθετοι illae ἀρεταί (h. e. τὸ *μεγαλοπρεπές, τὸ ἡδύ, τὸ δεινόν*) per se ipsae 'generum dicendi propriae' sint¹⁾, tamen, si re vera *χαρακτήρας* voluisset exponere Demetrius ei scriptorum ipsorum genera diversa (Thucydidis, Isocratis, Lysiae, Demosthenis, Aristotelis) erant exponenda. Is autem id tantum nos docet, quomodo delectu et compositione efficiatur τὸ *μεγαλοπρεπές, τὸ ἡδύ, τὸ σαφές, τὸ δεινόν*.²⁾ Itaque 'ideas' habet non 'genera dicendi'.

1) H. e. τὸ *μεγαλοπρεπές* et τὸ *δεινόν* pro ἡθους magnitudine conficiunt sublime genus, τὸ *ἡδύ*, qua est ethica humilitate, proprium est floridae illius μεσότητος varietatis. Quae fere sententia Demetrii §§ 36, 37 subest, quo solo loco re vera *περὶ χαρακτήρων* agit.

2) Non docet, quo delectu quaque compositione usi sint *χαρακτήρων* inventores aut perfectores, quae res in Dionysii de antiquis oratoribus libro II exposita est. Idem sane argumentum re vera subest in Ciceronis 'oratore', apud quem nomina quidem scriptorum omissa sunt (pro quibus dictum est: 'hu-

Sane etiam *χαρακτήρων* vestigia quaedam exhibet; manifesto enim Theophrasti *χαρακτήρων* doctrinam (h. e. eius caput I) cum idearum doctrina (c. IV) contaminare voluit, ratus videlicet ita se brevissime summam Theophrastei libri posse comprehendere, praesertim cum ideis etiam *ἐκλογή* (c. II) et *σύνθεσις* (c. III) subiectae essent. Tale *χαρακτήρων* vestigium est id, quod Theophrasti ex sententia 'communes' illas ideas *ἰσχνότητι* subicit: quae vox solum verum *χαρακτήρων* nomen est, quod servavit; nam neque *ὕψος* habet neque *μεσότητα*. Sed etiam exempla singulis ideis subiecta plerumque ex uno eodemque hausit scriptore (ex. gr. ex Demosthene exempla *δεινότητος*); qua in re certe Theophrasteae rationis vestigium cerni potest, licet non pariter atque Theophrastus re vera scriptorum genera dicendi exposuerit.

Praeter ideas Theophrasti alias res duas habet ex Theophrasto excerptas: disputationem de vitiis et *ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα*. Ex Theophrasti 'vitiis' Demetrius quattuor 'viciosos' characteras confecit (*ψυχρόν* §§ 114—127, *κακόζηλον* §§ 187—189, *ξηρόν* §§ 236—239, *ἄχαρι* §§ 302—304), qua in re eum Theophrasti usum esse materia videbimus (cf. infra pg. 147, 3) licet perversum in modum ea usus sit. De vitiis enim (maxime *περὶ ψυχροῦ* et *περὶ κακοζηλίας*) post Aristotelem (Rhet. III c. 3) iam Theophrastus disputavit, quam ad rem etiam Quintiliani VIII 3, §§ 44—60 pertinent. Sed Theophrastus non 'viciosos characteras' constituit (quae res per se ipsa absurda est)¹⁾ sed tantum 'vitia' opposita 'virtutibus'.

Praeterea Demetrius etiam *ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα* (§§ 223

milis' 'medius' 'copiosus' orator). Attamen adhuc manifestum est Ciceronis auctorem *ἰσχνότητα* Lysiae et Hyperidis (or. § 90) atque praeterea genus dicendi floridum Demetrii Phalerei (or. §§ 92, 94) descripsisse.

1) Nam *χαρακτήρ* est certi alicuius scriptoris scribendi voluntas ideoque dici non potest fuisse unquam *ψυχρόν* aut *κακόζηλον* scriptorem h. e. qui vitia sola secutus sit, nunquam virtutes. Itaque etiam ea ex re patet in Demetrii fonte 'vitiis' oppositas fuisse 'virtutes' (= ideas) non 'genera dicendi'.

—235) habet: h. e. disputationem de dicendi genere epistulis apto. Qua in re pariter Theophrasti materia usus est, qui de dicendi generibus singulis litterarum εἶδεσι convenientibus (h. e. de philosophico [= dialogico], sophisticō [= epideictico], poetico, historico, agonistico dicendi genere) disputavit (cf. Cic. or. §§ 62—68); atque ad γραφικὴν λέξιν praeter διαλόγους, ἐπιδείξεις, ἱστορίαν etiam ἐπιστολή pertinet, cuius elegantiae praecipuum exemplum fuit Aristoteles, quem etiam prima de arte epistolica praecepta tulisse scimus (cf. pg. 209 sqq.).

Demetrii liber plane respondet Aristotelis libro περὶ λέξεως, in quo de ideis agi iam constat. Sane in ultima libri parte, quae περὶ ἰδεῶν erat, Theophrasto diligentissime utendum erat Aristotelis libro, cum χαρακτῆρας ipse invenerit. Atque etiam speciales περὶ ἐκλογῆς et περὶ συνθέσεως disputationes maximam partem suo Marte ei conscribendae erant (quamquam illic Aristotelis capp. II, IV, hic capp. V, VIII, IX uti potuit). Itaque hic nobis plenissime utendum erit libro Aristotelico atque demonstrandum idearum doctrinam Aristotelis prorsus in Theophrasti librum permigrasse, quae res, cum maxime ex Demetrii libro eluceat, iam ea ex re patet Demetrium Theophrasti 'ideas' non eius 'χαρακτῆρας' enarrare. Sed nostra quidem ex sententia dubitari non potest, quin Demetrii liber neque integer neque recto ordine rerum nobis servatus sit. Nam in unoquoque 'charactere' apertas doctrinae lacunas statui licet, quae una cum rerum ordine perverso aliisque vitiis prorsus singularibus¹⁾ satis clare ostendere videntur Demetrii librum ab epitomatore quodam esse retractatum. Quem ut Byzantinum hominem dicam, maxime ea commoveore, quod nostris in codicibus liber Demetrio Phalereo tribuitur, cum ca. annum p. Chr. n. 500 Ammonius (in Aristot.

1) Ex. gr. § 59, ubi quattuor σχημάτων species perverse exhibentur, § 66 exemplum Herodoti inepte laudatum, § 57, ubi exempla Aristotelica discerpta sunt, § 99, ubi Dionysii nomen pro Stesichori positum est, § 105 male ex § 48 repetita, § 155 exemplum Xenophontis inepte laudatum etc.

περὶ ἑρμηνείας ed. Berol. IV pg. 96 B) hunc librum sub solo Demetrii nomine legerit.¹⁾ Puto enim sexto demum p. Chr. saeculo huic libro Phalerei nomen esse datum, quae res, cum Byzantinorum in scholis Demetrii opus lectitatum fuisse constat²⁾, etiam epitomam ex Demetrio scholasticum in usum illa aetate confectam esse dixerim.

Qua re perspecta cautius de Demetrii aetate iudicabimus, quod singulis in rebus non satis constat, quae Demetrio ipsi, quae epitomatori debeantur: h. e.: quemadmodum iam Demetrius a genuina Theophrasti doctrina recesserit. Id tamen constare videtur iam Demetrium ipsum consulto Theophrasti 'ideas' appellasse *χαρακτῆρας*, quoniam toti huic rei certa aliqua doctrina (§ 36: 'non esse medium dicendi genus') subest. Itaque, cum Caecilii et Dionysii aetate tria Theophrasti genera pura atque distincta vigere videamus, iam ea ex re concludemus post Atticismi aetatem Demetrium scripsisse. Sed quod 'terminum ante quem' attinet, haudquaquam satis certum est Demetrium ante Hermogenem fuisse³⁾: caveas enim ne post Hermogenem Theophrasteam doctrinam prorsus interiisse credas: nam etiam post eius tempora eoque non respecto excerpta ex Theophrasti libro confici potuerunt.

De Demetrii aetate satis multae peculiare disputationes editae sunt, quarum ex numero Liersii et Hammeri libelli⁴⁾ procul dubio erroneas defenderunt sententias: ille Deme-

1) 'οὐ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς (Aristoteles) καθάπερ ὁ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ιδέας βιβλίον συγγράφας καὶ οὕτως αὐτὸ ἐπιγράφας· »περὶ ἑρμηνείας« ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ιδέαν'.

2) Librum Demetrii laudant Theophylactus epist. ad Romaeum (Meursii opp. vol. VIII pg. 987) et Tzetzes (Cramer, Anecd. Oxon. III pg. 384).

3) quod sine ulla causa contendit Altschul, De Demetrii rhetoris aetate, Diss. Lips. 1889 pg. 42 (similiter Radermacher praef. pg. XIV).

4) H. Liers, De aetate et scriptore libri, qui fertur, Demetrii Phalerei περὶ ἑρμηνείας (Breslauer Diss. 1881). C. Hammer, Demetrius περὶ ἑρμηνείας, Landshut 1883.

trium Phalerea auctorem esse credidit¹⁾, hic librum ca. annum a. Chr. n. 100 conscriptum esse putavit. Post quos editae sunt dissertationes Altschulii et Beheimii-Schwarzbach²⁾, de quorum sententiis specialiter disputare non possum; nam supervacaneum est dicere me utpote diversam viam ingressum in singulis rebus permultum ab iis distare. Concedendum iis est post Dionysium scripsisse Demetrium (quod vel primo obtutu manifestum est), cum 'terminum ante quem' satis certum non invenerint. Itaque iis contenti erimus, quae Diels (l. l. pg. 24 adn. 1) contendit: 'Das Buch gehört frühestens ins erste nachchristliche Jahrhundert'. Hoc enim solum certum est, ultra, mea quidem sententia, nihil potest evinci. Tamen multo post annum p. Chr. n. 100 conscriptus esse non videtur: id enim dicunt ex sermonis ratione et terminologia auctoris sequi, quibus de rebus ad eas librum Caroli Dahl (Demetrius *περὶ ἐγκνηνείας*. Ein Beitrag zur Bestimmung der Abfassungszeit der Schrift. Dissert. München 1894).³⁾

Ex libri exemplis autem atque omnino ex indiciis historicis frustra certum de Demetrii aetate iudicium ferre stueris. Nam exempla fere omnia sunt eiusmodi, ut ea una cum reliqua doctrina Demetrium ex Theophrasti libro hausisse manifestum sit. Quae enim Radermacher indicia sibi invenisse visus est recentioris aetatis omnia vana sunt; nam neque (quod pg. XV contendit) § 158 ostendit Demetrium 'post Apionem' scripsisse⁴⁾, neque in § 97 Strabonis latet

1) Tamen Liers bene ea congescit, quae demonstrant Demetrii libellum antiquioris doctrinae esse refertum atque a posteriorum libris quam maxime abhorrere. Quae scilicet non Phalerei auctoritatem, sed Theophrasti ostendunt ingenium.

2) Libellus *περὶ ἐγκνηνείας*, qui Demetrii nomine inscriptus est, quo tempore compositus sit. Kieler Diss. 1890.

3) Quod autem terminologiam (Dahl pg. 70 sqq.) attinet Dahl non satis animo tenuit omnem hellenisticae aetatis terminologiam rhetoricam periisse ideoque de vera aetate plerorumque terminorum nihil satis certe constare.

4) Narratur enim fabella quaedam certo ex Peripatetico fonte hausta, quales male Radermacher dixit inde ab Apione demum narrari coeptas esse.

nomen (ut pg. XV contendit).¹⁾ Etiam reliqua non satis firma sunt: nam orationes fictas (cf. Radermacher pg. 112, 119, 120) iam Theophrasti et Demetrii Phalerei temporibus habitas esse constat²⁾; ἐκφράσεως vestigium (pg. 91 Radermacher) in §§ 138 et 165 non satis certum esse mihi videtur; denique quod attinet ad § 171, ubi Radermacher (pg. 100) putavit Demetrium Chryssippi libro *περὶ παροιμιῶν* esse usum, etiam ea in re libentius editoris admirabimur doctrinam quam eius sententiae adstipulabimur. Nam facetas illas contumelias ('Seekalb, Hopfenstange') quae ibi occurrunt, non in Chryssippi libro tantum fuisse commemoratas unusquisque concedet.

Pariter etiam reliqua indicia (quorum nonnulla congescit Christ, griech. Lit.³ pg. 591 Anm. 6) nulla sunt: nam neque Sotades (§ 189) recentioris aetatis indicium est³⁾ neque (cf. infra pg. 211) Artemo (§ 223) neque ὁ Γαθηρούς (§ 237), quem Demetrii Phalerei nomen putamus occultare. Pariter affirmari non potest Theophrasti aetate *νέαν κωμωδίαν* (§ 208) ab antiqua nondum fuisse distinctam.⁴⁾

Itaque, si singulas res percensemus, re vera recentiorem aetatem nihil indicat nisi (§ 108) comparatio epiphonematis cum Romanorum lato clavo.⁵⁾ Sed Demetrium post Atticismi aetatem scripsisse iam ob excerpti formam constat: nam a tribus Theophrasti dicendi generibus consulto recessit. Atque omnino recentioris aetatis signa singulis in rebus apud Demetrium ideo minus manifesta sunt, quod Demetrius etiam in doctrinae minutiis Theophrastum secutus esse videtur.

Quae res etiam ex exemplis cerni potest quae optime

1) cf. A. Kappelmacher, Progr. Nikolsburg 1903/4 pg. 1sq.

2) Eiusmodi sunt exempla § 115 — quod Dorioni sine causa tribuit Radermacher (p. 91) — et § 187, ubi Alexander laudatur, quod vel Theophrasti aetate factum esse potest.

3) Qua de re recte iudicavit Beheim-Schwarzbach l. l. pg. 6 adnot. 6.

4) Quod iam Aristoteles (ethic. Nicom. IV 14) fecit.

5) Quam rem iam primo p. Chr. saeculo apud rhetoras usitatum fuisse videmus (Quint. VIII 5, 28).

cum Theophrasti doctrina concinunt: *μεγαλοπρεπεῖς* sunt Thucydides et Herodotus historici illi, qui praecipue Theophrasto in deliciis fuerunt, *δεινοί* sunt oratores forenses, Demosthenes, Demades, Aeschines. Quem praeterea *ὑψους* posuit exemplum Theophrastus, Gorgiam dico, apud Demetrium praecipue in disputatione *περὶ ψυχροῦ* laudatur, quod sane mirum non est; nam etiam Theophrastus (fr. II S.) nimium eius ornatum reprehendit. Aristoteli, medii generis exemplo, idea suavitatis adscribitur. Lysias etiam apud Demetrium humilis est atque ex ceteris virtutibus nihil habet quam *χάριν*. Itaque omnia bene se habent: tamen et Demetrium Phalerea haud suo loco poni et Isocratem desiderari dixeris. Priorem rem quod attinet, commemorandum est Demetrium illam *μεσότητα*, cuius primum exemplum Phalereus fuit, omnino non praebere: nihil enim servavit quam *τὸ ἡδύ*. Itaque evenit, ut non laudem, quam Theophrastum discipulo suo tribuisse constat, servaverit sed minutis in rebus reprehensiones (§§ 236 sqq.). Isocratem quod attinet, nec Demetrius sane nec Theophrastus *χάριτος* exemplum eum ponere potuerunt, quia is *ἡδονήν* magis compositione et figuris quam 'gratiis' illis, *ἡδονῆς* propriis, effecit. Itaque apud Demetrium — atque similiter etiam apud Theophrastum factum esse puto — in sola doctrina periodi (§§ 1—35) laudatur¹), cuius *τελειωτήν* Theophrastum eum posuisse vidimus. Ibi enim una cum Gorgiae et Alcidamantis (§§ 12. 15) arte eius *ἀντίθετα* et *παρόμοια* commemorantur (§§ 22, 23, 25, 29), quod etiam Aristotelem (cap. IX) fecisse videmus.

VII. De epitoma Laurentiana.

Artis rhetoricae epitome sub Longini nomine servatur in codice Laurentiano Mediceo XXIV plut. 58; fol. 94.²) Pri-

1) Ceteri loci (ex. gr. § 68) ad Isocratis doctrinam non ad eius artem pertinent.

2) de codice ('Hermogenis rhetorice seu potius Hermogenis, Aristidis, Sopatri, Syriani, Longini et aliorum excerpta de rebus

mus eam descripsit in usum Davidii Ruhnkenii¹⁾ Angelus Maria Bandini, illo tempore bibliothecae Laurentianae praefectus. Primum typis expressa est in Eggeri editione Longini (Paris 1837). Apographo Bandiniano usus est Bake (Apsinis et Longini Rhetorica. Oxford 1849 pg. 169—172) quem secutus est Leon. Spengel (in Rhet. Graec. vol. I [1853] p. 325 sqq.); nunc apud Hammerum (1894) legitur pg. 213—216.

Ante omnia monendum est nos titulo epitomae in codice praefixo ('ἐκ τῶν Λογγίνου') haudquaquam moveri; nam 'manu diversa et paullo recentiore'²⁾ scriptus est. Sed aliud accedere videtur testimonium: nam in epitoma ipsa (pg. 213, 6 Sp.-H.) haec legimus: 'διὸ λέγουσι Λογγίνος σπανίως κεχρησθαι καὶ τούτῳ τῷ εἶδει'. Quod testimonium prorsus nullum est, aut potius cum priore illo pariter futile unum efficit. Nam unusquisque videbit verba supra laudata omnino sensum non praeberere. Quorum genuinum significatum si perspicere volumus epitomae initium oportet adire ubi haec scripta sunt:

§ 1: 'ὅτι χρῆ πεφεισμένως χρῆσθαι ταῖς τροπαῖς καὶ μετὰ τέχνης . . . καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω πεποίηκεν'.

§ 2: 'ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνύματα γράφειν ἔλεγεν. διὸ λέγουσι Λογγίνος σπανίως κεχρησθαι καὶ τούτῳ τῷ εἶδει'.

In § 1 agitur de parco troporum usu in universum atque Lysias dicitur iis pepercisse exornationibus. In § 2 additur praecipue μεταφοράς (quae sunt troporum εἶδος) caute esse adhibendas. Cum igitur traditum sit 'διὸ λέγουσι Λογγίνος σπανίως κεχρησθαι καὶ τούτῳ τῷ εἶδει' neque ita sententia omnino procedat, iamiam elucet eum, qui dicatur raro esse usum specie illa troporum ('καὶ τούτῳ τῷ εἶδει') eundem esse, qui § 1 dicatur, tropos in universum caute adhi-

rhetoricis, Aesopi proverbialia et Anonymi quaedam') cf. Bandini, Catalogus codicum mscrpt. bibliothecae Medicae Laurentianae. Florentiae 1764—1788.

1) De vita et scriptis Longini Leyden 1765.

2) Ita Spengelius Bandinium secutus.

buisse. Itaque enuntiati illius subiectum est 'Lysias' atque verba λέγουσι Λογγίνος, quae sententiam foede interrumpunt e textu eximenda sunt: manifestum est ea fuisse glossema ad marginem adscriptum atque ea de causa in textum irrupisse, quia sententia parum perspicua evaderat, epitomator cum scripsisset in § 1 'καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω πεποίηκεν' atque in § 2 altero enuntiato interposito addidisset 'διὸ σπανίως κεχρησθαι καὶ τούτῳ τῷ εἶδει' (sc. Λυσίαν λέγει ὁ δεῖνα): ubi re vera primo obtutu non satis liquebat, de quo omnino homine sermo esset.

Itaque illud 'λέγουσι Λογγίνος', quod in margine adscriptum fuisse dico, nihil aliud est quam scribae cuiusdam coniectura de totius epitomae fonte. Prorsus igitur idem valet glossema illud atque titulus totius epitome recentiore manu praefixus: h. e. prorsus nullum est, nisi forte rationes in re ipsa positae nos inducunt, ut ad scribae illius coniecturam accedamus.

Quibus expositis credo iam non amplius desiderari refutationem coniecturarum Ruhnkenii atque Spengelii, quorum ille λέγει Λογγίνος proposuit (quod ne grammaticae quidem artis rationibus sufficit) hic emendare voluit λέγουσι Λογγίνον. Qua coniectura, licet satis infelici¹⁾ tamen inductus est, ut iam verum suspicaretur: 'Ex egregia arte haec sumpta esse apparet at non Longini sed alius auctoris'. Quem alium auctorem dico esse Caecilium Calactitam.

Nam vel percurrentibus hanc epitomam manifestum fit nos in floridissimam Atticismi aetatem compelli (cuius post annum p. Chr. n. 50 ne vestigia quidem supervixisse Wilamowitz [Hermes XXXV pg. 1 sqq.] docuit). Legas ex. gr. locum pg. 215, 16 Sp.-H.: 'ὅτι ἄριστοι λόγοι καὶ μιμήσεως ἄξιοι οἱ μὴ ἔχοντες ἐνὸς χαρακτῆρα ἀλλὰ διαφορῶν' aut pg. 215, 9: 'ὅτι τὴν πλεονάσασαν περὶ τὴν Ἀσίαν ἔκλυσιν ἀνεκτήσατο Αἰσχίνης.²⁾ Conferas praeterea, quae de ce-

1) Credendumne enim est apud rhetorem ullum post Lysiae genus dicendi Longini χαρακτῆρα esse expositum?

2) codex: 'Ἀριστείδης'. Locum emendavi nixus locis Quint. XII 10, 9 et Philostrati vit. soph. I pg. 5 K, ubi quasi Asianismi

teris Caeciliani canonis X oratoribus Atticis dicantur; dico Lysiam (pg. 213, 4 sqq.), Demosthenem (pg. 215, 29; pg. 214, 14), Aeschinem (pg. 214, 4): 'ὅτι Δημοσθένης δεινότατος ὢν ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν οὐκ ἀεὶ τῇ τέχνῃ ἐμμένει, ἀλλ' αὐτὸς γίνεταί τε ἄνευ πολλὰκις. ὡσαύτως καὶ Αἰσχίνης'.¹⁾

Sed haec omnia in universum tantum Atticismi aetatem, non specialiter Caecilii ostendunt nomen. Quod ut toti epitomae praefigamus, his inducimur locis:

§§ 1—3, ubi de troporum parco usu agitur, manifesto Caecilii sunt; nam apud anonymum περὶ ὕψους c. 32, 1 legimus: 'περὶ δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν ὁ μὲν Καικίλιος (fr. 95 O.) εἶοικε συγκατατίθεσθαι δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταύτῳ νομοθετοῦσι τάττεσθαι· ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄρος καὶ τῶν τοιούτων'. Quem locum si cum epitoma nostra conferas, videbis inter illos 'νομοθετοῦντας δύο ἢ τρεῖς ἐπὶ ταύτῳ τάττεσθαι' esse Aristotelem, cuius locus art. poet. c. 22 pg. 1458 A 23 commemoratur.²⁾ In epitoma parci troporum usus exemplum affertur Lysias, quem praecipue in deliciis Caecilius habuit (π. ὕψ. c. 32, 8).

Aperte ex Caecilio fluxit etiam § 9 (cf. Caecil. fr. 91 O.): 'ὅτι ὁ πρῶτος ἀρίστα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τὸν Ὀμηρικὸν ὄγκον μετενεγκὼν Πλάτων ἐστίν'; nam περὶ ὕψους c. 13, 3 legimus: 'μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον ὃ τε Ἀρχίλοχος, πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ κείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας

illius εὐρετής Aeschines dicitur. — Locum scrupulos inicere debuisse Wilamowitzio manifestum est: aperte enim pugnare videbatur cum iis, quae de Atticismi aetate contra Nordenium statuerat. Quid autem, si vel Longini aetate Atticismi fieret mentio? Sed Longini nomine hac epitoma liberata vel firmiter constat doctissimi viri sententia.

1) Hic rursus pro Aeschinis nomine codex 'Ἀριστείδης'. Quod nomen hic non minus absurdum est atque illic (215, 10). Nam cum Demosthene Atticus tantum orator, non alterius p. Chr. saeculi sophista comparari potuit. Commemorari autem potest Caecilium scripsisse σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου. Utraque emendatio, cum ab altera non pendat, ea vel magis confirmatur.

2) cf. epitoma § 2: 'ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα γράφειν ἔλεγε'; Caecilii fr. 46 O.

ὄσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος' quo loco sine dubio is, qui de sublimitate scripsit, Caecilii usus est doctrina; quod si negaretur, credendum esset et hic et supra in § 1 epitomatore nostrum eum, quem nunc legimus, libellum περὶ ὕψους expilavisse, quam sententiam libenter forsitan complectatur is, qui re vera praeclarum illum librum Longini esse putat.¹⁾ Tertius locus, qui rem absolvere mihi videtur, est epitom. § 23, ubi particula quaedam servatur ex Caecilii περὶ σχημάτων doctrina (cf. P. Maas ALL XII 493). Agitur enim de alloesi illa, de qua praeter auctorem π. ὕψ. 23, 1 et 2 cf. Tiberium III pg. 80, 18 Sp.: 'καὶ τὸ τῆς ἀλλοιώσεως σχῆμα εἰσάγει ὁ Καικίλιος (fr. 75 O.) καὶ φησιν αὐτὴν γίνεσθαι κατ' ὄνομα, καὶ πτώσεις, καὶ ἀριθμοὺς καὶ πρόσωπα καὶ χρόνους'. 'Ἀλλοιώσεις autem 'per numeros'²⁾ etiam in epitoma nostra agnoscenda est, sine dubio ex Caecilio ipso desumpta. Nam cum Tiberio, egregio Caecilianae doctrinae fonte (pg. 80, 24), consentit epitomae exemplum (Thucid. I 6) 'ἅπασα ἢ Ἑλλὰς εἰσιδηροφόρον'.³⁾ Reliqua duo epitomatoris nostri exempla (Dem. Ol. III 31 et Hom. II. XV 305) habet Herodianus (pg. 87) item Caecilii expilator, cuius verba (pg. 87, 16): 'μὴ πρὸς τὸν χαρακτηῖρα πρὸς δὲ τὴν δύναμιν ἀρμοζόμενος' conferas cum epitomae nostrae verbis: 'πρὸς τὸ σημαϊνόμενον τὴν ἀναφορὰν ἔχουσα, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς χαρακτηῖρας τῶν ὀνομάτων'.⁴⁾

1) An credere mavis inter coniecturam scribae Parisini 2036 (Διονυσίου ἢ Λογγίνου περὶ ὕψους) et huius Medicei glossam 'λέγουσι Λογγίνος' rationem ullam interesse?

2) Quam nunc vulgo vocamus constructionem κατὰ σύνεσιν, quaeque in epitoma nostra vocatur 'πραγματικὴ σύνταξις'.

3) Ubi apud Tiberium male legitur 'εἰσιδηροφόρει', quam ob rem a glossatore quodam additur 'ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων', quasi id omnino figura esset 'grammatica'. Nam 'Ἑλλὰς' pro 'Ἑλληνας' est τρόπος (metonymia) non 'σχῆμα'. — Ceterum eadem menda irrepsit in omnes Thucydidis libros; idem vitium etiam apud duos alios Caecilii epitomatores (Ps.-Alexander Num. vol. III 23, 20 Sp. et Zonaras III 168, 6) invenitur. Ceterum cf. Ofenloch, Caecilii fragm. pg. 57 adn.

4) Exemplum Homericum (II. XV 305) extat etiam apud Anonymum de figuris Rh. Gr. vol. III pg. 153, 24 Sp.

Si autem ulla dubitatio maneat, ea omnino de medio tolletur consensu huius epitomae cum fragmento Caeciliano, quod extat apud Photium cod. 259 pg. 485 B 15 Bekker: Photii verba haec sunt: (de Antiphontis eloquentia loquitur) ὁ μέντοι Σικελιώτης Κεκίλιος (fr. 103 O.) μὴ κερηῖσθαί φησι τὸν ῥήτορα τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν ἀλλὰ κατευθὺ αὐτῷ καὶ ἀπλάστως (cod. ἀπλάστους) τὰς νοήσεις ἐκφέρεσθαι τροπὴν δὲ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξιν οὔτε ζητῆσαι τὸν ἄνδρα οὔτε χρήσασθαι' . . . 'οἱ γὰρ πάλαι ῥήτορες ἱκανὸν αὐτοῖς ἐνόμιζον εὐρεῖν τε τὰ ἐνθυμήματα καὶ τῇ φράσει περιττῶς ἀπαγγεῖλαι. ἐσπούδαζον γὰρ τὸ ὅλον περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον πρῶτον μὲν ὅπως εἴη σημαντικὴ τε καὶ εὐπρεπῆς <τοῖς ὀνόμασιν add. Blass>, εἶτα δὲ καὶ ἐναρμόνιος ἢ τούτων σύνθεσις' . . .

Paulo breviora haec refert epitomae nostrae § 3 (Caecilii fr. 103 a O.): ὅτι τροπὴ ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξις οὐδεμία ἦν ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ νοῦ σχήματα ὀψέ ποτε εἰς τοὺς δικανικοὺς λόγους παρεισῆλθεν· ἢ γὰρ πλείων αὐτοῖς σπουδὴ περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον ἦν καὶ τὴν συνθήκην καὶ ἁρμονίαν'.

Addam alios locos, qui, si minus Caecilium ipsum, tamen egregiae doctrinae virum, qualem post primum a. Chr. saeculum vix extitisse credas, ostendunt: § 7 habes Aristotelis (vel Theophrasti) doctrinam de numeris: ὅτι χρὴ ἐν ταῖς συνθήκαις τῶν κώλων εὐπρεπῆ εἶναι τὴν λέξιν καὶ τὴν συνθήκην οὐκ ἀνάρμοστον, ὡς ἂν παίονας εἶναι καὶ ἠρώους ἐξ ὧν εἴσογκος ἢ ἐρμηνεία γίνεται καὶ σεμνή'. § 8 (ὁ δι' εἰκασίας τρόπος') pertinet ad §§ 1—3 (de troporum usu), quae omnia Peripateticorum sapiunt doctrinam. Maximi autem momenti sunt §§ 11, 17, 20, 24 (quarum gratia de tota epitoma accuratius quaesivimus). Ibi enim tria εἶδη κατασκευῆς enumerantur: αὐξήσις (§ 11); γνωμολογίαι (= sententiosae exornationes) § 17; ἔμφασις (§§ 20, 24), ex quibus αὐξήσις expresse Theophrasto adscribitur.

Praeterea epitom. § 25 exhibet initium τέχνης illius, quae dicitur Isocratis (cf. Syrianum in Hermog. vol. I pg. 19, 23 Rabe et Hermogenis ipsius locum [περὶ ἰδεῶν

II 9] vol. II pg. 396, 8 Sp.). Porro etiam §§ 10 et 19 eidem assignabimus loco; ibi enim disputatur, quid φύσις valeat, quid τέχνη. Quod argumentum, sine dubio ab Isocrate tractatum (cf. locos, quos contulit Sheehan, de fide artis rhetoricae Isocrati tributae pg. 19) in ea, quam Caecilius totaque aetas posterior legebat, 'τέχνη' omissum fuisse vix credas.¹⁾

Tractatis igitur epitomae nostrae §§ 1—3, 5, 7—12, 14²⁾, 15, 17, 19, 20, 23—25 videmus una ex parte quatuor locis Caecilium ipsum nobis ut auctorem indicari eumque esse usum Aristotelis, Theophrasti, Isocratis libris; altera ex parte manifestum est hic re vera τέχνης extare excerpta hoc est libelli, qui eam certe partem, quae est περί λέξεως, totam comprehenderit. Nam praemissis secundum Isocratem generalibus praeceptis de officio rhetoricae (§ 25), deque φύσεως et τέχνης ratione (§ 10) — qua in particula etiam expositum est, quid illae res valerent in singulis rhetoricae partibus: οἰκονομία ex gr. magis τέχνης est quam φύσεως (§ 19) — progreditur auctor ad singulos χαρακτῆρας λόγου (§ 15) atque praestantissima eorum exempla imitatione digna (Lysiam, Demosthenem, Aeschinem, Platonem §§ 1, 5, 9, 12³⁾), quam ad rem optime quadrat Theophrastea (fr. V S) divisio illa λεκτικοῦ τόπου, quae in

1) Quas ad res iam Isocrati notas Caecilium μίμησιν (§ 15) addidisse constat (vgl. Usener, Dionysii Halicarnassensis librorum de imitatione reliquiae. Bonn 1889 pg. 1). Hermagoran, ut videtur, secutum

2) § 14 Caecilio tribuit Ofenloch pg. 98 (fr. 109a).

3) Quorum ad nomina Caecilius ipse sine dubio etiam Isocratem addidit atque Thucydidem (epitom. § 16). Qui cum prioribus coniuncti unam efficiunt seriem, exempla dico χαρακτῆρων λόγου absolutissima: Lysias est humilis, Isocrates floridus; Plato philosophicam μεσότητα tenet; Thucydides est μεγαλοπρέπης; Demosthenes et Aeschines ostendunt forensium oratorum δεινότητα. Quae plena series occurrit in anonymi excerptis ex Longini arte vol. I pg. 211, 24 sqq. Sp.-H., ubi autem ea re peccatur, quod 'Aeschinem' (pg. 211, 27) philosophum Socraticum epitomator esse putat non oratorem.

Manifesto ut alia permulta eam seriem Caecilio debet Longinus.

epitome § 3 occurrit; nam *ἐκλογή*, *σύνθεσις*, *σχήματα* sunt res, quae *λόγου χαρακτῆρα* constituunt. Ad *ἐκλογὴν* autem pertinent §§ 1, 2, 3, 8 ubi *τροπικὴ φράσις* argumento est; ad *σύνθεσιν* referendae sunt §§ 7 et 23 (*σχήματα*); denique §§ 11, 17, 20, 24 habemus Theophrasti εἶδη κατασκευῆς (*αὐξήσεις, γνωμολογίαι* [*ἄρισται ἐπὶ τῇ κατασκευῇ*], *ἔμφασις*).

Restat, ut de reliquis septem epitomae paragraphis (§§ 4, 6, 13, 16, 18, 21, 22) breviter disputemus. Hae enim paragraphi apertissime ostendunt recentioris aetatis doctrinam et sine dubio a Caecilii arte alienae sunt, neque omnino — quod gravissimum est — *τέχνην* respiciunt *περὶ λέξεως*. Quarum duas §§ (13 et 16) certissime tribuere possumus Apsini rhetori, ex cuius arte excerptae sunt.¹⁾ Etiam reliqua ab Apsine aliena non sunt.²⁾ Itaque dicemus duabus ex partibus diversissimis hanc epitomam, Longini sub nomine servatam, constare: ex epitoma ex Caecilii arte confecta, quae solam *λέξιν* spectat, atque praeterea ex adnotationum farragine quadam, ad *λέξιν* non pertinente, quam potissimum Apsinis lectorem confecisse credas.

VIII. De Anonymi Segueriani ex arte Theodectea excerptis.

Aristotelis artem Theodecteam praecipue Anonymum Seguerianum (Rh. Gr. vol. I pg. 352 sqq. Sp.-H.) nobis ser-

1) § 13 recurrit apud Apsinem vol. I pg. 296 sq. Sp.-H. *κατὰ τοῦτο δὲ θεωρεῖται ἡ καλουμένη ἀνακεφαλαίωσις . . . τῆς δὲ ιδέας τοῦ λόγου τῆς πραγματικῆς καλουμένης* quae plane consentiunt cum epitomae verbis: *ὅτι αἱ ἀνακεφαλαιώσεις τοῦ πραγματικοῦ τύπου (l.: τόπου?) εἰσὶν*. — § 16 exhibet quattuor κεφάλαια τῆς δημηγορίας, quae apud Apsinem plane eodem ordine tractantur pg. 294, 15—296, 12.

2) cf. § 14 et Apsinis locum pg. 259, 16; *ἀντίθεσις* (§ 4) fusius ab Apsine tractatur pg. 260, 18 sqq. Epitomae §§ 6 et 18 Demosthenis Midianam respiciunt ab Apsine saepius tractatam (§ 6: *παραγράφεσθαι* respicit Midiae *παραγραφήν* cf. Apsinis pg. 221, 20). Denique § 21 quasi glossa est initii ipsius Apsinis (*πόθεν λαμβάνεται προοίμιον* pg. 217, 5).

vasse contendo, aut, accuratius ut rem circumscribam, eam artis Theodectae partem, quae fuit *περὶ τάξεως* i. e. de partibus orationis (prooemium, narratio, probatio, conclusio).¹⁾ Aristotelem enim non solum in libello *περὶ τάξεως*, qui nunc libro *περὶ λέξεως* adnexus est (Rhet. III capp. XIII—XIX), hanc materiam tractasse scimus, sed etiam adhuc iuvenem idem argumentum in arte Theodectea exposuisse (cf. praecipue Rh. Gr. III 611 = VI 19 = VII 33 = fr. 2 Rose). Sane ratio inter Aristotelis opus iuvenile et maturae aetatis librum intercedens hic eadem fuit atque in parte *περὶ λέξεως*: ars Theodectea praecepta maxime scholastica atque vulgata tradidit, Isocrateo fere more. Libri *περὶ λέξεως* et *περὶ τάξεως* verum, qui nunc III artis rhetoricae librum efficiunt, eadem praecepta philosophicum in modum in disceptationem vocant.²⁾

Ratio autem cur hic, cum Theophrasti *περὶ λέξεως* libri fontes invenire studeamus, non artis Theodectae partem *περὶ λέξεως*³⁾ sed partem *περὶ τάξεως* in auxilium adhibea-

1) Artem Theodecteam praeter *τάξιν* etiam *λέξιν* tractasse certum est; nam Aristoteles ipse in libro *περὶ λέξεως* nobis servato artem Theodecteam laudat cap. IX pg. 1410 B 1: *‘αἰ δ’ ἀρεταὶ τῶν περιόδων σχεδὸν ἐν τοῖς Θεοδεικτέοις ἐξηρίθμηται’*. Ad partem *περὶ λέξεως* pertinent artis Theodectae fragmenta 5, 6, 7 Rose. Et partem *περὶ λέξεως* et partem *περὶ τάξεως* respiciens Valerius Maximus VIII 14, 3 ext. de Theodectis ‘libris’ loquitur, cum in Diogenis Laertii et Hesychii indicibus legatur: *‘τέχνη τῆς Θεοδέκτου συναγωγῆ α’*.

2) Doctrinam artis Theodectae et libri *περὶ τάξεως* Aristotelis compluribus in rebus similes inter se fuisse, patet ex artis Theodectae fragm. 4 Rose (= Anonym. Segu. § 208) et Ar. Rhet. III c. 19 pg. 1419 B 10 comparatione.

3) Theophrasti librum *περὶ λέξεως* cum iis, quae Aristoteles in arte Theodectea de elocutione docuit, comparare non possumus; nam Graeci Latinique rhetores omnes ex solo Theophrasto hauserunt praecepta *περὶ λέξεως*, Aristotelis librum utrumque neglegentes. Itaque contentos esse nos oportet dicere Theophrasti *περὶ λέξεως* doctrinam aliqua ex parte etiam ex iuvenili Aristotelis opere esse haustam; ita enim accipiendi sunt loci Ciceroniani ‘oratoris’ §§ 173, 194, 218 = fragm. 5, 6, 7 Rose, ubi una eademque doctrina adscribitur Aristoteli, Theo-

mus, haec est: ars Theodectea in sectione *περὶ τάξεως* partes orationis pertractans inter narrationis virtutes enumeravit has: *σαφήνειαν, συντομίαν, πιθανότητα* (Quint. IV 2, 63 = fr. 3 Rose). Itaque ut apertius loquar, *ιδέαι* illae *λόγου* Aristotelis et Theophrasti iam in arte Theodectea tractatae erant: Cum autem, quid de iis in artis Theodectae parte *περὶ λέξεως* dictum fuerit, plane ignoremus, id nobis agendum est, ut manifestum fiat, quid Aristoteles de ea re in altera parte iuvenilis sui libelli, quae fuit *περὶ τάξεως*, docuerit.¹⁾

Quibus rebus praemonitis iam exponendum est, cur Anonymum Seguerianum ex Theodectea arte pendere putemus.

Primum omnino dubium non est, quin omnia illa *περὶ τάξεως* praecepta, quae in Aristot. Rhet. III capp. 13—19 philosophico more in disceptationem vocantur, ab Aristotele ipso iam dudum in arte Theodectea scholastico more exposita fuerint. Itaque id statim constat: artem Theodecteam praecepta exhibuisse de prooemio, narratione, probatione, epilogo, quae in Aristotelis *περὶ τάξεως* libro tractantur capitibus 14, 16, 17, 19. Cum autem id ipsum argumentum sit Anonymi Segueriani, maximi momenti est apud eum § 208 (= fr. 4 Rose) artem Theodecteam laudari (*Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις φησὶν . . .*). Et re vera, si accuratius res examinatur, demonstrari potest omnia illa praecepta vulgatissima, quae ad *μέρη τοῦ λόγου* pertinent, qualia extant apud auctorem ad Herennium, Ciceronem (in primo de inventione, altero de oratore, part.

decti, Theophrasto, qui loci soli Theophrasto debentur utrumque Aristotelis librum laudanti.

1) Praeterea satis certum est Theophrastum ipsum in *περὶ λέξεως* libro idearum tractationem, quam in artis Theodectae parte *περὶ τάξεως* inveniebat, respexisse; cf. Dionys. Hal. de Demosth. 34 (vol. I pg. 205, 13 U.-R.): *καὶ τῆς σαφηνείας καὶ τῆς συντομίας καὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίον ἀποφαίνουσι οἱ τεχνολογοὶ τὴν διήγησιν οὐχ ὡς οὐκ ἀλλαχοῦ . . . δεῖον ἐξετάζεσθαι τὰς ἀρετὰς ταύτας . . . ἀλλ' ὡς ἐν τῇ διηγῆσει δεῖον μάλιστα*. Qua re id defenditur, quod singulis dicendi generibus certae ideae tribuuntur.

or. §§ 27—60) Dionysium¹⁾ (de Lys. capp. 17—19) Quintilianum (in libro quarto) Anonymum Seguerianum ex uno eodemque fonte: h. e. ex Aristotelis arte Theodectea fluxisse, quam doctrinam inter Isocratis Anaximenisque praecepta atque Aristotelis Rhet. III capp. 13—19 medium locum obtinere demonstrari potest. Sed haec omnia cum hic exponere longum sit, ea re contenti erimus, quae unice ad finem huius dissertationis pertinet, h. e.: demonstrare Anonymi Segueriani §§ 63—100 ex arte Theodectea fluxisse. Nam ea sola Anonymi particula certo modo praecepta ad λέξις pertinentia exhibet: dico ideas σαφηθείας, συντομίας, πιθανότητος.

Patet enim Anonymi Segueriani §§ 63—103 et Quintilianiani IV 2, 31—63 ex uno fonte fluxisse, Caecilium dico Calactitam, qui rursus artem Theodecteam exscripsit. Quam rem ita se habere nunc brevissime ostendam.

Quintilianus et Anonymus Seguerianus has duas res exhibent:

- a) Doctrinam cuiusdam auctoris ignoti de narratione apud utrumque prorsus identicam.
- b) Tradunt et Aristotelis (Rhet. III c. 16 pg. 1416 B 30) et Theodori de ea doctrina sententias.

Ea tantum re diversi sunt, quod Quintilianus alteram rem

1) Altera pars iudicii de Lysia (capp. 15 sqq.: πραγματικός τόπος) ex eodem fonte Peripatetico fluxit, qui Dionysio excerptum ex Theophrasti περί λέξεως libro confectum praebuit. Est enim specimen aliquod librorum illorum scholasticorum περί τάξεως, quos ex arte Theodectea fluxisse patet.

Quodsi Dionysius hic se Isocratis eiusque discipulorum doctrinam exhibere praedicat (Lys. c. 16 vol. I pg. 27, 12: 'διαίρησμαι δὲ αὐτάς [partes orationis] ὡς Ἰσοκράτει τὲ καὶ τοῖς κατ' ἐκείνον τὸν ἄνδρα κοσμονμένοις ἤρρεσεν') id ita accipiendum est, ut recordemur Theodectem (vulgo auctorem artis Theodectae creditum) a Dionysio ipso Isocratis discipulum vocari (Dionys. de Ísaeco cap. 19 vol. I pg. 122, 14; ep. ad. Amm. Demosthenica cap. 2 pg. 259, 6) atque sine dubio etiam in Aristotelis opere iuvenili maxime Isocratis cerni poterat ingenium (cf. Rose, pg. 136).

(b) prius exhibet (§ 32), anonymus contra in fine disputationis (§§ 102, 103).

Ignotus autem auctor ille alius esse non potest quam 'Theodectes' ille: h. e. Aristotelis ars Theodectea; eum enim Quintilianus ipse satis manifestum in modum ut auctorem indicat initio totius disputationis (§ 31): 'Eam (narrationem) plerique scriptores maximeque qui sunt ab Isocrate (h. e. 'Theodectes Isocrateus') volunt esse lucidam, brevem, verisimilem'.

Ita rem se habere, ex ea re elucet, quod in doctrinae identicae expositione sententia aliqua, quae apud Anonymum Seguer. §§ 99 sqq. sine auctoris nomine legitur, a Quintiliano (IV 2, 63) Theodecti nominatim tribuitur, ut certum sit communem illum Quintiliani et Anonymi auctorem fuisse 'Theodectem'. Res manifestior fiet Quintiliani et Anonymi disputationibus iuxta positis:

Quint. IV 2

§ 31: Eam (narrationem) plerique scriptores maximeque, qui sunt ab Isocrate, volunt esse lucidam, brevem, verisimilem.

§ 32: Eadem nobis placet divisio, quamquam et Aristoteles¹⁾ ab Isocrate parte in una dissenserit, praeceptum brevitatis irridens, tamquam necesse sit longam esse aut brevem expositionem nec liceat ire per medium²⁾, Theo-

Anonym. Seguer. (vol. I
pg. 356, 6 sqq. Sp.-H.)

§ 63: ἐπειδὴ δὲ τῆς διηγήσεως τὰς ἀρετὰς φάμεν τὴν τε συντομίαν καὶ τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν πιθανότητα, καιρὸς ἂν εἴη λέγειν περὶ ἑκάστης.

§ 102: περὶ μέντοι συντομίας Ἀριστοτέλης ἐφίστησιν· εἰ γὰρ ἔστι, φησί, ἡ συντομία συμμετρία τῆς μήτε παραλειπούσης τι τῶν ἀναγκαίων μήτε πλεοναξούσης (διηγήσεως), ἀρετὴ γενήσεται.

§ 103: ὁ δὲ Γαδαρεύς Θεό-

1) Aristot. (pg. 1416 B 30): νῦν δὲ γελοίως τὴν διήγησιν φασὶ δεῖν εἶναι ταχεῖαν.

2) Aristot. l. l.: 'δεῖ γὰρ μὴ μακρῶς διηγείσθαι . . . οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθά ἐστι τὸ εὔ τὸ συντόμως ἀλλὰ τὸ μετρίως'.

dorei quoque solam relinquunt ultimam partem (sc. *πιθανότητα*), quia nec breviter utique nec dilucide semper sit utile exponere.

§ 35: Sunt quidem hae, quas supra rettuli, virtutes aliarum quoque partium . . . maxime tamen haec in ea parte custodienda sunt.

Post quam sententiam (supra [pg. XXXVIII] a nobis sigla b signatam) iam 'Theodectis' ipsius doctrina (h. e. specialis trium illarum idearum tractatio) exhibetur hoc ordine¹):

Quint.:

σαφήνεια §§ 36—39
συντομία §§ 40—51
πιθανότης §§ 52—60

Quintilianus

§ 36: Erit autem narratio aperta ac dilucida, si fuerit primum exposita verbis propriis et significantibus et non sordidis quidem, non tamen exquisitis et ab usu remotis, tum distincta rebus personis temporibus locis causis

§ 37: rem indicare sermonis cotidiani et in quemcumque etiam indoctorum cadentis existimant.

δωρος τὴν πιθανότητα μόνην ἀρετὴν νομίζει τῆς διηγήσεως.

τὰς δὲ προειρημένους ἀρετὰς ἰδίαις μὲν μὴ εἶναι μόνης τῆς διηγήσεως κοινὰς δὲ ἅπαντος τοῦ λόγου.

Anonym. Seguer.:

συντομία §§ 64—78
σαφήνεια §§ 79—88
πιθανότης §§ 89—97

Anonymus Seguerianus

§ 85: τὸ δὲ ἐκ τῶν λέξεων ἀσαφὲς οὕτως· ὅταν ξένοις καὶ τροπικοῖς καὶ ἀμφιβόλοις καὶ γλωσσηματικοῖς ὀνόμασι τις χρῶτο

§ 80: τὸ μὲν οὖν ἐκ πραγμάτων ἀσαφὲς οὕτως γίνεται . . . § 82 δεύτερα ὅταν συγχέωμεν τὴν τάξιν τῶν γεγονότων.

§ 81: πρῶτον μὲν (γίνεται ἀσαφὲς ἐκ πραγμάτων) ὅταν τὰ πράγματα τὰ λεγόμενα τὴν κοινὴν ἐκφύγη γνῶσιν.

1) Nos Quintiliani rerum ordinem sequemur.

§ 40¹⁾: Brevis erit narratio . . . si inde coeperimus rem exponere, unde ad iudicem pertinet, deinde, si nihil extra causam dixerimus, tum etiam, si reciderimus omnia, quibus sublatis neque cognitioni quidquam neque utilitati detrahatur.

§ 43: Iterationes quidem et ταυτολογίας . . . quas in narratione vitandas quidam scriptores artium tradiderunt transeo.

§ 52: Credibilis autem erit narratio ante omnia, si prius consuluerimus nostrum animum, ne quid naturae dicamus adversum.

deinde si causas ac rationes factis proposuerimus . . . si personas convenientes iis quae facta credi volumus, constituerimus . . . praeterea loca tempora et similia.

Qua ex auctorum comparatione satis elucet ex uno fonte utrumque hausisse. Quem fontem fuisse Aristotelis artem Theodecteam hac ex re elucet: apud Quintilianum (§ 63) legimus Theodectem fuisse, qui ad vulgatas tres narrationis virtutes (σαφήνεια, συντομία, πιθανότης) addiderit μεγαλοπρέπειαν et ἡδονήν²⁾; eadem autem doctrina recurrit apud Anonymum Seguer. §§ 98, 100.

1) Praecepta περὶ συντομίας λέξεως (Anonym. §§ 69—78) Quintilianus plane omisit.

2) '(Theodectes) non . . . magnificam modo vult esse verum etiam iucundam expositionem'.

§ 64: ἐκ μὲν οὖν τῶν πραγμάτων σύντομον ποιήσεις τὴν διήγησιν § 65 ἐὰν μήτε πόρωθεν ἄρχῃ . . . μήτε μακρὰ λέγῃς, ὡς οἱ μετὰ τὸ πρᾶγμα καὶ ἄλλα διηγούμενοι § 66 . . . καὶ οἷα μὴ ὠφελεῖν τὸν ἀγῶνα οἷά τέ ἐστι . . . ἀφέλῃς

§ 68: ἔτι δὲ τὴν ταυτολογίαν εἰ παραιτοῖο

§ 89: πιθανὴ δὲ διήγησις γίνεται, εἰ πάντα ὅσα λέγει τις ἐξομοιοῦν πειρωῖτο τοῖς ἀληθέσι.

τοῦτο δὲ . . . γένοιτ' ἂν, ἐὰν μὴ ψιλὰ τὰ πράγματα τιθῶμεν ἀλλὰ καὶ τὰ μόρια αὐτῶν προσλαμβάνωμεν ἐξ ὧν ἡ διήγησις πληροῦται· μόρια δὲ διηγῆσεως πρόσωπον πρᾶγμα τόπος χρόνος αἰτία (cf. § 93).

Cum autem apud Quintilianum ea res in fine totius disputationis addatur, quasi opinio esset diversa a doctrina supra (§§ 31 sqq.) exposita — ut primo quidem obtutu inter Theodectis sententiam et reliquam Quintiliani doctrinam nullus connexus intercedere videatur — prorsus aliter apud Anonymum Seguerianum res se habet: ibi Theodectes quidem non nominatur, attamen — quod multo pretiosius est — eius sententia statim post tres illas virtutes vulgatas (*πιθανότης* finitur § 98) uno disputationis tenore inducitur: nam legimus haec:

§ 99 ἡδεῖαν δὲ ποιήσεις τὴν διήγησιν . . .’

§ 100 μεγαλοπρεπῆ δὲ ποιήσεις τὴν διήγησιν . . .’ .

Quae Theodectis (qui ἡδονὴν et μεγαλοπρέπειαν addidit ad *συντομίαν*, *σαφήνειαν*, *πιθανότητα*) sententia non adiungitur velut opinio esset a cetera disputatione diversa, sed eo inducitur modo, ut pateat eidem auctori cui reliqua (§§ 63—98) etiam §§ 99, 100 deberi.¹⁾ Cum autem hae duae paragraphi ex arte Theodectea sumptae sint (Quint. IV 2, 63) iam apparet etiam Anonymi Segueriani §§ 63—98 ex arte Theodectea Aristotelis fluxisse. Itaque — communis auctor Quintiliani et Anonymi cum iam certus sit — etiam Quintiliani IV 2 §§ 31—63 fatebimur artis Theodectae doctrinam reddere.²⁾

Cum autem iam hisce de causis Anonymi Segueriani §§ 63—100 Theodectae artis epitomam vocari liceat, feliciter evenit, ut invento quodam his annis Oxyrhynchi facto res extra omnem dubitationis lineam ponatur. In III papyrorum volumine Grenfell et Hunt fragmentum rheto-

1) Quas res extra omnem dubitationis lineam ponitur, si videmus Anonymum Seguer. a § 101 demum sententias rhetorum ab ea, quam ipse sequitur, opinione diversas exhibere (§ 101 ad Theodectis virtutes adduntur *αἰξήσις* et *ἐπιείκεια*; § 102 refertur sententia Aristotelis, § 103 Theodori, § 104 Harpocratonis), qua ex re elucet re vera §§ 63—100 unius auctoris esse.

2) Nunc etiam patet artis Theodectae fragmentum latere apud Quint. IV 2, 1: ‘His tribus narrandi virtutibus adiciunt quidam magnificentiam, quam *μεγαλοπρέπειαν* vocant’.

ricum dialecto Dorica scriptum ediderunt (Nr. 410 pg. 26—31), altero post Chr. n. saeculo scriptum, de quo P. Wendland (Hermes vol. XXXIX pg. 518 adn. 1) rectissime sic iudicavit: 'vielleicht ist uns hier die dorische Umschrift eines Zeitgenossen oder Nachschrift der Vorlesungen des Theodectes gerettet'. Cui viri docti sententiae, ut plane accedam, praecipue ea re commoveor, quod hic 'περὶ τάξεως' agitur; initii enim fragmenti (vv. 1—15) auctor finem facit praeceptorum de prooemiis: 'ἐν μὲν τοῖς προομιίοις ταῦτα χρήσιμα ἐς ἐπιεικίαν (= benevolentiam) ἐστὶ'. Deinde (v. 16) proceditur ad διήγησιν ibique praecipue id agitur, ut μεγαλοπρεπείας causae exponantur; cf. v. 18: 'ἐν δὲ τῷ διαγῆσει τῶν πραγμάτων ὥστε βέλτιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τὸ ἦθος φαίνεσθαι, τάδε χρήσιμα . . .' cf vv. 28, 67; v. 70 sqq. legitur: 'ἔτι δὲ μηδὲν αἰσχροὺν μηδὲ προπετὲς ἀδεῶς λέγει· καὶ γὰρ μικροπρεπὲς τὸ τοιοῦτον καὶ ἀκολάστου ἠθεοῦ· τὸ δὲ φεύγειν τὰς αἰσχρολογίας μεγαλοπρεπὲς καὶ κόσμος λόγῳ' (cf. etiam v. 112) v. 121 sqq. legitur: 'σχεδὸν δὲ καὶ πᾶν τὸ εἰρωνικὸν μεγαλοπρεπὲς'. Quae omnia artis Theodectae, ubi μεγαλοπρέπεια inter διηγῆσεως virtutes enumerabatur, doctrinam ostendunt.¹⁾

Atqui in hoc Theodectae artis fragmento quamvis exiguo duo loci extant, qui plane cum Anonymi Segueriani locis duobus consentiunt, qua re opinio de Anonymi fontibus supra prolata confirmatur:

1) Praeterea, quod iam Wendland monuit, vv. 48—57 exempla hyperbolae, quae sine dubio narrationem magnificam reddere dicebatur, exhibentur eadem, quae Aristoteles (III c. 11 pg. 1413 A 11) et Theophrastus (Demetr. § 124) habent. — col. IV (vv. 93 sqq.) agitur de ethopoeia, fortasse ad virtutem πιθανότητος pertinente, h. e. de arte oratoris mores significandi: praecipitur bonos laudandos, pravos esse vituperandos'. 'ὁποῖως γὰρ . . . ἐπαινῆ ἢ μέμφη ἢ μισῆς ἢ ἀσπάξῃ . . . τοιοῦτόν τε ὑπολαμψοῦνται ἡμεῖν· τοὶ γὰρ πολλοὶ τὼς ὁμοίως ἀποδέχονται· ὧ δὲ καὶ τῆνο εἴρηται· (Eurip Phoenix fr. 803) 'οὐ πάποτ' ἠρώτησα γινώσκων, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἕδεται ξυνών'. Quibuscum conferas, quaeso, Ciceronis excerptum Theophrasteum (part. or. § 22): 'oratoris ipsius amabiles mores, qui exprimuntur . . . significando iudicio ipsius'.

Oxyrhynch. Pap. vv. 2 sqq.:
καὶ αἰκ' ἐν τᾷ λέξει τᾷ κατ'
ἀρχᾷ τῶν ἐφοδῶν [καὶ] μὴ
γεγραμμέναις δοκῇ χρῆσθαι
τις ἀλλὰ ἰδιωτικαῖς (sc. λέ-
ξεσι) καὶ μηδὲν ὡς ἀκριβέως
εἰδὼς ἀλλ' ὡς οἰόμενος καὶ
ἀκακοῦς λέγει... cf. v. 79 sqq.:
μετὰ δὲ ταῦτα πάντα, ὅ τι
διάγη μετὰ τινος χρη-
στᾶς διάγειο . . . διανοίας . . .
ἢ οἰόμενος . . .

v. 114: κοινὸν δ' ἐστὶ ποτὶ πι-
θανότητα τοῦτο· οἷον γὰρ μὴ
ἐπιβεβωλευκῆμεν ἀλλ' αὐτο-
σχεδιάζειν τὸ ἐπιλελᾶσθαι· ἐστὶ
δ' ὅ κα μὲν τὰ τοιαῦτα ποτι-
ποιέο

cf. Anonym. Seguer. § 98:
ποιήσεις δὲ πιθανότητα καὶ
ἐὰν μὴ πάντα βεβαιῶν λέγῃς
ἀλλὰ προστιθῆς τὸ 'οἶμαι' καὶ
'τάχα' καὶ 'ἴσως' καὶ τὰ τοι-
αῦτα

§ 97: ποιεῖ δὲ πειθῶν καὶ λέ-
ξεις ἀνεπιτήδευτος καὶ τὸ αὐ-
τοσχέδιον ἐμφαίνουσα

Quibus locis comparatis iam manifestum fit non solum Anonymi §§ 99, 100 ex arte Theodectea esse sumptas, sed, ut supra contendimus, etiam ea, quae praecedunt: nam §§ 97, 98 (iis paragraphis proximae) propter fragmentum artis Theodectae Oxyrhynchicum ei Aristotelis libro possunt vindicari. Iure igitur supra contendimus Anonymi § 99 doctrinae continuum tenorem haudquaquam intercipi: non solum virtutes *μεγαλοπρεπείας* et *ἡδονῆς*, quae ex Quintiliano scimus Theodectae de narratione doctrinae esse proprias, sed etiam *συντομία*, *σαφήνεια*, *πιθανόν*, licet Theodectae artis solius propriae non sint, Anonymus Seguerianus ex ea hausit.

Quibus expositis restat, ut breviter rationem dicamus, cur Theodectae artis doctrinam Quintiliano et Anonymo Segueriano per Caecilium Calactitam traditam esse puteamus. Ea in re secuti sumus sententiam, quam exposuit C. Morawski (Mus. Rhen. vol. XXXIV [1879] pg. 374)¹⁾,

1) cf. Caecilii frgm. 17 Ofenloch.

qui, licet de arte Theodectea non cogitaverit, ea ex re, quod Quintiliani Anonymique communis auctor praeter Aristotelis (Rhet. III c. 16) etiam Theodori sententiam exhibet, rectissime censuit verisimiliter conici posse utrumque Caecilio esse usum. Caecilius enim, Apollodori, ut ferunt, discipulus, cui neque Theodori doctrina ignota erat, is fuerit vir, qui Apollodoreorum et Theodoreorum contentiones cum posteris omnibus tum Quintiliano tradiderit. Praeterea, quod gravissimum est, Alexander Numenii, quem praeter ceteros Anonymus Seguerianus est secutus, Caecilii doctrinam (praecipue eius librum *περὶ σχημάτων*) in usum suum convertit.¹⁾

IX. De Anaximenis arte rhetorica.

Usque ad Isocrateae scholae doctrinam licet fundamenta persequi eorum praeceptorum, quae Theophrastus de necessariis ideis disputans exposuit. Extat enim ars rhetorica Anaximenis Lampsaceni, quae, licet eodem fere tempore edita sit, quo ars Theodectea h. e. anno a. Chr. n. fere 340²⁾, tamen sine dubio proprius quam ars Theodectea ad Isocratis doctrinam accedit.

Anaximenis libello inde a capite 18 *περὶ λέξεως* agitur;

1) Omnino loci, ubi duo illi auctores consentiunt, ex arte Theodectea fluxerunt. Conferas ex. gr. Quint. IV 1, 6 et Anonymi Seguer. § 7:

Quint.: Benevolentiam aut a personis ducimus aut a causis. Personarum est triplex .. ratio: ex litigatore, ex adversario, ex iudice.

Anonym.: λαμβάνεται δὲ τὰ προοίμια ἐκ τεσσάρων τούτων· ἐκ τοῦ αὐτοῦ, (ἐκ τῶν αὐτοῦ Spengel), ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ἐκ τῶν δικαζόντων, ἐκ τῶν πραγμάτων

Hoc praeceptum etiam in arte Theodectea fuisse certum est; nam apud Aristotelem III c. 14 pg. 1415 A 25 legimus: 'Λέγεται δὲ ταῦτα (sc.: prooemia) ἐκ τε τοῦ λέγοντος καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ ἐναντίου'. Praecepta enim scholastica libri *περὶ τάξεως* Aristotelici etiam in arte Theodectea exposita erant.

Pariter componi possunt hi loci: Quint. IV 1, 2; Anonym. Seguer. § 4; Ar. Rhet. III c. 14 pg. 1414 B 19.

2) cf. Wendland, Hermes vol. XXX (1904) pg. 541, 542.

non enim, ut vulgo creditur, pars *περὶ λέξεως* inde a c. 23 demum incipit. Quam rem ut planius enarrare possim, totius libri dispositionem lectoris in mentem revocari oportet.

Anaximenes ipse (c. 1, vol. I pg. 12, 22 Sp.-H.) hanc exhibet dispositionem: *οὕτω δ' ἂν ἐτοιμότατον λέγειν περὶ αὐτῶν* (i. e. de septem orationis speciebus) *δυνηθείμεν, εἰ καθ' ἓν ἕκαστον εἶδος* (dicit: *προτρεπτικόν, ἀποτρεπτικόν; ἔγκωμιαστικόν, ψεκτικόν; κατηγορικόν, ἀπολογητικόν; ἔξεταστικόν*) *ἀπολαβόντες ἀπαριθμησαίμεθα τὰς δυνάμεις αὐτῶν* (quod fit capp. 1—5) *καὶ τὰς χρήσεις* (capp. 6—28) *καὶ τὰς τάξεις* (capp. 29 sqq.).¹⁾ Altera pars autem *χρήσεις* primo comprehendit *πίστεις* (capp. 6—17), deinde (capp. 18—28) prorsus novum argumentum Anaximenes aggreditur: *λέξιν* dico, quae usque ad cap. 28 pertinet²⁾: nam capitibus 18—21 *σχήματα* tractantur (h. e.: *προκατάληψις* [c. 18], *αἰτήματα* [c. 19], *παλιλλογία* [c. 20], *εἰρωνεία* [c. 21]). Quae res ab ipso Anaximene *σχήματα* vocantur, sed haudquaquam eodem significatu, quo Theophrastum usum esse videmus; immo, ut primus Barczat vidit, Anaximenes ea in re secutus est Zoili, magistri sui, auctoritatem³⁾: Zoili enim *σχήματος* definitionem nobis Caecilius (apud Quint. X 1, 14 et Phoebammonem Rh. Gr. III 44 Sp.) servavit, eaque definitione usum videbimus Anaximenum non solum ironiam *figuris* adnumerasse (c. 21 pg. 57, 14 Sp.-H.), sed etiam *προκατάληψιν, αἰτήματα, παλιλλογίαν*.

Deinde *figuris* tractatis apud Anaximenum in capite 22 idearum doctrinae vestigia obvia fiunt. Initio capitis enim tractantur *τὰ ἀστειᾶ*, quae Theophrasti ideae suavitatis respondere patet. Hic pariter atque in Theophrasti frag-

1) Quae ultima pars respondet disputationibus *περὶ τάξεως* Aristotelis.

2) In iis, quae sequuntur aliqua ex parte iis utor, quae W. Barczat, De figurarum disciplina atque auctoribus (Diss. inaug., Göttingen 1904, pg. 19 sqq.) sagaciter exposuit.

3) Quae res, quae Wendlandium fugit, egregie eius viri docti sententiam confirmat de Anaximene rhetoricae *ad Alexandrum* auctore.

mento VIII (= Demetr. § 222) commendatur: 'τὰ ἐνθυμήματα λέγειν ἡμίση, ὥστε τὸ ἡμισυ αὐτοὺς ὑπολαμβάνειν τοὺς ἀκούοντας'.¹⁾ Praeterea Anaximenis verba: 'δεῖ δὲ καὶ γνώμας συμπαραλαμβάνειν' consentiunt cum Anonymi Segueriani § 99: 'ἡδεῖαν δὲ ποιήσεις τὴν διήγησιν, ἐὰν . . . γνώμας ἀναμίξῃς'. In fine autem capitis (pg. 59, 18—22), ubi ad ἀστεῖον Anaximenes revertitur, ἡθοποιίας certissimum extat vestigium: 'παραφύλαττε ὡς μάλιστα, ὅπως τὰ ἡθη τῶν λόγων ὁμοιοῦν τοῖς ἀνθρώποις δυνήσῃ'. In reliqua parte capitis 22 (h. e. inter duos locos de urbanitate nunc laudatos) idea latet brevitatis. (cf. pg. 177 sq.).

cap. 22 pg. 59, 9—13 ad μακρολογίαν et βραχυλογίαν adiungitur τὸ μέσως λέγειν, quod etiam in Aristotelis περὶ τάξεως libro respicitur (Rhet. III cap. 16 pg. 1416 B 33: 'δεῖ γὰρ μὴ μακρῶς διηγείσθαι . . . οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθά ἐστι τὸ εὖ τὸ συντόμως ἀλλὰ τὸ μετρίως').²⁾

Inde a capite 23 περὶ λέξεως disputari iam dudum intellectum est. Atque specialiter abhinc usque ad partem περὶ τάξεως (capp. 29 sqq.) tractatur σύνθεσις ὀνομάτων (pg. 59, 24: 'περὶ δὲ ὀνομάτων συνθέσεως δηλώσομεν') cum capitibus 18—22 actum sit de oratione figurata (capp. 18—21) et ideis (c. 22: ἡδύ, σύντομον, ἡθοποιία [πιθανόν?]). Tamen apud Anaximenem non satis accurate distinctio fit inter ἐκλογήν atque σύνθεσιν. Nam initio capitis 23 enumerantur τρεῖς τρόπου ὀνομάτων:

ἄπλοῦς
 σύνθετος
 μεταφέρων

Tota res ex Peripateticae scholae doctrina ad delectum verborum pertinet (ὀνόματα κύρια, διπλᾶ, μεταφοραί). Sane concedendum est τὸ σύνθετον ὄνομα etiam ad σύνθεσιν pertinere; sed tamen logica ratione Anaximenis expositio caret, cum translationes sine dubio ad solum delectum pertineant.

1) Licet apud Theophrastum id probabilitatem efficere dicatur non suavitatem.

2) cf. Fortunatium (pg. 126, 154): 'πηλικότητος quot sunt genera? Tria: μακρόν, βραχύ, μέσον'.

Quod dispositionis vitium ea re effectum esse patet, quod Anaximenes verborum delectum prorsus fere neglexit, cum compositionem satis uberem in modum pertractaverit.

Nam quae in capitibus 23—28 exponuntur re vera maxime ad *σύνθεσιν* pertinent. Primo enim tractantur tres *συνθέσεις* (aut potius tres *συμπλήξεως* modi), quae res ad *ἀρμογήν* pertinet. Post *ἀρμογήν* tractatur *τάξις ὀνομάτων* (pg. 60, 5—10), pariter atque apud Aristotelem et Theophrastum *συνθέσεως* pars, ad quam pertinent: *φυσικὴ τάξις* (*τὰ ὅμοια τῶν ὀνομάτων παράλληλα τιθέναι*), *διλογία*, *συνωνυμία*¹⁾, *ὑπέρβατον* (*ὑπερβιβάζειν*). Prorsus igitur eadem occurrunt argumenta quae in arte Theodectea et apud Theophrastum. In capite 24 *διεξευγμένον* et *ἐπεξευγμένον* specialiter tractantur. In capite 25 Anaximenes potissimum disputat de perspicuitate²⁾, quoad pertineat ad compositionem (pariter Aristoteles Rhet. III c. 5). Capitibus 26—28 figurae antitheticae pertractantur³⁾; re vera igitur huc usque disputatio *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* pertinet.

1) Haud satis logice res ita exponitur: *ἄλλη (τάξις) τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι (= διλογία) ἢ μεταβάλλειν εἰς ἕτερα (iam id enim συνωνυμία est!). τρίτη δὲ ἐνὶ ἡ πολλοῖς ὀνόμασι τὸ πρᾶγμα προσαγορεύειν (quod item est συνωνυμία!).*

2) cf. c. 25 in fine: *καὶ σαφῶς μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἂν ταῦτα ποιῶμεν διαλεξόμεθα.* Ceterum adeas fragmentorum pg. 178 sq.

3) De eius partis cum Theophrastea doctrina affinitate ad eas pg. 108 adn. 1.

Plagularum corrigendarum negotium, qua est erga me amicitia, suscepit PAVLVS MAAS Monacensis.

CORRIGENDA.

Locus Simplicii in categ. fol. 3^r, 23 ed. Basil. a me p. VI adn. 5 et p. 15 tractatus legitur in Comment. in Aristot. vol. VIII p. 10, 24 Kalbfleisch, qua ex editione nunc intellego codices omnes exhibere: *περὶ τῶν τοῦ λόγον στοιχείων.*

Praeterea haec pro erratis legenda sunt: p. XXXIII adn. 1, l. 6: pendeat; p. XXXVIII adn. 1, l. 4: *ἐξηρίθμηνται*: p. XLII l. 11: supra [pg. XL]; p. XLVII l. 19: propius; p. 16 l. 8: haec; p. 17 adn. 1, l. 1: utitur; p. 32 adn. 1, l. 2: qui postea; p. 94 adn. 1, l. 8: Caecilii; pg. 151 adn. 2, l. 2: est: p. 159 l. 4: *πρώτη*; p. 167 l. 24: *ἀρκούντως*; p. 181 l. 15: *καθ'ἀπερ ἢ ἀρχαία πᾶσα*; p. 194 l. 8: *μεταρροθμίσειεν*: p. 213 l. 10: palillogiae.

FRAGMENTA

A. ΠΕΡΙ ΤΡΙΩΝ ΛΟΓΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

I. *Testimonia antiquissima:*

1. *Iam Critolao Peripatetico nota fuisse tria dicendi genera conici licet ex Scholio codicis Veneti A ad II. III 212 (Dindorf, pg. 151, 1sqg.):* τρεῖς τρόπους ῥητορείας οἶδεν Ὅμηρος· τὸν ἀπολελυμένον καὶ βραχὺν καὶ ἰκανὸν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα παραστήσαι, ὃν Λυκίας ἐζήλωσεν, τὸν δὲ ὑψηλὸν καὶ καταπληκτικὸν καὶ μεστὸν ἐνθυμημάτων καὶ τούτων ἀθρόως ἐκφερομένων, ὡς νῦν, ὃν Δημοσθένης, τὸν δὲ πιθανὸν καὶ τεχνικὸν καὶ πολλῶν πλήρη δογμάτων, ὃν Ἰσοκράτης τὸ γνωμικὸν καὶ σαφὲς ἐπιλεγόμενος (= Anonym. περὶ σχημάτων Rh. Gr. vol. III pg. 152, 12 sqq. Sp.).¹⁾

1) Quem locum ideo ad Critolaum rettulimus, quod tota re compellimur in medias Peripateticorum et Stoicorum de rhetorices natura disputationes, quibus utrum ars putanda sit rhetorica an scientia an mera exercitatio ('εἰ τέχνη ἢ ῥητορική') quaerebatur, quaeque ex Philodemi de rhetorica libris notae sunt. Critolai enim intererat demonstrare iam ante 'artis' inventionem Homeri heroes egregios fuisse oratores, quod ex tribus illis Homeri locis de Menelai, Ulixis, Nestoris dicendi generibus (Γ 213, 221, Α 249) eum effecisse patet (cf. Philodemi vol. rhet. II. pg. 72 et 77 Sudhaus atque supplem. pg. XXX sq. et Quintiliani locum II, 17, 8). Ceterum haec sententia per totam antiquitatem viguit inde a Varrone (apud Gellium N. A. VI 14. 7) et Cicerone (Brut. §§ 40 et 50) per tempora Augusti (Strabo I cap. 5 pg. 17), Neronis (Panegyri. in Pisonem 57), Domitiani (Quint. XII 10, 64); atqui Hadriani aetate res cum aliis huiusmodi Homeri interpretationibus recepta est in

2. *Cratetis Mallotae aetate genera dicendi fuisse distincta apparet ex loco Sexti Empirici adv. Math. pag. 248 sq.*: Ταυρίσκος γοῦν ὁ Κράτητος ἀκουστῆς . . . φησὶ τῆς κριτικῆς εἶναι τὸ μὲν τι λογικόν, τὸ δὲ τριβικόν, τὸ δὲ ἱστορικόν. Λογικόν μὲν τὸ στρεφόμενον περὶ τὴν λέξιν καὶ τοὺς γραμματικοὺς τρόπους, τριβικόν δὲ τὸ περὶ τὰς διαλέκτους καὶ τὰς διαφορὰς τῶν πλασματῶν καὶ χαρακτήρων¹⁾, ἱστορικόν δὲ κ.τ.λ.

3. *Polybio notam fuisse doctrinam de tribus dicendi generibus apparet ex iis, quae de trium philosophorum Carneadis Diogenis, Critolai legatione narravit in libro XXXIII (vol. IV pg. 283 Büttner-Wobst):* 'Tum admirationi fuisse aiunt Rutilius²⁾ (fr. 3 Peter) et Polybius philosophorum trium sui cuiusque generis facundiam violentia iniquunt et rapida Carneades dicebat, scita et teretia Critolaus, modesta Diogenes et sobria' (Gell. N. A. VI 14, 8—10)³⁾.

Telephi Pergameni librum περὶ τῆς καθ' Ὁμηρον ῥητορικῆς, ex quo praeter Byzantinorum locos (Rh. gr. vol. V pg. 5 sq., 217, VI 9 sq.; paullo aliter IV 9, 18 sqq. et VI 48) fluxit sententia auctoris de vita et poesi Homeri (Ps. Plut. VII pg. 435, 23 Bern.).

1) Voce χαρακτήρων hic re vera genera dicendi indicari manifestum fit addita voce πλασματῶν, qua passim (cf. Proclus apud Photium cod. 239 pg. 318 B Bekker) aequae atque voce χαρακτήρ utuntur.

2) Rutilium, qui philosophos ipse audire non potuit (cf. Peter, hist. rom. rell. vol. I pg. CCLXIV), ex Polybio, hausisse certum est.

3) Polybii Rutilique locos Gellio praebuit M. Terentius Varro (F. A. Wilmanns, de T. V. libris grammaticis pg. 77 adn. et 205) quem auctorem Gellius VI 14, 6 expresse laudat. Ad Varronis fragmentum haud scio an recte accomodari possit titulus 'de proprietate scriptorum' (Nonius I 537 Mueller), nisi de titulo 'περὶ χαρακτήρων' cogitare mavis (Charisius II 189 Keil). Cf. Ritschl, Opp. philol. III 365, 459, 463.

II. *Reliqua testimonia Dionysio antiquiora:*¹⁾

1. Auctor ad Herennium IV 8, 11: sunt igitur tria genera, quae genera nos figuras appellamus, in quibus omnis oratio non vitiosa consumitur: unam gravem, alteram mediocrem, tertiam extenuatam vocamus.

2. Cicero de optim. gen. orat. 2²⁾: oratorum autem, si quis ita numerat plura genera, ut alios grandis aut gravis et copiosos, alios tenuis aut subtilis aut brevis, alios eis interiectos et tamquam medios putet de hominibus dicet aliquid, de re parum.

3. Trypho Alexandrinus Rh. Gr. III 201, 6 sqq. Sp.)³⁾:

1) Testimonia antiquissima nos docuerunt altero a. Chr. saeculo doctrinam de tribus dicendi generibus iam dudum receptam atque divulgatam fuisse. Altera ex parte Aristotele recentiores esse λόγου χαρακτήρα ex solo Aristotelis silentio conici potest. (Male igitur Volkmann Rhetorik² pg. 532 Antistheni Socratico tribuit huius rei inventionem loco nisus Diogenis Laertii VI 9 de quo recte iudicavit Blass att. Bereds. II² 336.) Sed cum Theophrasti, ut χαρακτήρων inventoris, nomen a Dionysio demum nobis suppeditetur, a ceteris auctoribus eum se iungendum esse putavimus.

2) Reliqua Ciceronis testimonia (ex 'oratore' et III 'de oratore' libro) hic non adscripsimus. Iis enim libris, quia locupletissima praebent excerpta Theophrastea, distinctus a ceteris testibus locus assignandus erat.

3) Tryphonis, grammatici Alexandrini, quem Augusti floruisse aetate Suidas testatur, libelli περί τρόπων nonnullas tenemus epitomas a Byzantinis hominibus confectas, ex quibus genuinum Tryphonis opus restituendum est. Quam nos laudamus epitoma (vol. III. p. 191 sqq.) male Tryphonis nomine ornata est. Nam duorum libellorum (p. 191—206 et 215—226 Sp.) in codicibus Tryphonis nomine inscriptorum neuter genuinum Augusteae aetatis opus est. C. Walz (Rh. Gr. VIII 727) Leonem Allatium (Diatriba de Georgiis pg. 416) secutus alterum ex-

Χαρακτῆρες ῥητορικοὶ τρεῖς τουτέστιν εἶδη φράσεων· αὐστηρὸν, μέσον, ἰσχνόν. Καὶ τὸν μὲν αὐστηρὸν ὁ Θουκυδίδης ἐπετήδευσε χαρακτῆρα καὶ Ἀντιφῶν ὁ τούτου διδάσκαλος, τὸν δὲ μέσον Δημοσθένης, Ὑπερείδης, Δείναρχος, Λυκοῦργος, τὸν δὲ ἰσχνόν Αἰσχίνης, Ἰσοκράτης, Λυκίας, Ἀνδοκίδης, Ἰσαῖος¹) (= Prolegomena τῶν στάσεων Rh. Gr. vol. VII. 26, 3 sqq. Walz).

III. *Theophrasti tria dicendi genera ex Dionysio restituta.*

1. Dionys. de Isocrate cap. 3. in.: καθόλου δὲ τριῶν ὄντων ὡς φησι Θεόφρατος (fr. V S) ἐξ ὧν γίνεται τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν λέξει τῆς τε ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς ἐκ τούτων ἀρμονίας καὶ τῶν περιλαμβανόντων αὐτὰ σχημάτων, ἐκλέγει μὲν εὖ (sc. Isocrates) ... ἀρμόττει δὲ περιέρῃως σχηματίζει τε φορτικῶς.

2. de Demosth. c. 3. vol. I. pg. 132, 3 U.-R.: τρίτη λέξεως <ἰδέα> ἦν ἡ μικτὴ τε καὶ σύνθετος ἐκ τούτων τῶν δυοῖν (dicit enim λέξιν ἐξηλλαγμένην καὶ περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον, de qua egerat capite primo [pg. 130, 1] et λέξιν λιτὴν καὶ ἀφελῆ, de qua egerat capite altero, h. e. genus sublime et genus humile) ἦν ὁ μὲν πρῶτος ἀρμοσάμενος καὶ καταστήσας εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα κόσμον εἴτε Θρασύμαχος ὁ Καλχηδόνιος ἦν, ὡς οἶεται Θεόφρατος (fr. IV S), εἴτε ἄλλος τις οὐκ ἔχω λέγειν²).

cerptum (p. 215 sqq.) Gregorii Corinthii nomine inscripsit, alterum (pg. 191 sqq.) Tryphoni reliquit, cuius rei vanitatem ostendit Ch. E. Finckh, Philol. 24, 337 sqq.

1) Oratorum series ab epitomatore Byzantino confusa est: Demosthenem atque Aeschinem sublimi, Hyperidem humili, Isocratem medio dicendi generi oportebat attribui.

2) Ex solo altero loco (fr. IV S) recte coniecit A. Wester-

IV. *Quid Dionysius de trium generum natura doceat.*

1. Dionysius de Demosthene c. 10 (vol. I pg. 149, 6 U.-R.) Ὡστε οὔτε τὸ σαφὲς ἐκβέβηκεν (Demosthenes), οὐδὲ πρώτου τοῖς ἐναγωνίοις λόγοις δεῖ, τὸ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖν, ἐφ' ᾧ μάλιστα φαίνεται σπουδάζων, προσ-

mann (Gesch. der Bereds. I 170) tria dicendi genera constituisse Theophrastum: nam si Thrasy-machum primum medium genus expolivisse dixit, necessario etiam ἀκρότητα illas novit, dico sublime genus atque humile, inter quas mediocritas illa interiecta est. Si autem tria genera novit, primus ea invenit, quoniam res Aristotele recentior est. Atque priore loco (fr. V S) aperte sublime genus Theophrasto tribuitur. Nam se vera in tertio de Isocr. capite sublime genus describi elucet ex tota Dionysii librorum de antiquis oratoribus dispositione, cui nihil aliud subest nisi ipsa trium generum doctrina, cf. de Dinarcho vol. I p. 297, 1. U.-R. Itaque Isocratis χαρακτήρ componitur ex humilis generis virtutibus (de Isocr. c. 2) et sublimis generis ornatu (de Isocr. c. 3).

Porro haud spernendum argumentum protulit Blass (Griech. Bereds. 81) 'Wäre der Anfang der Schrift des Dionysius erhalten, so würden wir wahrscheinlich dies (h. e. Theophrastum primum constituisse genera dicendi) nicht schließen, sondern ausdrücklich bezeugt haben.' Atque re vera conici licet Dionysium initio libri de Demosthene scripti tria dicendi genera non solum (ut in cap. 33 pg. 202 ipse dicit) 'enumerasse', sed ibi longiore disputatione eorum naturam exposuisse. Ipse enim nos verbis 'τρίτη λέξεως ἰδέα ἦν' (p. 132, 3) aut 'ἡ μὲν οὖν ἐξηλλαγμένη . . . λέξις τοιαύτη τις ἦν' ad technicam huiusmodi disputationem relegat, ubi procul dubio, quae Theophrastus de generum dicendi natura docuerat, servata erant. Quam ad disputationem etiam pertinent quae pg. 203, 8 leguntur: 'διελόμενος (h. e. initio libri) μὲν τὴν λέξιν εἰς τρεῖς χαρακτήρας . . . τὸν δὲ ἰσχνὸν καὶ τὸν ὑψηλὸν καὶ τὸν μεταξὺ τούτων' quo ex loco elucere videtur propria trium generum nomina fuisse χαρακτήρ ἰσχνός, μέσος, ὑψηλός.

εἴληφε· τοιαῦτα μὲν δὴ τινὰ ἔστιν, ἃ παρὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐγκατάσκευον καὶ ἐξηλλαγμένον τοῦ συνήθους χαρακτῆρα οὐ τὸ κράτος ἅπαν ἦν ἐν τῇ δεινότητι . . . ὁ Δημοσθενὲς κατεσκεύακεν.¹⁾

1) Hoc loco docemur Dionysium in libri de Demosthene scripti exordio deperdito (id enim significari voce ἦν monuimus) exposuisse: τὸ δεινὸν maximi esse momenti ad genus sublime constituendum; itaque quasi elementum quoddam sublimis generis δεινότης habenda est. Quam rem etiam ex eo comprobare possumus, quod Dionysius ut sublimitatis exemplum ponit Isaeum, ea de causa, quod is maxime δεινότητα Demosthenicam habere ei visus est (vol. I pg. 123, 23 U.-R.). Ceterum prorsus eadem doctrina duobus locis apud Ciceronem occurrit, quem ex Theophrasto pendere infra videbimus; orat. § 69: 'sed quot officia oratoris, tot sunt genera dicendi, subtile in probando, modicum in delectando, vehemens in flectendo, in quo vis (= δεινότης) omnis oratoris est.' et ibidem § 97: 'Tertius est ille amplus, copiosus, gravis, ornatus, in quo profecto vis maxima est.

Praeterea notandum est Dionysium iis locis ubi omnino technice voce δεινότητος utitur (sunt autem hi: vol. I pg. 95, 10; 111, 6; 123, 21; 149, 6; 305, 17; 306, 24; 360, 9; 371, 2; 412, 23; 417, 18; vol. II pg. 247, 9) ea voce 'vim atque impetum dicendi' significare, non quod post Volkmannum (l. l. p. 537) omnes decantant 'rectum trium dicendi generum usum' quam vocis significationem Hermogenes demum induxit (vol. II p. 388, 25 Sp.). Ceteris Dionysii locis voce δεινότης ex communi Graecorum sermonis usu significatur 'facultas dicendi'. Pariter apud auctorem de subl. δεινότης impetus dicendi est (c. 12, 4 et 34, 4) atque cum Dionysio consentiunt Cicero (Brut. § 44, de or. III 28, ubi voce 'vis' [= δεινότης] impetus significatur; aliis locis 'vis oratoris' simpliciter de facultate dicendi adhibetur cf. de or. I §§ 13, 142, 260; II §§ 72, 120) et Quintilianus, apud quem 'vis' simpliciter usurpatur his locis: I 1, 1; II 1, 5; 15, 3; 16, 9; 17, 2; III 7, 7; V 10, 109; 13, 43; VI 3, 36; 15, 22;

2. de Isocr. cap. 3 (vol. I pg. 59, 6 U.-R.) καί τοι γε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί τις ἄλλος καί ἐπαγωγός ἡδονῆ τῶν ἀκρωμένων Ἴσοκράτης.

de Demosth. c. 18 (vol. I pg. 166 sq. U.-R.) Ἀνθηρὰν τε καί θεατρικὴν ἐκ παντός ἀξιῶν εἶναι τὴν διάλεκτον (sc. Isocr.) ὡς τῆς ἡδονῆς ἅπαν ἐχούσης ἐν λόγοις τὸ κράτος.¹⁾

V. De trium dicendi generum varietatibus.

1. Cicero docet duas esse species medio generi subiectas: eloquentiam Peripateticorum propriam philosophorum (veram illam μεσότητα) et sophisticum genus dicendi (τὸ ἀνθηρόν) illa magis ornatum.

a) orator § 21: Isque (medius orator) uno tenore, ut aiunt, fluit in dicendo nihil adferens praeter facilitatem et aequabilitatem

aut addit aliquos ut in corona flores²⁾ (= τὸ ἀνθηρόν) omnemque orationem ornamentis modicis verborum sententiarumque distinguit.

VII 10, 10; IX 4, 26; X 2, 16 et 17; 5, 6; 6, 2; XI 3, 67; XII 1, 33; contra technice (= impetus dicendi) his locis: II 5, 21; VI 1, 14; VIII 3, 21 et 88 sq.; IX 1, 2; 2, 53; 3, 54; 4, 6 et 14 et 123; X 1, 53 et 60 et 73 et 76 et 97 et 108 et 110 et 114; 2, 12 et 19 et 25; 3, 56; XI 3, 133; XII 10, 11 et 15 et 23 et 59 et 65.

1) Si reputamus apud Dionysium Isocratem medii generis esse exemplum eundemque oratorem 'floridum' vocari, iam ex ea re elucet in disputatione illa deperdita τὸ ἀνθηρόν medio dicendi generi fuisse subiectum. Quae res ex Ciceronis 'oratore' melius elucebit.

2) Sic enim legendum esse censemus propter orat. §§ 65 et 96. Orelli-Halm exhibent vocem 'toros' Klotz-Müller 'totos', quarum neutra sanam sententiam efficit.

b) or. § 95: *Latae eruditaeque disputationes ab eodem (sc. medio oratore) explicabuntur et loci communes sine contentione dicentur. Quid multa? E philosophorum¹⁾ scholis tales fere evadunt.*

Est autem quoddam etiam insigne et florens (ἀνθηρόν) orationis pictum et expolitum genus, in quo omnes verborum omnes sententiarum illigantur lepores. Hoc totum e sophistarum²⁾ fontibus defluxit in forum.

2. *Pariter sublime dicendi genus duas amplectitur species: τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ δεινόν, item ornatu diversas, (hoc enim illo minus ornatum est) pares autem quod ad ἡθος attinet.*

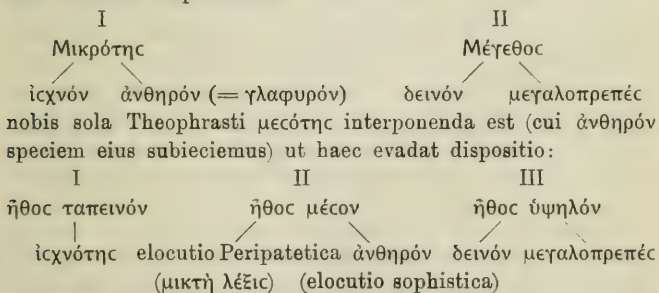
Demetr. περὶ ἑρμηνείας § 36: διὸ δὴ (i. e. quia ὁ μεγαλοπρεπῆς et ὁ ἰσχνὸς χαρακτήρ adversis frontibus pugnant) καὶ μόνους δύο χαρακτήρας τινες ἀξιοῦσιν εἶναι τούτους (i. e. ἰσχνόν et μεγαλοπρεπῆ), τοὺς δὲ λοιποὺς δύο (i. e. γλαφυρόν et δεινόν) μεταξύ τούτων· τὸν μὲν γλαφυρόν τῷ ἰσχνῷ προκνέμοντες μᾶλλον, τῷ δὲ με-

1) Peripateticos significari apparet, quia totius generis Demetrius Phalereus exemplum proponitur, (or. 92—94) qui (Brut. 37) 'e Theophrasti doctissimi hominis umbraculis' processit. Itaque hic nihil aliud significatur quam Aristotelis ac Theophrasti ipsorum dicendi genus.

2) Sophistae illi, ut ex or. 27 sqq. percipimus, Isocrates sunt praeterque eum Thrasymachus, Gorgias, Theodorus, quorum dicendi genera tractasse Theophrastum constat. — Ceterum vox ἀνθηρόν iam apud Xenophontem (Cyp. I 6, 38) de musicae genere quodam antiquiori arti opposito usurpatur; immo ad oratorum dicendi genera pertinet apud Isocratem adv. Soph. 18 atque Theophrasto ipsi, quin vox ἀνθηρόν attribuitur nihil obstat. Scimus enim Theophrastum Bionem dixisse primum philosophiae induisse ἀνθινὰ ἱμάτια (Voll. Herc. Coll. prior vol. VI c. 15).

γαλοπρεπεῖ τὸν δεινὸν ὡς τοῦ γλαφυροῦ μὲν μικρότητα τινὰ καὶ κομψείαν ἔχοντος, τοῦ δεινοῦ δὲ ὄγκον καὶ μέγεθος.¹⁾

1) Quo loco docemur duas esse ethicas ἀκρότητας: μικρότητα et μέγεθος. Quae res cum quam maxime sibi oppositae sint, ii, quos Demetrius secutus est, rhetores medium genus Theophrasti omnino de medio tollendum esse putaverunt. Quod quo iure factum sit videamus. Nam etsi negari non possit ἀκρότητας illas 'misceri' non posse, (quo argumento profecto rhetores illi usi sunt) inde nihil effici potest contra Theophrastum, cuius medium genus (ut videtur) omnino 'μίγμα' non erat, sed potius μεσότης h. e. ethos per se constans et inter ἀκρότητας illas medium locum tenens. Cum enim Dionysius μικτήν λέξιν Theophrastum commemorasse dicit (fr. IV S), id ad solum ornatum pertinet, qui re vera ex humilis generis virtutibus (de Isocr. c. 2) et sublimitatis ornatu (de Isoc. c. 3) 'componitur': 'Misceri' enim solus ornatus potest, numquam ethos. Itaque licet nobis — reiectis illorum inventis — ex doctrina apud Demetrium servata Theophrasti κύττημα χαρακτήρων restituere. Cum enim illi hanc fere exhibent dispositionem:

Quo ex systemate addiscimus praeter δεινότητα, quam Dionysius (cf. supra pg. 8) elementum sublimis generis esse testatur, alterum esse ὑψους elementum: ornatum ipsum (Theophr. fr. V. S). Omnino enim in generum dicendi divisione Theophrastus et ethos et κόσμον respexisse videtur ita, ut et medium genus

3. *Tria dicendi genera et ἡθῆι et κόσμῳ inter se diversa sunt.* Macrobius Sat. V 1, 5 sqq.: oratorum autem non simplex nec una natura est, sed hic fluit et redundat, contra ille breviter et circumcise dicere adfectat. Tenuis quidam et siccus et sobrius amat quandam dicendi frugalitatem, alius pingui et luculenta et florida oratione lascivit . . . § 7 Quattuor sunt . . . genera dicendi: copiosum, in quo Cicero dominatur, breve, in quo Sallustius regnat, siccum (= tenue), quod Frontoni adscribitur, pingue et floridum, in quo Plinius secundus . . . luxuriatur . . . § 16 Sunt praeterea stili dicendi duo, dispari moralitate diversi. Unus est maturus et gravis . . . § 17 alter huic contrarius ardens et erectus et infensus.¹⁾

duas habeat varietates altera alteram ornatiores (Peripateticorum et sophistarum genera dicendi) et sublime genus duas comprehendat species ornatu diversas (μεγαλοπρεπές et δεινόν).

1) Doctrina hic misere quidem confusa, sed tamen maximi pretii est. Exponuntur enim eadem, quae apud Demetrium, dicendi genera: ἰσχνόν (tenue) ἀνθηρόν (floridum) μεγαλοπρεπές (grave) δεινόν (infensum). Quod ut perspiciatur non solum ea de medio tollenda sunt, quae ad πηλικότητα sermonis pertinent ('copiosum, breve') sed etiam, quas Macrobius inepte divisit ('genera dicendi — stili dicendi') coniungenda sunt. Quo facto videmus una ex parte (§ 7) τῷ ἰσχνῷ adiungi τὸ ἀνθηρόν, altera ex parte (§ 16, § 17) τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ δεινόν una inveniuntur. Habes igitur eadem, quae apud Demetrium, dicendi genera atque eodem modo consociata. Sane pessime egit Macrobius contendens τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ δεινόν 'moralitate' (= ἡθῆι) diversa esse. Κόσμῳ enim diversa sunt, non ἡθῆι: nam, ut recte Demetrius docet, priora duo μικρότητα, posteriora duo μέγεθος praebent. Sed ea de causa gravissimus testis est Macrobius, quod vocem illam 'moralitas' servans demonstrat re vera et

VI. *De generum dicendi cum ideis ratione.*¹⁾

1. *Constat Aristotelis 'ideas' omnes (de quibus v. Prolegg. pg. XV sqq.) in Theophrasti περὶ λέξεως librum esse receptas.*²⁾

a) Cicero or. § 79: Sermo purus erit et Latinus (ἑλληνισμός), dilucide planeque dicetur (σαφές), quid deceat, circumspicietur (πρέπον), unum aberit (sc. a genere humili), quod quartum numerat Theophrastus

ad 'ethos' pertinere generum dicendi dispositionem et ad ornatum. Quibus expositis etiam recte iudicare licebit de Ciceronis loco orat. 20, ubi et sublime et humile genus in duas species dividuntur: ad τέλος enim sublimis generis (quod est 'permovere et convertere animos') perveniri potest et 'levi et structa et terminata oratione' (μεγολοπρέπεια) et 'aspera, tristi, horrida oratione' (δεινότης) h. e.: idem ethos vario ornatu efficitur. Pariter in humili genere alii sunt 'impoliti et consulto rudium similes', alii 'in eadem ieiunitate concinniores, id est: faceti, florentes et leviter ornati'. Quo loco κόσμου illae varietates maxime ad compositionem pertinere videntur.

Tria genera ἤθει diversa, quorum unicuique duae varietates subiciuntur, quae diversum ornatum exhibent, habet etiam Fortunatianus (p. 126, 44), cuius sola terminologia reprehendenda est, nam ornatiores varietates omnes 'ἀνθηρόν' minus ornatas 'αὐστηρόν' (= δεινόν?) vocat.

1) Cum supra expositum sit, τὸ δεινόν sublimis, τὸ ἀνθηρόν medii generis esse elementa, nunc demonstrandum est tres esse 'ideas', quae proprie ac peculiariter dicendi genera efficiant: τὸ δεινόν, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ ἡδύ. Quarum idearum τὸ ἡδύ florido respondet generi, cum reliquae duae ideae sublimis generis efficiant varietates. Μικτὴ λέξις autem (dico Peripateticam elocutionem) componitur ex sublimi ornata (μεγαλοπρεπές) et humilis generis virtutibus, quae sunt 'ideae necessariae'.

2) de Theophrasti ideis cf. Liers, Zur Geschichte der rhetorischen Ideenlehre, Neue Jahrb. f. Philol. vol. 131 (1889) pg. 577 sqq.

(fr. XII S) in orationis laudibus (ιδέαι): ornatum illud (μεγαλοπρεπές), suave et fluens¹⁾ (ήδύ).

b) Ammonius in Aristot. π. έρμην. vol. IV 5 pg. 65 Busse: Διττής ούσης της του λόγου σχέσεως καθό διώρισεv ό φιλόσοφος Θεόφραστος (fr. XXIV S, 65 Wimmer), της τε προς τους άκρωμένους (οίς και σημαίνει τι) και της προς τα πράγματα, ύπερ ώv ό λέγων πείσαι προτίθεται τους άκρωμένους²⁾, περι μέν την σχέση αυτου την προς τους άκροατάς καταγίνονται ποιητική και ρητορική, διότι έργον αυταίς εκλέγεσθαι τα σεμνότερα των όνομάτων, αλλά μη τα κοινά και δεδημευμένα και ταυτα έναρμονίως συμπλέκειν άλλήλοις (= fr. V S) ώστε δια τούτων και των τούτοις επομένων οιον αφηνείας, γλυκύτητος και των άλλων ιδεών, έτι δε μακρολογίας και βραχυλογίας κατά καιρόν πάντων παραλαμβανομένων³⁾ ηςαί τε τον άκροατήν και εκπλήξει και προς την πειθώ χειρωθέντα έχειν· της δε γε προς τα πράγματα του λόγου σχέσεως ό φιλόσοφος προηγουμένως

1) codices exhibent 'afluens', quod correximus (cf. § 42). — Ceterum iam hic monendum est Ciceronem duas virtutes (ornatum et suavitatem) perperam in unam ιδέαν contaminasse. Atqui re vera hoc Ciceronis loco ισχνότης non solum a sublimis generis ornatu (μεγαλοπρεπές), sed etiam a medii floridique generis 'suavitate' (τό ήδύ) discernenda erat.

2) Quae differentia fere eadem est atque Aristotelis distinctio (Rhet. III 12) inter γραφικήν et άγωνιστικήν λέξιν, cf. etiam Quint. III 7, 1: 'quod genus (laudativum) videtur Aristoteles atque eum secutus Theophrastus (fr. XXII S) a parte negotiali hoc est πραγματική removisse totamque ad solos auditores relegasse'.

3) Quibus in verbis latent ideae συντομίας (= βραχυλογία) et του πρόποντος ('κατά καιρόν').

ἐπιμελήσεται τό τε ψεύδος διελέγχων καὶ τὸ ἀληθὲς ἀποδεικνύς.¹⁾

e) Simplicius in Aristot. categ. (ed. Basil. 1551 pg. 3):
καθὸ μὲν γὰρ λέξεις (sc. αἱ φωναί) ἄλλας (sc. ἢ αἱ τοῦ Ἀριστοτέλους κατηγορίαι) ἔχουσι πραγματείας, ἅς ἐν τῷ περὶ <λέξεως περὶ τῶν> τοῦ λόγου στοιχείων ὅ τε Θεόφραστος (pg. 38 S) ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γεγραφότες

οἷον· πότερον ὄνομα καὶ ῥῆμα τοῦ λόγου στοιχεῖα ἢ καὶ ἄρθρα καὶ σύνδεσμοι καὶ ἄλλα τινά· λέξεως δὲ καὶ ταῦτα μέρη, λόγου δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα²⁾

1) Ammonii locus videtur dispositionem libri Theophrastei exhibere: habes enim, ut in Simplicii loco, (v. infra) capita περι ἐκλογῆς, περι συνθέσεως, περι ἰδεῶν. Porro pariter atque initio libri Aristotelici περι λέξεως scripti (Rhet. III cap. 1) hic rhetoricae cum poëtica arte affinitas commemoratur; quamobrem dixeris et hoc Theophrasti fragmentum et fr. XXII S, ei perquam simile, initio totius libri esse adscribenda.

2) Theophrastum initio libri pariter atque Aristotelem (ars poet. cap. 20) 'λέξεως μέρη' haec enumerasse putaverimus: στοιχεῖον (= γράμμα) et συλλαβήν; deinde σύνδεσμον, ἄρθρον (quod Dionysius de comp. verb. cap. 2 in. et de Dem. cap. 48 in. male videtur a Peripateticis abiudicare), πτώσιν; denique λόγον (cuius elementa propria sunt ὄνομα et ῥῆμα). Ibi a primis verborum elementis ad absoluta enuntiata (λόγος) ascenditur. Atque totius 'λέξεως' μέρη divisisse videtur in λόγου στοιχεῖα ('Rede-teile') h. e. ὄνομα et ῥῆμα et prima λέξεως elementa; γράμματα, συλλαβαί, σύνδεσμος, ἄρθρον, πτώσις, quibus nulla inest vis 'logica'. Λέξις enim videtur esse litterarum syllabarumque comprehensio, quae, nisi etiam λόγους comprehendit, sensu omnino caret.

Initio autem libri Theophrastum has res tractasse ea de causa putamus, quod ei, antequam de 'ὀνομάτων' delectu atque compositione ageret, etiam logica eorum aut grammatica vis

καὶ τίς ἡ κυρία λέξις, τίς δὲ ἡ μεταφορική (= ἐκλογή)
καὶ τίνα τὰ πάθη αὐτῆς· οἷον τί ἀποκοπή καὶ συγ-
κοπή, τί ἀφαίρεσις, τίνες αἱ ἀπλαῖ, τίνες αἱ σύνθετοι,
τίνες αἱ ὑποσύνθετοι καὶ ὅσα τοιαῦτα (= σύνθεσις)

καὶ ὅσα περὶ ἰδεῶν εἴρηται· τί τὸ καφές ἐν ταῖς
λέξεσιν, τί τὸ μεγαλοπρεπές, τί τὸ ἡδύ καὶ πιθανόν.

d) Cicero part. or. § 19: Communia autem simpli-
cium coniunctorumque hae sunt quinque quasi lumina
(= ἰδέαι):

dilucidum (καφές), breve (σύντομον), probabile (πι-
θανόν), inlustre¹⁾ (ἐναργές), suave (ἡδύ).

§ 22: Maxime . . . movet ea, quae motum aliquem
animi ciet oratio (παθητικὴ λέξις), quaeque significat
oratoris ipsius amabiles mores (ἠθικὴ λέξις).²⁾

*Qui loci aperte Theophrastei³⁾ si inter se componuntur, iam
elucet Aristotelis ideas (ἑλλημισμός, σαφήνεια, συντομία, πρόπον,*

exponenda erat. Ceterum etiam Dionysius (de comp. verb. c. 2
in. vol. II p. 6, 17, U.-R.) ipsa συνθέσει definitione ad huius-
modi quaestiones perducitur (qui autem quae est negligentia
λόγου μόρια et λέξεισιν στοιχεῖα confundit) ita, ut dubitare possis,
utrum res illae a Theophrasto initio totius libri, ut ex Simplicii
argumentorum dispositione effecerit quispiam, an initio capitis
περὶ συνθέσεισιν (pariter atque apud Dionysium) tractatae sint.

1) Legitur enim § 20: 'Est enim (inlustre) haec pars ora-
tionis, quae rem constituat paene ante oculos.'

2) Cum παθοποιία atque ἠθοποιία apud Aristotelem III c. 7
τῷ πρόποντι subiciantur, dubium non est, quin etiam in Cice-
ronis fonte τὸ πρόπον fuerit tractatum. Ceterum ἠθοποιίας
vestigium etiam in § 18 extat: 'Probabile autem genus est
orationis . . . si sententiae . . . aptae opinionibus hominum ac
moribus'.

3) De excerpto Theophrasteo quod in partitionibus oratoriis
extat v. Prolegg. pg. XIII sq.

πιθανόν, πάθος, ἡθοποιία, ἐνάργεια, ἡδύ, μεγαλοπρεπές) a *Theophrasto esse receptas.*

2. *Theophrastus ad Aristotelis ideas addidit τὸ δεινόν atque ideas omnes in 'necessarias' et 'adscitas' divisit.*

a) Dionysius de Thucyd. c. 22 (vol. I pg. 358 U.-R.)
 "Ὅτι μὲν οὖν ἅπανα λέξις εἰς δύο μέρη διαιρεῖται τὰ πρῶτα, εἷς τε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων . . . καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν (= Theophr. fr. V S) . . . καὶ ὅτι τῶν καλουμένων ἀρετῶν¹⁾ αἱ μὲν εἰσιν ἀναγκαῖαι καὶ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς λόγοις, αἱ δ' ἐπίθετοι καί, ὅταν ὑποστῶσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν, εἴρηται πολλοῖς πρότερον.

b) *ibid.* cap. 23 (vol. I pg. 360): Τὰς μὲν οὖν ἀναγκαίαις ἀρεταῖς ἢ λέξις αὐτῶν (logographorum) πάντων ἔχει· καὶ γὰρ καθαρὰ καὶ σαφῆς καὶ σύντομός ἐστιν ἀποχρώντως τὰς δ' ἐπιθέτους . . . οὔτε ἀπάσας οὔτε εἰς ἄκραν ἠκούσας , ὕψος λέγω καὶ καλλιρρημοσύνην καὶ σεμνολογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. οὐδὲ δὴ τόνον οὐδὲ βάρος οὐδὲ πάθος διεγείρον τὸν νοῦν οὐδὲ τὸ ἐρῶμενον καὶ ἐναγώνιον πνεῦμα, ἐξ ὧν ἢ καλουμένη γίνεται δεινότης²⁾.

Loco ep. ad Pomp. c. 3 (vol. II pg. 239, 14 U.-R.), postquam commemoravit ἑλληνισμόν, σαφήνειαν³⁾, συντομίαν, hoc modo prosequitur: ἐνάργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη μὲν τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν . . . μετὰ

1) Dionysius vocibus ἰδέα et ἀρετή synonyme utitur cf. ex gr. vol. II pg. 212, 9; 213, 6; 238, 12.

2) Δεινότης prorsus eodem modo describitur ab auctor p. ὕψ. 34, 4; ceterum monendum est πάθος ab Aristotele, quippe qui δεινότητα nondum noverit, πιθανότητι esse subiectum.

3) Quae idea hoc quidem loco codicum lacuna interiit, sed loco epitomes l. II. περὶ μιμησεως pg. 307, 10 U.-R. suppletur.

ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν τῶν ἡθῶν τε καὶ πα-
θῶν μίμησις . . . μετὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν
ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς ἀρεταὶ ἔπονται
ταύταις αἱ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρό-
πους δυνάμεις τῆς φράσεως ἀρεταὶ περιέχουσαι . . .
ἡδονὴν δὲ καὶ πειθῶ καὶ τέρψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς
ἀρετὰς εἰσφέρειται . . . Ἡρόδοτος.¹⁾

ἐπιθέτοι ἀρεταὶ *igitur sunt hae*: ἐνάργεια, ἡθοποιία ἡδύ, με-
γαλοπρεπές, δεινόν. 'Necessariae' autem hae: ἑλληνισμός, σαφή-
νεια, συντομία, πρέπον ('πασῶν ἐν λόγοις ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη'
vol. II pg. 240), πιθανόν.

3. *Theophrasti ideae aut tribus dicendi generibus communes sunt* ('τοῖς τρισὶν πλάσμασιν ὁμοίως παρέπονται') *aut proprium dicendi genus efficiunt* ('ἰδία ἀρεταὶ πλάσματος').

Dionysius de Dem. c. 34 in.: 'Ολίγα τούτοις²⁾ ἔτι
προσθεῖς περὶ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ καταλειπόμενον τῆς
προκειμένης θεωρίας μέρος³⁾ μεταβήσομαι· ταῦτα δὲ
ἔστιν, ἃ τοῖς πλάσμασιν ὁμοίως παρέπεται⁴⁾ καὶ
ἔστι παντὸς λόγου Δημοσθενικοῦ μηνύματα χαρακτηρι-
στικὰ καὶ ἀνυφαίρετα. ὑπομνήσω δὲ πρῶτον ἃ τοῖς
ἄλλοις πλάσμασιν ἔφην (*sc. initio libri deperdito*)
ἰδίας ἀρετὰς συμβεβηκέναι, τοῖς Δημοσθένους <πρό-
τερον ἠσκημένοις>, ἵν' εὐδύνοπτος μᾶλλον γένηταί μοι
ὁ λόγος.⁵⁾

1) cf. *ibid*, c. 4 pg. 242, 1 sqq. et c. 6 pg. 247.

2) dicit capita 1—33 quam partem ipse inscribit 'περὶ τῆς
λέξεως', melius 'de dicendi generibus' inscribendam.

3) dicit partem 'de compositione verborum' (cap. 35 sqq.).

4) 'quaenam ideae tribus dicendi generibus communes sint
addam.'

5) 'Textum mutilum supplevi. — Dionysius divisionem idearum
'communium' et 'propriarum' recte quidem servavit, sed quaenam
ideae huic, quae illi speciei sint adscribendae, ex iis, quae apud

De ratione idearum cum dicendi generibus egregie edocemur in fine eiusdem capituli (pg. 205, 2 sqq.):

Ταῦτα μὲν οὖν χωρὶς ἐκάστῳ τῶν τριῶν πλασματῶν παρακολουθεῖν ἔφην (α) καὶ ἐκ τούτων ἠξίουσαν τὴν Δημοσθένους δύναμιν <τὰ κράτιστα ἐκλεγομένην συνυφαί-

eum sequuntur (de quibus v. infra) non elucet. Itaque coniectura usi contendimus tres ideas τὸ ἡδύ, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ δεινόν proprium efficere genus dicendi, ceteras trium omnium χαρακτήρων esse communes. Quae res manifesta fit, si ad Dionysii de Lysia iudicium oculos convertimus, ubi eae, quas supra conscripsimus, ideae omnes Lysiae (h. e. humili generi) adscribuntur praeter ἡδύ, μεγαλοπρεπές, δεινόν. Atque si reputamus Cicero-
nem (or. 79) τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ ἡδύ ab humili genere ab-
iudicare atque δεινότητα (or. 69) proprie generi sublimi attri-
buere, iam manifestum fit tres illas ideas iis dicendi generibus
convenire, quae ἰσχύοντα excedant; h. e. τὸ ἡδύ efficere genus
floridum reliquasque duas ideas respondere duabus speciebus
illis sublimitatis (μεγαλοπρέπεια et δεινότης). Humile genus
profecto propriam ideam nullam habet; itaque ei potissimum
'necessariae' illae virtutes adscribuntur (quas tamen etiam ce-
teros retinere oportet oratores) atque ex 'ascitis' duae (ἠθο-
ποιία, ἐνάργεια); alteram quod denique attinet medii generis
varietatem, 'philosophica' elocutio (μικτὴ λέξις) componitur ex
necessariis virtutibus et sublimi ornatu (μεγαλοπρέπεια); itaque
re vera temperatam ostendit μεσότητα. Huiusmodi expositio,
ut diximus, apud Dionysium desideratur. Omnem enim ratio-
nem ea re pervertit, quod ex operis sui consilio efficere voluit
Demosthenem suum ceteris scriptoribus, qui unum solum dicendi
genus expolivissent, praestare 'communibus' virtutibus. Neque
suam ipsius sententiam satis bene servavit: nam inter virtutes,
quibus dicit Demosthenem 'idioticis' auctoribus praestare, non
solum 'necessariae' inveniuntur ideae sed etiam eae, quae re
vera ἴδιον πλάσμα efficiunt (pg. 204, 13—15 et 21). Porro non
solum ἰδίας ἀρετὰς πλάσματος exhibet, sed etiam πλάσματα ipsa
(pg. 204, 6 et 12 et 17) 'ideas' et 'χαρακτήρας' male confundens.

νειν>¹⁾, πεφυκότα μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις παρακολουθεῖν πλάσμασι (b), κρατίστην δὲ ὄψιν ἔχοντα καὶ ἐκπρεπεστάτην ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις (c). Εἰ δέ τις ἀξιῶσει κυκοφαντεῖν τὴν διαίρεσιν, ἐπειδὴ τὰς κοινῇ παρακολουθούσας πᾶσι τοῖς πλάσμασιν ἀρετὰς (b₁) τρίχα διανείμασα τὸ ἴδιον ἐκάσταις ἀποδίδωσιν (a₁), ἐκεῖνα ἂν εἴποιμι πρὸς αὐτόν, ὅτι, καθ' ὃ μάλιστα χωρίον ἐκάστη τῶν ἀρετῶν ὄψιν τε ἡδίστην ἔχει καὶ χρῆσιν ὠφελιμωτάτην (c₁), κατὰ τοῦτον τάττειν αὐτὴν ἀξιῶ.²⁾

1) Textum mutilum supplevi.

2) Dionysius hic disputationem de idearum generumque dicendi ratione, quae olim initio libri legebatur, (itaque ex Theophrasti profecto mente conscripta erat) summatim refert: ibi omnes ideas ita divisit, ut uni ex tribus dicendi generibus eas assignaret (a + a₁), licet etiam a reliquis alienae non sint (b + b₁); denique eius divisionis rationem demonstravit (c + c₁). Atqui, quo modo Dionysius singulas ideas diviserit iam vidimus: τὸ μεγαλοπρεπές et τὸ δεινόν sublimi, τὸ ἡδύ medio, reliquas humili generi assignavit. Cum autem Dionysius in iis quae sequuntur (pg. 205, 13) dicit se pariter ideas (re vera in universum vigentes) singulorum scriptorum indoli subiecisse atque antea 'technographos' easdem ideas (καφές, σύντομον, πιθανόν) orationis partibus (maximeque narrationi), haec defensio ipsius Theophrasti videtur esse, qui ex Aristotelis 'ideis' confecit χαρακῆρας; 'τεχνογράφοι' enim illi iidem videntur esse, quorum praecepta de prooemio, narratione, probatione, conclusione Aristoteles in libro περὶ τάξεως (Rhet. III 13 sqq.) impugnat.

Itaque Theophrasti ex sententia 'χαρακῆρες' sunt certorum scriptorum diversae scribendi προαιρέσεις; contra ideae non certum scriptorem ullum sed eloquendi universalem normam spectant; sed cum Isocrates maxime ἡδονήν, Demades maxime δεινότητα velit efficere, ut singulorum scriptorum χαρακῆρ describatur, ad ideas recurrendum est.

Theophrasti ideae partim etiam in Stoicorum receptae sunt

VII. *Posteriorum doctrina.*

Apud recentiores Theophrasti doctrina aut summam decantatur¹⁾ aut ab ea paululum recedunt idque ita, ut floridum dicendi genus, quod re vera species est medii²⁾, tribus generibus ut quartum adnumerant. Quae res primum apud Philodemum (vol. I pg. 164 Sudh.) occurrit: (Λι)(ροῦντα)ι δὲ αὐτι(ν) (sc. custodiam eorum, quae ornatum sermonem efficiunt) εἰς εἶδη (τρία τ)ρόπον, σχ(η)μα, (πλάσμα)³⁾ pg. 165 πλάσμα δὲ τὸ (ἀδ)ρο(γρα)φίαν (ἐχθ)ν (ἦ) ἰσχνό(τη)τα (ἦ) μ(εσότη)τα suppl. Radermacher) (ἦ) γλαφυρό(τη)τα⁴⁾; recurrit apud Quintilianum (XII 10, 58); tertium alii medium, alii floridum — namque

doctrinam: nam apud Diog. Laert. VII 59 (fortasse ex Posidonii libro περὶ λέξεως εἰσαγωγή ibid. 60) haec Stoicis tribuuntur: ἀρεταὶ δὲ λόγου εἰς πέντε: ἑλληνισμὸς, σαφήνεια, συντομία, πρόπον, κατασκευὴ ubi complures ideas deesse vides. cf. etiam Rh. Gr. IV 36, 11 W.

1) Fronto pg. 54 Naber; Marcellinus, vita Thucyd. 39; Prolegomena in Platonis philosophiam cap. 17 (vol. VI pg. 211 Hermann); Rh. Gr. vol. VI pg. 553, 4 Walz; Emporius pg. 561, 7 Halm; Iulius Victor pg. 438, 8 Halm.

2) Proclus apud Photium cod. 239: ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεφέρεται καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοισι (potius dicendum erat: 'τῷ μέσῳ'). Pariter Ps.-Plutarchus (de vita et poesi Homeri II 72 sq. vol. VII pg. 369 sq. Bern.) primo (cap. 72) vulgata tria exhibet genera, deinde (cap. 73) hoc persequitur modo: 'ὅτι δὲ καὶ ἀνθηρὸν εἶδος τῶν λόγων ἐστὶ πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ κ. τ. λ.' hic etiam tribus illis generibus τὸ ἀνθηρὸν ut εἶδος non ut γένος subiungitur.

3) Aut — ut usitatam adhibeamus terminologiam — ἐκλογήν, σύνθεσιν, χαρακτήρα.

4) Γλαφυρότης nihil aliud est quam τὸ ἀνθηρὸν, quod ea de causa minus apte (ut etiam apud Demetrium factum est) hic γλαφυρόν vocatur, quod floridi generis propria est γλαφυρὰ σύνθεσις.

id τὸ ἀνδρῶν *appellant* — *addiderunt* (*sc. genus*)? *ex quibus, quae genuina fuerit doctrina satis certe cerni potest. Nullo loco ponendum est Ps.-Syriani testimonium* (*vol. I pg. 99, 16 Rabe*): εἰ δὲ καὶ διενοήθησάν τινες ἐπιγράψαι τοὺς χαρακτήρας καὶ τὸ ποσὸν αὐτῶν συστῆλαι τηραλλῶς ἐποίησαν ὧν εἷς ἐστὶν ὁ Διονύσιος· οὗτος γὰρ τρεῖς εἶναι χαρακτήρας φησὶ τὸν ἰσχνόν, τὸν μέσον, τὸν ἀδρῶν· ὁ δ' Ἰππαρχος (?) προστίθησι τὸν γραφικόν (?) καὶ τὸν ἀνθηρῶν. ὁ δὲ Δημήτριος¹⁾ ἐκβάλλει τὸν γραφικὸν τοῖς τέτρασιν ἀρεσκόμενος.

VIII. *Ciceronis de tribus dicendi generibus excerptum* *Theophrasteum.*²⁾

1. *Tria dicendi genera summatim enumerantur.*

a) or. § 20. *Tria sunt omnino dicendi genera . . .*³⁾

1. *nam et grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt*

1) Quae certe non ad libellum sub Demetrii Phalerei nomine nobis servatum pertinent.

2) Componimus haec ex 'oratore' et III 'de oratore' libro, de quorum argumentis, dispositione, fontibus Prolegomena adeas.

3) hic describuntur χαρακτήρ ὑψηλός, ἰσχνός, μέσος atque quod iam supra (pg. 12 adn. 1) adnotavimus unicuique generis varietates duae subiciuntur. Ad τέλος enim sublimis generis (quod est 'permovere') et μεγαλοπρεπεία perveniri potest et δεινότητι. Quae duae species praeterea ($\beta_1 + \alpha_1$) diversis compositionis generibus effici dicuntur: δεινότητι enim respondere videtur αὐστηρὰ σύνθεσις, μεγαλοπρεπεία autem compositio artificiosior. Ad τέλος tenuis generis (quod est 'docere'; praecipua hic ἰδέα igitur σαφήνεια est non μεγαλοπρέπεια) pariter duplici ornatus ratione pervenitur: nam cum alii tenues scriptores ornato omnino careant, alii ea in re magis similes sunt medii generis; itaque certum usque ad finem τὸ ἀνθηρῶν et χάριν medii generis propriam praestant, ideoque etiam Dionysius (de Lys. c. 10) post ideas 'necessarias' illas vel 'communes' Lysiae χάριν

- α) cum ampla et sententiarum gravitate et maiestate verborum (μεγαλοπρέπεια)
- β) vehementes (δεινοί) copiosi, graves, ad permovendos et convertendos animos instructi et parati.
- β₁) quod ipsum alii aspera, tristi, horrida oratione (αὐστηρόν) neque perfecta atque conclusa.
- α₁) alii levi et structa et terminata
2. et contra tennes acuti, omnia docentes et dilucidiora, non ampliora facientes, subtili quadam et pressa oratione limati
- α) in eodem genere alii callidi, sed impoliti et consulto rudium similes et imperitorum.
- β) alii in eadem ieiunitate concinniores id est faceti (χαρίεντες) florentes etiam et leviter ornati.

§ 21. 3. Est autem quidam interiectus inter hos medius et quasi temperatus nec acumine posteriorum nec fulmine utens superiorum, vicinus amborum, in neutro excellens, utriusque particeps vel utriusque, si verum quaerimus, potius expers.

- α) isque uno tenore, ut aiunt, in dicendo fluit nihil afferens praeter facilitatem et aequabilitatem
- β) aut addit aliquos ut in corona flores omnemque orationem ornamentis modicis verborum sententiarumque distinguit.

b) de oratore III 199: Sed etiam si habitum orationis

tribuit. Medio denique generi item species duae subiciuntur, quarum altera 'Peripatetica' hic sola compositionis ratione describitur ('aequabilitas' enim est compositio levis), altera est τὸ ἀνθηρόν.

et quasi colorem aliquem requiritis, est et plena quaedam sed tamen teres; et tenuis, non sine nervis ac viribus; et ea, quae particeps utriusque generis quadam mediocritate laudatur.

c) ibidem 212: itaque hoc loco nihil sane est, quod praecipui posse videatur, nisi ut figuram orationis plenioris et tenuioris et idem illius mediocris ad id, quod agemus, accomodatam deligamus.

2. De trium generum causa (περὶ αἰτίας χαρακτήρων)

a) or. § 36: sed in omni re difficillimum est formam, qui χαρακτήρ Graece dicitur, exponere optimi, quod aliud aliis videtur optimum ... varia sunt enim iudicia ut in Graecis nec facilis explicatio, quae forma maxime excellat ... Quid est quo praescriptum aliquod aut formulam exprimas, cum in suo quodque genere praestet et genera plura sint?¹⁾

1) Tria igitur dicendi χαρακτήρες constituta sunt propter lectorum κρίσεων varietatem, cui (or. 52) scriptorum προαιρέσεων varietas respondet. — Atqui Cicero auctoris sui verba paullulum in usum convertit atque detorsit: Ciceroni enim cordi erat 'perfectum' λόγου χαρακτήρα invenire, atque quo magis eluceat eius incepti difficultas varietatem illam commemorat. Sed is, quem sequitur, auctor sine dubio de 'perfecto dicendi genere' non cogitavit: res enim ipsa omnino absurda est: nam perfectionis notio (h. e. ἰδέα) spectat universales dicendi leges, cum dicendi genus (χαρακτήρ) pertineat ad litterarum ἐμπειρικὴν παρατήρησιν. Itaque apud auctorem illum certe varietas προαιρέσεων inducta est, ut appareret, cur omnino constituta essent tria illa dicendi genera. Ad Ciceronis vero ipsius inceptum προαιρέσεων diversitas haud quaquam apta est; Ciceronem enim eam oportebat ingredi viam, quam postea Hermogenes in libro περὶ ἰδεῶν monstravit, qui item 'perfecti'

b) or. § 52: quod quidem ego, Brute, ex tuis litteris sentiebam, non te id sciscitari, qualem ego in inveniēdo et in conlocando summum esse oratorem vellem, sed id mihi quaerere videbare, quod genus ipsius orationis optimum iudicarem: rem difficilem, di immortales, atque omnium difficillimam. Nam cum est oratio mollis et tenera et ita flexibilis, ut sequatur quocumque torqueas, tum et naturae variae et voluntates (φύσεων et προαιρέσεων varietas) multum inter se distantia effecerunt genera dicendi: . . . § 53 elaborant alii in lenitate et aequabilitate et puro quasi quodam et candido genere dicendi; ecce aliqui durezza et severitatem quamdam (δεινότης) in verbis et orationis quasi maestitiam sequuntur; quodque paulo ante (or. 20, 21) divisimus, ut alii graves, alii tenues, alii temperati vellent videri, quot orationum genera esse diximus, totidem oratorum reperiuntur.¹⁾

oratoris exprimere studet imaginem, sed eam ad rem non χαρακτηρας adhibet (quos simul omnes consequi nemo potest) sed ιδεας. Contra ad Theophrasti mentem atque rationem προαιρέσεων varietas perquam apta est. Itaque non Cicero totam rem excogitavit, sed auctor eius Theophrastus, cuius solius intererat χαρακτηρων αιτιαν ostendere. Atque Ciceronem his in rebus parum vidisse ea ex re elucet, quod 'formam optimi' (h. e. ιδεαν) idem esse dicit atque χαρακτηρα.

1) Locus ipse ostendit haec et cum § 36 et cum §§ 20, 21 artissime cohaerere. Ex Ciceronis ipsius dispositione §§ 51—53 περί λέξεως agitur, qua autem inscriptione verum auctoris sui argumentum non satis accurate significat. Re vera eadem res exponitur atque § 36: varietas προαιρέσεων causa erat, ob quam tria dicendi genera constituta sunt.

Idem argumentum exponitur de or. III §§ 25—36, quam partem Cicero ipse 'de universo genere dicendi' inscribit; dicitur enim varia dicendi genera esse constituenda propter φύσεων, κλίσεων, προαιρέσεων diversitates, atque primo (§ 25) unam φύσιν dissimilibus inter se sensibus varie affici: qua ex re transitus fit ad artem fingendi et picturae, ubi varietas artificum in dispari genere praestantium ostenditur; deinde (§ 27) proceditur ad artes loquentes (poëtas atque oratores); Aeschylus, Sophocles, Euripides commemorantur, quibus 'omnibus par paene laus in dissimili genere scribendi' tribuatur. Tum (§ 28) demonstratur 'quid intersit inter oratorum studia atque naturas' (προαιρέσεις καὶ φύσεις): suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit'.¹⁾ atque exemplis Latinis datis (§§ 29—33) tota disputatio summatim denique comprehenditur § 34, ubi dicitur: quot oratores, totidem paene reperiri genera dicendi.

3. Φύσεων et προαιρέσεων varietas historice demonstratur (περὶ γενέσεως χαρακτήρων).

Cicero ante oculos habuit historiam Graecorum prosae orationis a Theophrasto confectam eo consilio, ut demonstraretur primum apud Graecos γραφικὴν λέξιν artificiose esse expolitam, post eam autem magis magisque ἀγωνιστικῆς λέξεως crevisse auctoritatem, tum rursus γραφικὴν λέξιν maiorem in usum remisse; simul Theophrastus ostendit trium dicendi generum et εὐρετὰς et τελειωτὰς, qua quidem re demonstravit re vero subesse φύσεων et προαιρέσεων diversitates. Theophrasti autem historia ex tribus Cicronis libris (orat. 37—42; de orat. II 93—95; Brutus 27—38) restituenda est.

Γραφικῆς et ἀγωνιστικῆς λέξεως differentia (de qua cf. Aristot. Rhet. III c. 12 pg. 1413 B 9; 1414 A 8—19) exponitur or. §§ 37, 38:

1) Quibus verbis προαιρέσεων varietas historica, ut ita dicam, atque empirica ratione ostenditur exemplis ex historia eloquentiae sumptis; quam rem in 'oratoris' §§ 37—42 recurrere mox videbimus.

‘Sed quoniam plura sunt orationum genera ea-
que diversa neque in unam formam cadunt omnia,
laudationum scriptionum et historiarum¹⁾ et talium
suasionum, qualem Isocrates fecit Panegyricum mul-
tique alii qui sunt nominati sophistae, reliquarumque
rerum formam, quae absunt a forensi contentione,
eiusque totius generis, quod Graece ἐπιδεικτικόν nomi-
natur, quod quasi ad inspiciendum (θεωρίας ἔνεκα)
delectationis causa comparatum est, non complectar
hoc tempore²⁾; non quo neglegenda sit; est enim illa
quasi nutrix³⁾ eius oratoris, quem informare volumus
et de quo molimur aliquid exquisitius dicere.

Ab hac et verborum copia alitur (quod pertinet ad
ἐκλογὴν ὀνομάτων) et eorum constructio (σύνθεσις) et
numerus (ῥυθμός) liberiore quadam fruitur licentia.
§ 38 Datur enim venia concinnitati sententiarum (σχή-
ματα διανοίας) et arguti certique et circumscripti ver-

1) ‘Scriptiones’ laudationum et historiarum sunt ora-
tiones ‘panegyricae’ et historiae γραφικῇ λέξει conscriptae.
Technicum terminum Graecum satis infelice Cicero in Latinum
sermonem vertit. Γραφικῇ λέξει praeterea adnumerantur ‘sua-
siones panegyricae’ atque omnino eae res, ‘quae absunt a
forensi contentione’ (ἀγωνιστικῇ λέξει).

2) Cum Cicero dicit se ‘formam scriptionum’ (γραφικὴν λέξιν)
et formam reliquarum rerum, quae absint a forensi contentione
(h. e. aliena sunt ab elocutione agonistica; rursus igitur γραφικῇ
λέξει significatur) ‘hoc tempore complecti nolle’, id prorsus nul-
lius momenti est. Immo vero inde a § 39 γραφικῇ λέξει satis
accurate describitur, cum ἀγωνιστικῆς λέξεως expositio in ‘ora-
tore’ prorsus interierit atque ex Bruto et II de oratore libro
supplenda sit.

3) h. e. γραφικῇ λέξει prima apud Graecos artificiose ex-
polita est.

borum ambitus (περίοδοι) conceduntur, de industriaque non ex insidiis sed aperte ac palam elaboratur, ut verba verbis quasi demensa et paria respondeant (πάριον), ut crebro conferantur pugnantia comparenturque contraria (ἀντίθετον) et ut pariter extrema terminentur (ὁμοιοτέλευτον) eundemque referant in cadendo sonum (ὁμοιόπτωτον)¹); quae in veritate causarum (ἀγωνικὴ λέξις) et rarius multo facimus et certe occultius.

In Panathenaico (§ 2) autem Isocrates se ea studiose consecratum fatetur; non enim ad iudiciorum certamen (ἀγωνικὴ λέξις) sed ad voluptatem aurium (γραφικὴ λέξις) scripserat.

Sequitur ipsa Graecorum prosae orationis historia atque primum γραφικὴ λέξις describitur:

or. § 39. Haec tractasse Brutus § 30.²) Sed ut in Thrasy-machum Calche- telledum est, quantam vim

1) Hic accuratius describitur 'forma scripturum' respiciunturque ἐκλογή, σύνθεσις, ῥυθμός, σχήματα διανοίας, περίοδοι, σχήματα λέξεως. Pariter in Bruto (§§ 32—34), ubi Isocratis enumerantur inventa, γραφικῆς λέξεως natura accuratius describitur. agitur enim de rhythmo prosae orationis ('intellexit . . . etiam in soluta oratione, dum versum effugeres, modum tamen et numerum quendam oportere servari'). Deinde docentur historice de rhythmo nonnulla, qui dicitur primum φύετον etiam propter technicam παρατήρησιν magis magisque in usum venisse (Brut. § 34). Nam φύετον ipsam rhythmum periodosque efficere dicitur eiusque rei causam esse ἄλογον αἰσθησιν aurium atque ipsum oratoris πνεῦμα. Quae omnia praeclaram Theophrasti doctrinam exhibere suo loco videbimus.

2) Quae in de or. II 93 et in Bruto §§ 27—29 historiae huius initium efficere videntur, nullo omnino loco ponenda sunt: nam historiae, quam re vera inde a Peloponnesiaci belli temporibus (anno a. Chr. n. 427 Gorgias Athenas venit) Ciceronis

donium primum et Leontinum ferunt Gorgiam, Theodorum inde Byzantium multosque alios, quos λογοδαϊδάλους appellat in Phaedro (pg. 266 €) Socrates; quorum satis arguta multa, sed ut modo primumque nascentia minuta et versiculorum similia quaedam nimiumque depicta. Quo magis sunt Herodotus Thucydidesque mirabiles; quorum aetas

habeat accurata (ἀκριβής) et facta quodam modo oratio (γραφικὴ λέξις), tum etiam magistri dicendi multi subito extiterunt. Tum Leontinus Gorgias, Thrasymachus Calchedonius . . . in honore magno fuit.

auctor enarraverat, mythicum, ut ita dicam, fontem et caput homo nescio quis voluit ostendere. Atque 'oratorum' illorum, qui vel inde a sexto a. Chr. n. saeculo enumerantur, interpolatorem illum genuinas orationes non legisse ex Ciceronis ipsius verbis perspicitur. Quid quod ex pentecontaetiae aetate ii enumerantur 'oratores', quorum orationes exstant in Thucydidis historia (Pericles, Alcibiades, Cleon)? Causa autem, cur πολιτικοὶ huc sint inducti, nobis videtur esse haec: Ciceronis tempore vigeabant enumerationes πολιτικῶν illustrium, qui aut philosophos aut rhetoras audivissent, eum ad finem confectae, ut demonstraretur διδακτὴν εἶναι τὴν πολιτικὴν. Huiusmodi series exstat apud Ciceronem de or. III §§ 138 sq.; ibi legimus Pisistratum fuisse litteris instructum, Periclem Anaxagorae, Critiam Alcibiademque Socratis fuisse discipulos. Quorum nomina etiam hic occurrunt. Alteram eiusmodi seriem praebet Philodemi hypomn. vol. II pg. 212 sq. Sudh., ubi Pisistrati, Clisthenis, Themistoclis, Periclis, Alcibiadis nomina, quae item hic enumerantur, extant; atque huiusmodi seriem 'oratorum' politica scientia instructorum hominem illum ante oculos habuisse dixerim.

cum in eorum tempora quos nominavi incidisset, longissime tamen ipsi a talibus deliciis vel potius ineptiis¹⁾ afuerunt. Alter enim sine ullis salebris quasi sedatus amnis fluit, alter incitatio fertur et de bellicis rebus canit etiam quodam modo bellicum²⁾; primisque ab his, ut ait Theophrastus (fr. XXI S), historia comota est, ut auderet uberius quam superiores et ornatus dicere.

or. § 40. Horum aetati successit Isocrates, qui praeter ceteros eiusdem ge-

Brut. § 32. Extitit igitur ... Isocrates ... magnus orator ... quamquam foren-

1) Certo Ciceronis auctor in animo habet Gorgiae et Thrasymachi inventa: ille enim primus 'Gorgiana' illa *σχήματα* invenit (or. 165—167, 175; Timaeus apud Diodorum XII 53, 3; Dionys. Hal. de Lysia c. 3 vol. I pg. 10, 21 U.-R.) hic rhythmum artificiosum (or. 175). Quae inventa si 'ineptiae' vocantur, id plane consentit cum Theophrasti fr. II S (Dionys. de Lys. c. 14 vol. I pg. 23, 19 U.-R.).

2) Cum de Herodoto dicitur 'sine ullis salebris quasi sedatus amnis fluit', his verbis, ut videtur, medium significatur genus, cui (or. 21) adscribitur: 'facilitas et aequabilitas dicendi'. Thucydidi contra sine dubio ὑψος adscribitur. Compositionis 'aequabilis' exemplum Herodotus etiam apud Dionysium est (de Dem. c. 4, de comp. verb. c. 3, 4) medium generis exemplum ponitur de Thucyd c. 23 vol. I pg. 360, 12 sqq. U.-R.

neris laudatur . . . nam cum concisus ei Thrasymachus minutis numeris videretur et Gorgias, qui tamen primi traduntur arte quadam verba vinxisse, Theodorus autem praefracrior nec satis, ut ita dicam, rotundus, primus instituit dilatare verbis et mollioribus numeris explere sententias.

In quo cum doceret eos, qui partim in dicendo (ἀγωνιστική λέξις) partim in scribendo (γραφική λέξις) principes extiterunt, domus eius officina habitata eloquentiae est.

Sequitur Platonis de Isocrate iudicium (Phaedrus

1) Cum fictis athletarum dimicationibus opponitur vera militum pugna, sine dubio illud γραφικήν sophistarum, hoc ἀγωνιστικήν politicorum significat λέξις. Quae metaphorica rerum significatio non minus quam tota doctrina antiquum mihi videtur redolere Peripatum. Iam enim Cleochares Myrleensis (apud Phot. cod. 176 pg. 121, 39 Bekker) Demosthenis orationes militum, Isocratis declamationes athletarum corporibus similes esse dixit. Eandem rem habemus apud Ciceronem de or. I 81 et Dionysium de Dem. c. 32 (vol. I pg. 200, 21 U.-R.).

si luce caruit (γραφική λέξις).

de orat. II 94 Ecce tibi est exortus Isocrates magister istorum omnium, cuius e ludo, tamquam ex equo Troiano, meri principes exierunt. Sed eorum partim in pompa (γραφική λέξις), partim in acie (ἀγωνιστική λέξις)¹⁾ illustres esse voluerunt.

pg. 279 A) atque tum γραφικὴ λέξις iterum sic describitur (§ 42): Dulce igitur orationis genus et solutum et fluens, sententiis argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere, quod diximus proprium sophistarum, pompae quam pugnae aptius, gymnasiis et palaestrae dicatum, sprellum et pulsum foro. Sed quod educata huius (sc. γραφικῆς λέξεως) nutrimentis eloquentia et ipsa se postea colorat et roborat, non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere. Verum haec ludorum atque pompae (γραφικὴ λέξις); nos autem iam in aciem dimicationemque (ἀγωνιστικὴ λέξις) veniamus.¹⁾

de or. II 94 atque et illi (h. e. γραφικοὶ historici)

1) Γραφικὴ λέξις et hic et § 37 'nutrix' esse dicitur eorum, quae post fuerint, oratorum. Itaque huius forma primum apud Graecos artificiose elaborata est.

Ceterum non solum hic, sed etiam in § 40 manifesto transitus fit a graphica ad agonisticam elocutionem: illic enim Isocratis γραφικοὶ et ἀγωνιστικοὶ discipuli distinguuntur, hic profecto dicitur pertractata graphica elocutione ad agonisticam esse procedendum. Cum autem eo ipso loco tota historia elo-

Theopompi, Ephori¹⁾, Philisti, Naucratae multique alii, naturis (φύσει) differunt, voluntate (προαιρέσει) autem similes sunt.

Brutus § 35: Tum fuit Lysias ipse, quidem in causis forensibus (ἀγωνιστική λέξις) non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans.²⁾

Perfectum... Demosthenem facile dixeris. § 36: Huic Hyperides proximus et Aeschines fuit et Lycurgus et Dinarchus et is, cuius nulla extant

et hi qui se ad causas (ἀγωνιστική λέξις) contulerunt, ut Demosthenes, Hyperides, Lycurgus, Aeschines, Dinarchus alique complures....

quentiae foede interrumpatur (§§ 43 sqq. agitur περί εύρέσεως) manifestum est Ciceronem in 'oratore' primam tantum partem eius historiae (quae est περί γραφικῆς λέξεως) exhibere. Altera itaque pars ex 'Bruto' et II 'de oratore' libro supplenda est.

1) Ephori περί λέξεως librum Theophrastum respexisse ex 'oratoris' locis §§ 91 et 218 agnosceamus; porro Theopompi ψυχρότης saepius a Demetrio (27, 75, 240, 247, 250) reprehenditur, quem exempla permulta Theophrasto debere notum est. Uterque autem occurrit apud Ciceronem de or. III 36, qui locus in sententiarum connexu aperte Theophrasteo occurrit: 'Cuius (h. e. φύσεων et προαιρέσεων varietatis) est vel maxime insigne illud exemplum... quod dicebat Isocrates... se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis uti solere.

2) Lysias itaque quasi medium locum obtinet inter γραφικὴν et ἀγωνιστικὴν λέξιν.

scripta, Demades, aliique
plures.

Brut. § 37: Phalereus enim successit . . . sed non tam armis institutus quam palaestra (γραφική λέξις) . . . Processerat enim in solem et pulverem non ut e militari tabernaculo, sed ut e Theophrasti doctissimi hominis umbraculis; hic . . . suavis . . . videri maluit quam gravis.¹⁾

omnes sunt in eodem veritatis imitandae genere (ἀγωνιστική λέξις) versati. Quorum quamdiu mansit imitatio, tamdiu genus illud dicendi studiumque (ἀγωνιστική λέξις) vixit.

95 Postea . . . alia quaedam dicendi . . . genera viguerunt. Inde Demochares, tum Phalereus ille Demetrius, omnium istorum mea sententia politissimus, aliique horum similes extiterunt.

1) Itaque Ciceronis auctor docuit per Graecorum eloquentiae historiam γραφικήν et ἀγωνιστικήν λέξιν mutua, ut ita dicam, διαδοχῇ sese in vicem excepisse. Atque cum ex Dionysii scriptis eluceat (cf. Prolegg. pg. IX adn. 2) ὕψους exempla Gorgiam atque Thucydidem, exempla medii generis Thrasy-machum atque Isocratem (qui hic etiam 'inventoris' atque 'perfectoris' muneribus funguntur), Lysiam lenique humilitatis exemplum Theophrasto eum debere, manifestum est totam hanc historiam ex Theophrasto fluxisse, praesertim cum auctoris nomen (§ 39) a Cicerone ipso suppeditetur. Thrasy-machum enim accurate tractavit Theophrastus eique sine dubio non solum μικτῆς λέξεως (fr. IV S) et τρογγυλόητος (fr. III S) sed etiam ῥυθμοῦ inventionem adscripsit; itaque ex Theophrasto fluxit Ciceronis locus

*Ad haec addenda sunt Theophrasti de Demosthene et Demade iudicia*¹⁾:

or. 175 de inventionione numerorum praetereaue quod eodem loco legitur de Gorgia *αχημάτων* inventore. De solo Theodoro possit dubitari, sed etiam tertium *λογοδαίδαλον* Theophrastum tractasse ea ex re elucet, quod ei (or. 40) *ατρόγγυλον*, quam virtutem Theophrastus fr. III S tractavit, abiudicatur ('Theodorus autem praefractor nec satis, ut ita dicam, rotundus').

Cum autem certissimum sit *γραφικούς* illos scriptores Theophrastum enumerasse, ad *ἀγωνιστικὴν λέξιν* quod attinet, hucusque (cf. Blass, *att. Bereds.* II² 119) creditum est forenses oratores Theophrastum omnino non respexisse. Attamen constare nobis videtur eum Hyperidem *ἰχνότητος* posuisse exemplum, ὕψους autem, Demosthenem, Aeschinem, Demadem. Eorum autem, qui post forenses illos oratores eloquentia claruerunt, praecipue in deliciis habuisse videtur Demetrium Phalerea, suae ipsius doctrinae viventem imaginem exemplumque disertum, quem *μεσότητος* illius Peripateticae 'canona' posuit perfectissimum (or. 92, 94). Contra Quintilianus X 1, 33 Demetrio 'versicolore[m] illam vestem' tribuit, quam Theophrastus (Voll. Herc. Coll. pr. VI 15) dederat Bioni.

1) Forenses oratores quod attinet certissima Theophrasti studiorum habemus vestigia. Nam praeclarissimum eius de Demosthene et Demade iudicium nobis tradidit Ariston Ceus Peripateticus (ut videtur in libello, qui inscriptus erat *πρὸς τοὺς ῥήτορας*) cuius verba servavit Plut. vit. Dem. c. 10. Atque Aristonem non *ἀπόφθεγμα* tantum Theophrasti tradere sed re vera Theophrasti *περὶ λέξεως* libro esse usum apparet ex Plutarchi praeceptis gerendae rei publicae, ubi una cum narratiunculis illis clarorum oratorum infamantium memoriam (quales in Aristonis libro *πρὸς τοὺς ῥήτορας* fuisse verisimile est) Theophrasti occurrit doctrina. Ex. gr. cap. 6 pg 802 F recurrit Theophrasti fr. XXIII S [= Quint. III 2, 68]). Nam Aristonem etiam in 'praeceptis' Plutarchi auctorem fuisse apparet ex cap. 7 extr. (pg. 803 E = de Demosth. c. 10) atque pg. 804 E (vol. V 77, 1 Bern.) totiusque libri ratione; ad Demosthenem

Plutarchus vita Demosth. c. 10: πλὴν τὸν γε Δη-

etiam pertinet praec. ger. rei publ. c. 8 pg. 804 A ubi non solum quae de Alcibiade, sed etiam quae de Demosthene dicuntur manifesto ex Theophrasto sunt hausta. Qui loci, quorum prior lucem accipit ex altera ita sane coniungendi sunt ut dicamus: Theophrastum Demadem anteposuisse Demostheni ea de causa, quod ille, qua erat dicacitate et celeriter ex tempore respondendi facultate hunc saepissime vincebat, cum Demosthenes, pro ingenii sui tarditate plerumque obmutescere sit coactus. Atque cum ἡ μὴ ἀναγκάζεσθαι κατασιωπᾶν ex Aristotelis doctrina (pg. 1413 B 5) vel peculiarem efficiat agonistici oratoris facultatem et vim, specialiter dici potest: Theophrastum censuisse Demadem ea ipsa in re, quae maxime constituit agonistici oratoris auctoritatem, Demostheni praestitisse.

Demosthenem atque Demadem Theophrastus sublimi adscripsit generi idque speciei eius, quae δεινότης vocatur. Δεινότητα enim praecipue Demostheni tribuit Cic. de or. III 28, cuius rei testimonia etiam apud Dionysium (vol. I 95, 10; 111, 6; 123, 21; 305, 17; 306, 24; vol. II 247, 9) — licet iterum iterumque clamet tribus omnibus generibus Dionysium esse usum — auctorem περὶ ὕψους (Rh. Gr. vol. I pg. 128, 3 et 160, 13 Sp.-H.), Quintilianum (VI 2, 14; X 1, 76 et 108; XII 10, 23) habes; praeterea in Demetrii περὶ ἑρμηνείας libro praecipua δεινότητος exempla sunt Demosthenes atque Demades; accedit id quod Demadis exempla (Demetr. 282—285) sine dubio Theophrasto debentur, cum iam Ciceronis (Brut. 36) temporibus Demadis scripta nulla extarent.

Quod denique Aeschinem atque Hyperidem attinet, illi τὸν ἄριστον huic χάριν tribuisse Theophrastum elucere videtur ex Cic. de or. III 28. Praeterea δεινότητος exemplum Aeschines est apud Demetrium 267 sq., Hyperidis χάρις laudibus extollitur a Demetrio Magnete (apud Dionys. de Din. c. 1 vol. I pg. 298, 6 U.-R.) cf. π. ὕψ. c. 34, 2 et Dionys. περὶ μιμήσεως fr. VI. In ancipiti autem quaestio est quod Lycurgum attinet atque Dinarchum, de quibus ante Atticismi aetatem nullum extat iudicium. neque quidquam omnino de eorum dicendi generibus

μάδην πάντες ὠμολόγουν τῇ φύσει χρώμενον ἀνίκητον εἶναι καὶ παραφέρειν αὐτοσχεδιάζοντα τὰς τοῦ Δημοσθένους κέψεις καὶ παρασκευάς. Ἀρίστων δ' ὁ Κεῖος (codd.: Χίος) καὶ Θεοφράστου τινὰ δόξαν ἰστόρηκε περὶ τῶν ῥητόρων· ἐρωτηθέντα γάρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαίνεται ῥήτωρ ὁ Δημοσθένης εἰπεῖν 'ἄξιός τῆς πόλεως', ὁποῖός δὲ Δημάδης 'ὑπὲρ τὴν πόλιν'.

Plutarchus praec. ger. reipubl. c. 8 pg. 804 A: Δεῖ δ' ὅμως καὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὐστροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον· ὅξεῖς γὰρ οἱ καιροὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις αἰφνίδια· διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλαττοῦτο πολλῶν, ὡς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατακνῶν· Ἀλκιβιάδην δ' ὁ Θεόφραστος ἰστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλούμενον πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν.

4. Προαιρέσεων varietas per εἶδη demonstratur.¹⁾

or. § 62. Quamquam . . . philosophi quidam ornate locuti sunt . . .²⁾, tamen horum oratio neque nervos

veterum ex mente statui licet. Itaque contenti erimus ea enumeratione, quam Cic. de or. III 28 ex Theophrasto ut videtur praebet; eandem seriem habet Quint. X 1, 76—80 (agmen claudit Demetrius Phalereus).

1) Postquam historice demonstrata est προαιρέσεων varietas (§§ 37—42) nunc exponitur suum quodque litterarum εἶδος poscere genus dicendi. Itaque iam rerum conexus ipse Theophrasti ostendit ingenium. — Cicero hic etiam verum auctoris sui argumentum occultat; id enim egit, ut a philosophorum, sophistarum, rerum scriptorum, poetarum dicendi generibus 'perfectum' oratorem seiungeret.

2) Exemplis utitur Theophrasto, Aristotele, Xenophonte, Platone.

(τόνος) neque aculeos oratorios ac forenses (ἀγωνιστική λέξις) habet. Loquuntur cum doctis, quorum sedare animos malunt quam incitare, et de rebus placatis ac minime turbulentis docendi causa non capiendi loquuntur . . . 64 mollis est enim oratio philosophorum . . . nec vineta numeris sed soluta liberius¹⁾ . . . itaque sermo (διάλογος) potius quam oratio dicitur.

65 Sophistarum . . . magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet orator in causis, persequi. Sed hoc differunt quod, cum sit his propositum non . . . tam persuadere quam delectare, et apertius id faciunt quam nos et crebrius (cf. § 38) . . .²⁾

66 Huic generi historia³⁾ finitima est, in qua et narratur ornate et regio saepe aut pugna describitur; interponuntur etiam contiones et hortationes, sed in his tracta quaedam et fluens expetitur (γραφική λέξις), non haec contorta et acris oratio (ἀγωνιστική λέξις).

. . . Etiam poetae⁴⁾ quaestionem attulerunt, quid-

1) cf. Demetr. § 21 διαλογική δέ ἐστιν περίοδος ἢ ἔτι <μᾶλλον suppl. Arnim> ἀνειμένη καὶ ἀπλουτέρα τῆς ἱστορικῆς (exemplum sequitur Platonis rei publicae initium).

2) Sophistis (h. e. λογοδιδάλοις illis Gorgiae, Thrasymacho, Theodoro, Isocrati) proprie tribuitur τὸ ἀνθηρόν atque (in iis quae sequuntur) digressiones, metaphorae, fabulae (cf. Demetr. § 157), σχήματα, πάρισα, ἀντίθετα, ὁμοιοτέλευτα. — Atque non solum hoc ex Theophrasti mente fit, sed etiam id quod philosophorum τέλος dicitur esse 'docere', sophistarum τέλος 'delectare; de generum dicendi 'finibus' enim infra videbimus.

3) Historiam sine dubio is commemoravit, qui de Herodoto Thucydideque egit.

4) Poëtarum lectionem Theophrastus (fr. XX S = Quint. X 1, 27) plurimum dicit oratori conferre.

nam esset illud, quo ipsi different ab oratoribus: numero (ῥυθμός) maxime videbantur antea et versu (μέτρον), nunc apud oratores iam ipse numerus increbuit. 67 Quidquid est enim, quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest a versu — nam id quidem orationis est vitium — numerus vocatur, qui Graece ῥυθμός dicitur.¹⁾ Itaque video visum esse nonnullis, Platonis et Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen quod incitatus feratur et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum quam comicorum poetarum; apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud cotidiani dissimile sermonis.²⁾

Nec tamen id (sc. μέτρον) est poëtae maximum, etsi est eo laudabilior, quod virtutes oratoris persequitur, cum versu sit astrictior. 68 Ego autem, etiam si quorundam grandis et ornata (μεγαλοπρεπής) vox est poëtarum, tamen in ea cum licentiam statuo maiorem esse quam in nobis faciendorum iungendorumque verborum (ὀνοματοποιία)³⁾, tum etiam nonnullorum voluntati (προαίρεσις) vocibus magis quam rebus inserviunt; nec vero, si quid est unum inter eos simile — id autem est iudicium electioque verborum (ἐκλογή ὀνομάτων) — propterea ceterarum rerum dissimilitudo intellegi non potest.⁴⁾

1) Haec Theophrasti exhibere doctrinam constat. cf. pg. 91.

2) Haec artissime cohaerent cum or. 184, qui locus locupletem Theophrasti exhibet doctrinam.

3) Haec spectant ad διθυραμβικά illa ὀνόματα ab Aristotele saepius exagitata, quae etiam Theophrastus (Demetr. 91) oratores vetuit adhibere.

4) Praeter διάλογον, ἱστορίαν, ἐπίδειξιν etiam ἐπιστολή gra-

5. De trium dicendi generum finibus.

(περὶ τελῶν λόγου χαρακτήρων).

a) or. 69 Erit igitur eloquens¹⁾ is qui in foro causisque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet ut flectat. Probare necessitatis est, delectare suavitatis, flectere victoriae . . . sed quot officia oratoris, tot sunt genera dicendi: subtile in probando, modicum in delectando, vehemens in flectendo; in quo uno vis (δεινότης) omnis oratoris est.²⁾

phicae elocutioni adscribenda est; Theophrasti de epistulis scribendis doctrinam servavit Demetrius π. έρμ. 223—235 (cf. App. pg. 209 sqq.).

1) Hic etiam Ciceronem 'perfectum' illum oratorem in mente habet, quae res nobis prorsus neglegenda est.

2) Tribus dicendi generibus hic non solum diversa officia (έργα) assignantur (probare delectare flectere) sed etiam fines (τέλη): necessitas, suavitas, victoria. Itaque humilem oratorem oportet necessitati studere, medium suavitati, sublimem victoriae. Atque luce clarius est hic etiam Theophrasto usum esse Ciceronem: illum enim putandum esse ex ea re, quod tria sint oratoris τέλη, effecisse tria genera dicendi esse constituenda.

Affirmari autem potest haec τέλη a Theophrasto esse constituta: ανάγκη, ήδονή, κάλλος. Nam aliis Ciceronis locis una ex parte 'necessitas' et 'voluptas' (= suavitas) sibi opponuntur (or. 186; de or. III 155), altera ex parte 'voluptas' et 'species' (κάλλος; de or. III 98; cf. Quint. VIII 3, 11). Plenissimus de ea re locus est or. III 178, ubi tria τέλη occurrunt; utilitas (= necessitas), dignitas (= species), venustas (= voluptas). Nam utilitati non solum ήδονήν, sed etiam τὸ καλόν fuisse appositum elucet ex loco Dionysii de comp. verb. c. 10 (vol. II pg. 36, 15 sqq. U.-R.): 'καὶ μὴ παράδοξον ήγήρηται τικ, εἰ δύο ποιῶ τέλη καὶ χωρίζω τὸ καλόν ἀπὸ τῆς ήδονῆς κ. τ. λ.'

Cicero quidem pro 'specie' hoc loco posuit 'victoriam' (τὸ έπιτυχεῖν, τὸ κατορθῶμα) nimis generalem notionem.

or. III 200¹⁾ Tum denique hic nobis orator ita conformandus est et verbis et sententiis, ut, quemadmodum qui utuntur armis aut palaestra non solum sibi vitandi aut feriendi rationem esse habendam putent, (significatur τέλος utilitatis), sed etiam ut cum venustate (τέλος ἡδονῆς) moventur . . . (cetera verba textus lacuna interierunt).

Ad doctrinam περὶ τελῶν pertinent etiam de or. III 96—103: ibi enim ab ipsa generum dicendi notione Cicero exorditur 96: 'ornatur igitur oratio genere primum et quasi colore quodam . . . nam ut gravis ut suavis . . . ut admirabilis, ut polita non est singulorum articulorum . . . 97 genus igitur dicendi est eligendum, quod maxime teneat eos, qui audiant (τέλος ἀνάγκης) et quod non solum delectet (τέλος ἡδονῆς), sed etiam sine satietate delectet'.²⁾

Doctrinae περὶ τελῶν vestigia exhibet etiam Quintiliani (l. VIII) excerptum Theophrasteum: iam enim in praefatione ipsa (§§ 18—22) habes notiones ἀνάγκης et κάλλους exponiturque (§ 19) eadem quae utilitatem conferant etiam speciem praebere. Praeterea, in § 33 vestigium latet κάλλους et ἡδονῆς. Atque multo apertius VIII 3, 1—11 τέλη illa argumento sunt: nam in § 2 'utilitas' opponitur speciei³⁾, in § 5 exponitur τέλη

1) Haec sequuntur trium dicendi generum enumerationem (§ 199) v. supra pg. 24.

2) Ceterum ibi sententia procedit a notione τελῶν ad vitia exponenda: docemur enim maxime, cum ἡδονήν atque κάλλος oratores velint efficere, virtutibus propinqua esse vitia. A 'finibus' orationis ad 'vitia' etiam in Quintiliani excerpto, quod huic respondet, proceditur; cf. praecipue de or. III 103 et Quint. VIII 3, 6.

3) 'Denique omnia haec ad utilitatem causarum solam referenda sunt, cultu vero atque ornatu se quoque commendat ipse, qui dicit . . . nec fortibus modo sed etiam fulgentibus armis proeliatur.'

*utilitatis et speciei quodammodo esse coniuncta.*¹⁾ *Quae sententia usque ad § 10 exemplis fulcitur atque expresse initio § 11 repetitur: 'numquam vera species ab utilitate dividitur'.²⁾*

6. De trium dicendi generum usu.

(Περὶ χρήσεως λόγου χαρακτήρων).

or. § 70 Magni igitur iudicii, summae etiam facultatis esse debet moderator ille et quasi temperator huius tripertitae varietatis; nam et iudicabit quid cuique (sc. causae) opus sit et poterit quocumque modo postulabit causa dicere . . .

§ 71 Quod (sc. τὸ πρέπον) et in re, de qua agitur, positum est et in personis et eorum qui dicunt et eorum, qui audiunt . . .

§ 72 Quam enim indecorum est, de stillicidiis cum apud unum iudicem dicas

de or. III 212 Itaque hoc loco nihil sane est, quod praecipere posse videatur, nisi ut figuram orationis (λόγου χαρακτήρα) plenioris et tenuioris et item illius mediocris ad id, quod agemus, accommodatam deligamus.

210 Id quidem perspicuum est, non omni causae nec auditori neque personae . . . congruere orationis unum genus.

cf. Aristot. Rhet. III c. 7 pg. 1408 A 12: τὸ δὲ ἀνάλογόν ἐστιν εἶναι μὴ τε περὶ

1) Sed ne causae quidem parum (sc. utilitatis) conferat hic orationis ornatus nam qui libenter audiunt et magis attendunt et facilius credunt, plerumque ipsa delectatione (ἡδονή) capiuntur, nonnumquam admiratione (κάλλος) auferuntur'.

2) Quod si in § 6 legitur: 'eloquentiam, quae admirationem non habet, nullam iudico; eandem Aristoteles quoque petendam maxime putat' Quintilianus locum dicit Aristotelis Rhet. III c. 2 pg. 1404 B 10 διὸ δεῖ ποιεῖν ξένην τὴν διάλεκτον· θαυμασταὶ γὰρ τῶν ἀπόντων εἶναι ἡδὺ δὲ τὸ θαυμαστόν ἐστιν.

amplissimis verbis . . . uti eύόγκων αὐτοκαβδάλως λέ-
 . . . de maiestate populi Ro- γηται, μήτε περὶ εὐτελῶν
 mani summissee et subtiliter. σεμνῶς.

§ 74 . . . illud quidem per-
 spicuum est non modo par-
 tes orationis, sed etiam cau-
 sas totas alias alia forma
 dicendi(λόγου χαρακτήρ)¹⁾
 esse tractandas.²⁾

*Doctrinam de usu generum dicendi habet etiam (Quintiliani
 excerptum Theophrastum paullo supra commemoratum (VIII 3,
 11—14). Ibi enim³⁾ singula genera dicendi diversis materiis*

1) Hic ut in § 36 ('formam quod χαρακτήρ Graece dicitur')
 Cicero inter ιδέας (quae sunt revera dicendi 'formae') et χα-
 ρακτῆρας non satis distinxit.

2) Hic sine dubio Ciceronis auctoris sententia haec est:
 etiam causarum argumentorumque diversitas diversa effecit di-
 cendi genera; quae diversitatis ratio ita habenda est, ut ge-
 nerum dicendi usus causarum proprietati accommodatus sit.
 Atque hic Theophrasti subesse doctrinam extra ullam dubita-
 tionis lineam positum est. nam or. 71 (= de or. III 210) ex-
 hibet Aristotelis doctrinam (Rhet. III c. 7 init.): τὸ δὲ πρέπον
 ἔξει ἢ λέξις ἐὰν ἦ παθητικὴ τε (quod pertinet ad auditores;
 πάθος est enim 'τὸ τοὺς ἀκρωμένους διαθεῖναι πως') καὶ ἠθικὴ
 (ethos positum est in persona τοῦ λέγοντος) καὶ τοῖς ὑποκει-
 μένοις πράγμασιν ἀνάλογος. Quam Aristotelis doctrinam
 Theophrastum scimus in usum suum convertisse; Theophrasti
 enim scientia (ut iam Radermacher Mus. Rhen. LIV 376 vidit)
 recurrit apud Dionysium de Lysia c. 7 vol. I pg. 16, 17 U.-R.

3) § 11 Aristotelis ex sententia inter γραφικὴν et ἀγωνιστικὴν
 λέξιν distinguitur: 'Illud genus ostentationi compositum solam
 petit audientium voluptatem . . . ut quod non insidietur nec
 ad victoriam, sed ad solum finem laudis et gloriae tendat . . .
 § 13 At ubi res agitur et vera dimicatio est, ultimus sit
 famae locus.'

ita accommodantur (§ 14): nam in suadendo sublimius aliquid senatus, concitatus (δεινός) populus, et in iudiciis publicae capitalesque causae poscunt accuratius dicendi genus (cf. Aristot. Rhet. III c. 12 pg. 1414 A 11 ἡ δὲ δικανικὴ (λέξις) ἀκριβεστέρα); at privatum consilium causasque paucorum . . . calculorum purus sermo et dissimilis curae magis decuerit.

Quae ultima verba certissime ex Theophrasti libro ipso fluxerunt; nam apud Quint. III 8, 62 haec legimus:

Theophrastus (fr. XXIII S) quam maxime remotum ab omni affectatione in deliberativo genere voluit esse sermonem. cf. Plut. praec. ger. reipubl. c. 6 802 F.: τῷ λόγῳ τοῦ πολιτευομένου καὶ συμβουλευόντος καὶ ἄρχοντος ἐπιφαινέσθω μὴ δεινότης μηδὲ πανουργία μηδ' εἰς ἔπαινον αὐτοῦ τιθέσθω τὸ ἐκτικῶς (= affectatio) ἢ τεχνικῶς ἢ διαιρετικῶς.

7. Trium dicendi generum descriptio.¹⁾

or. 75. Sequitur, ut cuiusque generis nota quaeratur et formula . . . ac primum informandus est ille nobis, quem solum quidam vocant Atticum²⁾:

Χαρακτήρ ἰσχνός: 76 Summissus est et humilis,

1) Postquam or. §§ 20. 21 tria genera dicendi summatim exposita sunt eorumque causa, fines, usus sunt demonstrati (§§ 36—42, 52, 53, 61—74), nunc eadem accuratius describuntur atque uniuscuiusque generis proprietates enumerantur per singula λεκτικοῦ τόπου capita (delectus et compositio verborum).

2) Cicero non — ut re vera debuit — singulorum auctorum (Lysiae Isocratis etc.) genera dicendi describit, sed cum 'humilem' dicit oratorem et 'medium' et 'sublimem' profecto imitatores Lysiae, Isocratis, Demosthenis in mente habet. Quod hic maxime perspicuum est, cum 'Attistici' illi ('quidam') sint Λυκίου Ζηλωταί (or. 29 sq.).

consuetudinem imitans, ab indisertis re plus quam opinione differens. Itaque eum qui audiunt, quamvis ipsi infantes sint, tamen illo modo confidunt se posse dicere . . . etsi enim non plurimi sanguinis est, habeat tamen sucum aliquem oportet, ut etiam si illis maximis viribus (δεινότης) careat, sit, ut ita dicam, integra valetudine.

Ῥυθμός: 77 Primum igitur eum tanquam e vinculis numerorum eximamus . . . solutum quiddam sit nec vagum tamen, ut ingredi libere, non ut licenter videatur errare.

Ἀρμογή: verba etiam verbis quasi coagmentare neglegat. Habet enim ille tanquam hiatus et concursus vocalium molle quiddam et quod indicet non ingratam negligentiam de re hominis magis quam de verbis laborantis.

78 Sed erit videndum de reliquis, cum haec duo (ῤυθμός, ἄρμογή) ei liberiora fuerint¹⁾ ***** circuitus conglutinatioque verborum (περίοδος): illa enim ipsa contracta et minuta (κῶλα, κόμματα) non neglegenter tractanda sunt, sed quaedam etiam negligentia est diligens . . .

Ἰδέαι: 79 Sermo purus erit et Latinus (ἑλληνισμός) dilucide planeque dicetur (σαφήνεια), quid deceat circumspicietur (πρέπον); unum aberit, quod quartum numerat Theophrastus (fr. XII S) in orationis laudibus: ornatum illud (μεγαλοπρεπές), suave et fluens (ἡδύ).

1) Ciceronis verba grandi lacuna interrupta sunt. Patet Ciceronem exposuisse differentiam quae esset inter περίοδον et orationem per κῶλα et κόμματα: illam aliis in generibus dicendi observandam esse dixerit, hanc maxime humile genus decere.

Acutae crebraeque sententiae ponentur et nescio unde ex abdito erutae.

Ac ... verecundus erit usus oratoriae quasi supellectilis. 80 Supellex est enim quodam modo nostra, qua est in ornamentis, alia rerum alia verborum. Ornatus autem verborum duplex: unus simplicium (ἐκλογή ὀνομάτων), alter collocatorum (σύνθεσις ὀνομάτων).¹⁾

Simplex probatur in propriis usitatisque verbis (κυρία λέξις) in alienis ('τρόποι') aut translatum (μεταφορά) aut factum aliunde ut mutuo (μετωνυμία) aut factum ab ipso (πεποιημένον) aut novum aut priscum et inusitatum (γλῶττα) . . .

81 Collocata autem verba habent ornatum, si aliquid concinnitatis efficiunt, quod verbis mutatis non maneat manente sententia (σχήματα λέξεως).

ἐκλογὴ ὀνομάτων: ergo ille tenuis orator, modo sit elegans, nec in faciendis verbis erit audax et in transferendis verecundus et parcus et in priscis reliquisque ornamentis . . . demissior; translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnis utitur²⁾, non modo urbanorum sed etiam rusticorum: si quidem

1) Manifesto Cicero his verbis 'tropos' (h. e. ἐκλογῆς ἐκτροπᾶς) opponit 'figuris' (h. e. συνθέσεως ἐκτροπαίς).

2) cf. Aristot. pg. 1404 B 33: σημείον δ' (utilitatis metaphoraε) ὅτι τούτοις μόνοις πάντες χρῶνται. πάντες γὰρ μεταφοραῖς διαλέγονται. Itaque haec Theophrasti esse apparet, cuius doctrinam Cicero etiam de or. III 155 exhibet. Is enim docuit ut numerum oratorium ita etiam metaphoras primum necessitate quadam procreatas, tum delectationis gratia magis esse usurpatas cf. infra pg. 57 et 83.

est eorum 'gemmare vites, sitire agros, laetas esse segetes, luxuriosa frumenta'. 82 Nihil horum parum audacter, sed aut simile est illi unde transferas, aut si res suum nullum habet nomen¹⁾, docendi causa sumptum, non ludendi videtur . . .

Σχήματα: 83 illam autem concinnitatem, quae verborum conlocationem (cύνθεσις) inluminat iis luminibus quae Graeci quasi aliquos gestus orationis σχήματα appellant . . . adhibet quidem hic subtilis . . . sed paulo parcius . . . 84 nam illa, de quibus ante dixi, huic acuto fugienda sunt: paria paribus relata (πάρισον) et similiter conclusa (ὁμοιοτέλευτον) eodemque pacto cadentia (ὁμοιόπτωτον) et immutatione litterae quasi quaesitae venustates (παρονομασία), ne elaborata concinnitas et quoddam aucupium delectationis manifesto deprehensum appareat; 85 itemque si quae verborum iterationes (ἀναδίπλωσις) contentionem aliquam et clamorem requirent, erunt ab hac submissione orationis alienae.

Ceteris promiscue poterit uti, continuationem verborum (περίοδος) modo relaxet et dividat, utaturque verbis quam usitatissimis, translationibus quam mollissimis.

Etiam illa sententiarum lumina²⁾ adsumat, quae non erunt vehementer inlustria. Non faciet rem publicam loquentem nec ab inferis mortuos excitabit (προσω-

1) cf. Aristot. Rhet. III 1405 A 35: ἔτι δὲ οὐ πόρρωθεν δεῖ ἀλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὀνομαζόμενως et Cic. de or. III 155: Quod enim declarari vix verbo proprio potest (i. e. ἀνώνυμον), id, tralato cum est dictum, inlustrat id, quod intellegi volumus, eius rei, quam alieno verbo posuimus, similitudo.

2) De 'sententiarum luminibus' cf. pg. 187 adn. 2.

ποποιία) nec acervatim multa frequentans (συναθροισμός) una complexione devinciet (ἀκύνδετον)¹⁾

87 Huic generi orationis aspergentur etiam sales²⁾, qui in dicendo nimium quantum valent; quorum duo genera sunt, unum facetiarum, alterum dicacitatis. Utetur utroque; sed altero in narrando aliquid venuste, altero in iaciendo mittendoque ridiculo³⁾ . . .

90 Hanc ego iudico formam summissi oratoris sed magni tamen et germani Attici; quoniam quidquid est salsum aut salubre in oratione id proprium Atticorum est. E quibus tamen non omnes faceti: Lysias satis et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur; quo quidem mihi nihil videtur urbanius, sed non tam dicax fuit quam facetus; est autem illud acrioris ingenii, hoc maioris artis.⁴⁾

1) Quod re vera *σχῆμα λέξεως* est.

2) Hic a Cicerone humili dicendi generi certum ad modum etiam χάρις tribuitur; quod ex Theophrasto mente factum esse ex ea re elucet, quod Dionysius in fine enumerationis virtutum ἰσχνότητος propriarum (d. Lys. c. 10) exhibet χάριν. Docuit igitur Theophrastus, quem Dionysii auctorem fuisse constat (cf. infra pg. 170 adn. 1), humili generi ideam suavitatis aliqua ex parte esse propriam. Dionysii autem χάριν nihil aliud esse quam Theophrasti ἡδύ ex ipsis Dionysii verbis apparet (cf. vol. I pg. 18, 1; 19, 6; 19, 21; 20, 5).

3) Χάρτι opponitur τὸ γελοῖον prorsus Theophrasti ex sententia, cuius doctrina extat apud Demetrium §§ 163—169 (cf. infra pg. 155). Sequuntur apud Ciceronem or. 88 et 89 praecepta περὶ χρήσεως γελοίου (perquam similia recurrunt de or. II 237 sqq.), quorum fons peripatetica περὶ γελοίου disputatio fuisse videtur (cf. infra pg. 207).

4) Hic habes praeclara Theophrasteae doctrinae vestigia: Demadis enim dicacitas (h. e. celerrima respondendi facultas)

Χαρακτήρ μέσος: Or. 91 uberius est aliud aliquantoque robustius quam hoc humile, de quo dictum est, summissius autem quam illud, de quo iam dicetur, amplissimum. Hoc in genere nervorum vel minimum, suavitatis autem est vel plurimum.¹⁾ Est enim plenius quam hoc enucleatum quam autem illud ornatum copiosumque summissius.

92 Huic omnia dicendi ornamenta conveniunt plurimumque est in hac orationis forma suavitatis.¹⁾

In qua multi floruerunt apud Graecos sed Phalereus Demetrius²⁾ meo iudicio praestitit ceteris, cuius oratio cum sedate placideque labitur, (γλαφυρὰ σύνθεσις) tum illustrant eam quasi stellae tralata verba (μεταφοραί) atque immutata (μετωνυμίας) . . .³⁾

94 Haec frequentat Phalereus maxime suntque dulcissima; et quanquam tralatio est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores.

or. 95 In idem genus orationis — loquor enim de

Demosthenis κέψεσιν καὶ παρασκευαίς anteponitur (cf. Plut. de Dem. c. 10, praec. ger. reipubl. c. 8 [ex Theophrasto]) alterum iudicium de Demosthenis iocis exstat apud auctorem π. ὕψ. c. 34, 3: ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστείος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελάται; cf. Dionys. Dem. c. 54 'πάσας ἔχουσα τὰς ἀρετὰς ἢ Δημοσθένους λέξις λείπεται εὐτραπέλιος, ἦν οἱ πολλοὶ καλοῦσι χάριν' et Quint. VI 3, 2.

1) Quibus verbis declaratur medium genus effici idea suavitatis.

2) Phalerei Demetrii nomen Theophrasto eius magistro deberi supra (pg. 34 adn. 1) diximus.

3) Sequitur (or. 92—94) disputatio de methaphora eiusque speciebus (μετωνυμία, κατάχρησις, ἀλληγορία) ex Aristotelis (§ 94) arte Theodectea excerpta (cf. infra pg. 57) quam Theophrasto debere Ciceronem manifestum est.

illa modica ac temperata — verborum cadunt lumina omnia (σχήματα λέξεως), multa etiam sententiarum; latae eruditaeque disputationes ab eodem explicantur et loci communes sine contentione dicuntur. Quid multa? e philosophorum scholis tales fere evadunt...¹⁾

96 Est enim quoddam etiam insigne et florens orationis pictum et expoliturum genus, in quo omnes verborum, omnes sententiarum illigantur lepores. Hoc totum e sophistarum fontibus defluxit in forum, sed spretum a subtilibus, repulsum a gravibus in ea de qua loquor mediocritate consedit.²⁾

Ἵψηλὸς χαρακτήρ: or. 97 Tertius est ille amplus copiosus, gravis ornatus, in quo profecto vis (δεινότης) maxima est.³⁾

Hic est enim, cuius ornatum dicendi et copiam admiratae gentes eloquentiam in civitatibus plurimum valere passae sunt, sed hanc eloquentiam, quae cursu magno sonituque (τόνος) ferretur... huius eloquentiae est tractare animos, huius omni modo permovere.⁴⁾

1) Hic describitur elocutio Peripateticorum philosophorum propria h. e. vera illa μεσότης, cuius ornatus componitur ex humilis generis virtutibus et idea μεγαλοπρεπείας, quae propria est sublimitatis.

2) Describitur medii generis altera species, sophistarum propria, τὸ ἀνθηρόν, quae solam suavitatem efficiendam sibi proponit.

3) cf. Dionys. Hal. de c. 10 (vol. I pg. 149, 8) τοσαῦτα μὲν δὴ τινά ἐστιν, ἃ παρὰ τὸν ὑψηλὸν... χαρακτήρα, οὗ τὸ κράτος ἅπαν ἦν ἐν τῇ δεινότητι... ὁ Δημοσθένης κατεσκεύακεν et or. § 69: 'vehemens in flectendo, in quo vis omnis oratoris est.'

4) Sequitur (§§ 98, 99) disputatio, in qua exponitur humile

B. ΠΕΡΙ ΕΚΛΟΓΗΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.¹⁾

I. Περὶ καλῶν ὀνομάτων.

1. Demetrius περὶ ἑρμηνείας 173: ὠρίσατο δὲ αὐτὰ (sc. καλὰ ὀνόματα) Θεόφραστος (fr. I b S) οὕτως· κάλλος ὀνόματός ἐστι τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἢ δὲ ἢ τὸ τῆ διανοίᾳ ἔντιμον.²⁾

Quae definitio fluxit ex loco Aristotelis Rhet. III c. 2 pg. 1405 B 17: (methaphora sumenda est) ἀπὸ καλῶν ἢ τῆ φωνῆ ἢ τῆ δυνάμει ἢ τῆ ὕψει.

mediumque dicendi genera per se ipsa stare posse, sublime genus contra minime αὐταρκῆ esse, ideoque cum duobus illis generibus esse temperandum. Τὸ κινδυνῶδες enim maxime habet sublimitas neque apta est nisi maximis argumentis cum humilis et medius orator aut numquam cadant 'aut quidem alte cadere non possint. Qua in disputatione 'ancipites dicendi incertique casus' idem esse videntur atque Theophrasti (Plut. praec. ger. reipubl. 804 A) 'ὄξεις καιροὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις αἰφνίδια'.

1) Dispositio totius materiae ex Ciceronis excerpto Theophrasteo in III de oratore libro extante elucet: tractantur enim primum καλὰ ὀνόματα (§§ 150, 151), deinde agitur περὶ φράσεως ἑξηλλαγμένης (§§ 152—170), cui subiciuntur γλώτται (153), πεποιημένα ὀνόματα (154), μεταφορὰ eiusque species (155—170). Eandem divisionem exhibet Quintiliani excerptum, ubi habes haec: VIII 3, 15—23 καλὰ ὀνόματα, 24—30 γλώτται, 30—37 πεποιημένα, 38 μεταφορὰ, a qua male seiuncta est sectio VIII 6 ('de tropis') cf. Prolegg. p. XX.

2) Eo loco, quo apud Demetrium Theophrasti definitio occurrit, non quidem de delectu verborum agitur, sed περὶ συνθέσεως γλαφυρᾶς. Sed manifestum est Theophrastum et delectui et compositioni (ad quam etiam alterum fragmentum Theophrasteum [apud Dionys. de comp. verb. 16 = fr. Ia S] pertinet) 'bona verba' assignavisse; Aristotelis contra locus ad ἐκλογὴν pertinet.

2. Cicero de or. III 150: In propriis . . . est verbis illa laus oratoris, ut abiecta et obsoleta fugiat, lectis atque inlustribus utatur, in quibus plenum quiddam et sonans (= πρὸς τὴν ἀκοὴν ἡδύ) inesse videatur; sed in hoc verborum genere priorum dilectus (ἐκλογή) est habendus quidam atque is aurium quodam iudicio¹⁾ ponderandus est; in quo consuetudo etiam bene loquendi valet plurimum. 151 Itaque hoc, quod vulgo de oratoribus ab imperitis dici solet 'bonis hic verbis' aut 'aliquis non bonis utitur' non arte aliqua perpenditur sed quodam quasi naturali sensu (ἄλογος αἰσθησις) indicatur; in quo non magna laus est vitare vitium . . . verumtamen hoc quasi solum quoddam atque fundamentum est, verborum usus et copia bonorum (καλὰ ὀνόματα).

3. Cicero part. or. § 17: Atque etiam est haec distinctio in verbis: altera natura, altera tractatione. Natura ut sint alia sonantiora, grandiora, leviora et quodammodo nitidiora, alia contra; tractatione autem etc.

4. Quintil. VIII 3, 16: Sed cum idem frequentissime plura significant, quod συνωνυμία vocatur²⁾, iam sunt

1) Cum doctrina περὶ καλῶν ὀνομάτων hic notio ἀλόγου αἰσθήσεως coniungitur, quam Theophrastum etiam in doctrina περὶ ῥυθμοῦ videbimus adhibuisse (cf. infra pg. 83).

2) Synonymia commemoratur quia eius rei gratia omnino nobis inter 'bona' et 'mala' verba dilectum habere licet. Quem sententiarum connexum Theophrasteum esse dixerimus propter locum Aristotelis Rhet. III c. 2 pg. 1404 B 37: τῶν δ' ὀνομάτων τῷ μὲν σοφιστῇ ὁμωνυμῖαι χρήσιμοι — παρὰ ταύτας γὰρ κακουργεῖ — τῷ ποιητῇ δὲ συνωνυμῖαι, λέγω δὲ

aliis alia honestiora, sublimiora, nitidiora, iucundiora, vocaliora. Nam ut syllabae e litteris melius sonantibus clariores sunt, ita verba e syllabis (sc. melius sonantibus) magis vocalia, et quo plus quodque spiritus habet auditu pulchrius (= πρὸς τὴν ἀκοὴν ἡδύ). 17 Et honesta quidem turpibus potiora semper (= τῇ διανοίᾳ ἔντιμον) nec sordidis umquam in oratione erudita locus . . .

18 Clara illa atque sublimia plerumque materiae modo¹⁾ discernenda sunt; quod alibi magnificentum (μεγαλοπρεπές) tumidum alibi et quae humilia circa res magnas, apta circa minores videntur . . . 19 Quaedam non tamen ratione quam sensu (ἄλογος αἴσθησις) diiudicantur . . .²⁾

Ad doctrinam περὶ καλῶν ὀνομάτων pertinent etiam quae leguntur § 38:

Itaque de singulis verbis satis dictum . . . sed ne inornata quidem sunt (sc. verba) . . . excepto si obscena

κύρια τε καὶ συνώνυμα· οἷον τὸ 'πορεύεσθαι' καὶ τὸ 'βαδίζειν' (quibus ex verbis synonymis poetae melius sibi eligere licet).

1) Cum hic usus atque diversitas materiae respiciatur (pariter atque in disputatione περὶ χρήσεως λόγου χαρακτήρων), hic etiam Theophrasteae doctrinae latet vestigium.

2) Quintiliani auctorem etiam de hypocorismo egisse in capite de delectu verborum elucet ex §§ 21—23, ubi agitur de humilibus verbis: nam in § 22 legitur exemplum 'Antoniaster' quae est forma hypocoristica nominis 'Antonii' (Priscianus l. III c. 8 pg. 112, 19 K). Atque hanc etiam rem Theophrasto esse adscribendam ex eo elucet quod in fine Aristotelici capituli II (pg. 1405 B 28 sqq.) absoluta de metaphora disputatione agitur de hypocorismo: ἔτι τὸ αὐτὸ (sc. atque metaphora) ὑποκορίζεσθαι (sc. ποιεῖ)· ἔστιν δ' ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

nudis nominibus enuntiatur (ὀνόματα αἰσχρά). 39 Quod viderint, qui non putant esse vitanda, quia nec sit vox ulla natura turpis, et si qua est rei deformitas, alia quoque appellatione quacumque ad intellectum eundem nihilominus perveniat.¹⁾

II. Περὶ φράσεως ἐξηλλαγμένης.

1. Γλῶτται καὶ πεποιημένα.

a) Cic. de or. III 152: Tria sunt igitur in verbo simplici, quae orator adferat ad inlustrandam atque exornandam orationem:

aut inusitatum verbum (γλῶττα)

1) Quos Quintilianus in mente habet viri hoc fere contendunt: nemo potest omnino αἰχρολογεῖν: nam neque voces ullae turpes sunt (quod manifesto ex homonymis demonstrari potuit) neque res turpes synonymis possunt occultari. Haec cum doctrina περὶ καλῶν ὀνομάτων cohaerere ex eo elucet, quod lucem accipiunt ex Aristotelis loco pg. 1404 B 37 supra laudato: nunc enim intellegitur, cur sophistae sint 'utiles' homonymiae. Ex iis enim efficere vult 'turpes' voces omnino non esse, cum eadem litterae (ut fit in homonymis) modo turpem, modo honestam rem significant. Quae sententia etiam altero Aristotelis loco recurrit (pg. 1405 B 6): 'καὶ ἀπὸ καλῶν (sc. sumenda est translatio) κάλλος δὲ ὀνόματος τὸ μὲν ὡς περ Λικύμνιος λέγει (I) ἐν τοῖς ψόφοις ἢ (II) τῷ χημαιομένῳ, καὶ αἰσχος δὲ ὡσαύτως. ἔτι δὲ τρίτον (III) κάλλος τῶν ὀνομάτων <τὸ μὴ εἶναι ὁμώνυμον τὸ ὄνομα suppl. ex scholiis vol. XXI 2 pg. 171, 23 Rabe> ὃ λύει τὸν σοφιστικὸν λόγον· οὐ γὰρ ὡς ἔφη Βρύων οὐθένα αἰχρολογεῖν, εἴπερ τὸ αὐτὸ χημαίνει τόδε ἀντὶ τοῦδε εἰπεῖν. Videmus Aristotelem ad Licymnii duas κάλλους ὀνομάτων causas tertiam addidisse: cavendum esse oratori, ne voce utatur, cuius vox homonyma rem turpem significet. — Supervacaneum est dicere eum qui Aristotelis duos locos huc pertinentes in usum suum converterit fuisse Theophrastum.

aut novatum (πεποιημένον)

aut tralatum (μεταφορά).

153 Inusitata sunt prisca fere ac vetustate ab usu cotidiani sermonis iam diu intermissa, quae sunt poetarum licentiae liberiora quam nostrae.¹⁾

154 Novantur autem verba, quae ab eo qui dicit ipso gignuntur ac fiunt, vel coniungendis verbis (διπλᾶ ὀνόματα) . . . sed saepe vel sine coniunctione²⁾ verba novantur . . .

b) Quintil. VIII 3, 24: Cum autem sint verba propria, ficta, translata: propriis dignitatem dat antiquitas: namque et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem, quibus non quilibet fuerit usus . . .

VIII 3, 30 fingere . . .

Graecis magis concessum est, qui sonis quibusdam et adfectibus non dubitaverunt nomina aptare non alia libertate, quam illi primi homines rebus appellationes dederunt.

VIII 6, 31³⁾ onomato-

poeia quidem est fictio nominis; Graecis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. At sunt plurima ita posita ab iis, qui sermonem primi fecerunt, aptantes adfectibus vocem.

1) Aristot. Rhet. III c. 2 pg. 1404 B 27 τῶν δὲ ὀνομάτων τοσαύτ' ἔχόντων εἶδη ὅσα τε θεώρηται ἐν τοῖς περὶ ποιήσεως (c. 21) τούτων γλώτταις μὲν καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις ὀλιγάκις καὶ ὀλιγαχοῦ χρηστέον . . . τὸ δὲ κύριον καὶ τὸ οἰκείον καὶ ἡ μεταφορὰ μόνα χρήσιμα.

2) Quibus in verbis latent tres illae species πεποιημένων ὀνομάτων, quae sunt praeter διπλᾶ ὀνόματα: h. e.: imitatio soni, derivatio, analogia.

3) Huc etiam VIII 6, 31—33 trahendae sunt, quo loco Quintilianus 'de tropis' disputans sub titulo 'de onomatopoeia' idem argumentum iterum pertractat.

31 Nostri aut in iungendo (σύνθετον ὄνομα) aut in derivando (παραγωγή) paulum aliquid ausi.¹⁾

37 Et si quid periculosius finxisse videbimur, quibusdam remediis praemuniendum est: 'ut ita dicam, si licet dicere, quodammodo, permittite mihi sic uti'. Quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt proderit qua de re Graecum illud elegantissimum est, quo praecipitur προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ.²⁾

1) Praeter tres, quas Quintilianus exhibet, species πεποιημένων (imitatio soni, coniunctio, derivatio) quartam invenimus apud Ciceronem part. or. 16: Reperta (verba sunt) quae ex iis (nativis) facta sunt et novata aut similitudine aut imitatione aut inflexione (= παραγωγή) aut adiunctione verborum (σύνθετον ὄνομα). 'Similitudo' autem est ὀνοματοποιία κατ' ἀναλογίαν ut ex Tryphonis doctrinae reliquiis (Rh. Gr. vol. III pg. 196, 18 Sp.) elucet: ibi dicitur vox 'γερονταγωγῶ' facta esse per analogiam vocis 'παιδαγωγῶ'. Atque Tryphonis doctrina sine dubio etiam apud Quintiliani auctorem legebatur, quem prorsus cum Tryphone consensisse demonstrari potest. Itaque tota res Theophrasto adscribenda, quoniam etiam Ciceronis locus plane Theophrasteus est.

2) Fragmentum Theophrasteum hic a Quintiliano exhiberi elucet ex auctore π. ὕψ. 32, 3 (= fr. XI S), ubi legitur Aristo-

2. De metaphora eiusque speciebus.¹⁾

a) *Aristotelis de metaphora doctrina (sine dubio ex arte Theodectea cf. Rose Ar. ps. pg. 137) servata est apud Ciceronem or. 92—94 (ex Theophrasto):*

or. 92: In qua (μερότητα dicit) . . . Phalereus Demetrius meo iudicio praestitit ceteris, cuius . . . (orationem) illustrant . . . tralata verba atque immutata.

Tralata dico . . . quae per similitudinem ab alia re aut suavitatis aut inopiae causa²⁾ transferuntur.

Immutata, in quibus pro verbo proprio subicitur aliud, quod idem significet, sumptum ex re aliqua consequenti.

93 Quod quamquam transferendo fit, tamen alio modo transtulit Ennius, cum dixit: 'arce et urbe orbatum'³⁾ alio modo 'horridam Africam terribili tremere

telem et Theophrastum docuisse quasi remediis audaciorum translationum utendum esse vocibus 'ώσπερ' et 'οίονεί'. Idem de hyperbolis Aristoteles Rhet. III 7 pg. 1408 B 7 praecipit (quam ad rem hic Quintilianus alludit). Praeceptum igitur Aristotelis Theophrastique et metaphoras et hyperbolas et onomatopoeias spectat.

1) Antiquae et genuinae doctrinae ex ratione μεταφορά non solum translationes vulgo ita dictas comprehendit; sed etiam eae έλληλαγμένης φράσεως species, quae nunc proprie vocantur άλληγορία, μετωνυμία, συνεκδοχή, κατάχρησις metaphorae fuerunt subiectae. Haec enim fuit Aristotelis doctrina in arte Theodectea exposita, quam etiam Theophrastum secutum esse videbimus. Itaque etiam eae res, quas Quintilianus VIII 6 sub τρόπων nomine comprehendit ad delectum verborum pertinent.

2) In iis, quae hic περί αίτίας μεταφορών disputantur, duo Theophrastea illa τέλη (ανάγκη — ήδονή) latent.

3) Quae est μεταφορά.

tumultu'; hanc ὑπαλλαγὴν rhetores . . . μετωνυμίαν grammatici vocant, quod nomina transferuntur.

94 Aristoteles autem tralationi et haec ipsa subiungit et abusionem quam κατάχρησιν vocat . . . et abutimur verbis propinquis, si opus est, vel, quod delectat, vel, quod decet.¹⁾

Iam cum fluxerunt continuo plures tralationes alia plane fit oratio; itaque genus hoc Graeci appellant ἀλληγορίαν; nomine recte, genere melius ille (Aristoteles), qui ista omnia tralationes vocat.²⁾

b) *Sequatur Ciceronis de metaphora eiusque speciebus doctrina:*

de or. III 155: Tertius ille modus transferendi verbi latet patet, quem necessitas genuit inopia coacta et angustiis, post autem iucunditas delectatioque celebravit.³⁾ Nam ut vestis frigoris depellendi causa reperta primo, post adhiberi coepta est ad ornatum etiam corporis et dignitatem, sic verbi tralatio instituta est inopiae causa, frequentata delectationis. Nam 'gemmare vitis, luxuriam esse in herbis, laetas segetes'

1) Hic duo illa τέλη Theophrastea latent ἡδονή et κάλλος.

2) Reapse elucet etiam vocem τρόπος ab Aristotelis Theophrastique aetate alienam fuisse: nam cum eas exornationes, quae postea 'tropi' vocatae sunt, metaphorae subicerent, universali rei nomine omnino non egebant. Atque re vera apud auctorem ad H. (IV 42—46) qui postea τρόποι vocantur, sine proprio termino tecnico inter 'figuras verborum' et 'figuras sententiarum' interponuntur. Primum vox apud Ciceronem occurrit, ideoque huius termini versio Latina ('modus') prius obviam fit (de or. III 166, 167), quam ipsa vox Graeca.

3) Inopia et suavitas ut duae 'causae metaphorae' etiam or. 92 commemorantur; utroque loco subest praeclara Theophrasti doctrina.

etiam rustici dicunt (= or. 81). Quod enim declarari vix verbo proprio potest (ἀνώνυμον¹⁾), id tralato cum est dictum, inlustrat id, quod intellegi volumus, eius rei, quam alieno verbo posuimus, similitudo. 156 Ergo hae tralationes quasi mutuationes sunt, cum quod non habeas aliunde sumas . . .

De ratione inter μεταφορὰν et εἰκόνα intercedente:

157 <Μεταφορὰ>²⁾ similitudinis est ad verbum unum contracta brevitās, quod verbum in alieno loco tamquam in suo positum, si agnoscitur, delectat; si simile nihil habet, repudiatur.³⁾

Metaphora efficit σαφήνειαν, ἐνάργειαν, συντομίαν:

de or. III 157: Sed ea transferri oportet, quae aut clariorem faciunt rem (σαφήνεια) . . . 158 aut quo significetur magis res tota sive facti alicuius sive consilii (ἐνάργεια) . . . nonnumquam etiam brevitās (συντομία) tralatione conficitur ut illud 'si telum manu fugit' . . .⁴⁾

1) cf. Aristot. Rhet. III pg. 1405 A 35 ἔτι δὲ οὐ πόρρωθεν δεῖ ἀλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὀνομασμένως et or. 82: si res nullum habet nomen, docendi causa sumptum non ludendi videtur.

2) Ciceronis textum mutilum — totius enuntiati subiectum desideratur — supplēvi.

3) Quibus in verbis brevissime Aristotelis sententia de similitudinis et metaphorae differentia exponitur: initio enim Aristotelici capitis quarti legimus haec: ἔστιν δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορά. διαφέρει γὰρ μικρόν· ὅταν μὲν γὰρ εἴπῃ τὸν Ἀχιλλεῖα ὥς δὲ λέων ἐπόρουσε' εἰκὼν ἔστιν, ὅταν δὲ 'λέων ἐπόρουσε' μεταφορὰ . . . μεταφοραὶ γὰρ εἰς (sc. αἱ εἰκόνες) διαφέρουσαι τῷ εἰρημένῳ.

4) Metaphora ἐξ ἐναργείας (quae sane efficitur eo, quod ἄψυχα fiunt ἔμψυχα) exponitur apud Aristotelem Rhet. III c. 11

Deinde apud Ciceronem tractatur quaestio: διὰ τί ἡδὺ ἐστὶν ἡ μεταφορά;

de or. III 159: Hoc in genere persaepe mihi admirandum videtur, quid sit, quod omnes tralatis et alienis magis delectentur verbis quam propriis et suis . . . in suorum verborum maxima copia tamen homines aliena multo magis, si sunt ratione tralata, delectant.

160 Id accidere credo, vel quod ingeni specimen est quiddam transilire ante pedes positum et alia longe repetita sumere, vel quod is, qui audit, alio ducitur cogitatione neque tamen aberrat, quae maximast delectatio.¹⁾

vel quod in singulis verbis res ac totum simile conficitur²⁾ vel quod omnis tralatio . . . ad sensus ipsos admovetur, maxime oculorum, qui est sensus acerrimus.³⁾

in. Atque idea ἐναργείας latet etiam in exemplo 'si telum manu fugit' quod simile est locorum Homericorum, quibus Aristoteles pg. 1411 B 35 utitur ex gr. N 587 ἔπτat' οἰκτός et Δ 126 ἐπιπέτθαι μενεαίνων. — Ceterum cf. Aristotelem Rhet. III c. 2 pg. 1405 A 8 καὶ τὸ σαφές καὶ τὸ ἡδὺ (cui ab Aristotele c. 11 subicitur τὸ ἐναργές) καὶ τὸ ξενικὸν ἔχει μάλιτα ἡ μεταφορά.

1) Aristot. Rhet. III c. 10 pg. 1410 B 10 τὸ γὰρ μανθάνειν ῥαδίως ἡδὺ φύσει πᾶσιν ἐστί, τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι, ὥστε ὅσα τῶν ὀνομάτων ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν, ἡδιστα· αἱ μὲν οὖν γλῶτται ἀγνώτες, τὰ δὲ κύρια ἴμεν, ἡ δὲ μεταφορὰ ποιεῖ ἡμῖν τοῦτο μάλιτα. cf. Ciceronis or. 134 Ex omnique genere frequentissimae tralationes erunt, quod eae propter similitudinem transferunt ac movent huc et illuc, qui motus cogitationis celeriter agitatus per se ipse delectat.

2) h. e.: uno solo verbo non solum res ipsa exponitur σαφῶς, sed etiam tota ὁμοίως breviter in unum verbum contracta latet.

3) Patet Ciceronis disputationem de metaphorae suavitate

In sequentibus enumerantur μεταφορᾶς ἄρρεταί¹⁾

Cic. de or. III 162: Quo
in genere primum est fu-
gienda dissimilitudo...
163 Deinde videndumst, ne
longe simile sit ductum...

Facilius... ad ea, quae
visa quam ad illa, quae
audita sunt, mentis oculi
feruntur. Et quoniam haec
vel summa laus est in ver-
bis transferendis, ut sen-
sum feriat id quod tra-
latum est, fugienda est
omnis turpitudine earum
rerum, ad quas eorum ani-
mos qui audiunt trahet si-
militudo.

Ar. pg. 1405 A 34: ἔτι
δὲ οὐ πόρρωθεν δεῖ ἄλλ'
ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν
ὁμοειδῶν μεταφέρειν.

pg. 1405 B 6: καὶ ἀπὸ
καλῶν (metaphora sumen-
da est). κάλλος δὲ ὀνόματος
τὸ μὲν ὡςπερ Λικύμνιος λέ-
γει ἐν τοῖς ψόφοις ἢ τῷ
σημαιομένῳ καὶ αἰσχος δὲ
ὡσαύτως... v. 16 τὰς δὲ
μεταφορὰς ἐντεῦθεν οἰ-
κτέον ἀπὸ καλῶν ἢ τῆ
φωνῆ ἢ τῆ δυνάμει ἢ τῆ
ᾄψει, ἢ ἄλλη τινὶ αἰσθήσει.²⁾

Aristotelis doctrina (Rhet. III 10) niti quidem; sed eius prae-
cepta apud Ciceronem cum sint, praeclare aucta ex Theophrasto
hausisse Ciceronem elucet.

1) Hic adeo accurate ad Aristotelis (pg. 1405 A 10 sqq.)
doctrinam Cicero accedit, ut omnino dubium non sit, quin
Theophrasti libro Ciceronis auctor sit usus.

2) Apud Ciceronem non solum Aristotelicae doctrinae, sed
etiam Theophrasteae definitionis elementa manifesta sunt; hic
enim cum Aristotelis definitionem (pg. 1405 B 16) paullulum
mutans (cf. Diels, Abh. Berl. Ak. 1886 IV pg. 30) κάλλος ὀνό-
ματος maxime ad ἀκοήν et ᾄψιν rettulisset (Demetr. § 173 =
fr. I. b S), prorsus Theophrasti ex animo Cicero dixisse videtur:
'summa laus est... ut sensum feriat id quod tralatum sit'.
Atque si memoria tenemus Theophrastum iis in rebus maxime
ὄψεως vim pressisse (alias enim αἰσθήσεις ab Aristotele com-

164 ... nolo esse (tralatium) maius quam res postulet . . . aut minus . . . nolo esse verbum angustius id, quod tralatum sit, quam fuisset illud proprium ac suum.

165 Atque etiam si vereare, ne paullo durior tralatio esse videatur, mollienda est praeposito saepe verbo . . .

Etenim verecunda esse debet translatio, ut deducta esse in alienum locum, non inrupisse . . . videatur.

*Absoluta de metaphora dispositione eius species pertractantur*¹⁾:

memoratas prorsus neglexit) iam huc facere videmus verba de or. III 163: 'facilius enim ad ea, quae visa quam illa, quae audita sunt, mentis oculi feruntur;' cf. etiam ibid. 160: '(sensus) oculorum, qui est sensus acerrimus' et 161: 'illa vero oculorum multum acriora, quae paene ponunt in conspectu animi, quae cernere et videre non possumus'.

1) videmus puram atque genuinam Aristotelis (or. 92—94) Theophrastique doctrinam Ciceronem nobis servavisse: ceteros enim 'τρόπους' re vera ut metaphorae species pertractat. —

pg. 1405 A 10: δεῖ δὲ καὶ τὰ ἐπίθετα καὶ τὰς μεταφορὰς ἀρμοστούσας λέγειν κ. τ. λ. usque ad v. 32.

cf. π. ὕψ. c. 32, 3: ὁ μὲν Ἄριστοτέλης (cf. Rhet. III c. 7 pg. 1408 B 2) καὶ ὁ Θεόφραστος (fr. XI S) μελίγματα φαίτινα τῶν θρασιῶν εἶναι μεταφορῶν τὰ ὡςπερεὶ φάνει καὶ οἰονεὶ καὶ εἰ χρῆ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον . . . ἢ γὰρ ὑποτίμησις, φαίν, ἰάται τὰ τολμηρά.

cf. Cic. ad fam. XVI 17: Sit, quomodo Theophrasto (fr. X S) placet, verecunda tralatio.

166: Modus (= τρόπος) autem nullus est florentior in singulis verbis (sc. quam metaphora) neque qui plus luminis adferat orationi. Nam illud, quod ex hoc genere profluit, non est in uno verbo tralato, sed ex pluribus continuatis connectitur, ut aliud dicatur, aliud intellegendum sit (ἀλληγορία) . . . 167 . . . est hoc magnum ornamentum orationis, in quo obscuritas fugiendast; etenim hoc fere genere fiunt ea, quae dicuntur aenigmata.¹⁾ Non est autem in verbo modus (τρόπος) hic, sed in oratione, id est in continuatione verborum.

Ne illa quidem traductio atque immutatio (μετωνυμία) in verbo quandem fabricationem (ὀνοματοποιίαν) habet . . . neque factumst verbum . . . neque tralatum . . . sed ornandi causa proprium proprio commutatum (cf. or. 93) . . . gravis est modus (τρόπος) in ornatu orationis et saepe sumendus . . .

168 Quoi sunt finituma illa cum intellegi volumus aliquid aut ex parte totum (συνεκδοχή)²⁾ . . .

Ceterum ea sola in re suae aetatis terminologiam sequitur Cicero quod vocem τρόπος ('modus') exhibet.

1) cf. Aristot. ars poet. pg. 1458 A 25.

2) De synecdochae aetate non satis constat; pariter dubitari possit, utrum ἀντονομασία (quam auctor ad H., Trypho, Quintilianus ad Ciceronis 'modos' adiungunt) recentioris doctrinae additamentum sit necne. Ceteri 'tropi', quos Quintilianus adiungit, procul dubio ab antiquiore doctrina alieni sunt: ex quorum numero ὀνοματοποιία et ἐπίθετον omnino aliis doctrinae locis assignanda erant; μετάληψις sine dubio recentissima est, quia apud auctorem ad H. (qui reliquos omnes Quintiliani τρόπους habet) deest. Ultimi tres Quintiliani τρόποι (περίφρασις, ὑπέρβατον, ὑπερβολή) prorsus diversae sunt naturae:

aut ex toto partem . . . aut quocumque modo, non ut dictumst, in eo genere intellegitur, sed ut sensumst (κατὰ σύνεσιν).

169 Abutimur (κατάχρησις) etiam saepe verbo . . . haec autem, quae aut immutata esse dixi, aut aliter ea intellegenda ac dicerentur sunt tralata quodammodo.¹⁾

c) *Sequatur postremum Quintiliani*²⁾ *περὶ μεταφοῶς excerptum Theophrasteum*:

prima est orationis vitium (Quint. VIII 2, 17), hyperbaton ad compositionem pertinet, hyperbole autem aut orationis vitium est (Demetr. § 114) aut fons suavitatis (Aristot. Rhet. III 11 pg. 1413 A 19).

1) Hic expressis verbis metonymia et allegoria metaphoræ subiciuntur.

2) Specialis περὶ τρόπων doctrina, quam Quintilianus VIII 6 praebet, ea re maxime peccat, quod a cetera περὶ ἐκλογῆς doctrina (καλὰ ὀνόματα VIII 3, 15—23, γλώτται 24—30, πεποιημένα 30—37, μεταφορά 38) male abscissa est. Cum enim inde a loco VIII 3, 38 Quintiliano de metaphora eiusque speciebus fusius esset agendum, id sibi faciendum esse Quintilianus eo ipso loco expresse negat idque prorsus futili de causa dicens: 'translata probari nisi in contextu sermonis non possunt'. Atque male eum rem gessisse iam ea ex re apparet, quod metaphora nihil aliud est quam unius verbi pro alio positio. Sed id ipsum Quintilianus negat: eius ex definitione enim τρόπος non solum λέξιν mutat, sed totam φράσιν (VIII 16, 1): 'Tropus est verbi vel sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio'. Quae est etiam definitio Tryphonis, quam ex Cocondrio et Ps.-Gregorio Corinthio (Rhet. Gr. III pg. 230,3 et 215, 3) sic fere restituas: τρόπος ἐστὶ λέξεω ἢ φράσεω ἐκ τῆς καθ' ἑαυτὴν ὁπωσοῦν ιδιότητος ὡς ἐπὶ τὸ βέλτιον μετατροπή. Manifestum autem est Quintilianum peculiare περὶ τρόπων caput scribere voluisse, quia sua aetate speciales de ea re libri (ut Tryphonis) extabant. Dicit itaque

VIII 6, 2: *Necessarios maxime (tropos) . . . exequemur haec modo in his annotasse contenti, quosdam gratia significationis (ένάρχεια), quosdam decoris (κάλλος) assumi . . . 3 . . . neque illud ignoro, in iisdem fere, qui significandi gratia adhibentur, esse et ornatum; sed non idem accidet contra, eruntque quidam tantum ad speciem (κάλλος) accommodati.*

4 *Incipiamus igitur a . . . translatione . . . quae μεταφορά Graece vocatur. Quae quidem cum ita est ab ipsa nobis concessa natura, ut indocti quoque ac non sentientes ea frequenter utantur¹⁾, tum ita iucunda atque nitida, ut in oratione quamlibet clara proprio tamen lumine eluceat. 5 . . . copiam quoque sermonis auget permutando aut mutuando, quae non habet; quodque difficillimum est, praestat, ne ulli rei nomen deesse videatur²⁾. . . 6 Id facimus aut quia necesse est (ανάγκη), aut quia significantius est, aut, ut dixi, quia decentius (κάλλος) . . . necessitate rustici 'gemmam' in vitibus . . . et 'sitire' segetes et fructus 'laborare' . . . (= Cic. de or. III 155 et or. 81).*

8 . . . *In totum autem metaphora brevior est similitudo, eoque distat, quod illa comparatur rei, quam volumus exprimere, haec pro ipsa re dicitur. 9 Comparatio est, cum dico fecisse quid hominem ut leonem; translatio, cum dico de homine leo est.³⁾*

VIII 6, 3: 'Quare mihi videntur errasse, qui non alios crediderunt tropos, quam in quibus verbum pro verbo poneretur'.

1) cf Cic. de or. III 155; or. 81 et 92; Aristot. pg. 1404 B 33: πάντες μεταφοραῖς διαλέγονται.

2) cf. Aristot. Rhet. III pg. 1405 A 35; Cic. de or. III 155 et or. 82.

3) Quae egregie consentiunt cum initio Aristotelici capituli

Huius vis omnis quadruplex maxime videtur: cum in rebus animalibus aliud pro alio ponitur... 10 Inanima pro aliis generis eiusdem sumuntur... aut pro rebus animalibus inanima... aut contra (h. e. pro inanimis animalia)... 11 Praecipueque ex his oritur sublimitas... cum rebus sensu carentibus actum quendam et animos damus¹⁾...

13 Secantur haec in plures: ut a rationali ad rationale et idem de irrationalibus et haec invicem, quibus similis ratio est; et a toto et a partibus.²⁾

Quae §§ 14—18 exponuntur respondent iis, quas Cicero (*de or. III 162—164*) Aristotelem Theophrastumque secutus exponit, μεταφορᾶς virtutibus: 14 Ut modicus autem atque opportunus eius usus illustrat orationem, ita frequens et obscurat et taedio complet, continuus vero in allegorias et aenigmata

IV: ἔστιν δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορᾶ· διαφέρει γὰρ μικρόν· ὅταν μὲν γὰρ εἴπη τὸν Ἀχιλλέα ὡς δὲ λέων ἐπόρουσεν· εἰκὼν ἔστιν, ὅταν δὲ ἴππων ἐπόρουσεν· μεταφορᾶ. cf. Cic. de or. III 157.

1) cf. Aristoteles cap. 11 in. (ubi exponitur ex metaphora ideam suavitatis effici): ὅτι μὲν οὖν τὰ ἀστεῖα ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἀνάλογον λέγεται καὶ τῷ πρὸ ὀμμάτων ποιεῖν εἴρηται (pg. 1411 A 1 et 25). λεκτέον δὲ τί λέγομεν πρὸ ὀμμάτων καὶ τί ποιοῦσι γίνεταί τοῦτο· λέγω δὴ πρὸ ὀμμάτων ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἐνεργοῦντα σημαίνει... pg. 14, 11 B 31 καὶ ὡς κέχρηται πολυλαχοῦ Ὀμηρος τὸ τὰ ἄψυχα ἔμψυχα ποιεῖν διὰ τῆς μεταφορᾶς.

2) Quarum divisionum altera (h. e. a toto ad totum, a toto ad partes, a partibus ad partes, a partibus ad totum) recurrit apud Aristotelem in arte poetica c. 21 (pg. 1457 B 7) μεταφορᾶ δὲ ἔστιν ὀνόματος ἀλλοτρίου ἐπιφορᾶ ἢ ἀπὸ τοῦ γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ τοῦ εἶδους ἐπὶ τὸ γένος, ἢ ἀπὸ τοῦ εἶδους ἐπὶ εἶδος, ἢ κατὰ τὸ ἀνάλογον (= a toto ad totum). Quam rem Aristoteles etiam in libro περὶ λέξεως (Rhet. III 2 pg. 1405 A 3) respexit: τί μὲν οὖν τούτων ἕκαστόν ἐστι καὶ πόσα εἶδη μεταφορᾶς... εἴρηται καθάπερ ἐλέγομεν ἐν τοῖς περὶ ποιητικῆς.

exit (= Cic. de or. III 167). Sunt etiam quaedam et humiles translationes et sordidae. 15 ... optimeque Cicero (de or. III 163) demonstrat cavendum, ne sit deformis translatio ... 16 ne nimio maior aut ... minor (Cic. de or. III 164): ne dissimilis (Cic. de or. III 162) ... 17 Sunt et durae, id est a longinqua similitudine ductae (Cic. de or. III 153) ... In illo vero plurimum erroris, quod ea, quae poëtis ... permissa sunt, convenire quidam etiam prosae putant.¹⁾

C. ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.²⁾

I. Περὶ τάξεως.³⁾

Quintil. IX 4, 23: Primum igitur de ordine. Eius observatio in verbis est singulis et contextis (συνδεδε-

1) cf. Aristot. Rhet. III 2 pg. 1404 B 12: ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μέτρων πολλά τε ποιεῖ τοῦτο (metaphora) καὶ ἀρμόττει ἐκεῖ ... ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς λόγοις πολλῶ ἐλάττουςιν (ἢ γὰρ ὑπόθεσις ἐλάττων) ... ἀπρεπέτερον.

2) Iam ante Theophrastum praecepta de compositione esse tradita ex Aristotelis libris elucet: Rhet. III c. 10 p. 1410 B 28 ἐκλογῇ et σύνθεσις ὀρρονονται, licet alia terminologia Aristoteles sit usus: nam σύνθεσιν vocat 'εὐχῆμα' (ita etiam Rhet. III c. 8 in.) cum 'σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων' vocaverit universam λέξιν (ars poët. c. 6 pg. 1449 B 34); loco ars poët. c. 22 p. 1458 A 27 autem vulgata terminologia utitur: κατὰ μὲν οὖν τὴν τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν οὐχ οἷόν τε τοῦτο ποιῆσαι, κατὰ δὲ τὴν μεταφορὰν ἐνδέχεται. Atque iam ab Isocrate delectum et compositionem verborum fuisse opposita Liers (Neue Jahrb. 135, 684) efficere voluit ex loco Euagor. 11. Ceterum συνθέσεως doctrinam in Isocratis schola esse elaboratum ex ea re sequitur quod in Anaximenis arte rhetorica (c. 23) περὶ συνθέσεως disputatur. Denique notum est Isocratem praecepta illa de hiatu vitando protulisse.

3) Cum sint omnino tres auctores, apud quos fusius περὶ

μένα): singula sunt quae ἀκύνδετα dicimus.¹⁾ In his cavendum, ne decrescat oratio et fortiori subiungatur aliquid infirmius ut sacrilego fur, ut latroni petulans. Augere enim debent sententiae et insurgere²⁾ . . .

Est et alius naturalis ordo ut 'viros et feminas, diem et noctem' . . . dicas potius quam retrorsum.³⁾

25 Illud nimiae superstitionis, uti quaeque sint tempore, ea facere etiam ordine priora: non quin fre-

κυνθέεωσ agitur, Cicero (de or. III 171—198; orat. 140 sqq.), Dionysius (de comp. verb.), Quintilianus (IX 4) — praeterea Demetrii περί ἑρμηνείας liber permulta exhibet de compositione praecepta — apud Quintilianum solum totum compositionis κύστημα praebetur. Cuius argumenta haec sunt: τάξις IX 4, 23—32, ἀρμογή 33—44, σχήματα 58, ῥυθμός 45—120, περίοδος, κῶλον 121—130 (+ §§ 19—21), κυνθέεωσ χαρακτήρες 131—146 (+ §§ 16—19). Cicero in oratore haec argumenta exhibet: ἀρμογή (149—163), σχήματα (164—167), ῥυθμός (168—229), περίοδος, κῶλον (207—212; 225; 221 sq.).

1) cf. Anaximenis ars rhet. c. 25 vol. I pg. 62, 5 Sp -H. μετὰ δὲ κυνδέσμους οὐκ ἂν προείπησ ἀποδίδου τοὺς ἀκολουθοῦντας et Aristot. Rhet. III c. 5 pg. 1407 A 20: 'ἔστι δ' ἀρχὴ τῆς λέξεωσ τὸ ἑλληνίζειν· τοῦτο δ' ἔστιν ἐν πέντε· πρῶτον μὲν ἐν τοῖς κυνδέσμοις, ἂν ἀποδιδῶ τις ὡς πεφύκασι πρότεροι καὶ ὕστεροι γίνεσθαι ἀλλήλων. Theophrasti de coniunctionum usu sublimi doctrinam exponit Demetrius §§ 53—58 cf. infra pg. 116 sqq.

2) cf. Demetr. 50: τάσσειν δὲ τὰ ὀνόματα χρὴ τόνδε τὸν τρόπον· πρῶτα μὲν τιθέναι τὰ μὴ μάλα ἐναργῆ, δεῦτερα δὲ καὶ ὕστατα τὰ ἐναργέστερα. Quintilianī cum Demetrio consensus Theophrasteae doctrinae vestigium monstrat.

3) cf. Demetr. 199: καὶ ὅλωσ τῆ φυσικῆ τάξει τῶν ὀνομάτων χρητέον. cf. etiam Cic. part. or. 24: in coniunctis autem verbis triplex adhiberi commutatio potest non verborum, sed tantummodo ordinis, ut cum semel dictum sit directe, sicut natura ipsa tulerit, invertatur ordo . . .

quenter sit hoc melius, sed quia interim plus valent ante gesta, ideoque levioribus superponenda sunt.¹⁾
 26 Verbo sensum cludere, multo . . . optimum est . . . sine dubio erit omne, quid non cludet, hyperbaton et ipsum hoc inter tropos vel figuras, quae sunt virtutis, receptum est . . . 26 Quaedam vero transgressiones et longae sunt nimis . . . et interim etiam compositione vitiosae . . . 32 Amphiboliam quoque fieri vitiosa locutione verborum, nemo est, qui nesciat.²⁾

1) Hoc argumentum Theophrasto ea de causa adscribamus, quod hic Isocrateae scholae nimiam diligentiam ex more suo reprehendisse videtur. Isocratem enim huiusmodi normam proclamasse elucet ex eius 'artis' fr. 6 (Rh. Gr. V 469 W) διηγητέον δὲ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὰ ἐξῆς ἐπομένως.

2) Ultima duo Quintiliani argumenta (ὑπέρβατον et ἀμφιβολία) coniuncta occurrunt in Anaximeneae artis cap. 25 (vol. I pg. 62, 13 Sp.-H.) δεῖ δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων μήτε συγκεχυμένην μήτε ὑπερβάτην ποιεῖν. Anaximenis enim σύγχυσις idem est atque Quintiliani ἀμφιβολία ut ex exemplis elucet: τὸ μὲν γὰρ συγκεχυμένον τοιόνδε ἐστὶν ὡς ὅταν εἴπῃς· δεινὸν ἐστὶ τοῦτον τύπτειν· ἄδηλον γὰρ ὀπότερος ἦν ὁ τύπτων. — Prorsus eadem res recurrit in Aristotelis cap. V, ubi potissimum — praeter argumentum II et III (pg. 1407 A 31) — περὶ τάξεως agitur; ibi enim pg. 1407 B 13 praecipitur vitanda esse: ἂ μὴ ῥάδιον διακτίζαι ὡς περ τὰ Ἡρακλείτου· τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διακτίζαι ἔργον διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον. Atque hyperbati notio (quocum sane παρέμπτως cognata est) subest pg. 1407 B 21: ἀσαφῆ δὲ ἂν μὴ προθεῖς εἴπῃς μέλλων πολλὰ μεταξὺ ἐμβάλλειν. Primum Quintiliani argumentum (σύνδεσμοι) etiam ab Aristotele primo loco tractatur. Praeterea apud Aristotelem ad τάξιν etiam ζεύγμα pertinet (cuius notio subest pg. 1407 B 18) et tota σύνταξις γραμματικὴ (pg. 1407 B 6).

II. Περὶ ἀρμογῆς.

1. Cicero de or. III 171: Sequitur continuatio verborum (cύνθεσις), quae duas res maxime, conlocationem (ἀρμογή) primum, deinde modum (μέτρον) quandam formamque¹⁾ (ῥυθμός) desiderat.

Conlocationis est componere et struere verba sic, ut neve asper eorum concursus neve hiulus sit sed quodammodo coagmentatus et levis (γλαφυρός) ... 172 ... quae (conlocatio) vinctam orationem efficit, quae cohaerentem, quae levem, quae aequabiliter fluentem; id adsequimini si extrema cum consequentibus primis ita iungentur, ut neve aspere concurrant neve vastius diducantur (hiatus). *

2. or. 149: Collocabuntur igitur verba, aut ut inter se quam aptissime cohaereant extrema cum primis (ἀρμογή), eaque sint quam suavissimis vocibus (μέλος), aut ut forma (σχῆμα) ipsa concinnitasque verborum conficiat orbem suum, aut ut comprehensio (περίοδος) numerose (ῥυθμός) et apte cadat.²⁾

Atque illud primum (ἀρμογή) videamus quale sit, quod vel maxime desiderat diligentiam, ut fiat quasi structura (ἀρμογή) quaedam nec tamen fiat operose ... 150 nolo haec tam minuta (μικροπρεπής) constructio appareat; sed tamen stilus exercitatus efficiet facile formulam componendi. Nam ut in legendo oculus, sic

1) Cicero 'formam' dicens numerum Aristotelis potius quam Theophrasti terminologiam videtur sequi: ille enim scribit (c. 8 in.): τὸ δὲ σχῆμα (= forma) τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον (modus) εἶναι μήτε ἄρρυθμον.

2) His tota περὶ συνθέσεως doctrina dividitur in ἀρμογὴν (ad quam pertinet μέλος), σχήματα, doctrinam periodi, ῥυθμόν.

animus in dicendo prospiciet, quid sequatur, ne extremorum cum insequentibus primis concursus aut hiulcas voces efficiat aut asperas . . . Quod quidem Latina lingua sic observat, nemo ut tam rusticus sit, quin vocalis nolit coniungere. 151 In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas litteras tantopere fugerit, etsi idem magister eius Isocrates fecerat¹⁾; at non Thucydides; ne ille quidem haud paullo maior scriptor Plato nec solum in iis sermonibus, qui διάλογοι dicuntur, ubi etiam de industria id faciendum fuit, sed in populari oratione (Μενέξενος), qua mos est Athenis laudari in contione eos qui sint in proeliis interfecti In ea est crebra ista vocalium concursio, quam magna ex parte ut vitiosam fugit Demosthenes.²⁾

or. 162: Sed quia rerum verborumque iudicium in prudentia est, vocum autem et numerorum aures sunt iudices, et quod illa ad intellegentiam (λόγος) referuntur, haec ad voluptatem (τέλος ἡδονῆς), in illis ratio (λόγος) invenit, in his sensus (ἄλογος αἰσθητικὴ) artem.³⁾ Aut enim negligenda fuit voluptas aurium . . . aut ars eius conciliandae reperienda.

163 Duae sunt igitur res, quae permulceant aures:

1) Commemoratur lex illa, quam Isocrates (fr. 6) tulerat de hiatu vitando, cuius nimia observatio reprehenditur. Quod certissimum est Theophrasteae doctrinae vestigium, praesertim cum in iis, quae sequuntur, egregium deprehendatur Graecarum litterarum studium.

2) §§ 152—161 ad Latinorum usum pertinent.

3) Cum hic commemorentur τέλος ἡδονῆς atque ἄλογος αἰσθητικὴ iam manifestum est Theophrastum loqui.

sonus (μέλος) et numerus. De numero mox, nunc de sono quaerimus. Verba, ut supra diximus, legenda sunt potissimum bene sonantia (καλὰ ὀνόματα), sed ea non ut poetae exquisita ad sonum, sed sumpta de medio.

3. De 'bonis' verbis, quae ut primum compositionis elementum, efficiunt eum sonum (μέλος) qui praeter ῥυθμὸν oratori servandus est, extat Theophrasti fragmentum apud Dionysium de comp. verb. c. 16 (vol. II pg. 16, 11 U.-R.)¹⁾ εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων (i. e. de bonitate verborum) καὶ Θεοφράστῳ (fr. Ia S) τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν τοῖς περὶ λέξεως, ἔνθα ὀρίζει τίνα ὀνόματα φύσει καλά, παραδείγματος ἕνεκα²⁾ ὧν συντιθεμένων καλὴν οἶεται καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν καὶ αὐθις ἕτερα μικρὰ καὶ ταπεινά, ἐξ ὧν οὔτε ποίημα χρηστὸν ἔσεσθαι φησιν οὔτε λόγον. καὶ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα εἴρηται τῷ ἀνδρί· εἰ μὲν οὖν ἐγχωροῖη πάντ' εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα, εὐφωνά τε καὶ καλλιρρήμονα, μανίας ἔργον ζητεῖν τὰ χεῖρω. εἰ δὲ ἀδύνατον εἶη τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραθέσει πειρατέον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν.³⁾

1) Dionysius de comp. verb. c. 14—16 exponit μέλος effici ex litterarum et syllabarum natura.

2) παραδείγματος ἕνεκα dicens Dionysius significat καλὰ ὀνόματα non solum ad doctrinam περὶ συνθέσεως, sed etiam ad delectum verborum pertinere.

3) Luce clarius est Theophrastum non solum docuisse deteriora et meliora esse compositionis elementa, sed etiam addidisse, quo modo illis supersedere ac his recte uti possemus. Putabimus igitur etiam praeceptum de mixtura deteriorum compositionis elementorum cum praestantioribus Theophrasto esse adscribendum.

Addas locum Demetrii 173 (qui pertinet ad σύνθεσιν γλαφράν): ὠρίκατο δὲ αὐτὰ (sc. καλὰ ὀνόματα) Θεόφραστος (fr. Ib S) οὕτως· κάλλος ὀνοματός ἐστι τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἢδὺ ἢ τὸ τῆ διανοίᾳ ἐντιμον.¹⁾

4. *Sequatur Quintiliani excerptum Theoprasteum huc pertinens:*

IX 4, 32: Iunctura (ἀρμογή) sequitur. Est in verbis, incisio (κόμματα), membris (κῶλα), periodis: omnia namque ista et virtutes et vitia in complexu habent.

33 Atque, ut ordinem sequar, primum sunt quae imperitis quoque ad reprehensionem notabilia videntur, id est quae, commissis inter se verbis duobus, ex ultima prioris ac prima sequentis syllaba, deforme (αἰσχρόν) aliquod nomen efficiunt (cf. VIII 3, 45).

Tum vocalium concursus; qui cum accidit, hiat et intersistit et quasi laborat oratio.

Pessimae longe, quae easdem (sc. longas) inter se litteras committunt, sonabunt . . . minus peccabit, qui longis breves subiciet . . . minima est in duabus brevibus offensio.²⁾

35 Non tamen id ut crimen ingens expavescendum est, ac nescio negligentia in hoc an sollicitudo sit prior. Inhibeat enim necesse est hic metus impetum dicendi et a potioribus avertat. Quare ut negligentiae

1) Latior est Demetrii definitio quam Dionysii. Sane huc nihil facit quam definitionis pars prior: κάλλος ὀνοματός ἐστι τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν . . . ἢδὺ. Nam ὄψις et διάνοια ad delectum non ad compositionem verborum pertinent.

2) Haec Theoprastea esse ex Demetrii consensu verisimile est. Apud quem 207 haec legimus; φευκτέον οὖν καὶ τὰς τῶν μικρῶν στοιχείων συμπλήξεις καὶ εἴπου βραχέα συγκρουστέον βραχέειν . . . ἢ βραχέα μακροῖς ὡς 'ἠέλιος' ἢ ἀμῶς γέ πως διὰ βραχέων.

pars hoc pati, ita humilitatis ubique perhorrescere, nimiosque non immerito in hac cura putant omnes Isocraten secutos praecipueque Theopompum. 36 At Demosthenes et Cicero modice respexerunt ad hanc partem.¹⁾

Nam et coeuntes litterae, quae συναλοιφαί dicuntur, etiam leviozem faciunt orationem, quam si omnia verba suo fine claudantur.²⁾

Et nonnumquam hiulca etiam decent faciuntque ampliora quaedam³⁾ . . .

Praeterea procul dubio ex Theophrasto fluxit Isocratis fr. 6. Blass, quod a Quintiliano § 41 exhibetur:

videndum etiam, ne syllaba verbi prioris ultima et prima sequentis sit eadem: quod ne quis praecipere miretur, Cicero in epistulis excidit, 'res mihi invisae visae sunt: Brute' et in carmine: 'ο fortunatam, natam me consule Romam'.

Syrianus in Hermog. vol. I pg. 28, 6 Rabe (= Rhet. Gr. V 469, 8 et VI 156, 19) τοσούτον γὰρ πεφρόντικε τῆς καθαρότητος τῆς λέξεως ὁ ἀνὴρ (sc. Ἴσοκράτης) ὡς καὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ τέχνῃ τοιάδε παραγγέλλειν περὶ τῆς λέξεως· δεῖ ἐν τῇ μὲν λέξει τὰ φωνηέντα μὴ συνεμπίπτειν . . . μηδὲ τελευτᾶν καὶ ἄρχεσθαι ἀπὸ τῆς

1) Cum Quintilianum in particula de iunctura maxime Isocratis impugnare sententias videamus, iam ea ex re elucet Theophrasti subesse doctrinam.

2) cf. Demetr. 70: πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα εὐφωνότερα.

3) cf. Demetr. 72: ἐν δὲ τῷ μεγαλοπρεπεῖ χαρακτηριστῆρι σύγκρουσι παραλαμβάνοιτ' ἂν πρέπουσα ἤτοι διὰ μακρῶν.

αὐτῆς κυλλαβῆς οἶον· εἰ-
ποῦσα καφῆ, ἡλίκα καλά,
ἔνθα Θαλῆς.

III. Περὶ σχημάτων.¹⁾

1. *Initium cariamus a Caecilii Calactitae περὶ σχημά-
των doctrina²⁾, cuius σχημάτων divisio haec est:*

*Una est species figurarum, quae in uno tantum verbo locum
habet (ex. gr. 'dixi' pro 'dixisti'); alterum genus est earum figu-
rarum, quae ad totam verborum comprehensionem pertinet (ex.
gr. ἀναδίπλωσις).³⁾ Illas grammaticas (IX 3, 27), has rheto-*

1) Antiqua doctrina unam solam 'figurarum' speciem novit: h. e. eas quae postea σχήματα λέξεως vocantur. quae enim vulgo feruntur σχήματα διανοίας omnino Theophrasti aetati ignota erant. Σχήματα λέξεως autem re vera sunt συνθέσεως ἐκτροπαί (Ps.-Plut. de vita et poesi Hom. II 27 in.) h. e.: compositionem verborum mutant. Itaque περὶ συνθέσεως doctrinae subicienda sunt ut fit apud Ciceronem or. 134: 'Et reliqua ex collocatione verborum, quae sumuntur quasi lumina (= σχήματα) etc.' Quintil. IX 4, 58: 'Collocatio autem verba iam probata et electa et velut assignata sibi decet conectere ... tamen ... permiserim et adicere (sc. quaedam verba), dum non otiosa, et detrahere, dum non necessaria, et figuris mutare casus et numeros.' Hic enim habes tres figurarum species (προσθήκη, ἀφαίρεσις, ἀλλοίωσις); cf. etiam IX 4, 147: (compositionis) tres partes: ordo (τάξις), coniunctio (ἀρμογή) numerus, (ρυθμός); ratio in adiectione, detractione, mutatione.' Expressis verbis σχήματα subiciuntur compositioni apud Demetrium 59: τὰ δὲ σχήματα τῆς λέξεως ἐστὶ μὲν καὶ αὐτὰ συνθέσεως τι εἶδος.

2) Caecilii doctrina restitui potest ex Quintiliano (IX 3), Phoebammone (Rh. Gr. III 33 sqq.) et Tiberio (Rh. Gr. III 59 sqq.); cf. E. Ofenloch, Caecilii fragmenta, Lipsiae 1907, pg. 32 sqq.

3) cf. Fortunatianum Rh. lat. min. pg. 126, 25 H. 'genera figurarum quot sunt? tria: λέξεως, λόγου, διανοίας. Quae eorum differentia est? Quod λέξεως in singulis verbis fiunt ... λόγου vero in elocutionis compositionibus.' addas etiam

ricas figuras (IX 3, 28) Quintilianus vocat. Prius genus Quintilianus (IX 3, 27) fieri dicit per: mutationem, adiectionem, detractionem, ordinem. Quarum specierum tres posteriores etiam in figuris rhetoricis vigere ex Quintiliano perspicitur. Prima ('mutatio'), quoniam ad singula tantum verba propter rei naturam pertinere potest, hic locum non habet: pro ea novum accedit genus (Quint. IX 3, 66—86), figuras dico 'anthiteticas', quae ad tota enuntiata sola pertinent.

Cum Quintiliano consentit Phoebammon (Rhet. Gr. III 45, 15 Sp.): δέον εἰδέναι ὅτι πάντα τὰ σχήματα κατὰ δὲ γίνονται τρόπους ἤτοι αἰτίας: κατὰ ἔνδειαν (= detractio), κατὰ πλεονασμὸν (= adiectio), κατὰ μετὰθρῆσιν (= ordo), κατὰ ἐναλλαγὴν (= mutatio).¹⁾

Duo ex quattuor illis generibus Caecilio expresse adscribit Tiberius (III 80, 13 et 18 = fr. 74, 75 Ofenloch) ἀφαίρεσιν (= detractio) et ἀλλοίωσιν (= mutatio).

2. *Quattuor illae Caecilii species iam apud Aristotelem leguntur in arte poetica c. 22.²⁾ Nam pg. 1458 A 22 haec ξενικά enumerantur: γλῶττα, μεταφορά, ἐπέκτασις καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. Quibus ultimis verbis profecto aliae species ξενικῶν comprehenduntur, inter quas sine dubio agnoscendae sunt ἀποκοπαὶ et ἐξαλλαγαί, quae pg. 1458 B 2 una cum ἐπεκτάσει*

locum pg. 127, 14: Quot modis struimus? Quattuor. Quibus? Conversione verborum, adiectione, detractione, immutatione.

1) H. e.: In uno verbo fit figura, si una aut plures litterae vel adduntur, vel detrahuntur, vel transponuntur, vel mutantur. — Manifestum igitur est re vera figuras ad compositionem pertinere. Quattuor specierum exempla perspicuitatis gratia addam: adiectio: 'τουτονί' pro 'τοῦτον'; detractio: 'dixti' pro 'dixisti'; ordo: 'χωροφιλεῖν' pro 'φιλοχωρεῖν'; mutatio: 'plenum vino' pro 'plenum vini'.

2) In arte rhetorica res ideo non accuratius tractata est, quod Aristoteles (ut ex loco III c. 2 pg. 1404 B 7 elucet) ipse lectorem quod ad genera ξενικῶν attinet ad artem poeticam relegavit.

enumerantur. Quibus ex speciebus ἐπέκτασις sine dubio eadem est atque Caecilii προσθήκη, ἀποκοπή est Caecilii ἀφαιρέσις, ἑξαλλαγή autem (cuius nomen Quint. IX 3, 2 exhibet) eadem est atque Phoebammonis ἐναλλαγή h. e. Caecilii ἀλλοίωσις.¹⁾ Neque quarta species (μετάθεσις) deest, licet apud Aristotelem termino technico careat. Sed leguntur haec μεταθέσεως exempla pg. 1458 B 33: δωμάτων ἀπό (pro: ἀπό δωμάτων) et pg. 1459 A 1: Ἀχιλλέως περί. Itaque contendī potest Aristotelem in art. poet. c. 22 haec ξενικῶν genera exhibere: γλῶττα, μεταφορά, διπλᾶ ὀνόματα, quattuor σχημάτων species: ἐπέκτασις, ἀποκοπή, μετάθεσις, ἑξαλλαγή.²⁾

3. Eadem ξενικῶν genera etiam Theophrastus exhibuit in libro περὶ λέξεως. Nam loco Simplicii in Aristot. categ. 3 ed. Bas. (de quo cf. supra pg. 15) haec Theophrasti libri enumerantur argumenta:

1. πότερον ὄνομα καὶ ῥῆμα τοῦ λόγου στοιχεῖα ἢ καὶ ἄρθρα καὶ σύνδεσμοι καὶ ἄλλα τινά,

2. καὶ τίς ἢ κυρία λέξις, τίς δὲ ἢ μεταφορική,

3. καὶ τίνα τὰ πάθη αὐτῆς· οἷον τί ἀποκοπή, τί συγκοπή, τί ἀφαιρέσις, τίνες αἱ ἀπλαῖ, τίνες αἱ σύνθετοι, τίνες αἱ ὑποσύνθετοι³⁾ καὶ ὅσα τοιαῦτα.⁴⁾

1) Exempla enim sunt: (pg. 1458 B 34) céθεν pro cou et vin pro aútón.

2) Eadem disposito recurrit in cap. 21 ubi primo inter διπλᾶ et ἀπλᾶ, inter κύρια et ξενικὰ ὀνόματα distinctio fit, tum autem haec enumerantur: γλῶττα, μεταφορά, κόσμος, πεποιημένον, ἐπεκτεταμένον, ὑψηρημένον, ἑξηλλαγμένον. — Accedit ἀντίθεσις cum speciebus suis, quae Rhet. III c. 9 ab Aristotele tractatur sed non figurarum doctrinae subicitur; pertinet enim ad periodum.

3) Quid sibi velint ὑποσύνθετα ὀνόματα mihi non satis liquet; dixeris Theophrastum docuisse quaedam verba ἀπλᾶ quidem videri esse sed tamen latenter esse σύνθετα. Anne cogitandum est de verbis bis vel ter compositis?

4) Dispositio libelli Theophrastei optime consentit cum

4. *Sequatur locus Dionysii de comp. verb. c. 6: Δοκεῖ μοι τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι·*

I. ἐν μὲν ἰδεῖν τὶ μετὰ τίνος ἀρμοζόμενον πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν λήψεσθαι συζυγίαν.

II. ἕτερον δὲ γινῶναι τῶν ἀρμόττεσθαι μελλόντων πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρείττονα ποιήσει τὴν ἀρμονίαν.

III. τρίτον δέ, εἴ τι δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως.¹⁾

Aristotelis (art. poet. c. 21 et 22) enumeratione. Invicem enim haec sibi respondent:

Aristoteles:

γλῶττα, μεταφορά

διπλᾶ ὀνόματα

ἐπέκτασις, ἀποκοπή, ἐξαλλαγή

Theophrastus:

τίς ἢ κύρια λέξις, τίς ἢ μεταφορική

τίνας αἰ ἀπλαῖ, τίνας αἰ σύνθετοι

τί ἀποκοπή καὶ συγκοπή, τί ἀφαίρεσις.

Ex hac reponsione elucet re vera Aristotelis illas quattuor σχημάτων species etiam Theophrastum habuisse. — Theophrastus profecto Aristotelis ἀποκοπὴν vocavit ἀφαίρεσιν accuratioris usus terminologia: nam ἀποκοπὴν sine dubio appellavit ἀφαίρεσιν in fine verbi, cum συγκοπή sit detractio media in voce. Si autem ἀφαίρεσιν Theophrastus habuit, neque ceteras σχημάτων species apud eum defuisse contendere potest.

1) Manifesto Dionysius de earum quas pertractat rerum mutua ratione non recte sensit: male enim sub II totum genus (σχήματα), sub III figurarum species quattuor proponit. Re vera igitur non tria, sed duo sola συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα exhibet: ἀρμογήν (I) et σχηματισμόν (II, III). Praeterea apud eum μετασκευῆς notio perperam comprehendit reliquas tres figurarum species. Nam μετασκευὴ Dionysii procul dubio nihil aliud est quam Caelii μετάθεσις, cuius exemplum Dionysius ipse nobis suppeditat (vol. II pg. 29, 9 U.-R.).

5. *Sequatur Ciceronis doctrina περί σχημάτων*¹⁾:

or. 164: nec solum componentur verba ratione, sed etiam finientur, quoniam id iudicium esse alterum aurium diximus. Et finiuntur aut ipsa compositione²⁾ aut quasi sua sponte, ut quaedam genera verborum, in quibus ipsis concinnitas inest: quae sive casus habent in exitu similes (ὁμοιόπτωτον), sive paribus paria redduntur (πάρικον), sive opponuntur contraria (ἀντίθετον), suapte natura numerosa sunt, etiam si nihil est factum de industria.

1) In Ciceronis oratore Theophrastae περί σχημάτων doctrinae vestigia duobus inveniuntur locis: §§ 164—167, ubi antitheticae figurae tractantur et 135, ubi figurae ad ceteras species (προσθήκη, ἀφαίρεσις, μετάθεσις) pertinentes enumerantur — ἀλλοίωσιν scilicet ut Latini sermonis minus propriam silentio Cicero praeterivit. Exhibet autem Cicero or. 135 (cui loco respondet de or. III 206, 207) seriem figurarum quae mirum in modum consentit cum enumeratione auctoris ad Herenn. (IV 18—44) et figuris a Demetrio commemoratis, quaeque facillime cum σχηματισμοῦ speciebus Aristotelicis consociari potest. Series enim figurarum ab auctore ad H. et Cicerone sine ulla dispositione enumerata distinguenda est duce Quintiliano (IX 3). Quo facto elucet auctori ad H., Ciceroni, Demetrio unam eandemque σχημάτων tabellam ad Aristotelis Theophrastisque doctrinam aptissimam ad manus fuisse, quam in appendice restituimus. — Ceterum patet Ciceroni antitheticas figuras (or. 164—167) cum ceteris speciebus (or. 135) coniungendas fuisse, praesertim cum etiam or. 135 ἀντίθετον commemoretur. Cicero autem illas solas accuratius tractavit §§ 164—167, ceterarum specierum nomina sola apponere contentus loco haudquaquam apto (or. 135) h. e. post delectum verborum (§ 134) et ante συνθέσεως doctrinam (or. 140 sqq.).

2) Περίοδον artificiosam in mente habet Cicero.

165 In huius concinnitatis consecratione Gorgiam fuisse principem accepimus.¹⁾

166 Semper haec, quae Graeci ἀντίθετα nominant, cum contrariis opponuntur contraria, numerum oratorium necessitate ipsa efficiunt etiam sine industria.

167 Hoc genere antiqui iam ante Isocraten delectabantur et maxime Gorgias cuius in oratione plerumque efficit numerum ipsa concinnitas.

IV. Περὶ ὁυθμῶν.²⁾

1. *Origo rhythmī tractatur a Cicerone or. 174—176³⁾*:

Qui Isocraten maxime mirantur, hoc in eius summis laudibus ferunt, quod verbis solutis numeros primum adiunxerit. Cum enim videret oratores cum se-

1) cf. or. 175. Id quod Gorgias hic σχήματων εὐρετής ponitur, procul dubio Theophrasti subesse doctrinam demonstrat, qui (or. 40) numerorum εὐρετήν posuit Thrasymachum. — Σχημάτων inventio Gorgiae etiam a Suida (s. v.) tribuitur. Timaei de hac re testimonium FHG I p. 216) habet Dionys. de Lys. 3 (Vol. I pg. 10, 21); ex eodem hausit Diodor. XII 53.

2) Praeclare Theophrasti ingenium prae se fert Ciceroniani ‘oratoris’ disputatio de numeris (§§ 168—229), in quam etiam disputatio de periodis inserta est (§§ 121, 222; 207—212). Accedunt ex III. de orat. libro §§ 173—198. — Ciceronis rerum ordinem, quo argumenta reapse cohaerentia saepius separantur, nonnullis locis reliquimus. Sed ea dispositio quam or. 174 exhibet (‘primum ergo origo, deinde causa, post natura, tum ad extremum usus ipse explicetur orationis aptae atque numerosae’) omnino egregia est Theophrastique propria esse videtur; nam etiam in capite περὶ λόγου χαρακτήρων agitur de eorum causa (or. 36, 52, 53), origine (37—42), usu (70—74), natura (75—99).

3) or. 168—171 ubi ‘neo-attici’ impugnantur Ciceroni ipsi debemus, §§ 172—173 aperte ex Theophrasto excerptae sunt. quibus suo loco utemur.

veritate audiri, poetas autem cum voluptate¹⁾, tum dicitur numeros secutus, quibus etiam in oratione uteretur, cum iucunditatis causa tum ut varietas occurreret satietati. 175 Quod ab iis vere quadam ex parte, non totum dicitur. Nam neminem in eo genere scientius versatum Isocrate confitendum est, sed princeps inveniendi fuit Thrasy-machus, cuius omnia nimis etiam exstant scripta numerose. Nam ut paulo ante (§ 165) dixi paria paribus adiuncta (πάριχα) et similiter definita (ὁμοιοτέλευτα) itemque contrariis relata contraria (ἀντίθετα), quae sua sponte, etiam si id non agas, cadunt plerumque numerose, Gorgias primum invenit, sed iis est usus intemperantius 176 Horum uterque Isocraten aetate praecurrit, ut eos ille moderatione, non inventione vicerit. Est enim, ut in transferendis faciendisque verbis tranquillior, sic in ipsis numeris sedatior. Gorgias autem avidior est generis eius et his festivitatis — sic enim ipse censet — insolentius abutitur; quas Isocrates tamen, cum audivisset adulescens in Thessalia senem iam Gorgiam, moderatius temperavit. Quin etiam se ipse tantum quantum aetate procedebat — prope enim centum confecit annos — relaxarat a nimia necessitate numerorum, quod declarat in eo libro,

1) Hic profecto duo τέλη Theophrastea opponuntur: κάλλος (species severior) et ἡδονή (voluptas). Dicitur autem Isocrates poetarum ornamenta ad prosam orationem accommodavisse, quae de re conferas Aristotelis iudicium Rhet. III 1 pg. 1404 A 26 ποιητικὴ πρώτη ἐγένετο λέξις οἷον ἡ Γοργίου· καὶ νῦν ἔτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν τοὺς τοιοῦτους οἶονται διαλέγεσθαι κάλλιχα.

quem ad Philippum Macedonem scripsit¹⁾, cum iam ad modum esset senex: in quo dicit sese minus iam servire numeris quam solitus esset; ita non modo superiores sed etiam se ipse correxerat.²⁾

2. *Causa rhythmī tractatur a Cicerone or. 177 sq.*³⁾:

a) or. 177: Sic aperta est (sc. causa rhythmī), ut mirer veteres non esse commotos, praesertim . . . cum fortuito saepe aliquid . . . concludere dicerent. Quod cum animos hominum aurisque pepulisset . . . notandum certe genus atque ipsi sibi imitandi fuerunt.

Aures ipsae enim vel animus aurium nuntio naturalem quandam in se continent vocum omnium recensionem. cf. de or. III 185 sq.

178 . . . ut igitur poeticae versus inventus est terminatione aurium, observatione (παρατήρησις) pru-

1) Isocrat. Philipp. 27: οὐδὲ γὰρ ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις καὶ ποικιλίαις κεκοσμήκαμεν αὐτὸν (sc. τὸν λόγον) αἷς αὐτὸς τε νεώτερος ὢν ἐχρῶμην καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπέδειξα, δι' ὧν τοὺς λόγους ἡδίους ἂν ἅμα καὶ πιετοτέρους ποιοίεν.

2) Hic cum coniuncte tradatur Thrasymachum numeros, Gorgiam σχήματα invenisse utriusque rei usum perfecisse Isocratem iam de Theophrasto, ut totius disputationis auctore amplius dubitari non potest, quem medi generis εὐρετὴν Thrasymachum, τελειωτὴν Isocratem fecisse scimus. — Praeterea totus locus egregia doctrina refertus est, ut Theophrastus ipse loqui videatur. Minus accuratam doctrinam exhibet de or. III 173: 'idque princeps Isocrates instituisse fertur, ut inconditam antiquorum dicendi consuetudinem delectationis atque aurium causa — quemadmodum scribit discipulus eius Naucrates — numeris adstringeret.' Conferas etiam Quintil. IX 3, 74: 'Gorgias in hoc immodicus, copiosus aetate utique prima Isocrates fuit.'

3) Ex Ciceronis ipsius dispositione duae tantum paragraphi (177, 178) ad causam rhythmī pertinent. Sed re vera huc spectant etiam §§ 173, 185—187, 228.

dentium, sic in oratione animadversum est . . . esse quosdam certos cursus . . . verborum.

b) or. 173: In versu quidem theatra tota exclamant, si fuit una syllaba aut brevior aut longior . . . omnium longitudinum et brevitatum, in sonis (μέλη) sicut acutarum graviumque vocum iudicium, ipsa natura in auribus nostris collocavit.

cf. de or. III 195: Omnes . . . tacito quodam sensu¹⁾ (ἄλογος αἰσθησις) sine ulla arte aut ratione, quae sint in artibus ac rationibus recta ac parva diiudicant . . . 196 . . . Quotus enim quisque est, qui teneat artem numerorum ac modorum (μέτρα)? At in iis si paulum modo offensum est . . . theatra tota reclamant.²⁾

c) or. 185: Sed ut in ceteris rebus necessitatis inventa antiquiora sunt quam voluptatis, ita in hac re accidit . . . 186 Itaque et Herodotus et eadem superior aetas numero caruit, nisi quando temere ac fortuito, et scriptores perveteres de numero nihil omnino . . . nobis reliquerunt.

cf. de or. III 181: Evenit ut utilitatem ac proprie necessitatem suavitas quaedam et lepos consequatur. Clausulas enim atque interpuncta verborum animae interclusio atque angustiae spiritus attulerunt.

1) Terminum Graecum Cicero ita in sermonem latinum vertit, quasi 'λόγος' non sit 'ratio', sed 'elocutio'. Rectius dici poterat 'irrationalis'.

2) cf. Dionysium de comp. verb. c. 11 (vol. II pg. 38, 21 U.-R.) ἤδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν τοῖς πολυανθρωποτάτοις θεάτροις, ἃ συμπληροῖ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ἔδοξα καταμαθεῖν ὡς φυσικὴ τις ἀπάντων ἐστὶν ἡμῶν οἰκειότης πρὸς ἐμμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν. — Dionysius saepius habet ἄλογον αἰσθησις: vol. I p. 19, 9; 20, 1; 183, 4; 237, 16; 330, 1; vol. II pg. 58, 13.

Quae ad verba addas de or. III 178: Sed ut in ple-
risque rebus incredibiliter hoc natura est ipsa fabri-
cata, sic in oratione, ut ea, quae maximam utilitatem
in se continerent, plurimum eadem haberent vel dig-
nitatis vel saepe etiam venustatis.¹⁾

d) de or. III 177: nihil est . . . tam tenerum neque
tam flexibile neque quod tam facile sequatur, quo-
cumque ducas, quam oratio. Ex hac vorsus, ex ea-
dem dispares numeri conficiuntur; ex hac etiam
multorum . . . generum oratio . . . itaque, ut tum gra-
ves sumus, tum subtiles, tum medium quiddam te-
nemus, sic institutam nostram sententiam (προαίρεσιν)
sequitur orationis genus.²⁾

1) En tria illa Theophrasti τέλη, quibus supra genera di-
cendi inservire vidimus: necessitas (ἀνάγκη), venustas (ἡδονή),
dignitas (κάλλος). Idem igitur Theophrastus, Ciceronis auctor,
docuit de numeris quod de metaphora: h. e.: primum necessi-
tatis, deinde voluptatis causa esse adhibitos. Itaque etiam ἄλο-
γον αἰθέτησιν, alteram numeri causam, indubitate Theophrasto
tribuemus. — Toti sententiarum connexui praeterea adnume-
randus esse videtur locus or. 228—230, ubi exponitur numeros
non solum speciei sed etiam utilitati inservire.

2) Tertiam hic Theophrastus addidit causam rhythmī: flexi-
bilitatem dico orationis. Nam Theophrasteum esse Ciceronis
locum ea de causa dixerim quod ultima verba artissime co-
haerent cum iis, quae Theophrastus de causa generum dicendi
exposuit (or. 52) 'nam cum est oratio mollis et tenera et ita
flexibilis, ut sequatur, quocumque torqueas, tum et naturae
variae et voluntates (προαίρεσις) multum inter se distantia
effecerunt dicendi genera.' Constat itaque Theophrastum do-
cuisse flexibilitate orationis effici varia rhythmorum genera.
Atque ratio, quae interest inter numeros et dicendi genera,
explicatur praeterea or. §§ 53 et 187.

3. *De numeri natura disputat Cicero or. 179—198¹⁾, quae disputatio duas in partes potest dividi: in translationem VIII capitis Aristotelici et duo Theophrasti ad Aristotelis caput additamenta.*

a) *Primo igitur Ciceronis cum Aristotele consensum proponamus:*

Aristoteles:

pg. 1408 B 21 τὸ δὲ σχῆμα
τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμε-
τρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον·
τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον· πε-
πλάσθαι γὰρ δοκεῖ . . . τὸ
δὲ ἄρρυθμον ἀπέραντον

δεῖ δὲ πεπεράνθαι μὴ μέ-
τρῳ δὲ . . .

ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέ-
ξεως ἀριθμὸς ῥυθμὸς ἔστιν,

Cicero:

or. § 195²⁾: Nec numerosa
esse, ut poëma, neque ex-
tra numerum, ut sermo
vulgi, debet esse oratio;
alterum nimis est vinctum,
ut de industria factum ap-
pareat, alterum nimis dis-
solutum, ut pervagatum ac
vulgare videatur (cf. or.
§ 220 et de or. III 175).

§ 187 extr. Perspicuum est
. . . numeris adstrictam ora-
tionem esse debere, carere
versibus.

§ 188 Nullus est . . . nu-
merus extra poeticos, prop-

1) Ex Ciceronis ipsius dispositione hoc argumentum male usque ad § 203 producitur. Praeterea §§ 185—187 ad 'causam rhythmici' pertinent; §§ 195—197 spectant μῦθῳ atque μεταβολῆν ῥυθμῶν, quod argumentum Cicero ipse (or. 204) 'usui rhythmorum' assignavit. Altera ex parte res nonnullae re vera ad 'naturam' pertinentes (§§ 215; 218; 220; 227; 228) ad 'usum' relegatae sunt.

2) Haec verba in disputationem περὶ ῥυθμῶν μεταβολῆς ad 'usum' pertinentem interposita sunt.

οὐ καὶ τὰ μέτρα τμητά

terea quod definita sunt genera numerorum.

διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή

§ 173 (Aristoteles) versum in oratione vetat esse, numerum iubet ... Theodectes ... hoc idem ... praecipit; Theophrastus (fr. XIII S) vero iisdem de rebus etiam accuratius.

ποίημα γὰρ ἔσται· ῥυθμὸν δὲ μή ἀκριβῶς

§ 198 Nec vero is est cursus numerorum, nihil ut fiat extra modum; nam id quidem esset poema ... atque id in dicendo numerosum putatur, non quod totum constat e numeris, sed quod ad numeros proxime accedit. cf. de or. III 184: Namque ego illud adsentior Theophrasto (fr. XV S), qui putat orationem, quae quidem sit polita atque facta quodam modo, non astrictae sed remissius numerosam esse oportere. cf. etiam de or. III 176.

τοῦτο δὲ ἔσται ἐὰν μέχρι τοῦ ἦ

§ 199 solet autem quaeri, totone in ambitu verborum numeri tenendi sint an in primis partibus atque in

τῶν δὲ ῥυθμῶν ὁ μὲν ἠρῶος
 σεμνὸς ἀλλὰ λεκτικῆς ἁρ-
 μονίας δεόμενος

ὁ δ' ἴαμβος αὐτὴ ἐστὶν ἢ
 λέξις ἢ τῶν πολλῶν

διὸ μάλιστα πάντων τῶν
 μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται
 λέγοντες

δεῖ δὲ σεμνότητα γενέσθαι
 καὶ ἐκτεῆσαι

extremis; plerique enim
 censent cadere tantum nu-
 merose oportere terminari-
 que sententiam.

§ 192 Quod longe Aristote-
 teli videtur secus, qui iu-
 dicat heroum numerum
 grandiore[m] quam desideret
 soluta oratio, iambum, au-
 tem nimis e vulgari esse
 sermone. cf. de or. III 182:
 Nam cum sint numeri plu-
 res, iambum et trochaicum
 frequentem segregat ab ora-
 tore Aristoteles . . . Quare
 primum ad heroum nos in-
 vitat.

§ 189 Versus saepe in ora-
 tione per imprudentiam di-
 cimus . . . senarios vero et
 Hipponacteos effugere vix
 possumus; magnam enim
 partem ex iambis nostra
 constat oratio.

§ 192 Itaque (Aristoteles)
 neque humilem et abiectam
 orationem nec nimis
 altam et exaggeratam probat,
 plenam tamen eam vult
 esse gravitatis, ut eos, qui
 audient, ad maiorem admi-

ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώ-
τερος . . .

pg. 1409 A 2 λείπεται δὲ
παιάν

ᾧ ἐχρῶντο μὲν ἀπὸ Θρακυ-
μάχου ἀρξάμενοι οὐκ εἶχον
δὲ λέγειν τίς ἦν

ἔστι δὲ τρίτος ὁ παιάν καὶ
ἐχόμενος τῶν εἰρημένων.

τρία γὰρ πρὸς δύο ἐστίν,
ἐκείνων δὲ ὁ μὲν ἐν πρὸς
έν, ὁ δὲ δύο πρὸς έν· ἔχεται
δὲ τῶν λόγων τούτων ὁ
ἡμιόλιος· οὗτος δ' ἐστίν ὁ
παιάν.

οἱ μὲν ἄλλοι διὰ τε τὰ εἰρη-
μένα ἀφετέοι καὶ διότι με-
τρικοί· ὁ δὲ παιάν ληπτέος·

rationem possit traducere.
§ 193 Trochaeum autem...
cordacem appellat, quia
contractio et brevitās dig-
nitatem non habeat; cf.
Quint. IX 4, 88: Herous qui
est idem dactylus Aristo-
teli amplior, iambus humi-
lior videatur; trochaeum ut
nimis currentem damnet
eique cordacis nomen im-
ponat; eademque dicant
Theodectes ac Theophras-
tus (fr. XIX S).

ita paeana probat

eoque ait uti omnes sed
ipsos non sentire, cum ut-
antur

esse autem tertium ac me-
dium inter illos

et ita factos eos pedes esse,
ut in eis singulis modus
insit aut sesquipleus aut
duplex aut par.

§ 194 Iambus enim et dac-
tylus in versum cadunt ma-
xime . . . paeana autem mi-
nime est aptus ad versum,

ἀπὸ μόνου γὰρ οὐκ ἔστι μέτρον τῶν ῥηθέντων ῥυθμῶν ὥστε μάλιστα λανθά-
νειν.

νῦν μὲν οὖν χρῶνται τῷ ἐνὶ παιᾶνι καὶ ἀρχόμενοι καὶ τελευτῶντες· δεῖ δὲ διαφέρειν τὴν τελευτὴν τῆς ἀρχῆς

ἔστιν δὲ παιᾶνος δύο εἴδη ἀντικείμενα ἀλλήλοισι, ὧν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἀρμόττει ὥσπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστίν, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρὰ, τελευτῶσιν δὲ τρεῖς βραχεῖαι (sequuntur exempla), ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσιν τρεῖς, ἡ δὲ μακρὰ τελευταία (sequitur exemplum), οὗτος δὲ τελευτὴν ποιεῖ.

ἡ γὰρ βραχεῖα διὰ τὸ ἀτελής εἶναι ποιεῖ κολοβόν·

quo libentius eum recepit oratio.

§ 218 Iam paeon, quod plures habet syllabas quam tres, numerus a quibusdam, non pes habetur.

Est quidem, ut inter omnes constat antiquos, Aristotelem, Theophrastum (fr. XVIII S) Theodectem, Ephorum, unus aptissimus orationi vel orienti vel . . . cadenti.

§ 215 (Paeon) commodissime putatur in solutam orationem inligari, cum sit duplex. Nam aut e longa est et tribus brevibus, qui numerus in primo viget, iacet in extremo, aut et totidem brevibus et longa, in quem optime cadere censent veteres (= de or. III 183).

§ 194 Atque haec, quae sunt apud Aristotelem eadem a Theophrasto (fr. XVI S) Theodecteque de paeane dicuntur.

§ 218 Paeana dixit aptiorem (sc. in fine) in quo esset longa postrema.

ἀλλὰ δεῖ τῇ μακρῷ ἀποκόπτεσθαι

καὶ δῆλην εἶναι τὴν τελευτὴν μὴ διὰ τὸν γραφέα μηδὲ διὰ τὴν παραγραφὴν ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν

§ 217 extr. . . . (nihil interest) postrema syllaba brevis an longa sit.¹⁾

§ 228 Numerum . . . adhibere necesse est . . . quod ait Aristoteles et Theophrastus (fr. XIV S), ne infinite feratur ut flumen oratio, quae non aut spiritu pronuntiantis aut interductu librarii sed numero coacta debet insistere.

cf. de or. III 173. Interpirationis enim, non defatigationis nostrae, neque librariorum notis, sed verborum et sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse voluerunt.²⁾

b) *Sequuntur ea quae Theophrastus ad Aristotelis caput VIII*

1) Hic Cicero Aristotelis sententiam novit quidem sed consulto eam reiecit.

2) Aristotelis caput VIII Ciceronem non ex Aristotele ipso hausisse, sed Aristotelis doctrinam ex solo Theophrasti περὶ λέξεως libro ei innotuisse ex Theophrasti fragmentis (XIII, XIV, XV, XVI, XVIII) elucet, quae in Ciceronis enarratione capituli Aristotelici occurrunt. Quod praecipue demonstratur loco de or. III 184 (= fr. XV S), ubi Aristotelica verba ῥυθμόν δὲ μὴ ἀκριβῶς Theophrasto soli adscribuntur. Porro fragmento XIV (or. 228) Aristotelis sententia plenior atque absolutior legitur. Patet igitur Ciceronis auctorem Aristotelis nomen ea sola de causa laudavisse, quia apud Theophrastum legebatur.

addidit dua argumenta. α) Prius est de dithyrambicis et comicis poetis¹⁾:

or. 187 extr. Perspicuum est igitur numeris astrictam orationem esse debere, carere versibus (= Aristot. pg. 1408 B). 188 Sed hi numeri poeticine sint an ex alio genere quodam deinceps est videndum. Nullus est igitur numerus extra poeticos, propterea quod definita sunt genera numerorum (= Aristot. pg. 1408 B).

Nam omnis talis est, ut unus sit e tribus. Pes enim qui adhibetur ad numeros partitur in tria, ut necesse sit partem pedis aut aequalem esse alteri parti (γένος ἴσον) aut altero tanto (γένος διπλάσιον) aut sesqui (γένος ἡμιόλιον) esse maiorem. Ita fit aequalis dactylus, duplex iambus, sesquipleus paeon; qui pedes in orationem non cadere qui possunt? ...

189... Incidere vero omnis (pedes poeticos) in orationem etiam ex hoc intellegi potest, quod versus saepe in oratione per imprudentiam dicimus... senarios vero et Hipponacteos effugere vix possumus; magnam enim partem ex iam-bis nostra constat oratio.²⁾ Sed tamen eos ver-

1) Sententiarum connexus is est, ut post Aristotelis verba 'οὐ καὶ τὰ μέτρα τμητά' (h. e. omnia poetarum metra etiam in prosam orationem incidunt; cf. or. 188: nullus est... numerus extra poeticos) subiciatur enumeratio generum metricorum eo consilio, ut demonstretur re vera 'eosdem esse numeros oratorum et poetarum' (or. 227). Quod duabus ex rebus efficitur: a) Comicoꝝ senarii prosae orationis simillimi sunt (or. 189, 184); b) Dithyrambus, si sine lyra et cantu recitatur, prosa oratio videtur esse (or. 183).

2) Aristot. Rhet. III 8 διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων iam-beia φθέγγονται λέγοντες.

sus facile agnoscit auditor; sunt enim usitatissimi; inculcamus autem per imprudentiam saepe etiam minus usitatos sed tamen versus . . .

Quae autem sint μέτρα illa minus usitata elucet ex § 183 sq.:

Sed in versibus res (h. e. ῥυθμός) est apertior (sc. quam in prosa oratione) quamquam etiam a modis (μέτρα) quibusdam, cantu remoto, soluta esse videatur oratio (sc. dithyrambicum poetarum) maximeque id in optimo quoque eorum poetarum qui λυρικοί a Graecis nominantur, quos cum cantu spoliaveris, nuda paene remanet oratio. 184 . . . At comicorum senarii propter similitudinem sermonis sic saepe sunt abiecti, ut nonnunquam vix in eis numerus et versus intellegi possit.¹⁾

Addas locum de or. III 185, qui totius rei auctorem ostendit Theophrastum:

Etenim sicut ille (h. e. Theophrastus fr. XV S) suspicatur ex istis modis (μέτρα) quibus hic usitatus versus efficitur (h. e. iambus, trochaeus, dactylus), post anapaestus procerior quidem numerus effloruit, inde ille licentior et divitior fluxit dithyrambus²⁾, cuius membra et pedes, ut ait idem, sunt in omni locupleti oratione diffusa.³⁾

1) Ea ex re quod comicorum senarii hic recurrunt elucet coniungendos esse § 189 cum §§ 183, 184. Utraque ex re (dithyrambum dico et comoediam) demonstratur 'nullos esse numeros extra poeticos'.

2) Dithyrambum cum dicit Theophrastus, sine dubio novum significat illum dithyrambum Timothei aliorumque, de quo conferas Dionys. Hal. de comp. verb. c. 19 (vol. II pg. 85, 19 U.-R.).

3) Quae § 190 leguntur: 'elegit ex multis Isocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus Peripateticus . . . plerosque

β) *Alterum Theophrasti additamentum est de Ephori περι λέξεως libro:*

or. 191: Ephorus autem levis ipse orator et profectus ex optima disciplina paeana sequitur et dactylum, fugit autem spondeum et trochaeum. Quod enim paean habeat tres brevis, dactylus autem duas, brevitatem et celeritate syllabarum labi putat verba proclivius contraque accidere in spondeo et trochaeo; quod alter e longis constet, alter e brevibus, fieri alteram nimis incitatam, alteram nimis tardam orationem, neutram temperatam.

194 Ephorus vero ne spondeum quidem, quem fugit, intellegit esse aequalem dactylo quem probat. Syllabis enim metiendos pedes, non intervallis existimat¹); quod idem facit in trochaeo, qui tem-

senarios sed etiam anapaestos' artissime cum Theophrasti cohaerent doctrina, qui ipse (or. 189) et iambos et anapaestos (h. e. metrum dithyrambicum; de or. III 185) in prosam incidere orationem docuerat. Sane Hieronymum (cuius de Isocrate iudicium Philodemus vol. I pg. 198 Sudh. et Dionysius de Isocr. 13 laudant) Philoni debet Cicero. Sed similem rem iam in Theophrasti fuisse libro dixerim. Nam quae de Hieronymo dicit Cicero eadem puto de Ephoro sensisse Theophrastum.

Cic. or. 190: Sed tamen hic corrector in eo ipso loco quo reprehendit (sc. versus per imprudentiam adhibitos) . . . immittit imprudens ipse senarium.

Theo progym. vol. II pg. 71, 22 Sp. ὁ γοῦν Ἐφορος ἐν τῷ περι λέξεως δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπαγορευόντος λόγου μὴ τῇ εὐρύθμῳ χρῆσθαι διαλέκτῳ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τίχον εἶρηκεν εἰπών. ἴπάλιν δὲ περι τῆς εὐρύθμου διέξειμι.'

Theonis enim locus, ut omnia quae de Ephori περι λέξεως libro nobis servata sunt (cf. infra) ex Theophrasto fluxit.

1) cf. de or. III 183: Est autem paean hic posterior non

poribus et intervallis est par iambo, sed eo vitiosus in oratione, si ponatur extremus, quod verba melius in syllabas longiores cadunt.

cf. Quint. IX 4, 87: Licet igitur paeana sequatur Ephorus, inventum a Thrasy-macho probatum ab Aristotele, dactylumque, ut temperatos brevibus ac longis; 88 fugiat molossum et trochaeu malterius tarditate, alterius celeritate damnata.¹⁾

4. *Sequitur 'usus rhythmī' 2):*

or. 199: Solet autem quaeri totone in ambitu verborum numeri tenendi sint an in primis partibus atque in extremis; plerique enim censent cadere tantum numerose oportere terminarique sententiam.³⁾

syllabarum numero sed aurium mensura, quod est acrius iudicium et certius.

1) Ephori doctrinam Ciceronem Theophrasto debere elucet ex loco or. 218: 'Est quidem (paeana) ut inter omnes constat antiquos Aristotelem, Theophrastum (fr. XVIII S), Theodectem, Ephorum, unus aptissimus orationi.' Perspicuum enim est Theophrastum post rectam magistri doctrinam Ephori falsam sententiam refutavisse. Itaque hoc alterum additamentum ad Aristotelis caput VIII inserendum est inter disputationem de heroo, iambo, trochaeo, paeane (or. 192, 193) et specialem de paeane disputationem (h. e. finem cap. VIII) cuius finis apud Ciceronem or. 194 extr. legitur ('Atque haec sunt quae apud Aristotelem etc.'), cum doctrina ipsa male ad §§ 218 et 215 sit relegata.

2) Quae pars ex Ciceronis dispositione inde a § 204 incipit. Sed eo ipso loco Cicero quaestionem in § 199 tractatam 'usui' adnumerat.

3) Toti quaestioni fundamento sunt Aristotelis verba (c. 8): τοῦτο δὲ ἔσται ἐὰν μέχρι τοῦ ἦ, cum ultimum fuerint 'naturae' argumentum ea quae apud Aristotelem praecedunt: 'ῥυθμὸν δὲ μὴ ἀκριβῶς' (or. 198).

cf. de or. III 191: Et si primi et postremi pedes sunt hac ratione servati, medii possunt latere . . . 192 . . . in oratione . . . pauci prima cernunt, postrema plerique.

Quae ex Theophrasto fluxisse demonstratur loco Demetrii *περὶ ἐρμηνείας* 39: πάντες γοῦν ἰδίως τῶν τε πρώτων μνημονεύομεν καὶ τῶν ὑστάτων καὶ ὑπὸ τούτων κινούμεθα, ὑπὸ δὲ τῶν μεταξύ ἔλαττον.

Nam in Demetrii § 41 legimus Theophrastum (fr. VI S) hoc dedisse numerosae orationis exemplum: τῶν μὲν πρῶτῶν τὰ μηδενοῦς ἄξια φιλοσοφούντων.¹⁾

Longam syllabam in fine enuntiati esse ponendam — quod docuit Aristotelis c. 8: ἡ γὰρ βραχεία διὰ τὸ ἀτελής εἶναι ποιεῖ κολοβόν, ἀλλὰ δεῖ τῇ μακροῦ ἀποκόπτεσθαι — sine dubio ut cetera magistri praecepta Theophrastus accepit. Itaque ex eo fluxerat de or. III 186:

Quae (sc. membra) si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus . . . Quare aut paria esse debent . . . extrema primis aut, quod etiamst melius et iucundius, longiora; atque haec quidem ab his philosophis (fr. XVII S), quos tu maxime diligis, Catule, dicta sunt.²⁾

Ad Aristotelica praecepta (quae etiam hic totius disputationis fundamentum sunt) Theophrastus de suo addidit ῥυθμῶν μετα-

1) Ubi re vera initio tantum enuntiati atque in fine occurrunt ionicī puri, medium locum tenent pes 'paeani similis' (υ_υ) et paeon (υ_υ).

2) Aristotelis Theophrastique doctrinam Ciceroni notam fuisse etiam ex or. 218 elucet: Quare, etiam paeana qui dixit aptiorem (sc. Aristoteles) in quo esset longa postrema, vidit parum, quia nihil ad rem est postrema quam longa sit.' Sed ibi Cicero auctoris sui sententiam, quam in de or. III retinuerat, reiecit quod etiam factum est or. 217 extr.

βολήν; quod argumentum male in disputationem 'de natura numeri' insertum¹⁾ incipit ab or. 195:

or. 195: Ego . . . sentio omnes in oratione esse quasi permixtos et confusos pedes nec enim effugere possemus animadversionem, si semper iisdem uteremur²⁾ . . . 196 Sit igitur (oratio) . . . permixta et temperata numeris . . . Quos autem numeris cum quibus tanquam purpuram misceri oporteat nunc dicendum est atque etiam quibus orationis generibus sint quique accommodatissimi.³⁾

Iambus enim frequentissimus est in iis quae demisso atque humili sermone dicuntur; 197 paeon autem in amplioribus⁴⁾, in utroque dactylus.

Itaque in varia et perpetua oratione hi sunt inter se miscendi et temperandi. Sic minime animadvertetur delectationis aucupium et quadrandae orationis industria.

or. 219⁵⁾: His igitur tot commutationibus (μετα-

1) Quod argumentum re vera ad 'usum' pertinere Cicero ipse docet (or. 205): Tum (de usu quaesitum est) : . . in omnibusne numeris aequaliter particulas (κῶλα) deceat incidere an facere alias breviores alias longiores (sc. numerorum commutatione).

2) Quae post verba haud apto loco inseritur initium capitis VIII Aristotelici.

3) In his praecipue cernitur Theophrasti ingenium.

4) Quae verba egregie consentiunt cum Theophrasti fr. VI S (Demetr. 41), ubi ut μεγαλοπρεπείας παράδειγμα exhibetur exemplum 'paeanicum'.

5) Ipse rerum connexus docet § 219 cum 197 esse coniungendam; immo § 219 genuinus est locus disputationis περί ῥυθμῶν μεταβολῆς. Nam post disputationem de 'natura' (— § 198) apud Theophrastum sine dubio actum est de vi clausularum

βολή ρυθμῶν) tamque variis si utemur, nec deprehendetur manifesto quid a nobis de industria fiat et occurreret satietati.

De usu numerorum agitur apud Quintilianum IX 4, 89 sqq.: Ut sint tamen aliis (pedibus) alii crebriores, non verba faciunt . . . sed transmutatio et collocatio (μεταβολή ρυθμῶν) . . . § 91 miscendi ergo sunt (sc. numeri) curandumque, ut sint plures, qui placent, et circumfusi bonis deteriores lateant.¹⁾ Nec vero in litteris syllabisque natura mutatur, sed refert, quae cum quaque optime coeat.

V. Περὶ κώλου καὶ περιόδου.²⁾

Demetrius περιέρμηνεία

§ 1: ὥσπερ ἡ ποίησις διαί-

(§§ 199, 217, 218) atque post § 218 bene 219 inseritur. Quae autem inter § 199 et § 219 interposita sunt, aut omnino Ciceroni soli debentur — ut §§ 203—205 (ubi summatim quae disputata sunt repetuntur) et §§ 212—216 (ubi variae 'clausulae' enumerantur) — aut de suo loco transposita sunt ut §§ 201, 202 (ex § 68 repetitae) et §§ 206—212 in., quae ad doctrinam de periodo pertinent.

Ad doctrinam de periodo (quae inde ab orat. § 221 sequitur) transitus praebetur §§ 219, 220 (ad quem locum etiam §§ 181, 182, 202 pertinent). Agitur enim de mutua ratione structuræ figurarum antitheticarum, numerorum, periodi.

1) Exponitur Theophrasti doctrina de vi μίξεως, quae a Dionysio de comp. verb. c. 16 praebetur; utroque enim loco docetur bonis compositionis elementis deteriora esse occultanda. Quod et ad litteras syllabasque pertinet et ad numeros.

2) Doctrina de periodo et colo ab Aristotele cap. IX tractatur. Sed cum iure expectaveris fore, ut appareat a Cicerone Aristotelis caput IX — Theophrasto scilicet duce — pariter fuisse

ρείται τοῖς μέτροις οἶον +
 ἡμιμέτροις ἢ ἑξαμέτροις ἢ
 τοῖς ἄλλοις¹⁾, οὕτω καὶ τὴν
 ἔρμηνείαν τὴν λογικὴν δι-
 αιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ κα-
 λούμενα κῶλα²⁾ καθάπερ

Aristot. Rhet. III c. 9

descriptum atque caput VIII, ea spes miserum in modum fal-
 litur. Atque pergratum in modum accidit, ut Theophrasti de
 periodo doctrina a Cicerone negligentius tractata (nihil enim
 nisi disiecta eius membra habet) plenissime tradatur in De-
 metrii περὶ ἔρμηνείας libello, qui liber eo ipso loco Theophrastei
 libri incipit, ubi Ciceronis nos deficit excerptum. Habet enim
 Demetrius Aristotelis caput IX egregie expressum atque Theo-
 phrasti additamentis illustratum. Haud spernendus Theophra-
 steae doctrinae testis accedit etiam Quintilianus (IX 4, 19—22;
 121—130), qui nonnulla Cicerone accuratius tradidit.

Proponendus autem est conspectus argumentorum Aristotelis,
 Demetrii, Ciceronis, Quintiliani.

Aristoteles	Demetrius	Cicero	Quintilian.
γένεσις περιόδου pg. 1409 A 24—35	§§ 12—14	—	—
periodi et coli natura pg. 1409 A 35—B 17	§§ 1—11	or. 221 sq.	IX 4, 122—12
μῆκος περιόδου pg. 1409 B 17—32	§§ 15—18	or. 221 sq.	125
—	χρῆσις περιόδου	or. 207—212;	126—130;
—	§§ 19—21	225	19, 20
periodi antitheticae pg. 1409 B 32—1410 B 2	§§ 22—29	or. 220	—
ἀρεταὶ περιόδου pg. 1410 B 2, 3	—	—	125 extr.

1) Manifestum est his verbis ea continuari, quae Aristotelis
 in fine cap. VIII exponit: ibi enim varia metrorum genera enu-
 merantur.

2) Notandum est apud Demetrium de colo ut primo ora-

ἀναπαύοντα τὸν λέγοντά τε
καὶ τὰ λεγόμενα αὐτὰ καὶ ἐν
πολλοῖς ὄροις ὀρίζοντα τὸν
λόγον, ἐπεὶ τοι μακρὸς ἂν εἴη
καὶ ἄπειρος καὶ ἀτεχνῶς
πνίγων τὸν λέγοντα.

pg. 1409 B 1: ἡδεῖα δὲ ἡ
τοιαύτη (sc. ἡ ἐν περιόδοις
λέξις) καὶ εὐμαθής· ἡδεῖα
μὲν διὰ τὸ ἐναντίως ἔχειν
τῷ ἀπεράντῳ, ... εὐμαθής
δὲ ὅτι εὐμνημόνευτος.¹⁾

Dem. § 2: βούλε-
ται μέντοι διά-
νοιαν ἀπαρτίζειν
τὰ κῶλα ταῦτα πο-
τὲ μὲν ὅλην διά-
νοιαν ... ἐνίοτε
μέντοι τὸ κῶλον
ὅλην μὲν οὐ συμ-
πληροῖ διάνοιαν,
μέρος δὲ ὅλης ὅ-
λον· ὡς γὰρ τῆς
χειρὸς οὔσης ὅλου
τινὸς μέρη αὐτῆς
ὅλα ὅλης ἐστὶν οἶον
δάκτυλοι καὶ πῆ-
χυς ...

Quint. IX 4, 123:

Membrum est
sensus numeris
conclusus sed a
toto corpore ab-
ruptus ... re-
motum a ceteris
vim non habet,
ut per se manus
et pes et caput.

Quando ergo in-
cipit corpus esse?
Cum venit ex-
trema conclu-

Aristot. pg. 1409
B 8: δεῖ δὲ τὴν
περίοδον καὶ τῆ
διανοίᾳ τετε-

tionis 'termino' agi, cum Aristoteles putet sola periodo oratio-
nem 'terminari', ideoque minus recte colon subiciat periodo.

1) Aristotelis locus multo ampliora praebet quam Demetrii
exile excerptum; aperte enim apud Aristotelem exponitur 'διὰ
τί ἡδὲ ἡ περίοδος;' quam quaestionem etiam in Theophrasti
librum permigrasse certum est.

sio (περίοδος)...	λειώσθαι καὶ μὴ
.. Genera eius	διακόπτεσθαι...
duo sunt: alte-	v. 13 περίοδος
rum simplex,	δὲ ἡ μὲν ἐν κώ-
cum sensus u-	λοῖς, ἡ δὲ ἀ-
nus longiore am-	φελῆς... v. 16
bitu circumdu-	κῶλον δ' ἐστὶν
citur, alterum,	τὸ ἕτερον μόριον
quod constat	ταύτης· ἀφελῆ δὲ
membris, plu-	λέγω τὴν μονό-
res sensus ha-	κῶλον. ¹⁾
bet.	

Demetr. § 4: δεῖ δὲ οὐ πά-	Aristot. pg. 1409 B 17: δεῖ
νυ μακρὰ ποιεῖν τὰ κῶλα,	δὲ καὶ κῶλα καὶ τὰς περιό-
ἐπεὶ τοι γίνεται ἄμετρος ἢ	δους μήτε μουρούς εἶ-
σύνθεσις ἢ δυσπαρακολού-	ναι μήτε μακράς
θητος . . . οὔτε δὴ τὸ μῆ-	v. 30 ἀρμόττει γὰρ τὸ τοι-

1) Demetrius hic ex Quintiliano suppleri potest. Demetrius enim (ex ratione disputationis suae) de sola coli et sensus ratione agit, Quintilianus (pariter atque Aristoteles) etiam de periodi et sensus ratione. Aristotelis doctrinam ita in usum suum Quintilianus — Theophrasto ut videtur duce — convertit, ut diceret μονόκῶλον periodum unum habere sensum, plures sensus τὴν ἐν κῶλοισι. Sed etiam apud Demetrium locus ille Aristotelicus expressus est; dico § 34 (qui locus a reliqua disputatione male separatus est) τὸ δὲ κῶλον Ἀριστοτέλης οὕτως ὀρίζειται· ‘κῶλόν ἐστι τὸ ἕτερον μέρος περιόδου’ εἶτα ἐπιφέρει· ‘γίνεται καὶ ἀπλή περίοδος’. οὕτως ὀριζόμενος· ‘τὸ ἕτερον μέρος’ δίκῶλον ἐβούλετο εἶναι τὴν περίοδον δηλονότι. Quo ex loco conicere licet differentiam μονοκῶλου et πολυκῶλου periodi Theophrasto transitum praebuisse ad disputationem περιόδου, quae re vera apud Aristotelem statim post verba ἀφελῆ δὲ λέγω τὴν μονόκῶλον sequitur.

κος τῶν κώλων πρέπον τοῖς λόγοις διὰ τὴν ἀμετρίαν οὔτε ἢ μικρότης.¹⁾

§ 12: γένεσις δ' αὐτῆς (sc. τῆς περιόδου) ἤδε²⁾· τῆς ἔρμηνείας ἢ μὲν ὀνομάζεται κατεστραμμένη οἶον ἢ κατὰ περιόδους ἔχουσα ὡς ἢ τῶν Ἰσοκρατείων ῥητορειῶν καὶ Γοργίου καὶ Ἀλκιδάμαντος . . .

οὔτον καὶ εἰς τοὺς μακροκώλους λέγειν· αἶ τε λίαν βραχύκωλοι οὐ περίοδος γίνεται.

pg. 1409 A 24: τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην ἢ κατεστραμμένην (v. 35: κατεστραμμένη δὲ ἢ ἐν περιόδοις).

1) Longitudo coli apud Aristotelem una cum longitudine periodi tractatur; sed Demetrio, quippe qui colon ante periodum tractaret, alius ordo tenendus erat. — §§ 5—8 ad alias libelli partes pertinent: nam paragrapho quinta anticipatur § 44, sexta § 121, septima et octava § 241 sq., § 9 habet notionem commatis ab antiquiore doctrina alienam (cf. Radermacher in Demetrii editione pg. 66).

In § 10 Demetrius ad notionem periodi procedit: 'τῶν μὲν τοι κώλων . . . συντιθεμένων πρὸς ἄλληλα συνίστανται αἱ περίοδοι ὀνομαζόμεναι'. Apud Aristotelem contra (minus recte ut videtur) colon periodo subicitur. Itaque etiam in definitione periodi, quam Demetrius in § 10 exhibet, notio coli fundamento est, cum definitio Aristotelica (pg. 1409 A 35) quam Demetrius in § 11 praebet, coli notione omnino careat.

2) Si memoria tenemus Theophrastum de origine rhythmi quaesivisse, hanc Demetrii de origine periodi disputationem procul dubio Theophrasto adscribemus, praesertim cum Demetrius ut periodicae elocutionis exempla commemoret Gorgiam Isocratemque (ex quo etiam Aristoteles omnia in cap. IX exempla sumpsit). — Periodi inventorem Theophrastus videtur fecisse Thrasy-machum (cf. or. 40 et 175; et hic pg. 34, 1) v. Suidam s. v.: πρῶτος περίοδον καὶ κώλον κατέδειξε καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο.

ἡ δέ τις διηρημένη ἐρμηνεία καλεῖται, ἢ εἰς κῶλα λελυμένη οὐ μάλα ἀλλήλοισι συνηρημένα, ὡς ἡ Ἑκαταίου καὶ τὰ πλείστα τῶν Ἡροδότου καὶ ὄλωσ ἡ ἀρχαῖα πᾶσα (sequitur exemplum: initium Hecataei). ἡ μὲν οὖν εἰρομένη λέξις ἡ ἀρχαία ἐστίν (sequitur exemplum: initium Herodoti) . . . λέγω δὲ εἰρομένην, ἢ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' αὐτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ· ἔστι δὲ ἀηδὴς διὰ τὸ ἄπειρον.¹⁾

Περὶ μήκους περιόδου agitur apud Demetrium §§ 16, 17²⁾:
 Demetr. § 16: Τῶν δὲ περιόδων αἱ μικρότεραι μὲν ἐκ
 Cic. or. 221: Constat enim ille ambitus et plena
 Quint. IX 4, 125: Habet periodus membra mini-

1) Elocutionem periodicae λέξει oppositam Aristoteles εἰρομένην, Demetrius διηρημένην vocat. Utroque termino dixeris Theophrastum esse usum; nam vox εἰρομένη in Ciceronis excerpto Theophrasteo part. or. 16 subest, vox διηρημένη loco Quintiliani IX 4, 19 ('est igitur ante omnia oratio alia vincata atque contexta, soluta alia'). Atqui re vera veterum illa elocutio non solum 'sua sponte fusa' (εἰρομένη), sed etiam 'in cola divisa' est.

Διηρημένη λέξις etiam apud Aristotelem occurrit, sed prorsus alia significatione quam apud Demetrium. Is enim (pg. 1409 B 33) eam speciem periodi antitheticae, ubi verba sola opposita sunt διηρημένην vocat, cum ἀντικειμένη apud eum fiat, ubi et verba et res oppositae sint. Theophrasto autem, quippe qui utramque ἀντιθέσεως speciem nomine ἀντικειμένης periodi comprehenderit (cf. infra pg. 108 adn. 1), 'διηρημένη λέξις' ad ἀντίθεσιν significandam inutilis melius convenire videbatur ad Aristotelis εἰρομένην λέξιν significandam.

2) § 15 pertinere videtur ad 'usum periodi'. Plane enim respondet iis quae in Ciceronis excerpto Theophrasteo (or. 207, 209) exponuntur.

δυοῖν κώλοιν
 συντίθενται, αἱ μέ-
 γισται δὲ ἐκ τετ-
 τάρων¹⁾· τὸ δ' ὑ-
 πὲρ τέτταρα οὐκέτ'
 ἂν ἐντὸς εἴη περιο-
 δικῆς συμμετρίας.
 17 Γίνονται δὲ καὶ
 τρίκωλοὶ τινες καὶ
 μονόκωλοι δὲ ἄς
 καλοῦσιν... ἀπλᾶς
 περιόδους (cf. Ari-
 stot.: ἀφελῆ δὲ
 λέγω τὴν μονόκω-
 λον.)

comprehensio e
 quattuor fere
 partibus
 Quamquam ut-
 rumque non-
 numquam vel po-
 tius saepe acci-
 dit, ut aut citius
 insistendum sit
 aut longius pro-
 cedendum. Sed
 habeo mediocri-
 tatis rationem ...
 222 e quattuor
 igitur quasi he-
 xametrorum in-
 star versuum
 quod sit, constat
 fere plena com-
 prehensio

mum duo, me-
 dius numerus vi-
 detur quattuor,
 sed recipit fre-
 quenter et plura.
 modus eius a Ci-
 cerone aut quat-
 tuor senariis ver-
 sibus aut ipsius
 spiritus modo
 terminatur.

Περὶ χρήσεως περιόδου agitatur apud Demetrium §§ 19—21. Qua de re extat praeclarissimum Ciceronis excerptum Theophrasteum or. 207—212; 225²⁾, ubi agitatur de usu periodi secundum differentiam γραφικῆς et ἀγωνιστικῆς λέξεως:

1) Hoc ad argumentum Theophrastus usus esse videtur Aristotelis verbis pg. 1409 B 16 κῶλον δ' ἐστὶν τὸ ἕτερον μόριον ταύτης (sc. περιόδου). Ex Aristotelis enim verbis recte Demetrius 34 evincit Aristotelem praeter 'simplicem' solam 'δίκωλον' περίοδον h. e. antitheticam agnoscere. Quae res sane Theophrasto emendanda erat.

2) §§ 207—212 male ad 'usum rhythmici' relegatae sunt. Sed rectus ordo ex ipso Cicerone restituendus est, qui 206 hanc

or. 207: Ergo in aliis id est in historia et in eo quod appellamus ἐπιδεικτικόν (= γραφικὴ λέξις) placet omnia dici Isocrateo Theopompeoque more illa circumscriptione ambituque ... 208 Itaque posteaquam est nata haec ... circumscriptio ... nemo ... scripsit orationem generis eius, quod est ad delectationem comparatum remotumque a iudiciis forensisque certamine¹⁾, quin redigeret omnes fere in quadrum numerumque sententias. Nam cum is est auditor, qui non vereatur, ne compositae orationis insidiis sua fides atemptetur, gratiam quoque habet oratori voluptati aurium servienti.

209 Genus autem hoc orationis neque totum adsumendum est ad causas forenses (ἀγωνιστικὴ λέξις) neque omnino repudiandum ... detrahit actionis dolorem (πάθος) aufert humanum sensum auditoris (ἦθος), tollit funditus veritatem et fidem.²⁾

212 Quo autem pacto deceat incise membratimve dici³⁾ iam videbimus; nunc quot modis mutantur exhibit dispositionem: 'Explicandum etiam est unde orta sit forma verborum (περὶ γενέσεως περιόδου, quod argumentum omittitur) dicendumque quantos circuitus facere deceat (μῆκος περιόδου) deque eorum particulis et tamquam incisionibus (κόμματα) disserendum est (§ 221sq.) quaerendumque utrum una species et longitudo sit earum an plures (μῆκος) et, si plures, quo loco aut quando quoque genere (περὶ χρήσεως περιόδου §§ 207—212) uti oporteat' Itaque constat §§ 207—212 post §§ 221, 222 esse ponendas; atque rē vera § 212 apte excipitur § 225; sunt igitur coniungendae.

1) Subest differentia inter γραφικὴν et ἀγωνιστικὴν λέξιν.

2) cf. Demetr. § 15. — §§ 210—211 Ciceroni fere soli debentur: nam suas ipsius laudet orationes. [λέξιν apta est.

3) Quae res ut statim elucebit (cf. § 225) ad ἀγωνιστικὴν

comprehensiones conclusionesque dicendum est¹): fluit omnino numerus a primo tum incitatus brevitate pedum, tum proceritate tardius: cursum (h. e. breves pedes) contentiones (= ἀγωνιστικὴ λέξις) magis requirunt, expositiones rerum (= ἱστορία, γραφικὴ λέξις) tarditatem (h. e. pedes longos) . . . § 225: Incisim autem et membratim tractata oratio in veris causis (ἀγωνιστικὴ λέξις) plurimum valet.

Theophrastus igitur — quem tota haec Ciceronis disputatio magna voce clamat — docuit in graphica oratione maxime utendum esse periodo, parcius in forensi.

Cuius rei vestigia etiam apud Demetrium agnoscere potes qui (§§ 19—21) ἱστορικὴν, ῥητορικὴν, διαλογικὴν περιόδον distinguunt: h. e. docet periodi formas secundum εἰδῶν proprietates esse variandas.²

Etiam apud Quintilianum IX 4, 126—130 de usu periodi triplici secundum triplicem materiae varietatem agitur, Theophrastique sententia recurrit: 126 'Ubicumque acriter erit et instantanter et pugnaciter dicendum (ἀγωνιστικὴ λέξις), membratim caesimque dicemus.'

Dialogica periodus Demetrii tractatur a Quintiliano 127:
Demetr. § 21: δια- Quint. 127: membratim plerumque
λογικὴ δὲ ἐστὶν πε- narrabimus aut ipsas periodos
ρίοδος ἢ ἔτι <μᾶλλον suppl. Arnim> maioribus intervallis et velut laxioribus nodis resolvemus.

1) H. e.: dicendum est de diversis periodi formis (ῥητορικὴ et ἱστορικὴ περίοδος) secundum εἶδη litterarum variandis.

2) Dem. § 20 'τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνετραμμένον τὸ εἶδος καὶ κυκλικόν καὶ δεόμενον τρογγύλου στόματος', ubi 'os rotundum' indicat 'cursum verborum' Ciceronis. Atque cum de historica periodo legatur 'ὡς μήτε ῥητορικὴ δόξειεν καὶ ἀπίθανος διὰ τὴν περιαγωγὴν', hic aperte recurrit Theophrasti sententia, qui omnino periodum rebus fidem detrachere putavit (or. 209).

ἀνειμένη καὶ ἀ-
πλουτέρα τῆς ἱ-
στορικῆς καὶ μόλις
ἐμφαίνουσα ὅτι πε-
ρίοδος ἐστίν.

accedit IX 4, 19: est igitur ante
omnia oratio alia vineta atque con-
texta (κατεστραμμένη) soluta (εἰρο-
μένη) alia, qualis in sermone (διά-
λογοι) et epistulis . . . ut potius
laxiora in his vincla quam nulla
sint.

§ 129 a Quintiliano 'historica periodus' tractatur:

Historia non tam finitos numeros quam orbem quen-
dam contextumque desiderat; namque omnia eius mem-
bra connexa sunt et, quoniam lubrica est, hac et illac
fluit.

*Sequitur apud Demetrium disputatio de periodis antitheticis
rursus cum Aristotele comparanda.*

Demetr. § 22: γίνονται δὲ
καὶ ἕξ ἀντικειμένων κώλων
περίοδοι· ἀντικειμένων δὲ
ἦτοι τοῖς πράγμασιν, οἷον·
᾿πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπέι-
ρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς
θαλάσσης· ἢ ἀμφοτέροισι τῆ
τε λέξει καὶ τοῖς πράγμασιν.
(In § 23 affertur exemplum
[ex Isocratis Helena § 17
desumptum] antitheseos,
ubi verba tantum contraria
sunt, non res).

Aristot. pg. 4109 B 33: τῆς
δὲ ἐν κώλοισι λέξεως ἢ μὲν
διηρημένη ἐστίν, ἢ δὲ ἀντι-
κειμένη· διηρημένη μὲν οἷον·
(sequitur exemplum initium
Panegyrici), ἀντικειμένη δὲ
ἐν ἧ ἑκατέρῳ τῷ κώλῳ ἢ
πρὸς ἐναντίῳ ἐναντίον σύγ-
κεται ἢ ταῦτὸ ἐπέzeugται
τοῖς ἐναντίοις (sequuntur ex-
empla utriusque speciei us-
que ad pg. 1410 A 20, in
quibus legitur v. 10: ᾿πλεῦ-
σαι μὲν διὰ τῆς ἠπέιρου,
πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάτ-
της' [Paneg. § 89]).

§ 24: ἔστι δὲ κῶλα, ἃ μὴ

pg. 1410 B 3: εἰς ἐν δὲ καὶ

ἀντικείμενα ἐμφαίνει τινὰ ἀντίθεσιν διὰ τὸ τῷ σχήματι ἀντιθέτως γεγράφθαι, καθάπερ τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ τῷ ποιητῇ πεπαιγμένον ὅτι· τόκα μὲν ἐν τήνοισ ἐγών ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοισ ἐγών'.

§ 25: ἔστι δὲ καὶ παρόμοια κῶλα, ἅτινα παρόμοια δὴ τοῖς ἐπ' ἀρχῆς· οἷον (Hom. Πίης IX 526) 'δωρητοὶ δὲ πέλοντο παράρητοί τ' ἐπέεσσιν' ἢ ὡς ἐπὶ τέλους ὡς ἢ τοῦ Πανηγυρικοῦ ἀρχή...

εἶδος δὲ τοῦ παρομοίου τὸ ἰσόκωλον, ἐπὶ ἴσας ἔχη τὰ κῶλα τὰς συλλαβὰς...

§ 26: ὁμοιοτέλευτα δὲ ἐστὶ τὰ εἰς ὅμοια καταλήγοντα ἤτοι εἰς ὀνόματα ταῦτα ὡς περ ἔχει ἐπὶ τοῦ 'cū d' αὐτὸν καὶ ζῶντα ἔλεγεσ κακῶς, καὶ νῦν θανόντα γράφεισ κακῶς' ἢ ὅταν εἰς συλλαβὴν καταλήγη τὴν αὐτὴν.

ψευδεῖς ἀντιθέσεις οἷον καὶ Ἐπίχαρμος ἐποίει· τόκα μὲν ἐν τήνων ἐγών ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοισ ἐγών'.

pg. 1410 A 25: παρομοίωσις δὲ ἐὰν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχη ἐκάτερον τὸ κῶλον. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν... ἐν ἀρχῇ μὲν τὰ τοιαῦτα (sequitur exemplum Hom. Il. IX 526), ἐπὶ τελευτῆς δὲ (sequuntur exempla usque ad pg. 1410 B 2).

pg. 1410 A 24: ἀντίθεσις μὲν οὖν τὸ τοιοῦτόν ἐστιν, παρίσως δὲ ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα. Aristot. pg. 1410 A 27: καὶ ἀρχὴ μὲν αἰεὶ τὰ ὀνόματα· ἢ δὲ τελευτῇ τὰς ἐσχάτας συλλαβὰς ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεισ ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα... v. 34 ταῦτο δ' ὄνομα (sc. in fine): 'cū d' αὐτὸν καὶ ζῶντα ἔλεγεσ κακῶς καὶ νῦν <θανόντα suppl.> γράφεισ κακῶς'. ἔστιν δὲ ἅμα πάντα ἔχειν ταῦτο

καὶ ἀντίθεσιν εἶναι τὸ αὐτὸ
καὶ πάρισον καὶ ὁμοιοτέ-
λευτον.¹⁾

Aristotelicam ἀντιθέσεως divisionem (pg. 1409 B 36) Theophrastus (fr. II = Dionys. de Lys. c. 14) sic expressit²⁾:

Aristoteles: ἀντικειμένη (sc. λέξις) δέ, ἐν ἧ ἑκατέρῳ τῷ κώλῳ ἢ πρὸς ἐναντίῳ ἐναντίον σύγκεται ἢ ταῦτὸ ἐπέzeugται τοῖς ἐναντίοις.

Theophrastus: ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριπτῶς· ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ ἢ τοῖς ἐναντίοις ἐναντία προσκατηγορηθεῖη.³⁾

1) Disputatione Aristotelica praestantior videtur esse doctrina Demetrii, qui antithesi non solum cum Aristotele eas periodos adscribit, ubi et verba et πράγματα contraria sunt, sed etiam verba contraria sola (quas Aristoteles adscribit λέξις διηρημένη) assignat ἀντιθέσει (§ 22). Demetrii doctrinam Theophrasto eo fidentius adscribas, quia iam apud Anaximenem (c. 26 vol. I pg. 63 Sp. H.) occurrit: ἀντίθετον . . . ἐστὶ τὸ ἐναντίαν τὴν ὀνομασίαν ἅμα καὶ τὴν δύναμιν τοῖς ἀντικειμένοις ἔχον ἢ τὸ ἕτερον τούτων.

2) Qua ex re sola elucet re vera Aristotelis caput IX Theophrastum retractavisse.

3) Quid Aristotelis divisio sibi velit ex ipsis, quae addidit, exemplis patet (ceterum cf. Diels, Abh. der Berl. Ak. 1886 IV, pg. 29). Nam in Panegyrici § 35 revera 'ταῦτὸ (c) ἐπέzeugται τοῖς ἐναντίοις (a—b)'; legitur enim: 'ἀμφοτέρους δ' ὤνησαν (c) καὶ τοὺς ὑπομείναντας (a) καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντας (b)'. Contra in iis quae sequuntur exempla 'ἐναντίον πρὸς ἐναντίῳ σύγκεται' (a—b) ex. gr.: Τοῖς μὲν γὰρ πλείῳ τῆς οἴκοι προσεκτήσαντο (a), τοῖς δ' ἰκανὴν τὴν οἴκοι κατέλιπον (b).

Theophrasti tertia species respondet primae speciei Aristotelis; prima Theophrasti species alteri Aristotelis. Alteri autem Theophrasti speciei ('τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ προσκατηγορεῖται') apud Aristotelem nihil respondet. Esset autem procul dubio

Apud Demetrium 27—29 disputatur περὶ χρήσεως ἀντιθέτου. Qua de re quid senserit Theophrastus ex eius fr. II S apparet: (Dionysius de Lys. c. 14): ἐν γοῦν τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται (sc. Θεόφρατος) τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπουδακότων καὶ δὴ τὸν Λυσίαν ἐν τούτοις κατηρίθμηκε . . . κωλύει δ' οὐδὲν ἴσως καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν θεῖναι τοῦ Θεοφράστου· ἔστι δὲ ἥδε· ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριτῶς¹) . . . τούτων δὲ τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον παιδιῶδες καταπερὶ ποίημα· διὸ καὶ ἦττον ἀρμόττει τῇ σπουδῇ· φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς σπουδάζοντα τοῖς ὀνόμασι παίζειν καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν· ἐκλύει γὰρ τὸν ἀκροατὴν (sequitur exemplum Lysiae fr. 99 S).²)

Denique ad doctrinam periodi pertinere videntur ἀρεταὶ περιόδου, quarum mentio fit apud Aristotelem pg. 1410 B 2 'αἱ δ' ἀρεταὶ (libri ἀρχαὶ corr. Rose) τῶν περιόδων σχεδὸν ἐν τοῖς Θεοδοκτείοις (fr. 132 Rose) ἐξηρίθμηνται'.

Atque virtutes periodi a Quintiliano IX 4, 125 enumeran-

eius speciei exemplum huiusmodi ὤνησαν τοὺς ὑπομείναντας, ὤνησαν τοὺς ἀκολουθήσαντας'.

1) Sequentia paulo supra descripta sunt.

2) Similiter apud Demetrium 27 legitur Theopompī exemplum, qui dicitur ἀπρεπῶς figuris antitheticis esse usus; § 29 dicuntur σχήματα illa apta esse ad μεγαληγορίαν, cuius exempla laudantur: 'Γοργίου τὰ πολλὰ ἀντίθετα καὶ τῶν Ἴσοκράτους', in § 28 legimus ἀντίθετα illa quam maxime abhorrere a πάθους atque ἤθους natura. — Sed licet haec omnia Theophrasti monstrēt ingenium, tamen dixerim sola Theophrasti materia usum esse Demetrium, non eius verbis (quae nobis Dionysius servavit); nam quae hic posuit Demetrius ex aliis libelli partibus sunt anticipata (§§ 27, 28~247; 29~154): §§ 30—33 prorsus a Theophrasto alienae sunt. De § 34 supra vidimus.

tur hae: 'praestare debet, ut sensum concludat'¹⁾; sit aperta, ut intellegi possit, non immodica, ut memoria contineri'.

VI. Περὶ συνθέσεως χαρακτήρων.

1. *Συνθέσεως χαρακτήρων vestigia in Ciceronis excerpto Theophrasteo occurrunt:*

or. 20: Grandiloqui fuerunt . . . quod ipsum alii aspera, tristi, horrida oratione neque perfecta atque conclusa (αὐστηρὰ σύνθεσις); alii levi et structa et terminata (κοινὴ σύνθεσις).

21: est autem quidam interiectus inter hos medius . . . isque uno tenore, ut aiunt, fluit nihil afferens praeter facilitatem et aequabilitatem (γλαφυρὰ σύνθεσις).²⁾

cf. or. 53: Elaborant alii in levitate (γλαφυρὰ σύνθεσις), ecce aliqui duritatem et severitatem quandam . . . sequuntur.

2. *In tribus, quae posuit Dionysius (de comp. verb. 21—24) compositionis generibus (αὐστηρά, κοινή, γλαφυρὰ σύνθεσις) viget notio illorum quae Theophrastus constituit τελῶν:*

Dionys. de Demosth. vol. I pg. 232, 12 U.-R.: καὶ τῆς μὲν αὐστηρᾶς τὸ καλὸν ὑπολαβὼν εἶναι τέλος. τῆς δὲ γλαφυρᾶς τὸ ἡδύ . . .³⁾

1) cf. Ar. pg. 1409 B 8 δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῇ διανοίᾳ τετελειῶσθαι et A 35 λέγω δὲ τὴν περίοδον λέξιν ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν καὶ μέγεθος εὐκύνοπτον ('non immodica')· ἡδεῖα δὲ ἡ τοιαύτη καὶ εὐμαθῆς ('aperta') . . . εὐμαθῆς δὲ ὅτι εὐμνημόνευτος ('ut memoria contineri possit').

2) Singulae scriptorum προαιρέσεις secundum συνθέσεως varieties subdividuntur: patet itaque Theophrastum praeter 'genera dicendi' etiam 'genera compositionis' distinxisse.

3) Quo ex loco conici potest κοινῆς vel μέγης συνθέσεως et voluptatem et speciem esse proprias. Duo τέλη illa explicantur de comp. verb. c. 10 vol. II pg. 37, 12 U.-R. — Atque cum Theophrastus generum dicendi unicuique proprium τέλος assigna-

3. Περὶ συνθέσεως χαρακτηρῶν *agitur etiam apud Quintilianum IX 4, 130—146 (quam ad partem trahendae sunt (§§ 16—19): Variarum componendi προαιρέσεις¹) enumerantur § 130: 'Quis dubitat alia lenius (γλαφυρῶς), alia concitatius (δεινῶς), alia sublimius (μεγαλοπρεπῶς), alia pugnacius (δεινῶς), alia ornatius (μεγαλοπρεπῶς), alia gracilius (ἰσχνῶς) esse dicenda?*

136 Illa sublimia spatiosas clarasque voces habent, naverit (Cic. or. 69), dubium non est, quin etiam compositionis genera 'finibus' subiecta ex Theophrasto fluxerint. Peripateticarum plena doctrinae sunt ea quae de 'medio genere' compositionis dicuntur (Dionys. de comp. verb. 24 in.): αὕτη (sc. ἡ κοινὴ σύνθεσις) δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτηδεῖα εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ μεσότης μὲν ἐστὶ· μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ βίων καὶ ἔργων καὶ τεχνῶν ὡς Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἴρεσιν φιλοσοφοῦσιν. — Atque etiam Dionysii exempla generum compositionis cum Theophrasti doctrina consentiunt: αὐστηρᾶς συνθέσεως exempla ponuntur praeter poetas Thucydides et Antiphon (vol. II 98, 11), γλαφυρᾶς Theopompus, Ephorus, Isocrates (114, 6), κοινῆς Herodotus, Demosthenes, Democritus, Plato, Aristoteles (121, 17—19).

Compositionis genere non solum cum dicendi generibus optime possunt consociari, sed etiam ab eodem viro utraque res excogitata esse videtur. Nam γλαφυρὰ σύνθεσις (cuius exemplum Isocrates) propria esse videtur floridae illius sophistarum elocutionis, μέγη vel κοινὴ σύνθεσις (cuius exemplum Aristoteles) philosophico illi generi convenit. Αὐστηρὰ σύνθεσις ad minus ornatam ὕψους speciem, ut diserte Cicero or. 20 testatur, pertinet; ornatori autem sublimitatis speciei (τὸ μεγαλοπρεπέε) eandem σύνθεσιν adscribamus atque μικτῇ λέξει: nam κοινὴ σύνθεσις cum vocetur, patet eam duorum dicendi generum esse communem.

1) De 'propositorum diversitate' se esse acturum Quintilianus IX 4, 19 pollicetur; § 16 Lysias, Herodotus, Thucydides commemorantur.

amant amplitudinem ... paeanis¹⁾ ... aspera (δεινά) contra iambis²⁾ maxime concitantur ... quae res lenitati (γλαφυρότης) contraria est. ... 137 submissa ... lentas et ipsa sed minus exclamantes (voces) exigunt. cf. etiam 139—141.

D. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ.

I. Τὸ μεγαλοπρεπές.

1. σύνθεσις.³⁾

a) *De nimeris:*

Demetrius:

Aristoteles:

§ 38: σύνθεσις δὲ μεγαλοπρεπής, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, ἢ παιωνική⁴⁾, παίωνος δὲ εἶδη δύο.

pg. 1409 A 12: ἔστιν δὲ παιᾶνος δύο εἶδη ἀντικείμενα ἀλλήλοις ...

1) Paeana ad μεγαλοπρέπειαν aptum esse Theophrastus docuit (fr. VI S = Demetr. 41).

2) Quintiliani auctor hic sine dubio in mente habet Archilochi et Hipponactis poesin, quam praecipue δεινὴν esse dixerit Theophrastus (Demetr. 5 et 301); cf. etiam Quint. IX 4, 141.

3) Ordinem sequimur Demetrii excerpti Theophrastei apud quem primo (§§ 38—74) quaeritur πῶς ἐκ συνθέσεως γίγνεται τὸ μεγαλοπρεπές. — Pertractat autem Demetrius hic omnia illa argumenta, quae Theophrastum compositioni subiecisse vidimus: 38—43 ῥυθμός, 44 μήκος τῶν κώλων, 48. 49 (+ 68—74) ἀρμογή, 50—58 (+ 45—47) τάξις, 59—67 σχήματα.

4) His ex verbis elucet Demetrium ipsum Aristotelem non inspexisse; verba sane Theophrasti sunt, qui suam ut comprobaret sententiam, Aristotelis capite VIII est usus.

τὸ μὲν προκαταταρκτικόν,
οὐ ἄρχει μὲν μακρά, λήγουσι
δὲ τρεῖς βραχεῖαι (s. ex-
empl.)
τὸ δὲ καταληκτικὸν θατέρω
ἀντίστροφον,

οὐ τρεῖς μὲν βραχεῖαι ἄρ-
χουσιν, λήγει δὲ μία μακρά
§ 39: δεῖ δὲ ἐν τοῖς κύλοις
τοῦ μεγαλοπρεποῦς λόγου
τὸν προκαταρκτικὸν μὲν
παίωνα ἄρχειν τῶν κύλων,
τὸν καταληκτικὸν δὲ ἔπε-
σθαι (sequitur exemplum)
τί ποτ' οὖν Ἀριστοτέλης
οὕτω διετάξατο; ὅτι δεῖ καὶ
τὴν ἐμβολὴν τοῦ κύλου καὶ
ἀρχὴν μεγαλοπρεπῆ εὐθὺς
εἶναι καὶ τέλος· τοῦτο δ'
ἔσται, ἐὰν ἀπὸ μακρᾶς ἀρ-
χόμεθα καὶ εἰς μακρὰν λή-
γωμεν· φύσει γὰρ μεγαλεῖον
ἢ μακρά.

πάντες γοῦν ἰδίως τῶν τε
πρώτων μνημονεύομεν καὶ
τῶν ὑστάτων . . .

§ 41: Δεῖ μέντοι λογίζε-
σθαι ὅτι, κἂν μὴ ἀκριβῶς
δυνώμεθα τοῖς κύλοις περι-
τιθέναι τοὺς παίωνας . . .

ὣν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἀρμότ-
τει, ὥσπερ καὶ χρῶνται,
οὗτος δ' ἔστιν, οὐ ἄρχει μὲν
ἢ μακρά, τελευτῶσι δὲ τρεῖς
βραχεῖαι (seqq. exempla).
ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας,

οὐ βραχεῖαι ἄρχουσιν τρεῖς,
ἢ δὲ μακρὰ τελευταία.
(ὣν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἀρ-
μόττει, ὥσπερ καὶ χρῶν-
ται . . .) οὗτος δὲ τελευτὴν
ποιεῖ

ἢ γὰρ βραχεῖα διὰ τὸ ἀτε-
λὴς εἶναι ποιεῖ κολοβόν·
ἀλλὰ δεῖ τῇ μακρᾷ ἀπο-
κόπτεσθαι

cf. Cic. de or. III 192 pauci
prima cernunt, postrema
plerique

pg. 1408 B 31: ῥυθμὸν δὲ
μὴ ἀκριβῶς· τοῦτο δὲ ἔσται,
ἐὰν μέχρι τοῦ ἦ.

παιωνικήν γε πάντως ποιη-
 κόμεθα τὴν σύνθεσιν οἶον
 ἐκ μακρῶν ἀρχόμενοι καὶ
 εἰς μακρὰς καταλήγοντες·
 τοῦτο γὰρ Ἀριστοτέλης παρ-
 αγγέλλειν ἔοικεν, ἄλλως
 δὲ τὸ διπλὸν τοῦ παίωνος
 τετεχνολογηκέναι ἀκριβείας
 ἕνεκα· διόπερ Θεόφρα-
 στος (fr. VI S) παράδειγ-
 μα ἐκτέθειται μεγαλοπρε-
 πείας τὸ τοιοῦτον κῶλον·
 ἑτῶν μὲν περὶ τὰ μηδενὸς
 ἄξια φιλοσοφούντων· οὐ
 γὰρ ἐκ παιῶνων ἀκριβῶς,
 ἀλλὰ παιωνικόν τί ἐστι.

Παραλαβεῖν μέντοι τὸν παί-
 ωνα εἰς τοὺς λόγους, ἐπειδὴ
 μικτός τις ἐστὶ καὶ ἀσφα-
 λέστερος 42 τὸ μεγαλο-
 πρεπὲς μὲν ἐκ τῆς μακρᾶς
 λαμβάνων, τὸ λογικὸν δὲ ἐκ
 τῶν βραχειῶν.

οἱ δ' ἄλλοι ὁ μὲν ἠρῶος
 σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς ἀλλ'
 ἠχῶδης, οὐδὲ εὐρυθμος ἀλλ'
 ἄρυθμος . . .

ἢ γὰρ πυκνότης τῶν μα-
 κρῶν ὑπερπίπτει τοῦ λογι-
 κοῦ μέτρου 43 ὁ δὲ ἴαμ-
 βος εὐτελής καὶ τῇ τῶν

pg. 1409 A 3: ἔστι δὲ τρί-
 τος ὁ παιῶν καὶ ἐχόμενος
 τῶν εἰρημένων (heroum di-
 cīt iambumque)· τρία γὰρ
 πρὸς δύο ἐστιν.

pg. 1408 B 32: τῶν δὲ ρυθ-
 μῶν ὁ μὲν ἠρῶος σεμνός,
 ἀλλὰ λεκτικῆς ἀρμονίας δεό-
 μενος.

ὁ δὲ ἴαμβος αὐτὴ ἐστὶν ἡ
 λέξις ἢ τῶν πολλῶν· διό

πολλῶν λέξει ὁμοιος· πολ- μάλιστα πάντων τῶν μέ-
λοῖ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λα- τρων ἰαμβεῖα φθέγγονται
λοῦσιν οὐκ εἰδότες· λέγοντες.¹⁾

b) § 44: ποιεῖ καὶ τὰ μήκη τῶν κώλων μέγεθος . . .
τὸ γὰρ ταχέως ἀποσιωπᾶν εἰς κῶλον βραχὺ κατασι-
κρύνει τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα.²⁾

c) *περὶ τάξεως*: § 45 Μεγαλοπρεπὲς δὲ καὶ τὸ ἐκ περι-
αγωγῆς τῇ συνθέσει λέγειν (*sequitur exemplum: Thu-*
cydidis locus II 102 ubi constructio participii prae-
valet): κύμπασα γὰρ ἡ τοιαύτη μεγαλοπρέπεια ἐκ τῆς περι-
αγωγῆς γέγονεν καὶ ἐκ τοῦ μόγις ἀναπαύσαι αὐτόν τε
καὶ τὸν ἀκούοντα. § 46 εἰ δ' οὕτω διαλύσας αὐτὸ εἴποι
τις (*sequitur loci Thucydidei forma 'soluta': participia*
enim in verba finita 'soluta' sunt), . . . πολλὰς μὲν ἀνα-
παύλας παρέξει τῷ λόγῳ, τὸ μέγεθος δ' ἀφαιρήσεται.³⁾

1) Ratio, quae inter Demetrii et Ciceronis (orator ad Br.)
excerpta Theophrastea intercedit. haec est: Demetrius, quippe
qui de ideis tantum disputet, generalia Theophrasti praecepta,
(quae sunt de origine et causa numeri, de ratione numerorum
et metrorum ceteraque) omnino non respicit; ea tantum hic
repetuntur — quaedam enim Theophrasto iam propter libri
dispositionem bis dicenda erant — quae re vera ad ῥυθμὸν
μεγαλοπρεπῆ pertinent.

2) Haec Theophrasti esse patet, cum docuerit breves syl-
labas esse vitandas in oratione sublimi; cf. Aristot. 1409 A 18
ἢ γὰρ βραχεῖα διὰ τὸ ἀτελῆς εἶναι ποιεῖ κολοβόν et Cic. de or.
III 186: Quae (membra) si in extremo breviora sunt, infrin-
gitur ille quasi verborum ambitus.

3) Manifestum est hic 'rectam' σύνταξιν (h. e. per verba
finita coniunctionibus coniunctam) opponi 'obliquae' (per
participia, sine coniunctionibus). Illud est τὸ εὐθύ, hoc τὸ
πλάγιον (termini technici leguntur § 198). Itaque ex Demetrii
auctoris sententia ad μεγαλοπρέπειαν magis aptum est τὸ
πλάγιον quam τὸ εὐθύ; totam rem autem Theophrasto ideo

§ 50: Τάσσειν δὲ τὰ ὀνόματα χρή τόνδε τὸν τρόπον· πρῶτα μὲν τιθέναι τὰ μὴ μάλα ἐναργῆ, δεύτερα δὲ καὶ ὕστατα τὰ ἐναργέστερα . . . (sequuntur exempla §§ 51. 52).¹⁾

c) *De coniunctionibus*: § 53 Χρή δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλα ἀνταποδίδοσθαι ἀκριβῶς οἷον τῷ 'μὲν' συνδέσμῳ τὸν 'δὲ' (μικροπρεπῆς γὰρ ἡ ἀκρίβεια) ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέρως πως χρήσθαι.²⁾

adscribam, quod iam apud Aristotelem (licet termini technici non legantur) eadem fit differentia: Rhet. III c. 6 pg. 1407 B 38: καὶ μετὰ συνδέσμου λέγειν (sc. εἰς ὄγκον συμβάλλει)· ἐὰν δὲ συντόμως, ἄνευ μὲν συνδέσμου, μὴ ἀκύνδετα δὲ οἷον 'πορευθεὶς καὶ διαλεχθεὶς', 'πορευθεὶς διελέχθην'. Atqui — licet Aristoteles primum exemplum haud aptum posuerit (melius esset: 'ἐπορεύθην καὶ διελέχθην') — manifestum est constructionem 'per coniunctiones' esse compositionem rectam, alteram illam compositionem obliquam. Male etiam Aristoteles negat πλαγίαν λέξιν ornatui convenire. Quae sane sententia ex eo intelligenda est, quod Aristoteles in capite VI demonstrare vult id quod brevitatem efficiat ornatui esse contrarium. Rectius Demetrius — sine dubio Theophrastum secutus — docet non solum ad brevitatem (§ 198) sed etiam ad ὄγκον aptum esse τὸ πλάγιον.

Totum autem argumentum sine dubio pertinet ad σύνταξιν γραμματικὴν, quae — aequae atque in Aristotelis capite V (cf. supra pg. 69 adn. 2) — una cum reliqua περὶ τάξεως doctrina tractatur apud Demetrium; nam post §§ 45—47 (τὸ πλάγιον) sequitur disputatio περὶ τάξεως (§§ 50 sqq.). §§ 48, 49 autem pertinent ad ἀρμογὴν ideoque trahendae sunt ad §§ 68—74.

1) Praecepta περὶ τάξεως (§§ 50—58, ad quae etiam pertinet § 199 περὶ φυσικῆς τάξεως) egregie consentiunt cum Quint. IX 4, 23 sqq. (cf. supra pg. 68 adn. 2) ideoque Theophrastea habenda sunt. Ad § 50 cf. Quint. § 23: 'In his (asyndetis) cavendum ne decrescat oratio et fortiori subiungatur aliquid infirmus . . . augeri enim debent sententiae et insurgere.'

2) Doctrinae de usu coniunctionum (quam etiam Aristoteles

§ 54: Πολλάκις μέντοι τεθέντες πως ἐφεξῆς σύνδεσμοι καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα ποιοῦσιν ὡς παρ' Ὀμήρω τῶν Βοιωτικῶν πόλεων τὰ ὀνόματα εὐτελεῖ ὄντα καὶ μικρὰ ὄγκον τινα ἔχει καὶ μέγεθος διὰ τοὺς συνδέσμους ἐφεξῆς τοσοῦτους τεθέντας οἷον ἐν τῷ (B 497)

Χχοῖνόν τε Cκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν.¹⁾

Sequitur (§§ 55—58) doctrina de coniunctionibus 'parapleromaticis' 2):

§ 55: Τοῖς δὲ παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναιῖς καὶ οἷον προσφύμασιν ἢ παραζύμασιν, ὥσπερ τινες τῷ 'δὴ' χρῶνται πρὸς οὐδὲν καὶ

in cap. V τάξει subiecit) exigua habet vestigia Quint. IX 4, 23: 'primum igitur de ordine. Eius observatio in verbis est singularis et contextis (συνδεδεμένα). Singula sunt quae ἀσύνδετα diximus'. — Aristoteles autem in capite περὶ τάξεως (V) haec scribit (pg. 1407 A 20): πρῶτον μὲν (ἐστὶν τὸ ἐλληνίζειν) ἐν τοῖς συνδέσμοις, ἂν ἀποδιδῶ τις ὡς περὶ καὶ πρότεροι καὶ ὕστεροι γίνεσθαι ἀλλήλων, qua in re aperte Aristoteles sequitur Isocrateae scholae praecepta: nam in Isocrateae artis fr. 6 Bl. praecipitur oportere 'τὸν ἐπόμενον (σύνδεσμον) τῷ ἡγουμένῳ εὐθὺς ἀνταποδιδόναι' (cf. Anaxim. c. 25 vol. I pg. 62, 5 Sp.-H.). Quam legem ad μεγαλοπρεπείας ideam minus aptam esse cum Demetrius viderit, procul dubio Theophrastum est secutus, cui etiam verba 'μικροπρεπῆς γὰρ ἢ ἀκρίβεια' tribuerim, nam apud Cicero-nem part. or. 57 ('minuta est enim omnis diligentia') recurrunt.

1) § 54 Theophrasto tribuenda est, quia pariter atque supra (§ 53) Isocratis aliquod praeceptum impugnatur, qui (l. l.) docuit 'τοὺς συνδέσμους τοὺς αὐτοὺς μὴ σύνεγγυς τιθέναι'. Praeterea Theophrastum scimus docuisse (Dionys. de comp. verb. c. 16) naturam εὐτελεῶν et μικρῶν ὀνομάτων (quae sane καλοῖς ὀνόμασι opposita sunt) recta compositione occultari; Homericum exemplum (B 497) etiam apud Dionysium (vol. II pg. 67, 15 sqq.) recurrit.

2) Cuius generis etiam est illud τε ter repetitum (§ 54); itaque iam ob hunc rerum connexum manifestum est §§ 55—58 ex eodem fonte esse haustas atque § 54.

τῷ 'νυ' καὶ τῷ + 'πρότερον', ἀλλ' ἂν συμβάλλωνται τι τῷ μεγέθει τοῦ λόγου· 56 καθάπερ παρὰ Πλάτωνι . . . ἀρκτικὸς γὰρ τεθεὶς ὁ σύνδεσμος καὶ ἀποσπᾶσας τῶν προτέρων τὰ ἐχόμενα μεγαλειῶν τι εἰργάσατο· αἱ γὰρ πολλαὶ ἀρχαὶ σεμνότητα ἐργάζονται . . . 57 λαμβάνεται δὲ κἂν παθητικοῖς πολλακίς ὁ σύνδεσμος οὗτος . . . καθόλου γὰρ ὡςπερ ὁ Πραξιφάνης φησὶν ἀντὶ μυγμῶν παρελαμβάνοντο οἱ τοιοῦτοι σύνδεσμοι καὶ στεναγμῶν· ὡςπερ τὸ 'αἰ αἰ' καὶ τὸ 'φεῦ' καὶ <παντὶ δῆλον suppl. Arnim> ποῖόν τι ἔστιν, ὡσαύτως (Par.: ὡς αὐτός; corr. Radermacher), φησί, (sc. Praxiphanes) τὸ 'καὶ νύ κ'' ὄδυρομένοισιν ἔπρεψεν, ἔμφασίν τινα ἔχον οἰκτροῦ ὀνόματος.¹⁾ 58 Οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησί²⁾,

1) Praxiphanis nomen Demetrium puto debere Theophrasto, quem quin discipuli librum aliquem laudavisse putemus, nihil obstat. Neque crediderim Theophrastum doctrinam rhetoricam ipsam ex Praxiphane hausisse: nam verba 'λαμβάνεται δὲ κἂν παθητικοῖς ὁ σύνδεσμος οὗτος', quibus doctrinae summa continetur, ne Demetrius quidem Praxiphani vindicat. Itaque putaverim Theophrastum Praxiphani nihil aliud debere quam lepidissimam facetiam de Homeri loco π 220 ('καὶ νύ κ' ὄδυρομένοισιν ἔδου φάος ἠελίοιο') de quo dixit illud καὶ νύ κ' pro gemitu esse positum. Itaque Praxiphanis fragmentum (IV Preller) omnino non rhetorico libro assignandum esse videtur, sed potius libello cuidam critico velut dialogo περὶ ποιητῶν (Diog. Laert. III 8) aut libro περὶ ποιημάτων (Philod. περὶ ποιημάτων pg. 13 Duebner).

2) φησί: sc. Praxiphanes. Itaque etiam § 58 Demetrius Praxiphani assignat; sed testimonium Demetrii nullam fidem habet, quoniam § 58 ex Aristotelis lectionibus fluxit ideoque potius Theophrasto danda est quam Praxiphani. Aristoteles enim (Rhet. III c. 9 pg. 1409 B) scribit: δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῇ διανοίᾳ τετελειῶσθαι [ὡςπερ τὰ Σοφοκλέους ἰαμβεῖα secl. Diels] καὶ μὴ διακόπτεσθαι <ὡςπερ suppl. Brandis>. 'Καλυδῶν μὲν ἦδε

τὸν σύνδεσμον εἰκόσκι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ 'αἰ αἰ' καὶ τὸ 'φεῦ' πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν, οἷον εἴ τις ᾧδε λέγοι· (Eur. frgm. 515) 'Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίας χθονός, φεῦ, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα, αἰ αἰ' . . .

d) *Sequitur doctrina περὶ σχημάτων §§ 59—67¹⁾*:

§ 59: οἱ μὲν δὴ σύνδεσμοι τὴν σύνθεσιν μεγαλοπρεπῆ ποιοῦσιν ὡς εἴρηται, τὰ δὲ σχήματα τῆς λέξεώς ἐστι μὲν καὶ αὐτὰ συνθέσεώς τι εἶδος· τὸ γὰρ δὴ τὰ αὐτὰ λέγειν δις διπλοῦντα ἢ ἐπαναφέροντα ἢ ἀνθυπαλλάσσοντα²⁾ διαταπτομένω καὶ μετασυντιθέντι³⁾ ἔοικεν.

Διατακτέον δὲ τὰ πρόσφορα αὐτῶν χαρακτηρὶ ἐκάστω οἷον τῷ μεγαλοπρεπεῖ μὲν περὶ οὗ πρόκειται, ταῦτα·

§ 60: πρῶτον μὲν τὴν ἀνθυπαλλαγὴν ὡς "Ὀμηρος (μ 23)

γαῖα Πελοπίας χθονός'. Prorsus enim eandem rem apud utrumque Euripidis versus spectant: Aristoteles enim locum laudavit, ut demonstraret vitiosum esse in versibus cum voces grammaticae cohaerentes in versus diversos relegatae discernerentur (quod nos 'enjambement' vocamus). Vel apertius ostenditur apud Demetrium eius rei damnum: si enim histrionum ex more in fine versus superfluum illud φεῦ additur, ne sententia quidem satis intellegi potest. Putandum enim est Aristotelem in lectionibus ipsis Euripidis versus ea forma recitasse, qua auditoribus statim poetae vitium manifestum fieret. In commentario scripto magister satis habuit rem magis vivo ori quam calamo aptam obiter commemorare.

1) De Demetrii figurarum doctrina in universum adeas appendicem.

2) Latent hic figurae hae: ἀναδίπλωσις, ἀναφορά, ἀλλοίωσις (= ἀνθυπαλλαγή). Sed minus bene ἀλλοίωσις iis adnumeratur figuris quibus 'bis idem' dicitur.

3) Latet hic figura μεταθέσεως qua proprie mutatur compositionis ordo.

οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
πολὺ γὰρ οὕτω μεγαλειότερον ἐναλλαγείσης πτώ-
σεως ἢ εἴπερ οὕτως ἔφη·

τῶν δὲ δύο σκοπέλων ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρύν·
συνήθως γὰρ ἐλέγετο· πᾶν δὲ τὸ σύνηθεσ μικροπρεπές,
διὸ καὶ ἀθαύμαστον.

§ 61: Τὸν δὲ Νιρέα αὐτόν τε ὄντα μικρὸν καὶ τὰ
πράγματα αὐτοῦ μικρότερα, τρεῖς ναῦς καὶ ὀλίγους ἄν-
δρας, μέγαν καὶ μεγάλα ἐποίησεν καὶ πολλὰ ἀντ' ὀλί-
γων, τῷ σχήματι διπλῷ καὶ μικτῷ χρῆσάμενος ἔξ ἐπ-
αναφορᾶς τε καὶ διαλύσεως. Νιρεὺς γὰρ φησι (B 671)
τρεῖς νῆας ἄγεν, Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱός, Νιρεὺς, ὃς κάλ-
λιστος ἀνήρ. ἢ τε γὰρ ἐπαναφορὰ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ
αὐτὸ ὄνομα, τὸν Νιρέα, καὶ ἡ διάλυσις πλήθος τι ἐμ-
φαίνει πραγμάτων, καίτοι δύο ἢ τριῶν ὄντων.

§ 62: Καὶ σχεδὸν ἅπαξ τοῦ Νιρέως ὀνομασθέντος ἐν
τῷ δράματι μεμνήμεθα οὐδὲν ἦττον ἢ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ
τοῦ Ὀδυσσεώς, καίτοι κατὰ τὸ ἔπος ἕκαστον λαλουμένων
σχεδόν. αἰτία δ' ἡ τοῦ σχήματος δύναμις· εἰ δ' οὕτως
εἶπεν· Νιρεὺς ὁ Ἀγλαΐας υἱὸς ἐκ Κύμης τρεῖς νῆας ἦγεν,
παρασεσιωπηκότι ἐώκει τὸν Νιρέα· ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς
ἐστιάσεσι τὰ ὀλίγα διαταχθέντα πως πολλὰ φαίνεται,
οὕτω κἂν τοῖς λόγοις.¹⁾

1) Anaphorae et asyndeti doctrinam Demetrius habet ex
Aristotelis cap. XII, ex quo (cf. supra pg. 26) vidimus Theo-
phrastum differentiam ἀγωνιστικῆς et γραφικῆς λέξεως hausisse.
Atque rerum connexus hic est, ut apud utrumque anaphora et
asyndeton ad agonisticam elocutionem apta esse dicantur,
a graphica autem maxime adhorrere (Aristot. pg. 1413 B 7 =
Demetr. § 193). Qua ex re sequitur Aristotelis doctrinam De-
metrio per Theophrastum innotuisse.

Huic autem loco Demetrii haec Aristotelis verba fundamento

§ 65: Μεγαλείον μέντοι ἐν τοῖς σχήμασιν τὸ μὴδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μένειν¹⁾ πτώσεως

§ 66: Καὶ ἀναδιπλώσας δ' ἔπος²⁾ εἰργάσατο μέγεθος [ὡς] Ἡρόδοτος·

<p>ἄρακοντες' δέ που φησιν ἦσαν ἐν τῷ Καυκάσῳ μέγιστοι (Par.: μέγεθος) καὶ μέγεθος καὶ πλήθος.'</p>	<p>Herodoti ipsius verba haec sunt (I 203): καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν ἐσπέρην φέροντα τῆς θαλάσσης ταύτης ὁ Καύκακος παρατείνει ἐὼν οὐρέων καὶ πλήθει μέγιστον καὶ μεγάθει ὑψηλότατον.³⁾</p>
---	---

e) *Sequitur doctrina περὶ ἀρμογῆς (§§ 68—74) ad quam trahendae sunt §§ 48, 49, ubi prima elementa verborum (litterae et syllabae) tractantur:*

sunt (pg. 1413 B): τοῦτο δὲ βούλεται ποιεῖν καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ Ἴνιρεὺς αὖ Κύμηθεν, Νιρεὺς Ἀγλαίης, Νιρεὺς ὃς κάλλιστος' περὶ οὗ γὰρ πολλὰ λέγεται ἀνάγκη καὶ πολλάκις εἰρῆσθαι . . . ἠύξηνεν ἅπαξ μνησθεῖς . . . καὶ μνήμην πεποίηκεν κ. τ. λ.

In § 63 fortasse Theophrasti ex mente additur non solum asyndeton efficere grandem orationem sed saepe etiam polysyndeton. § 64 addit exemplum asyndeti (N 790) quod iam Aristoteles exhibet.

1) figura haec est quae πολύπτωτον vocatur.

2) Lectionem manus primae Parisini cum Spengelio probo deleteo ὡς.

3) Manifestum est Demetrii auctorem Herodoti textum non integrum apposuisse atque id tantum adnotavisse, quod Herodotus voces πλήθος, μέγιστος, μέγεθος invicem opponens concinnitatem aliquam effecerit. Quibus ex verbis Demetrius memoriae (ipse enim scribit: Ἡρόδοτος . . . δέ που φησιν) male confidens ineptum illud de serpentibus figmentum confecit.

Quod autem ad doctrinam ipsam attinet, non geminationis ('ἀναδιπλώσας δ' ἔπος') exemplum Demetrii auctor posuisse videtur sed παρονομασίας antitheticae; nam ea in figura verba aut similia aut eadem sibi opponuntur (cf. Quint. IX 3, 67).

§ 48: ποιεῖ δὲ καὶ δυσφωνία συνθέσεως ἐν πολλοῖς μέγεθος . . . λειότης γὰρ καὶ τὸ εὐήκοον οὐ πάνυ ἐν μεγαλοπρεπείᾳ χώραν ἔχουσιν, εἰ μὴ που ἐν ὀλίγοις· καὶ ὁ Θουκυδίδης δὲ πανταχοῦ σχεδὸν φεύγει τὸ λειον καὶ ὁμαλές (aequabilitatem vocat Cicero or. 21) τῆς συνθέσεως καὶ αἰεὶ μᾶλλον τι προεκρούοντι (cf. Ciceronis 'salesbras' or. 39) ἔοικεν

§ 49: ὡσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος ἐργάζεται οὕτω σύνθεσις . . .¹⁾

§ 68: Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἴσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ²⁾ καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ τινες ὡς ἔτυχε συνέκρουσαν καὶ παντάπασι· δεῖ δὲ οὔτε ἠχώδη ποιεῖν τὴν σύνθεσιν, ἀτεχνῶς αὐτὰ συμπλήσσοντα καὶ ὡς ἔτυχεν (διασπασμῷ γὰρ τοῦ λόγου τὸ τοιοῦτον καὶ διαρρίψει ἔοικεν) οὔτε μὲν παντελῶς φυλάσσεσθαι τὴν συνέχειαν τῶν γραμμάτων· λειοτέρα μὲν γὰρ οὕτως ἔσται ἴσως ἢ σύνθεσις, ἀμουσοτέρα δὲ καὶ κωφῇ

1) Quae ex Theophrasto fluxisse ea de causa mihi videntur quod § 49 ὀνόματα τραχέα commemorantur, quae aperte καλοῖς ὀνόμασι Theophrasti opposita sunt. Cuius rei exemplum (procul dubio Theophrasti ex sententia) affertur Thucydides.

2) Disputatio de vocalium concursu (§§ 68—74) Theophrasto tribuenda est, nam ut supra (§§ 53, 54) impugnatur praeceptum Isocrateum (fr. 6 Blass: δεῖ δὲ ἐν τῇ μὲν λέξει τὰ φωνήεντα μὴ συμπίπτειν· χωλὸν γὰρ τὸ τοιόνδε· μηδὲ τελευτᾶν καὶ ἀρχεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς οἷον· εἰποῦσα γραφή). Cum Demetrio enim consentiunt Cicero or. 151 (ubi Isocrati opponitur Thucydides; pariter hic § 72) et Quint. IX 4, 35: 'Quare ut negligentiae pars est hoc pati, ita humilitatis ubique perhorrescere, nimiosque non immerito in hac cura putant omnes Isocratem secutos praecipueque Theopompum.'

ἀτεχνῶς, πολλὴν εὐφωνίαν ἀφαιρεθεῖσα τὴν γινομένην ἐκ τῆς συγκρούσεως.

§ 69: Σκεπτέον δὲ πρῶτον μὲν, ὅτι καὶ ἡ συνήθεια αὐτῇ συμπλήττει τὰ γράμματα τὰ ἐν τοῖς ὀνόμασιν, καίτοι στοχαζομένη μάλιστα εὐφωνίας, οἷον ἐν τῷ 'Αἰακὸς' καὶ 'χιών'. πολλὰ δὲ καὶ διὰ μόνων τῶν φωνηέντων συντίθησιν ὀνόματα, οἷον 'Αἰαίη' καὶ 'Εὔιος', (Εὔιε coniect P. Maas) οὐδέν τε δυσφωνότερα ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικώτερα.

§ 70: Τὰ γε μὴν ποιητικά, οἷον τὸ 'ἥλιος' διηρημένον καὶ συγκρουόμενον ἐπίτηδες εὐφωνότερόν ἐστι τοῦ 'ἥλιος' καὶ τὸ 'ὄρέων' τοῦ 'ὄρῶν'. ἔχει γάρ τινα ἡ λύσις καὶ ἡ σύγκρουσις οἷον ᾤδῃν ἐπιγυνομένην.¹⁾ Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα δὲ καὶ συγκρουθέντα εὐφωνότερα.²⁾

§ 72: ἐν δὲ τῷ μεγαλοπρεπεῖ χαρακτήρι σύγκρουσις παραλαμβάνοιτ' ἂν πρέπουσα ἦτοι διὰ μακρῶν ὡς τὸ (λ 596) 'λάαν ἄνω ᾤθεσκε' καὶ γὰρ ὁ στίχος μῆκος τι ἔσχεν ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ μεμίμηται τοῦ λίθου τὴν ἀναφορὰν καὶ βίαν. ὡσαύτως καὶ τὸ (Thuk. VI 1) 'μῆ ἡπειρος εἶναι' τὸ Θουκυδίδειον· συγκρούονται καὶ δίφθογγοι διφθόγγοις· (Thuk. I 24) 'ταύτην κατώκησαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστῆς δὲ ἐγένετο'.³⁾

1) Quae res §§ 71 et 74 (quae sine dubio in Demetrii fonte connexae erant) fusius exponitur.

2) Quint. IX 4, 36: 'Nam et coeuntes litterae, quae συναλοιφαί dicuntur ... et nonnumquam hiulca etiam decent faciuntque ampliora quaedam.' Συναλοιφῆν Isocrates videtur commendasse iis locis, ubi hiatus omnino vitari non posset.

3) cf. Quint. IX 4, 36: 'tum longae per se et velut opimae syllabae aliquid etiam medii temporis inter vocales, quasi inter-sistatur, assumunt.' — Notatu digna sunt Demetrii exempla,

§ 73 . . . αἱ δὲ ἐκ διαφερόντων (i. e. ex longa et brevi) συγκρούσεις ὁμοῦ καὶ μέγεθος ποιούσιν καὶ ποικιλίαν ἐκ τῆς πολυηχίας . . .

2. πράγματα.¹⁾

§ 75: ἔστι καὶ ἐν πράγμασι τὸ μεγαλοπρεπὲς . . . ὁ γὰρ τοῦ μεγάλου ἀκούων πρᾶγματος εὐθὺς καὶ τὸν λέγοντα οἶεται μεγάλως λέγειν, πλανώμενος. δεῖ γὰρ οὐ τὰ λεγόμενα σκοπεῖν, ἀλλὰ πῶς λέγεται. ἔστι γὰρ καὶ μεγάλα μικρῶς λέγοντα ἀπρεπὲς ποιεῖν τὸ πρᾶγμα.²⁾

(ἀνω ὤθεσκε, μὴ ἤπειρος, Κερκυραῖοι οἰκικτῆς) ubi hiatus fit eius generis quod maxime Isocrates condemnasse videtur ('μηδὲ τελευτᾶν καὶ ἄρχεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς').

1) Haec inscriptio multo rectior est quam quae § 38 legitur 'διάνοια'. Nam re vera de materia eloquendi agitur.

Theophrastum λέξει opposuisse τὰ πράγματα — fortasse in totius περὶ ἰδεῶν disputationis exordio — colligi posse videtur ex Aristotelis arte poet. § 19, cuius loci summa haec fere est: oratori non solum πράγματα per se μεγάλα vel ἡδέα eligenda sunt, sed etiam ipsa oratione ita sunt conformanda, ut re vera magna aut suavia videantur esse. Quam sententiam etiam Theophrastum accepisse puto (cf. Demetr. 75: δεῖ γὰρ οὐ τὰ λεγόμενα [= materiam] σκοπεῖν, ἀλλὰ πῶς λέγεται). Eadem sententia initio ipso Aristotelici περὶ λέξεως libri legitur (Rhet. III c. 1 pg. 1403 B 14): οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ ἔχειν ἢ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ ταῦτα ὡς δεῖ εἰπεῖν (cf. pg. 1404 A 5 sqq.). Neque omnino de ideis disputari potuit nisi etiam materia eloquendi reperta.

2) Subest hic lex illa Theophrastea (Cic. de or. III 210—212; or. 70—74) elocutionem (h. e. ἰδέαν λόγου) oportere esse τοῖς πράγμασιν ἀνάλογον. —

Sane ita ut nunc apud Demetrium res discerpta est (πράγματα μεγάλα 75, 76, ἡδέα 132, ἰσχνά 190, δεινά 240) plane exilis et puerilis esse videtur (cf. Radermacher praef. pg. XIII). Sed materiae naturam etiam Theophrastum respexisse certum est.

διὸ καὶ δεινοὺς τινὰς φασιν ὡσπερ καὶ Θεόπομπον (cf. § 240) δεινὰ οὐ δεινῶς λέγοντα.¹⁾

3. Λέξις.²⁾

a) *Primo tractatur ἐκλογή (h. e. translata verba ac facta) §§ 77—102³⁾*:

Aristoteles:

c. 2 pg. 1404 B 5: τῶν δ' ὀνομάτων καὶ ῥημάτων σαφῆ μὲν ποιεῖ τὰ κυρία, μὴ ταπεινὴν δὲ ἀλλὰ κεκοσμημένην τᾶλλα ὀνόματα ὅσα εἴρηται ἐν τοῖς περὶ ποιητικῆς (capp. 21 et 22).

c. 2 pg. 1405 A 8: καὶ τὸ σαφές (cf. Demetr. § 82) καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ξενικὸν ἔχει μάλιστα ἢ μεταφορὰ

Demetrius:

§ 77: τὴν δὲ λέξιν ἐν τῷ χαρακτήρι τούτῳ περιττὴν εἶναι δεῖ καὶ ἐξηλλαγμένην καὶ ἀσυνήθη μᾶλλον. οὕτω γὰρ ἔξει τὸν ὄγκον.

ἢ δὲ κυρία καὶ συνήθης σαφῆς μὲν αἰεὶ, τῇ δὲ καὶ εὐκαταφρόνητος.

§ 78: πρῶτα μὲν οὖν μεταφοραῖς χρηστέον· αὐταὶ γὰρ μάλιστα καὶ ἡδονὴν συμβάλλονται τοῖς λό-

1) § 76 agitur de vi materiae in arte pingendi, ubi Niciae praecceptum (ἔλεγεν εἶναι τῆς γραφικῆς τέχνης οὐ μικρὸν μέρος τὸ λαβόντα ὕλην εὐμεγέθη <μεγάλως> γράφειν) fortasse Theophrasto debetur.

2) Non ἐκλογὴν tantum Demetrius sub λέξεως titulo tractat, sed praeter verborum delectum ipsum (§§ 77—102) tractantur peculiares πηγαὶ μεγαλοπρεπείας quae neque ad ἐκλογὴν neque ad σύνθεσιν specialiter pertinent.

3) Ex Theophrasto Demetrium hausisse praecipue ex comparatione cum Aristotelis doctrina elucet.

καὶ λαβεῖν οὐκ ἔστιν αὐτὴν παρ' ἄλλου.

c. 2 pg. 1404 B 12: ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μέτρων πολλά τε ποιεῖ τοῦτο καὶ ἀρμόττει ἐκεῖ . . . ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς λόγοις, πολλῶ ἑλάττωσιν, (ἢ γὰρ ὑπόθεσις ἐλάττων) ἀπρεπέστερον.

c. 2 pg. 1405 A 35: ἔτι δὲ οὐ πόρρωθεν δεῖ ἄλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοιοειδῶν μεταφέρειν.

c. 4 pg. 1407 A 14: ἀεὶ δὲ δεῖ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐκ τοῦ ἀνάλογον ἀνταποδιδόναι καὶ ἐπὶ θάτερα τῶν ὁμοιογενῶν· οἷον εἰ ἡ φιάλη ἀσπίς Διονυσίου καὶ τὴν ἀσπίδα ἀρμόττει λέγεσθαι φιάλην ἄρεως.

Cum Aristoteles dixerit, ἀνταπόδοσιν illam metaphoraе necessariam esse ('ἀεὶ δὲ δεῖ τὴν μεταφορὰν . . . ἀνταποδιδόναι'), apud Demetrium (§ 79) sanior invenitur doctrina, quam scilicet non ipse excogitavit: extat enim iam apud Tryphonem:

Demetr. § 79: οὐ πᾶσαι μέντοι ἀνταποδίδονται Anonymus¹⁾ mutilus III 228, 22 Sp.: ἔτι τῶν μετα-

γοις καὶ μέγεθος·

μὴ μέντοι πυκναῖς, ἐπεὶ τοι διθύραμβον ἀντὶ λόγου γράφομεν.

μηδὲ (cod.: μήτε; correxit Arnim) μὴν πόρρωθεν μετενηνεγμέναις, ἀλλ' αὐτόθεν καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου· οἷον ἔοικεν ἀλλήλοισι στρατηγός, κυβερνήτης, ἡνίοχος· πάντες γὰρ οὗτοι ἄρχοντές εἰσιν. ἀσφαλῶς οὖν ἐρεῖ καὶ ὁ τὸν στρατηγὸν κυβερνήτην λέγων τῆς πόλεως καὶ ἀνάπαλιν ὁ τὸν κυβερνήτην ἄρχοντα τῆς νηός·

1) Anonymi exempla conferas quaeso cum Demetrii exem-

ὥσπερ αἱ προειρημέναι· ἐ-
πεὶ τὴν ὑπώρειαν μὲν τῆς
Ἰδης 'πόδα' ἐξῆν εἰπεῖν τὸν
ποιητὴν (Il. II 824, XX 59),
τὸν δὲ τοῦ ἀνθρώπου πόδα
οὐκέτι ὑπώρειαν εἰπεῖν.

φορῶν αἱ μὲν ἀντιστρέφου-
σιν, αἱ δὲ οὐ· καὶ ἀντιστρέ-
φουσι μὲν αἱ τοιαῦται (Ps.
Hom. fr. 12 Kinkel pg. 74)
'φθέγξατο δ' ἠνίοχος νηὸς
κυανοπρώροιο' καί·
'ἵππων κυβερνητῆρες'
ἔχουσι γὰρ τι μέσον πρὸς
ἀλλήλους· ὁ μὲν γὰρ τὴν
τῶν ἵππων ἐξιθύνει πορείαν,
ὁ δὲ τῶν νεῶν. οὐκ ἀνα-
στρέφουσι δὲ αἱ τοιαῦ-
ται· (Odys. X 195) 'νήσος
τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος
ἔστεφάνωται' . . . ὅπερ οὐκ
ἀντιστρέψας εἶποι, ὅτι στέ-
φανος ἡμῶν κύκλω τὴν κε-
φαλὴν περιρρεῖ· τὸ γὰρ τοι-
οῦτον γελοῖον.

Qua re adnotata iam Aristotelis cum Demetrio comparationem prosequamur:

Aristot. c. 4 pg. 1406 B 20:
ἔστιν δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μετα-
φορά. διαφέρει γὰρ μικρόν·
ὅταν μὲν γὰρ εἴπη τὸν Ἀ-
χιλλεῖα 'ὥς δὲ λέων ἐπό-
ρουσεν' (cf. Pias XX 164),

Demetr. § 80: ἐπὶ μὲν τοῖς
κινδυνώδους ἢ μεταφορὰ δο-
κῆ, μεταλαμβάνεσθω εἰς εἰ-
κασίαν· οὕτω γὰρ ἀσφαλε-
στέρα γίγνοιτ' ἂν· εἰκασία
δ' ἔστι μεταφορὰ πλεονά-

plis in § 78 (στρατηγός — κυβερνήτης — ἠνίοχος). Locus Il. XX 59
apud Byzantinos Tryphonis epitomatores recurrit: pg. 192, 7;
228, 10; 246, 15. Ceterum cf. Ps.-Plut. de vita et poesi Hom.
vol. VII pg. 347, 11 Bern.

εἰκῶν ἐστίν, ὅταν δὲ 'λέων, ἐπόρουσε' μεταφορά.

Ar. c. 11 pg. 1411 B 21: ὅτι μὲν οὖν τὰ ἀστεῖα ἐκ μεταφορᾶς ἐκ τῆς ἀναλόγου λέγεται καὶ τῷ πρὸ ὀμμάτων ποιεῖν, εἴρηται (pg. 1411 A 26). λεκτέον δὲ τί λέγομεν πρὸ ὀμμάτων καὶ τί ποιούσι γίγνεται τοῦτο· λέγω δὴ πρὸ ὀμμάτων ταῦτα ὅσα ἐνεργοῦντα σημαίνει ... καὶ ὡς κέχρηται πολλαχοῦ Ὅμηρος τὸ τὰ ἄψυχα ἔμψυχα ποιεῖν διὰ τῆς μεταφορᾶς. ἐν πᾶσι δὲ τῷ ἐνέργειαν ποιεῖν εὐδοκιμεῖ· οἷον ἐν τοῖσθε ... (Ilias XIII 587) 'ἔπτατ' οἰστός' καὶ (II. IV 126) 'ἐπιπτέσθαι μενεαί-

ζουσα· οἷον εἴ τις τῷ (Dem. de cor. pg. 272) 'τότε τῷ Πύθωνι τῷ ῥήτωρι, ῥέοντι καθ' ὑμῶν' προσθεὶς εἴποι· 'ὥσπερ ῥέοντι καθ' ὑμῶν'.¹⁾ Demetr. § 81: 'Ἀρίστη δὲ δοκεῖ μεταφορὰ τῷ Ἀριστοτέλει ἢ κατὰ ἐνέργειαν καλουμένη, ὅταν τὰ ἄψυχα ἐνεργοῦντα εἰσάγηται καθάπερ ἔμψυχα ὡς τὸ ἐπὶ βέλους (Hom. II. IV 126) 'ὄξυβελῆς καθ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων' καὶ τὸ (II. XIII 799) 'κυρτά, φαληριόωντα' πάντα γὰρ ταῦτα ... ζωτικαῖς ἐνεργείαις ἔοικεν.

1) Hic praeter doctrinam de metaphoræ et εἰκόνοσ relatione (Rhet. III c. 4) etiam 'τὸ θρυλούμενον' illud subest praeceptum Aristotelis Theophrastique de 'remediis' audaciorum translationum (Theophr. fr. X [= περὶ ὕψουσ cap. 32, 3] et fr. XI [Cic. ad fam. XVI 17]; cf. praeterea auctor ad Her. 34, 45. Cic. de or. III 165; orator § 81; de optimo gen. orat. § 4; Quint. VIII 3, 37 (qui ad Aristotelis locum Rhet. III c. 7 pg. 1408 B 2 alludit).

νων' . . . ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις διὰ τὸ ἔμψυχα εἶναι ἐνεργοῦντα φαίνεται . . . ποιεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς εὐδοκίμοις αἰκόσιν ἐπὶ τῶν ἀψύχων ταῦτα· (Ilias XIII 799) 'κυρτὰ φαληριόωντα . . .' κινούμενα γὰρ καὶ ζῶντα ποιεῖ πάντα.

c. 2 pg. 1405 A 3: καὶ τὸ καφέες . . . ἔχει μάλιστα ἢ μεταφορά.

c. 2 pg. 1405 A 10: δεῖ δὲ καὶ τὰς μεταφορὰς ἀρμοστούσας λέγειν· τοῦτο δ' ἔσται ἐκ τοῦ ἀνάλογον.

c. 11 pg. 1412 B 34: αἰεὶ γὰρ ἐκ δυοῖν λέγονται (sc. αἱ εἰκόνας· i. e. illo 'ὡς' addito), ὡςπερ ἢ ἀνάλογον μεταφορά (sc.: minus audax redditur attributo addito:) οἱ-

§ 82: ἔνια μέντοι καφέστερον ἐν ταῖς μεταφοραῖς λέγεται καὶ κυριώτερον ἢπερ ἐν αὐτοῖς τοῖς κυρίοις ὡς τὸ (Il. XIII 339) 'ἔφριξεν δὲ μάχη' οὐ γὰρ ἂν τις αὐτὸ μεταβαλὼν διὰ κυρίων οὔτ' ἀληθέστερον εἴποι οὔτε καφέστερον.

§ 83: δεῖ μέντοι μὴ λανθάνειν ὅτι ἔνια μεταφοραὶ μικροπρέπειαν ποιοῦσι μᾶλλον ἢ μέγεθος . . . δεῖ γὰρ ἐκ τῶν μειζόνων μεταφέρειν εἰς τὰ μικρά, οὐ τὸ ἐναντίον.

§ 85: ἔνιοι δὲ καὶ ἀσφαλίζονται τὰς μεταφορὰς ἐπιθέτοις ἐπιφερομένοις, ὅταν αὐτοῖς κινδυνώδεις δοκῶσιν, ὡς ὁ Θεόγνις (TGF² pg. 769 fr. 1 Nauck) παρατίθεται·

ον· ἡ ἀσπίς φαμέν ἐστι
 'φιάλη Ἄρεως' καὶ τόξον
 'φόρμιγξ ἄχορδος'. οὕτω
 μὲν οὖν λέγουσιν οὐχ ἀ-
 πλοῦν· τὸ δ' εἰπεῖν τὸν
 τόξον 'φόρμιγγα' ἀπλοῦν
 (sc. καὶ κινδυνῶδες). c. 2
 pg. 1404 B 33: τούτοις μό-
 νοις (dicit κύριον, οἰκείον,
 μεταφοράν) πάντες χρῶν-
 ται· πάντες γὰρ μετα-
 φοραῖς διαλέγονται...
 ὥστε δῆλον ὡς, ἂν εὖ ποιῆ
 τις, ἔσται τε ξενικὸν καὶ
 λανθάνειν ἐνδέχεται καὶ
 σαφηνιεῖ.

Cic. or. § 94: Aristoteles
 autem translationi et haec
 ipsa (i. e. metonymiam)²⁾
 subiungit et abusivam,
 quam κατάχρησιν vocat,
 ut cum 'minutum' dicimus
 'animum' pro parvo et abu-
 timur verbis propinquis, si
 opus est, vel quod delectat,
 vel quod decet.

'τείνοντος οὖν¹⁾ φόρμιγγ'
 ἄχορδον' ἐπὶ τοῦ τῷ τόξω
 βάλλοντος· ἡ μὲν γὰρ 'φόρ-
 μιγξ' κινδυνῶδες ἐπὶ τοῦ
 τόξου· τῷ δὲ 'ἀχόρδω' ἡ-
 φάλιται.

Demetr. § 86: πάντων δὲ
 τῶν ἄλλων ἡ συνήθεια καὶ
 μάλιστα μεταφορῶν διδά-
 σκαλος· μικροῦ γὰρ σχεδὸν
 πάντα μεταφέρουσα
 λανθάνει διὰ τὸ ἀσφαλῶς
 μεταφέρειν 'λευκὴν τε φω-
 νήν' λέγουσα καὶ... 'τραχὺ
 ἦθος' καὶ 'μακρὸν ῥήτορα'...
 § 87: τοῦτον ἐγὼ κανόνα
 τίθεμαι τῆς ἐν λόγοις μετα-
 φορᾶς τὴν τῆς συνηθείας
 τέχνην εἴτε φύσιν· οὕτως
 γοῦν ἔνια μετήνεγκεν ἡ
 συνήθεια καλῶς, ὥστε οὐδὲ
 κυρίων ἔτι ἐδεήθημεν, ἀλλὰ
 μεμένηκεν ἡ μεταφορὰ κα-
 τέχουσα τὸν τοῦ κυρίου τό-
 πον, ὡς 'ὁ τῆς ἀμπέλου
 ὀφθαλμός'... (Sequuntur
 alia exempla § 88).³⁾

1) cod.: τον τοξο; correxit Arnim.

2) Metonymia Demetrii negligentia deperdita est.

3) Dubium non est, quin et Aristoteles et Demetrius hic

Aristot. c. 4 pg. 1406 B 20: ἔστιν δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορά· διαφέρει γὰρ μικρόν· ὅταν μὲν γὰρ εἶπη τὸν Ἀχιλλέα ὡς δὲ λέων ἐπόρουσεν· εἰκὼν ἔστιν, ὅταν δὲ ἄλλος ἐπόρουσε· μεταφορά . . . μεταφοραὶ γὰρ εἰς (αἱ εἰκόνας) διαφέρουσαι τῷ εἰρημένῳ.

Aristot. c. 2 pg. 1404 B 28: διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις ὀλιγάκις καὶ ὀλιγαχοῦ χρηστέον.

poet. c. 22 pg. 1459 A 8: τῶν δ' ὀνομάτων τὰ μὲν

Demetr. § 89: ἐπὶ μὲν τοῖς εἰκασίαν ποιῶμεν τὴν μεταφορὰν ὡς προλέλεκται (§ 80), στοχαστέον τοῦ συντόμου καὶ τοῦ μηδὲν πλέον τοῦ ὥσπερ προτιθέσθαι, ἐπεὶ τοῖς ἀντ' εἰκασίας παραβολὴ ἔσται ποιητικὴ . . . 90 τὰς δὲ παραβολὰς ταύτας οὔτε ῥαδίως ἐν τοῖς πεζοῖς λόγοις τιθέναι δεῖ οὔτε ἄνευ πλείστης φυλακῆς.

Demetr. § 90: καὶ περὶ μεταφορᾶς¹) μὲν τοσαῦτα ὡς τύπῳ εἰπεῖν.

§ 91: ληπτέον δὲ καὶ τὰ σύνθετα ὀνόματα.

οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον. (Lyric. fragm.

de abusione loquantur. Nam exemplum ἄμπέλου ὀφθαλμός· recurrit passim apud Byzantinos sub abusionis nomine. Idem ('gemmare vites') habent Cic. de or. III 155 et Quint. VIII 6, 4. Ceterum Aristotelis exempla ('minutus animus', quod ad exemplum ex de or. III 169 accedit 'grandis oratio' pro 'longa') simillima sunt eorum, quae Demetrius (sine dubio ex Theophrasto) affert: τραχὺ ἦθος, μακρὸς ῥήτωρ.

1) Prorsus Theophrasti ex sententia Demetrius κατάχρησιν (§§ 86—88) et εἰκόνα (§§ 89, 90) metaphoraе ut species anonymas subiecit.

διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διθυράμβοις.

c. 6 pg. 1407 B 26: εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε· τῷ λόγῳ χρῆσθαι ἀντ' ὀνόματος· οἷον μὴ 'κύκλον' ἀλλ' 'ἐπίπεδον τὸ ἐκ τοῦ μέσου ἴσον'. εἰς δὲ συντομίαν τὸ ἐναντίον· ἀντὶ τοῦ λόγου ὄνομα.

adesp. 128 Bergk) 'θεοτεράτους πλάνας' οὐδὲ 'ἄτρων δορύπυρον στρατόν' ἀλλ' εἰκότα τοῖς ὑπὸ τῆς συνθείας συγκειμένοις . . .

§ 92: ἔξει μέντοι τὸ σύνθετον ὄνομα ὁμοῦ . . . μέγεθος καὶ ἅμα καὶ συντομίαν τινά. ὄνομα γὰρ τεθῆσεται ἀντὶ ὅλου τοῦ λόγου οἷον ἂν τὴν τοῦ πίτου κομιδὴν 'σιτοπομπίαν' λέγῃς· πολὺ γὰρ οὕτω μείζον· τάχα δ' ἂν καὶ λυθέντος ὀνόματος εἰς λόγον ἕτερον τρόπον μείζον γένοιτο ἂν· οἷον· 'πίτου πομπή' ἀντὶ 'σιτοπομπίας'.¹⁾

§§ 94—98 *specialis ὀνοματοποιίας doctrina sequitur.*²⁾

1) Theophrastus totam rem in prorsus aliam regionem compellit videns — quod oratorum attineat usum — id tantum agi, utrum σύνθετον adhibeatur ὄνομα, cuius rei notio apud Aristotelem aegre desideratur, an eiusdem explicatio periphrastica (λόγος). Praeterea, cum optimo iure accesserit ad Aristotelis sententiam: ὄνομα (h. e. σύνθετον) brevius esse quam ὅλον λόγον, feliciter altera in re magistrum emendavit, qui solum λόγον dixerat esse 'grandem'.

In § 93 inepto exemplo utitur Demetrius, videlicet Theophrasti doctrinam clariorem reddere sibi visus. Tota enim res potius ludum redolet tironum quam Peripatum.

2) Aristoteles eius rei accuratiorem doctrinam elaborasse non videtur. Tamen hic etiam demonstrari potest ex Theophrasto hausisse Demetrium. Vestigia enim agnoscuntur singularum

§ 94: Τὰ δὲ πεποιημένα ὀνόματα ὀρίζονται μὲν τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος οἷον ὡς τὸ 'κίζε' καὶ τὸ 'λάπτοντες'.

§ 95: ποιεῖ δὲ μάλιστα μεγαλοπρέπειαν διὰ τὸ οἷον ψόφοις εἰκέναι καὶ μάλιστα τῷ ξεν<ικ>ῷ· οὐ γὰρ ὄντα ὀνόματα λέγει<ν εἰκόκαμεν>, ἀλλὰ τότε γινόμενα, καὶ ἅμα σοφόν τι φαίνεται ὀνόματος καινοῦ γένεσις οἷον συνηθείας· εἰσικεν οὖν ὀνοματουργῶν τοῖς πρώτοις θεμένοις τὰ ὀνόματα.¹⁾

§ 97: ποιητέον μέντοι [ἦτοι] τὰ μὴ ὠνομασμένα <ἢ κατ' ἀναλογίαν> οἷον ὁ τὰ τύμπανα καὶ τᾶλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα 'κιναιδίας'²⁾ εἰπῶν ἢ παρὰ τὰ κείμενα παρονομάζοντα [αὐτὸν οἷον] ὡς Ἀριστοτέλης τὸν 'ἐλεφαντιστὴν' καὶ τὸν 'σκαφίτην' [τις] ἔφη τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα καὶ [Ἀριστοτέλης] τὸν 'αὐτίτην' [οἷον] τὸν μόνον [αὐτὸν] ὄντα.³⁾

ὀνοματοποιίας specierum (de quibus cf. supra pg. 56, 1); nam praeter σύνθετον ὄνομα (§§ 91—93) habemus ὀνοματοποιίαν κατὰ μίμησιν φωνῆς (§§ 94, 95) atque κατὰ παραγωγὴν (§ 97). ὀνοματοποιία κατ' ἀναλογίαν sola librariorum culpa excidisse videtur.

1) cf. auctor ad H. IV 31, 42; Quint. VIII 3, 30.

2) ἢ κατ' ἀναλογίαν supplēvi deleto ἦτοι, quia sana ratione ὀρρονι non possunt ὀνοματοποιίας notio generalis eiusque species (παραγωγῆ). Itaque hic excidit alterius speciei nomen quam ὀνοματοποιίαν κατ' ἀναλογίαν fuisse oportet. Nam 'κιναιδία' Demetrii auctor putaverit dictum esse ex analogia vocis 'ἀναιδία'.

3) Textus ordinem mirum in modum confusum restituere conatus sum. In Parisino leguntur haec: ποιητέον μέντοι ἦτοι τὰ μὴ ὠνομασμένα οἷον ὁ τὰ τύμπανα καὶ τᾶλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα κιναιδίας εἰπῶν καὶ Ἀριστοτέλης τὸν ἐλεφαντιστὴν ἢ παρὰ τὰ κείμενα παρονομάζοντα αὐτὸν οἷον ὡς τὸν σκαφίτην τις ἔφη τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα καὶ Ἀριστοτέλης τὸν αὐτίτην οἷον τὸν μόνον αὐτὸν ὄντα. Manifestum est enim exemplum 'ἐλεφαν-

Sequitur de allegoria et aenigmate¹⁾ doctrina:

Demetr. § 99: Μεγαλείον Aristot. Rhet. II 11 pg. 1412
 δὲ τί ἐστὶ καὶ ἡ ἀλληγο- A 21: καὶ τῶν ἀποφθεγμά-
 ρία καὶ μάλιστα ἐν ταῖς των δὲ τὰ ἀστεῖα ἐκ τοῦ
 ἀπειλαῖς οἶον ὡς ὁ Διονύ- μῆ, ὃ φησι, λέγειν (= al-
 ριος ὅτι 'οἱ τέττιγες αὐ- legoria) οἶον τὸ Στησιχόρου
 τοῖς²⁾ ἄρονται χαμάθεν'. ὅτι 'οἱ τέττιγες ἑαυτοῖς
 100: εἰ δ' οὕτως ἀπλῶς εἶ- (sic Roemer ex codice G)
 πεν ὅτι τεμεῖ τὴν Λοκρίδα χαμόθεν ἄρονται'.
 χώραν καὶ ὀργιλώτερος ἂν ἐφάνη καὶ εὐτελέστερος³⁾...

‘τιςτις’ eiusdem speciei esse atque ‘κακίτης’, itaque verba transponenda erant. Praeterea sine dubio Aristotelis sunt tria exempla omnia: ἑλεφαντιςτις, κακίτης, αὐτίτης· (cf. Aristot. frgm. 609 Rose = Demetr. 144) itaque illud τις delendum erat quod propter ordinis perturbationem additum esse videtur neque repetendum erat Aristotelis nomen. Denique patet ad verba ‘τὸν αὐτίτην τὸν μόνον ὄντα’ glossam adscriptam esse ‘οἶον αὐτόν’, quam bis in textum irrepsisse videmus.

1) Aristoteles et Theophrastus (Cic. or. 94; cf. Quint. VIII 6, 44) docuerunt continuatis translationibus fieri ἀλληγορίαν. Itaque et allegoria species est metaphoraе et αἶνιγμα (cf. Aristot. c. 2 pg. 1405 A 35); ut enim continuis translationibus efficitur ἀλληγορία ita continuis allegoriis efficitur αἶνιγμα (Demetr. 102; Quint. VIII 16, 52). Apud Quint. VIII 6, 44 allegoriae praeter αἶνιγμα etiam ironia subicitur.

2) Apud Demetrium melius αὐτοῖς legendum est cum Aristotele (h. e. ‘cicadae interfectis hominibus sibi ipsis cantabunt’).

3) Dictum non est Dionysii sed Stesichori (Aristot. Rhet. II 21 et III 11; Theophrastus apud Gregor. Corinth. VII 1154). Demetrii (qui rectam dicti interpretationem habet 243) errore duo allegoriae exempla (ex § 102 ‘Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ’ et Stesichori dictum) in unum contracta sunt; itaque interpretatio ‘ὅτι τεμεῖ (sc. Dionysius) τὴν Λοκρίδα χώραν’ genuina non est

Demetr. § 102: Φυλάττε-
 θαι μέντοι κάπὶ ταύτης τὸ
 συνεχές ὡς μὴ αἴνιγμα
 ὁ λόγος ἡμῖν γένηται οἷον
 τὸ ἐπὶ τῆς κικύας τῆς ἰα-
 τρικῆς (Cleobuline fr. I)
 'ἄνδρ' εἶδον πυρίχαλκον
 (πυρὶ χαλκὸν male editio-
 nes) ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα'.

καὶ οἱ Λάκωνες πολλὰ ἐν
 ἀλληγορίαις ἔλεγον ἐκφο-
 βουῦντες οἷον τὸ 'Διονύσιος
 ἐν Κορίνθῳ' πρὸς Φίλιππον.

cf. Quint. VIII 6, 52: Est
 et in exemplis allegoria, si
 non praedicta ratione po-
 nuntur. Nam ut 'Diony-
 sium Corinthi esse', quo
 Graeci omnes utuntur, ita
 plurimasimilia dici possunt.

b) *Sequuntur εἶδη κατασκευῆς h. e.: peculiaries μεγαλοπρε-
 πείας fontes*¹⁾:

et Demetrio sic fere scribendum fuit: οἷον ὡς ὁ Στησίχορος ἐν
 Λοκροῖς εἶπεν ὅτι οἱ τέττιγες αὐτοῖς ἄρονται χαμάθεν <ὑπονοού-
 μένος· τὰ δένδρα ὑμῶν ἐκκοπήσεται (ex § 243)>. εἰ δ' οὕτως
 ἀπλῶς εἶπεν, καὶ ὀργιλώτερος ἂν ἐφάνη καὶ εὐτελέστερος.

1) Superiora omnia (77—102) ad ἐκλογὴν ὀνομάτων perti-

καὶ τὰ εὖ ἠνιγμένα διὰ
 τὸ αὐτὸ ἡδέα· μάθησις γὰρ
 καὶ λέγεται μεταφορά.

roet. c. 22 pg. 1458 A 23:
 ἀλλ' ἂν τις ἅπαντα τοιαῦτα
 (glossas et metaphoras)
 ποιήσῃ ἢ αἴνιγμα ἔσται ἢ
 βαρβαρισμός· ἂν μὲν οὖν
 ἐκ μεταφορῶν αἴνιγμα
 . . . οἷον (Cleobuline fr. I):
 'ἄνδρ' εἶδον πυρίχαλκον
 ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα'.

Rhet. II c. 21 pg. 1394B 35:
 ἀρμόττει δὲ ἐν τοῖς τοιού-
 τοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀπο-
 φθέγματα καὶ τὰ αἰνιγμα-
 τώδη.

Demetr. § 103: ἡ συντομία δὲ πῆ μὲν μεγαλο- Aristot. c. 6 pg. 1407 B 35:
 (εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως

ment. Nam 77—88 actum est de metaphora, 89. 90 de imagine, 91—92 de verbis factis, 99—102 de allegoria et aenigmate. Itaque nihil ibi tractatur nisi facta verba et translata: nam εἰκῶν, ἀλληγορία, αἰνίγμα omnia ex metaphora profluxerunt eiusque species sunt licet non 'uno verbo' contineantur; sed vel magis notionem 'delectus verborum' excedunt quae sequuntur (συντομία 103, ἀποσιώπησις 103, sententiosae exornationes 106—113). Quarum rerum de nomine eo haesitamus, quod ab ipsis technographis aut 'tropis' aut 'sententiarum figuris' adnumerantur, ut iam ex ea diversitate pateat neutram terminologiam antiquam et genuinam esse. Nos autem aptum rei nomen in fontibus nostris non invenientes exornationibus illis μεγαλοπρεπείας propriis nomen 'εἶδη κατασκευῆς' imposuimus. Nam περὶ τῶν τῆς κατασκευῆς εἰδῶν inscriptus fuit liber praestantissimus, cuius initium praebet Polybius nescio quis Sardinianus (vol. III 106, 15 sqq. Spengel). Quae praecedunt (h. e. Polybii initium) confusum quoddam praebent περὶ ἀλλοιώσεως excerptum.

Εἰδῶν κατασκευῆς tabella ex Demetrio, Quintiliano. auctore ad H., Tryphone restituenda est (cf. Append. pg. 202 sqq.). Demetrii exornationum tabellam mutilam esse ex eo demonstrari potest, quod in reliqua eius libri parte quas hic desideramus exornationes occurrunt: § 265 legitur προσωποποιία ante quam 264 tractatur ἀποσιώπησις; iam igitur vides eas res olim in Demetrii fonte fuisse coniunctas; ἀξήσεως praeterea vestigium extat §§ 267 sq., περὶ ἐναργείας disputatur §§ 209 sqq. Denique ne ἔμφασις quidem desideratur, cuius vestigium extat 282. Atque vel locus ipse potest ostendi, quo, quae apud Demetrium desiderantur (ἔμφασις, ἐναργεία, ἀξήσις) interciderunt. §§ 103, 104 enim tractatur συντομία quae dicitur effici 'coniunctione' (§ 103) et 'oratione obliqua' (τὸ πλάγιον § 104), § 105 autem ordo rerum foede interrumpitur repetitione § 48 (δυσφωνία συνθέσεως), cuius causa sane ea erat, quod in parte περὶ συνθέσεως μεγαλοπρεποῦς hic ordo erat: §§ 45—47 τὸ πλάγιον, § 48 δυσ-

πρεπής . . .¹⁾ πῆ δὲ μικρο-
πρεπής· καὶ γὰρ ἐν διλο-
γίαις γίνεται μέγεθος· οἶον
ὡς Ξενοφῶν (anab. I 8, 20)
‘τὰ δὲ ἄρματα ἐφέρετο’
φησί ‘τὰ μὲν δι’ αὐτῶν τῶν
φιλίων, τὰ δὲ καὶ δι’ αὐτῶν
τῶν πολεμίων’ πολὺ γὰρ
οὕτως μείζον ἢ εἶπερ ᾧδ’
εἶπεν· ‘καὶ διὰ τῶν φιλίων
καὶ διὰ τῶν πολεμίων αὐ-
τῶν’.

§ 104: πολλαχοῦ δὲ τὸ
πλάγιον (sc. καὶ σύντο-
μον)³⁾ μείζον τοῦ εὐθέως.

συμβάλλεται τάδε’) . . . μὴ
ἐπιζευγνύναι, ἀλλ’ ἐκά-
τέρῳ ἐκάτερον (h. e. διε-
ζευγνύναι) ‘τῆς γυναικὸς
τῆς ἡμετέρας’, ἐὰν δὲ συν-
τόμως τουναντίον ‘τῆς ἡ-
μετέρας γυναικός’.²⁾

καὶ μετὰ συνδέσμου (= εὐ-
θέως) λέγειν (grande est).
ἐὰν δὲ συντόμως, ἄνευ
μὲν συνδέσμου, μὴ ἀκύνδετα
δὲ (= πλαγίως).

φωνία συνθέσεως; atque § 48 male interposita post § 104 sine dubio omnes illae exornationes interierunt.

1) Inseruntur pauca verba ad ἀποσιώπησιν pertinentia.

2) Cum Aristoteles docuerit ὄγκον et συντομίαν adversis frontibus pugnare Demetrius (ut videtur Theophrasti ex sententia) ostendit nonnumquam etiam brevitatem efficere τὸ μεγαλοπρεπές. — Quod Demetrius διλογίαν vocat aperte est figura διεζευγμένου, quae opposita est τῷ ἐπεζευγμένῳ (auctor ad H. IV 37 sq. Cicero de or. III 206, or. 135; Quint. IX 3, 45 et 62); atque ἐπεζευγμένον uterque et breve et humile esse dicit.

3) Πλαγιότητα ad brevitatem pertinere ex Demetrii § 198 intellegitur: ‘φεύγειν δὲ τὰς πλαγιότητας· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσαφές . . . σύντομώτερον δέ’. — Iam supra (pg. 115 adn. 3) monuimus Theophrastum contra Aristotelis sententiam docuisse: non solum ad brevitatem sed etiam ad ὄγκον aptum esse τὸ πλάγιον. Nam, ut diximus, Aristotelis ex sententia quod breve est haud-

*Accedunt tres alii Theophrasteae de brevitate*¹⁾ *doctrinae testes:*
 auctor ad H. Ps.-Tryph. pg. 202, 8: Quintil. § 82:
 § 68: Brevitas συντομία ἐστὶ φράσις Merito lauda-
 est res· ipsis αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ tur brevitatis in-
 tantummodo δηλουμένου ἔχουσα. tegra: sed ea
 verbis necessa- minus praestat,
 riis expedita. quotiens nihil
 dicit nisi quod
 necesse est . . .

Habet paucis Βραχύτης ἐστὶ φρά- Est vero pul-
 comprehensa σις πλέον τι τοῦ ἀκου- cherrima, cum
 brevitatis multa- ομένου νοούμενον ἔ- plura paucis
 rum rerum ex- χουσα· οἷά ἐστι τὰ complectimur.
 peditionem. Δελφικὰ ἀποφθέγμα-
 τα· ‘γνώθι καυτόν’,
 ‘χρόνου φείδου’, ‘μη-
 δὲν ἄγαν’.

*Aposiopesis exhibet Demetrius § 103*²⁾:

καὶ μάλιστα (sc. μεγαλοπρεπῆς) ἢ ἀποσιώπησις· ἔνια γὰρ
 μὴ ῥηθέντα μείζονα φαίνεται καὶ ὑπονοηθέντα μᾶλλον.

*Hic interponendae esse videntur ex reliquis doctrinae Theophrasteae testibus exornationes a Demetrio hoc loco omissae.*³⁾

quaquam grande esse potest; Theophrastus contra: ἡ δὲ συν-
 τομία πῆ μὲν μεγαλοπρεπῆς, πῆ δὲ μικροπρεπῆς.

1) Duae distinguuntur brevitatis species: altera brevitatis
 simplex et inornata, altera quae ornamentum loco est.

2) in disputationem περὶ συντομίας inserta. Apud reliquos
 tres Theophrasteae doctrinae auctores praeter nomen nihil utile
 servatum est (auctor ad H. IV 30, 41; Quint. VIII 3, 85. Ps.-
 Trypho 199, 27).

3) Quas Theophrastum constituisse ea ex re elucet, quod
 amplificatio (Quint. VIII 4) et sententiosae exornationes (Quint.

*Prima sit προσωποποιία*¹⁾ (*apud Demetr. 265*) *cuius nihil fere nisi nomen servatum est.*²⁾

Sequatur ἔμφασις (*cuius vestigium extat apud Demetrium 282*):
 Ps.-Trypho III pg. 199, 15: ἔμφασις ἐστὶ λέξις δι' ὑπονοίας αὐξάνουσα τὸ δηλούμενον.

Auctor ad H. IV 54, 67: Significatio est quae plus in suspicione relinquit quam positum est in oratione.

Quint. VIII 3, 83: Amplior virtus est ἔμφασις altiore praebens intellectum quam quae verba per se ipsa declarant. Eius duae sunt species: altera quae plus significat quam dicit, altera quae etiam id quod non dicit.

VIII 5) cum reliquis unam in fontibus efficientes seriem (v. Appendicem pg. 203 sq.) certissimis testimoniis Theophrasto adscribuntur.

1) Huic seriei auctor ad H. (IV 45, 49), Trypho (III 200, 4), Quintilianus (VIII 3, 72) etiam ὁμοίωσιν adnumerant, cuius tres sunt species: εἰκῶν, παράδειγμα, παραβολή. Quarum rerum Demetrium εἰκόνα et παραβολήν suo loco (§§ 89, 90) ut metaphorae species tractasse vidimus. Locupletissimam de ea re doctrinam praebet Polybius Sardinus (III 186, 15 sqq.), qui a homoeosi incipiens integra forma sine dubio etiam cetera exposuerat κατασκευῆς εἶδη. Antiquiorem doctrinam haec redolere videntur (III 106, 18): παραβολή ἐστὶ πρᾶγμα πρᾶγματι παραβαλλόμενον κατὰ τι οἰκείον αὐξήσεως ἢ ἐμφάσεως ἢ σαφηνείας ἔνεκα (cf. auctor ad H. IV 45, 59; Quint. VIII 3, 72). Praeterea cum pg. 107, 1 conferas Quint. VIII 3, 77.

2) A Quintiliano omittitur, apud auctorem ad H. (IV 66) et Polybium (108, 21) male homoeosi subicitur. Peculiaris exor-

οἶον (Odys. XI 528) 'αὐ-
τὰρ ὄτ' εἰς ἵππον κατεβαί-
νομεν' ἐν γὰρ τῷ 'κατεβαί-
νομεν' δηλοῦται τὸ μέγε-
θος τοῦ ἵππου· καὶ πάλιν
(Odys. VIII 515) 'ἵππόθεν
ἐκχυμένοι' τὴν γὰρ ἀθρόαν
ὄρμην τοῦ πλήθους διὰ μιᾶς
ἐσήμανε λέξεως.

Emphaseos species auctor ad H. praebet has: per exsuperationem (καθ' ὑπερβολήν), per ambiguum (κατ' ἀμφιβολίαν), per consequentiam (ἐκ τῶν παρακολουθούντων)¹⁾, per abscisionem (κατ' ἀποσιώπησιν), per similitudinem (κατ' ἀλληγορίαν).²⁾

'Εναργείας doctrinam exhibet Demetrius³⁾ § 209 sqq.

γίνεται δὲ ἡ ἐνάργεια πρῶτα μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν μηδ' ἐκτέμνειν . . . 217 γίνεται

natio est apud anonymum III 212, 13 et Georgium Choerobos-
cum III 254, 13.

1) Exemplum est dictum Bionis Borysthenitae (Diog. Laert. IV 7, 46): 'Quiesce tu cuius pater cubitu emungi solebat'

2) auctor ad H. IV 54, 67; rei nomen ex exemplo conici licet ('noli Saturnine nimium populi frequentia fretus esse: inulti iacent Graeci'); prorsus consentit Quintiliani VIII 6, 52: est et in exemplis allegoria, si non praedicta ratione ponuntur. Nam ut 'Dionysium Corinthi esse' etc. Apud Ps.-Tryphonem (III 202, 20) illud 'Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ' brevitatatis exemplum est, apud Demetrium (102) allegoriae. Qua ex re perspicimus ἔμφασιν, ἀλληγορίαν, συντομίαν in communi fonte artissime fuisse coniunctas.

3) Demetrius §§ 209 sqq. ἐνάργειαν enumerat inter virtutes trium dicendi generum communes: pariter fit apud Dionysium de Lys. c. 7. Atque in Theophrasti libro ἐνάργεια sine dubio et peculiaris idea fuit et εἰδέν κατασκευῆς adnumerata est: ita enim factum est apud Quintilianum VIII 4, 43 et 61.

δὲ καὶ ἐκ τοῦ τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασι λέγειν ἐνάργεια.

auctor ad H. IV 55, 68: Id (demonstratio) fieri poterit, si quae ante et post et in ipsa re facta erunt comprehendemus, aut a rebus consequentibus aut circumstantibus non recedemus.¹⁾

Ps.-Trypho III 199, 22: ἐνάργειά ἐστι φράσις ὑπ' ὄψιν ἄγουσα τὸ νοούμενον.²⁾

*Postremo inserenda est αὐξησης*³⁾, de qua habemus Theophrasti ipsius doctrinam in epitoma Laurentiana (de qua cf. Prolegg. pg. XXVIII sqq.) servatam⁴⁾: (vol. I pg. 215, 3 Sp.-H.):

ὅτι Θεόφραστος ἔξ τρόπου αὐξήσεως παραδέδωκε·
τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν πραγμάτων λέγει ἔχειν τὴν αὐξην,
τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀποβαινόντων,
τὰ δὲ ἔξ ἀντιπαραβολῆς καὶ <συ>κρίσεως,
τὰ δὲ ἐκ τῶν καιρῶν καὶ τοῦ πάθους φαίνεται μεγάλα.⁵⁾

1) cf. Quint. VIII 3, 70: contingit eadem claritas etiam ex accidentibus.

2) Quae definitio sine dubio Theophrastea est; nam reddit Aristotelis illud 'πρὸ ὀμμάτων ποιεῖν'; cf. etiam Cicero part. or. 20: 'est enim haec pars orationis quae rem constituat paene ante oculos' et Dionys. Hal. de Lys. c. 7 vol. I pg. 14, 7: ἐστὶ δύναμις τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα· γίνεταί δ' ἐκ τῆς τῶν παρακολουθούντων λήψεως.

3) Demetrius αὐξήσεως vestigia habet §§ 277 sqq. Auctor ad H. rem prorsus omisit; Tryphonis epitomatores exhibent exilia αὐξήσεως vestigia: ἐπαύξην (III 225, 7) et ἔξοχὴν (III 212, 11 = 252, 19).

4) Praeter αὐξην (§ 11) exhibet etiam (§ 17) 'sententiosas exornationes' (γνωμολογίαν) et ἔμφασιν (§§ 20, 24).

5) Manifestum est sola epitomatoris imprudentia (qui scilicet σύγκρισιν atque πάθος distinctas species esse putavit) numerum VI pro genuino IV esse positum. — Συγκρίσεως scripsi cum Volkmanno.

*Quocum Theophrasti fragmento optime consociari potest Quintiliani doctrina*¹⁾:

VIII 4, 3: Quattuor tamen maxime generibus video constare amplificationem:

incremento (§§ 3—9),
 comparatione (§§ 9—14),
 ratiocinatione (§§ 15—26),
 congerie (§§ 26. 27).²⁾

1) Quintiliani αὔξησιν (VIII 4) ex Theophrasto fluxisse videntes iam de fonte ceterarum exornationum (VIII 3) amplius dubitare non possumus.

2) Reapse patet 'comparationem' eandem esse atque ἀντι-
 παραβολὴν καὶ σύγκρισιν'. 'Ratiocinatio' autem comprehendit Theophrasti quartam (καὶρὸς καὶ πάθος) et alteram speciem (ἐξ ἀποβαινόντων). Nam § 17 legitur: 'sic et ex insequentibus' (addas § 18: 'quae antecesserunt'). Καὶρὸς καὶ πάθος tractatur §§ 15, 16; 19—25; Graecas autem voces in Latinum sermonem interponere veritus de suo nomen rei imposuit Quintilianus § 15: 'quas dixi 'per ratiocinationem' fieri amplificationes viderimus an satis proprio nomine significaverim'. Καίποὶ autem nihil aliud sunt quam rei circumstantiae (ex gr. fortitudine Germanorum augetur Caesaris gloria § 20). In §§ 21—23 tractari videtur πάθος: ex gr. Priami πάθει Helenae forma augetur (Γ 126).

Itaque §§ 9—26 tribus ultimis Theophrasti speciebus respondent; altera ex parte quartam speciem ('congeries') Quintilianus de suo addidisse videtur ('Potest adscribi amplificationi congeries'). 'Incrementum' idem dixeris esse atque αὔξησιν ἐκ τῶν πραγμάτων, nisi prima Theophrasti species potius in Quintiliani §§ 1, 2 latet: nam ibi Quintilianus dicit 'primam' speciem amplificandi esse in ipso rei nomine ('ut cum eum qui sit improbus latronem dicimus'), cum 'incrementum' illud nihil aliud sit quam ceterarum specierum farrago. Tum autem prima Theophrasti species non αὔξησις

Nunc ad Demetrium revertendum nobis est apud quem — omnis ceteris exornationibus huc pertinentibus (προσωποποιία, ἔμφρασις, ἐνάργεια, αὐξησις) — sequuntur 'sententiosae exornationes':

De quibus extat praeclarissimum Theophrasti fragmentum apud Gregorium Corinthium VII 1154, 23 W¹):

κατὰ γὰρ τὸν Θεόφραστον γνῶμη ἐστὶ καθόλου ἀπόφρασις ἐν τοῖς πρακτέοις· εἰς δὲ τούτων αἱ μὲν παράδοξοι, αἱ δὲ ἔνδοξοι, αἱ δὲ ἀμφιβητούμεναι· καὶ αἱ μὲν παράδοξοι δέονται κατασκευῶν· οἷα ἐστὶν αὕτη· (Eurip. Med. v. 296 sq.) 'χρῆ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, παῖδας περιεσσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς'. τὰς δὲ ἐνδόξους χρῆ λέγειν ἄνευ ἀποδείξεως οἷον· 'ἀνδρὶ ὑγαίνειν ἄριστόν ἐστι'. τῶν δὲ μὴ παραδόξων, ἀδήλων δὲ καὶ ἀμφιβόλων προσιθέναί δεῖ τὰς αἰτίας σὺν ἀποφθέγμασιν· οἷον εἴ τις λέγει, ὅπερ Στησίχορος εἶπεν, ὅτι· 'οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες αὐτοῖς χαμόθεν ἀντάσων'. ἐὰν γὰρ ὦσιν οἱ ὑβρίζοντες δυνατώτεροι, δενδροτομήσουσι τὴν χώραν ἅπασαν τοσοῦτον, ὥστε μὴδὲ τοὺς τέττιγας ἔχειν, ἔνθα καθεσθέντες ἄρσουσι'.²⁾

ἐκ τῶν πραγμάτων esset vocanda (quae quid omnino sibi velit equidem non video) sed αὐξησις ἐκ τῶν ὀνομάτων.

1) G. Rosenthal, Ein vergessenes Theophrastfragment. Hermes. XXII 317.

2) Iam Rosenthal (l. l.) ostendit quaecumque exscripsimus (h. e. non solam γνῶμης definitionem) Theophrasti esse putanda. Aristotelis enim rhet. II capite 21 in auxilium vocato, probavit hic alia cum Aristotele ad verbum consentire, alia consulto paullulum esse immutata, quod ipsum Rosenthal recte Dielsium secutus dixit Theophrasti esse ex ingenio. Totum autem fragmentum cum viro docto (pg. 318) Theophrasti libro περὶ γνῶμης assignare non possumus, nam statim ex rhetorum consensu elucebit re vera de orationis exornatione hi agi.

Stesichori ἀπόφθεγμα apud Demetrium § 99 ut allegoriae exemplum adfertur. Theophrastus sane Stesichori dicto dupli-

Γνωμολογίας Theophrastum tractasse ut orationis exornationes etiam ex epitomae Laur. § 17 elucet (ubi haec tria tractantur Theophrastea εἶδη κατασκευῆς: αὔξησις (11), γνωμολογίαι (17), ἔμφασις (20, 24)):

ὅτι αἱ γνωμολογίαι ἄριςται ἐπὶ τῇ κατασκευῇ.

Nunc autem par est Demetrii adumbrare doctrinam de sententiosis exornationibus (§§ 106—113). Demetrius haec pertractat:

ἐπιφώνημα §§ 106—108, ἐνθύμημα § 109, γνώμη § 110, προσφώνημα § 111, ποιητικὸν ἐν λόγοις §§ 112. 113.¹⁾

Quintiliani de sententiosis exornationibus doctrina extat VIII 5, 1—11²⁾, tractantur autem haec: γνώμη (3—8), ἐνθύμημα (9,

cem in modum est usus; atqui re vero illud: οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ κ. τ. λ.' si priorem enuntiatam partem respicimus sine dubio γνώμη est, si alterum (de cicadarum cantu) fit allegoria. Qua in re Theophrastus Aristotelem est secutus, apud quem (Rhet. III c. 11 pg. 1412 A 23) Stesichori dictum ut allegoriae (= 'τὸ μὴ, ὃ φησι, λέγειν') exemplum recurrit.

1) Generalis notio re vera est γνώμη, quae si ratione subiecta profertur fit ἐνθύμημα (Aristot. Rhet. II c. 21 pg. 1394 A 31 = Quint. VIII 5, 4). Γνώμη igitur subiciendum erat ἐπιφώνημα (Quint. VIII 5, 2 et 11): quod γνώμη est in fine totius orationis ornatus causa addita. προσφώνημα contra est sententia ante rem actam prolata. — Mutuam rerum rationem Demetrius pervertit omnia subiciens epiphonemati; non est enim epiphonema ut ei (106) videtur λέξις ἐπικκομοῦσα, sed γνώμη ἐπικκομοῦσα. —

§ 108 Demetrius sequitur Romanum rhetora nescio quem, cum quo loco conferas Quint. VIII 5, 28.

Ad sententiosas exornationes pertinet etiam τὸ ποιητικὸν ἐν λόγοις (112, 113) nam saepius γνώμαι usurpantur ex poetis haustae. Locus Herodoti, qui § 112 (ut vidit Radermacher) interiit, videtur esse VII 161, ubi Homeri locus B 552 μεταφράζεται.

2) Genuino profecto loco, h. e. doctrina περὶ αὐξήσεως ab-

10), ἐπιφώνημα (11). *Theophrastea procul dubio sunt ea quae aut cum Aristotele¹⁾ aut cum auctore ad H. consentiunt.*

Ar. c. 21 pg 1394 A 31:	Quint. VIII 5, 4: illud verius esse eam (γνώμην) ali- quando simpli- cem... aliquando	auctor ad H. IV 17,24: huiusmo- di sententiae simplices non sunt improban- dae... sed illud quoque proban- dum est genus sententiae, quod confirmatur ratione subiec- ta ...
	nonnumquam du- plicem. 7: In hoc genere custodiendum est et id quod ubique, ne crebrae sint,	... sunt etiam sententiae, quae dupliciter effe- runtur. § 25: Sententias interponi raro convenit, ut rei actores, non vi- vendi praecepto- res videamur esse.
	ne palam falsae, quales frequenter ab iis dicuntur, qui haec καθολικά νο-	

soluta. — Reliqua (post § 11) ad Quintilianae aetatis suasorias pertinent.

1) Eum dico locum, quo etiam Theophrasti fragmentum utitur.

ἀρμόττει δὲ γνω-
μολογεῖν ἡλικία
μὲν πρεσβυτέρων,
περὶ δὲ τούτων
ῶν ἔμπειρός τις
ἐστίν, ὡς τὸ μὲν
μὴ τηλικούτον
ὄντα γνωμολο-
γεῖν ἀπρεπὲς . .
. . περὶ δὲ ῶν ἄ-
πειρος ἡλίθιον
καὶ ἀπαίδευτον.

cant¹⁾ et quidquid
pro causa videtur
quasi indubitatum
pronuntiant, et ne
passim et a quo-
cumque dicantur.
8 Magis enim de-
cent eos in quibus
est auctoritas, ut
rei pondus etiam
persona confirmet.
Quis enim ferat
puerum . . . si iu-
dicet in dicendo
et quodam modo
praecipiat?

Tryphonis de sententiosis exornationibus doctrinae exile extat vestigium: Ps.-Tryphonis προαναφώνησις, quae plane eadem res est atque Demetrii προσφώνημα:

Demetr. § 111: 'τὸ δὲ (II. XII 113) »νήπιος οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν« οὐδ' αὐτὸ ἐπιφώνημα ἂν εἴη· οὐ γὰρ ἐπιλέγεται οὐδὲ ἐπικομεῖ, οὐδ' ὄλως ἐπιφωνήματι ἕοικεν ἀλλὰ προσφωνήματι ἢ ἐπι-

Ps.-Trypho (pg. 203, 15): 'προαναφώνησίς ἐστι λέξις περὶ τῶν μελλόντων προαναφωνομένη μεταξὺ τῆς συνεχούσης διηγήσεως (II. XI 602 sqq.), »αἶψα δ' ἑταῖρον ἔδον Πατροκλήα προσέειπε φθειζόμενος παρὰ νη-

1) 1395 A 8 sqq. Aristotelis respicit sententias eas, quae ut καθολικαὶ offeruntur quidem sed re vera universales non sunt. Itaque Quintiliani 'palam falsae' idem esse videntur atque Aristotelis καθολικαὶ φαινόμεναι.

κερτομήματι'.

ός, ό δέ κλισίηθεν άκούσας
έκμολεν ἴκος Ἄρηϊ· κακοῦ
δ' ἄρα οἱ πέλεν άρχή«.¹)

4. Περὶ κακοζηλίας.²)

Demetr. § 114: ὡςπερ δὲ παράκειται φαῦλά τινα ἀστεί-
οις τισίν, οἷον θάρρει μὲν τὸ θράκος, ἢ δ' αἰσχύνῃ
τῇ αἰδοῖ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῆς ἐρμηνείας τοῖς
χαρακτήρσιν παράκεινται διημαρτημένοι τινές.³)

1) Etiam Ps.-Tryphonis (pg. 203, 21) παρέκβασιν (cf. Ps.-Gre-
gorium pg. 224, 6) sententiosis illis exornationibus adnumerabis:
non videlicet ea significatione latiore, quae apud Byzantinos
occurrit; immo vero apud genuinum Tryphonem παρέκβασιν
dicemus fuisse sententiam neque (ut epiphonema) post, neque
(ut proanaphonema) ante rem actam prolatam sed media in
re agenda.

2) Absoluta idea μεγαλοπρεπείας (c. II) Aristoteles tractat
vitium orationis ei virtuti oppositum h. e. τὸ ψυχρόν (c. III).
Theophrastus videtur non solum nimiam μεγαλοπρέπειαν (qua
efficitur frigus) tractasse, sed etiam id vitium quod magnificen-
tiae virtutem altera ex parte excedit h. e. μικροπέπειαν. —
Μεγαλοπρέπεια enim Theophrasti ipsius ex doctrina μεσότης
est inter ἀλαζονείαν et μικροπρέπειαν (cf. fragm. ex libro περὶ
ἠθῶν apud Stob. ecl. II 303 H); atque si apud Demetrium 119
legimus: 'καὶ καθόλου ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ ἀλαζονεία τοιοῦτον
καὶ ἡ ψυχρότης' (h. e. vitium μεγαλοπρέπειαν excedens) patet
Theophrastum, ethica illa doctrina respecta, et ψυχρόν (= ἀλα-
ζονεία) virtuti magnificentiae opposuisse et μικροπρέπειαν (cf.
F. Hahne, Zur sprachlichen Aesthetik der Griechen, Braun-
schweig 1896, pg. 9).

Atque disputatio Theophrastea περὶ μικροπρεπείας a nobis
desiderata re vera extat apud Demetrium 236—239 ('περὶ
ξηροῦ') quae post § 119 (h. e. in fine disputationis περὶ ψυχροῦ)
inserenda est: nam § 120 agitur de ratione ψυχροῦ et μικρο-
πρεπείας.

3) Apud Theophrastum patet virtutibus (= ideis) opposita

Πρῶτα δὲ περὶ τοῦ γειτνιῶντος τῷ μεγαλοπρεπεῖ
λέξομεν· ὄνομα μὲν οὖν αὐτῷ ψυχρόν·

ὀρίζεται δὲ τὸ ψυχρόν Θεόφραστος (fr. VII S)
οὕτως· ψυχρόν ἐστὶ τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκίαν ἀπ-
αγγελίαν· οἶον (Sophocles Triptolemi fr. 544 Nauck)
‘ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ’ ἀντὶ τοῦ ‘ἀπύθ-
μενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται’ τὸ γὰρ πρᾶγμα
μικρὸν ὄν οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτον λέξεως.

§ 115: Γίνεται μέντοι καὶ τὸ ψυχρόν ἐν τρισίν, ὡς περ
καὶ τὸ μεγαλοπρεπέс. ἢ γὰρ ἐν διανοίᾳ, καθάπερ ἐπὶ
τοῦ Κύκλωπος λιθοβολοῦντος τὴν ναῦν τοῦ Ὀδυσσεύς
ἔφη τις· φερομένου τοῦ λίθου αἶγες ἐνέμοντο ἐν αὐτῷ.

fuisse vitia (‘οἶον θάρρει μὲν τὸ θράσος’); Demetrius autem,
quippe qui ex Theophrasti ‘ideis’ confecerit λόγου χαρακτήραс
(sed non Theophrasti illos), iis opponere studuit ‘vitiosa di-
cendi genera’ (quarum iam notio ipsa plane absona est).
Atque manifesto ex Theophrasti disputatione de vitiis μεγα-
λοπρέπειαν excedentibus quattuor ‘vitiosa genera’ (ψυχρόν,
κακόζηλον, ξηρόν, ἄχαρι) confecit: Τὸ ξηρόν (§§ 236—239) enim
idem est atque Theophrasti μικροπρέπεια; κακόζηλον (187—189)
nihil aliud est quam ψυχρόν (ut 239 ipse fatetur Demetrius
atque ex exemplis § 189 elucet); atque etiam ἄχαρι (§§ 302—
304) haudquaquam diversum est a frigore (304). Omnino vox
universalis est τὸ κακόζηλον (Quint. VIII 3, 56) omnia vitiorum
genera comprehendens, ideoque a nobis inscriptionis loco po-
sita; quid quod 239 obscenum aliquod argumentum ‘κακόζηλον’
vocatur atque altera ex parte αἰχρολογίαν spectat etiam τὸ
ἄχαρι? —

‘Vitiosa dicendi genera’ praeterea apud Varronem (Gell. VI
14, 4 sq.) et Fortunatianum (pg. 125 H) recurrunt. Quorum
doctrinae nullam inesse auctoritatem ex arbitraria eorum ra-
tione elucet: ita Varro μεσότητι opponens ἀμφιβολίαν manifesto
peccat; nam in vitium ἀμφιβολίας cuiuslibet προαιρέεωс
scriptor potest incurrere.

ἐκ γὰρ τοῦ ὑπερβεβλημένου¹⁾ τῆς διανοίας καὶ ἀδυνατοῦ ἢ ψυχρότης.

§ 116: ἐν δὲ λέξει ὁ Ἀριστοτέλης (c. 4 pg. 1405 B 34) φησὶ γίνεσθαι τετραχῶς * * * *²⁾ ὡς Ἀλκιδάμας ‘ὑγρὸν ἰδρῶτα’ ἢ ἐν συνθέτῳ ὅταν διθυραμβώδης συντεθῆ ἢ δίπλωσις τοῦ ὀνόματος ὡς τὸ ‘ἐρημόπλανος’ ἔφη τις καὶ εἴ τι ἄλλο οὕτως ὑπέρογκον· γίνεται δὲ καὶ ἐν μεταφορᾷ τὸ ψυχρὸν, <οἶον Γοργίας· ‘χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα>, τρέμοντα καὶ ὠχρὰ τὰ γράμματα’.³⁾ τετραχῶς μὲν οὖν κατὰ τὴν λέξιν οὕτως ἂν γίγνοιτο.

§ 119.⁴⁾ καὶ καθόλου μὲν ὁποῖόν τι ἐστὶν ἡ ἀλαζονεία, τοιοῦτον καὶ ἡ ψυχρότης . . .

cf. *Theophrasti doctrinam ethicam apud Stob. ecl. II 303 H*: μεγαλοπρέπειαν δὲ μεσότητα ἀλαζονείας καὶ μικροπρεπείας (sc. εἶναι λέγει).

Qua ex re sequitur nunc Demetrio disputandum fuisse περὶ

1) *Διάνοια ψυχρά* igitur nihil aliud est quam minus apta hyperbola; exemplum (‘ἔφη τις’) sophistae cuiusdam (Gorgiae ex. gr.) declamationi de Ulixē et Polyphemo tribuerim nam 116 Alcidaemae et Gorgiae 120 Polycratis declamationes laudantur.

2) Lacunam indicavit Victorius; constat tamen quattuor Aristotelis fontes τοῦ ψυχροῦ (I διπλᾶ ὀνόματα, II γλώτται, III ἐπίθετα, IV μεταφοραὶ) mutato ordine (II, III, I, IV) hic esse repetitos. cf. A. Kappelmacher, W. St. 24, 453.

3) Supplevi Demetrianī textus lacunam ex Aristotele pg. 1406 B 9. Gorgiani enim antitheti Aristoteles priorem partem adfert, integrum habuit Demetrius ex Theophrasto. *Γράμματα* in *πράγματα* perperam mutaverunt editores; cum Gorgiae dicto conferas haec: Grau, teurer Freund, ist alle Theorie, und grün des Lebens goldner Baum.

4) §§ 117—118 ‘compositioni frigidae’ a Demetrio prorsus arbitrarium in modum tria diversa compositionis vitia (ἀρρυθμία, frequentia syllaborum longarum, μέτρα συνεχῆ) adscribuntur.

μικροπρεπείας, cuius disputationis vestigium relegatum est ad §§ 237: περί δὲ τὴν λέξιν γίνεται τὸ ξηρόν, ὅταν πρᾶγμα μέγα μικροῖς ὀνόμασιν ἀπαγγελθῆ.¹⁾

Qua disputatione interposita suo loco stat § 120 ubi simul agitur περὶ ψυχροῦ et περὶ μικροπρεπείας.

§ 120: καίτοι τινές (sc. Ἴσοκράτης²⁾) φασι δεῖν τὰ μικρὰ μεγάλως λέγειν καὶ σημεῖον τούτῳ ἡγοῦνται ὑπερβαλλούσης δυνάμεως· ἐγὼ δὲ Πολυκράτει μὲν τῷ ῥήτορι συγχωρῶ ἐγκωμιάζοντι * * * *³⁾ ὡς Ἀγαμέμνονα ἐν ἀντιθέτοις καὶ μεταφοραῖς καὶ πᾶσι τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς τρόποις· ἔπαιζεν γὰρ οὐκ ἐσπούδαζε καὶ αὐτὸς τῆς γραφῆς ὁ ὄγκος παίγνιόν ἐστι.⁴⁾ Παίζειν μὲν δὴ ἐξέστω, ὡς φημί, τὸ δὲ πρέπον ἐν παντὶ πράγματι φυλακτέον,

1) cf. etiam § 236 ubi post exemplum ξηροῦ ἐν διανοίᾳ ('κατέβαινε ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ') dicitur: μάλα γὰρ ἐσμίκρυνεν τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τοῦ 'μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης' εἰπεῖν 'μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ' φήσας.

2) Hermog. II 396, 8 Sp.: Ἴσοκράτης φησὶ ῥήτορος εἶναι τὰ μικρὰ μεγάλως εἰπεῖν δύνασθαι καὶ τὰ μεγάλα μικρῶς (cf. Isocr. Panegyri. 8). Legi Isocrateae Demetrius (ex Theophrasteo) contrariam normam opponit: ἐρμηνευτέον τὰ μὲν μικρὰ μικρῶς, τὰ δὲ μεγάλα μεγάλως. Grandia autem humiliter dicere, ut Isocrates vult, Theophrasti ex sententia est vitium μικροπρεπείας.

3) Θεορίτην suppl. Maass; melius fortasse Βούσιριν.

4) Duo ὑποθέσεως afferuntur genera in quibus re vera Isocratis illa norma valet: ἄδοξοι quae vocantur ὑποθέσεις (§ 120) et praeterea cum res non vana verborum specie augetur sed oratoris inventionem atque consilio (122, 123). Pariter Aristoteles (c. 7) docet licentius utendum esse orationis exornationibus (pg. 1408 B 16) 'ὅταν ἔχη (orator) ἤδη τοὺς ἀκροατὰς καὶ ποιήσῃ ἐνθουσιάζει'; atque ut Polyeratis παίγνια commemorat Theophrastus (Dem. 120), ab Aristotele Gorgias laudatur: 'ἢ μετ' εἰρωνείας ὡς περὶ Γοργίας ἐποίησεν'.

τουτ' ἔστι προσφόρως ἑρμηνευτέον τὰ μὲν μικρὰ μικρῶς, τὰ δὲ μεγάλα δὲ μεγάλως.¹⁾

Sequitur disputatio περὶ ὑπερβολῆς (§§ 124—127)²⁾:

§ 124: Μάλιστα δὲ ἡ ὑπερβολὴ ψυχρότατον³⁾ πάντων· τρίτῃ δὲ ἔστιν. ἢ γὰρ καθ' ὁμοιότητα ἐκφέρεται ὡς τὸ (κ 437) 'θέειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί' ἢ καθ' ὑπεροχὴν ὡς τὸ 'λευκότεροι χιόνος' ἢ κατὰ τὸ ἀδύνατον ὡς τὸ (Δ 443) 'οὐρανῶ ἐστήριξε κάρη'.⁴⁾

§ 125: Πᾶσα μὲν οὖν ὑπερβολὴ ἀδύνατός ἔστιν ... διὸ δὴ καὶ μάλιστα ψυχρὰ δοκεῖ πᾶσα ὑπερβολὴ διότι ἀδυνάτῳ ἕοικεν. 126 Διὰ τοῦτο δὲ μάλιστα καὶ οἱ

1) cf. Aristot. c 7 pg. 1408 B 1: τὸ δὲ εὐκαίρως ἢ μὴ εὐκαίρως χρῆσθαι (orationis exornationibus) κοινὸν ἀπάντων τῶν εἰδῶν (ideae) ἔστιν ... ἐὰν οὖν τὰ μαλακὰ σκληρῶς καὶ τὰ σκληρὰ μαλακῶς λέγεται, ἀπίθανον γίνεταί. — In § 121 exponitur decens humilitas et ψυχρότητα et μικροπέπειαν efficiens.

2) Hyperbola ad ipsam frigoris definitionem Theophrasteam (114) pertinet: nam frigus et τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν.

3) cf. Quint. VIII 6, 73: est enim hyperbole ultra fidem, non tamen esse debet ultra modum nec alia via magis in caco-zelian itur.

4) Accuratus disposuit auctor ad H. IV 33, 44 dicens hyperbolas aut 'separatim' fieri (Cocondrius III 237, 28; 'καθ' αὐτὰς') aut 'cum comparatione' (Cocondr.: 'πρὸς ἕτερον'). Quae ultima species aut 'a similitudine' sumitur (Demetr.: 'καθ' ὁμοιότητα'; Cocondr.: 'κατ' ἐξίωσιν') aut 'a praestantia' (Demetr.: 'καθ' ὑπεροχὴν').

Quintilianus ad tres Demetrii species duas alias addit: ὑπερβολὴν κατ' ἔμφασιν ('signis quasi quibusdam' VIII 6, 69) et ὑπερβολὴν κατὰ μεταφορὰν sine dubio Peripateticae doctrinae adscribendam: Aristoteles enim scribit c. 11 pg. 1413 A 19: 'εἰς δὲ καὶ εὐδοκιμοῦσαι ὑπερβολαὶ μεταφοραὶ· οἷον εἰς ὑπωπιασμένον'. 'ῥῆθητε δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνων κάλαθον'.

κωμωδοποιοὶ χρῶνται αὐτῇ ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον . . . 127 . . . τὸ δὲ 'χρυσῶ χρυσότερα' τὸ Καπφικὸν ἐν ὑπερβολῇ λέγεται καὶ αὐτὸ καὶ ἀδυνάτως πλὴν αὐτῷ γε τῷ ἀδυνάτῳ χάριν¹⁾ ἔχει, οὐ ψυχρότητα· ὃ δὴ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις Καπφοῦς τῆς θείας ὅτι φύσει κυνδινώδει πράγματι καὶ δυσκἀτορθώτῳ ἐχρήσατο ἐπιχαρίτως.

Una cum vitiiis μεγαλοπρέπειαν excedentibus Theophrastus etiam ea pertractasse videtur quae contra σαφήνειαν et συντομίαν peccant h. e. πλεονασμόν, ἔλλειψιν, ἀμφιβολίαν.

Apud Quintilianum (VIII 3, 43—60) enim vitiorum tabella²⁾ exhibetur, quae Theophrasti in doctrina posita esse videtur.³⁾ Enumerantur autem (praeter vestigia μικροπρεπείας atque ψυχρότητος⁴⁾ et τὸ κακέμφοτον (44—47)⁵⁾ duo vitia in vicem sibi respondentia ἔλλειψις (Quint. 50: μείωσις) et πλεονασμός.⁶⁾ Ἀμφιβολία ex tabella Charisii (pg. 270 Keil) prorsus simili supplenda est.

1) Χάρις ἔξ ὑπερβολῆς commemoratur a Quintiliano (VIII 6, 74: 'pervenit haec res frequentissime ad risum') quod Theophrasti redolet doctrinam (cf. Demetr. 161, 162 = 126, 127; Ps.-Trypho III 199, 9), cui verisimile est χάριν ἔξ ὑπερβολῆς optimum transitum praebuisse a vitio frigoris ad ideam suavitatis.

2) Legitur ante disputationem περὶ μεγαλοπρεπείας (VIII 3, 61 sqq.) qua in re vestigium cernis eius ordinis, quem Aristoteles et Demetrius exhibent, apud quos post ornatum agitur de vitiiis.

3) Quod iam ex ea re apparet, quod similis tabella etiam apud Tryphonem fuit.

4) VIII 3, 48: Proximum est humilitatis vitium (ταπεινώσιν vocant) . . . cui natura contrarium sed errore par est parvis dare excedentia modum nomina.

5) Idem est fere atque αἰσχρολογία, a qua non multum distat Demetrii ἄχαρι.

6) Ad quem pertinent ταυτολογία, ἐπανάληψις (50, 51), μακρολογία (53), περιεργία (55).

Tryphonis autem epitomatores (cf. Append. pg. 204 sqq.) habent haec: πλεονασμόν (cum specie eius epianalepsi), ἔλλειψιν, σύλληψιν¹), ἀμφιβολίαν.

II. Τὸ ἡδύ.²)

I. Πράγματα.³)

§ 128: ὁ γλαφυρὸς λόγος χαριεντισμὸς ἐστὶ καὶ λόγος ἰλαρὸς· τῶν δὲ χαρίτων αἱ μὲν εἶσιν μείζονες

1) σύλληψιν idem esse puto atque ζεῦγμα quod vocamus, cuius notio latet apud Aristotelem c. 5 pg. 1407 B 18—21.

2) Demetrianae disputationis inscriptio (περὶ γλαφυροῦ χαρακτῆρος) nihil nisi structurae quandam formam significat, cum verum atque genuinum Demetrii argumentum sit idea suavitatis (τὸ ἡδύ): (128) 'ὁ γλαφυρὸς λόγος χαριεντισμὸς ἐστὶ καὶ λόγος ἰλαρὸς'. Χάρις enim nihil aliud est quam ἡδονή (180, 182). Quodsi cum suavitate coniungitur risus (λόγος ἰλαρὸς), id prorsus Aristotelis ex sententia est: risus est enim species suavitatis (cf. Rhet. pg. 1371 B 35). Non igitur τὸ γελοῖον est Demetrii praecipuum argumentum, sed τὸ ἡδύ. Atque quid intersit inter risum et suavitatem, primum Demetrii argumentum est (§§ 128—136 + 163—172).

Ne Aristotelis quidem disputatio (c. X et XI), quae cum Demetrianæ egregie consentit, περὶ γελοίου est. Risum enim ad artem poeticam Aristotelis relegavit (Rhet. III c. 18 pg. 1419 B 6); in περὶ λέξεως libro risus obiter tantum, ut suavitatis species, tangitur (pg. 1412 A 27). Ipse τὸ ἡδύ ut totius περὶ ἀκτείων disputationis fundamentum ponit Aristoteles pg. 1410 B 9.

3) De suavitatis materia cum hic agatur, materia risus ab ea diversa respicienda erat atque omnino risus et suavitatis differentia exponenda.

Ceterum Demetrii dispositio in hac libelli parte ita emendanda est, ut post §§ 128—136 ponantur §§ 163—185; tum demum §§ 137—162. Quo facto omnia bene se habent: §§ 128—136 et §§ 163—172 in unum coeunt (πράγματα); deinde sequitur σύνθεσις (173—185; 137—141); postremum λέξις (142—162).

καὶ σεμνότεραι αἱ τῶν ποιητῶν, αἱ δ' εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι κώμμασιν ἔοικυῖαι, οἷον αἱ Ἄριστοτέλους χάριτες καὶ Σώφρονος καὶ Λυκίου . . . 131 Τὰ μὲν οὖν εἶδη τῶν χαρίτων τοσάδε καὶ τοιάδε.

§ 132: Εἰσὶν δὲ αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες οἷον νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὄλη ἢ Καπφοῦς ποίησις.

cf. 163: Διαφέρουσι δὲ τὸ γελοῖον καὶ εὐχαρίπρωτα μὲν τῇ ὕλῃ· χαρίτων μὲν γὰρ ὕλη νυμφαῖοι κῆποι, ἔρωτες, ἄπερ οὐ γελᾶται, γέλωτος δὲ Ἴηρος καὶ Θερασίης.¹⁾

τὰ γὰρ τοιαῦτα κἂν ὑπὸ Ἰππώνακτος λέγεται χαρίεντά ἐστιν καὶ αὐτὸ ἰλαρὸν τὸ πρᾶγμα ἐξ ἑαυτοῦ . . . 133 ὥστε ἡ μὲν τις ἐν πράγμασι χάρις ἐστὶ, τὰ δὲ καὶ ἡ λέξις ποιεῖ ἐπιχαριτώτερα²⁾ . . . πολλάκις δὲ καὶ τὰ πρᾶγματα ἀτερπῆ ἐστὶ φύσει καὶ στυγνά, ὑπὸ δὲ τοῦ λέγοντος γίνεται ἰλαρά . . . 136 ἐπειδὴ δὲ τὰ εἶδη τῶν χαρίτων (h. e. risus et suavis) δέδεικται τίνα ἐστὶν καὶ ἐν τίσιν (sc. ἐν λέξει et ἐν πράγμασι), νῦν καὶ τοὺς τόπους παραδείξομεν, ἀφ' ὧν αἱ χάριτες ἦσαν δὲ ἡμῖν αἱ μὲν ἐν τῇ λέξει, αἱ δὲ ἐν τοῖς πράγμασιν·

1) Duo sunt omnino huius particulae argumenta: differentia inter γελοῖον et ἠδύ et ratio inter πρᾶγματα et λέξιν intercedens. Duas partes 128—136 et 163—172 olim cohaesisse ipso ex argumentorum connexu patet: nam suavis (ut etiam reliquiae ideae) efficitur et πράγμασι et λέξει (132—133); altera ex parte risus et suavis et ὕλη et λέξει (163—164) diversa sunt.

2) Haec Theophrasti esse puto, quia eum πρᾶγματα et λέξιν, ut hic fit, opposuisse colligi potest ex Aristotelis art. poet. c. 19; Rhet. III c. 1 pg. 1403 B 14 cf. supra pg. 124, 1.

παραδείξομεν οὖν καὶ τοὺς τόπους καθ' ἑκάτερα· πρώτους δὲ τοὺς τῆς λέξεως.¹⁾

§§ 163—172 *exponitur differentia risus et suavitatis:*

§ 163: Διαφέρουσι δὲ τὸ γελοῖον καὶ εὐχαρι πρώτα μὲν τῇ ὕλη²⁾: χαρίτων μὲν γὰρ ὕλη νυμφαῖοι κῆποι, ἔρωτες ἄπερ οὐ γελᾶται, γέλωτος δὲ Ἴρος καὶ Θερσίτης ...

§ 164: διαφέρουσι καὶ τῇ λέξει αὐτῇ· τὸ μὲν γὰρ εὐχαρι μετὰ κόσμου ἐκφέρεται καὶ δι' ὀνομάτων καλλῶν ἃ μάλιστα ποιεῖ τὰς χάριτας³⁾ ... τὸ δὲ γελοῖον ... ὀνομάτων ἐστὶν εὐτελῶν καὶ κοινοτέρων ... 166 Διὸ καὶ ἡ Καμφῶ περὶ μὲν κάλλους ἄδουσα καλλιεπῆς ἐστὶ καὶ ἡδεῖα καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος καὶ περὶ ἀλκυόνος, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐπίφανται αὐτῆς τῇ ποιήσει, τὰ δὲ καὶ αὐτῇ εἰργάσατο. 167 Ἄλλως δὲ κώπτει τὸν ἄγροικον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς ...

§ 168: μάλιστα δὲ διαφέρουσιν καὶ ἐκ τῆς προαιρέ-

1) Quomodo χάριτες fierent τοῖς πράγμασιν, Demetrius iam nos edocuit: nihil enim de ea re dicendum fuit quam materiem suavem sibi eligere oportere oratorem (§§ 132, 133); itaque re vera nihil restat quam ut χάριτες ἐκ λέξεως exponantur. Demetrius autem male §§ 156—162 πράγμασιν adnumerat, cum ea pars procul dubio ad λέξιν pertineat.

2) Demetrius studet demonstrare suavitatem et risum non solum πράγμασι (163) et λέξει (164—167) sed etiam προαιρέσει (168), τόπῳ (169), ἤθει (170—172) esse diversa. Qua in re cernitur Theophrasti auctoritas: Nam προαίρεσιν et τόπον (h. e. εἶδος litterarum) Theophrastus etiam in generum dicendi diversitate respexit.

3) καλὰ ὀνόματα (cf. § 173) praecipua suavitatis causa, cum hic recurrant, extra omnem dubitationis lineam ponitur Theophrasto usum esse Demetrium.

σεως· οὐ γὰρ ὅμοια προαιρεῖται ὁ εὐχάριτος καὶ ὁ γε-
λωτοποιῶν, ἀλλ' ὁ μὲν εὐφραίνειν ὁ δὲ γελασθῆναι· καὶ
ἀπὸ τῶν ἐπακολουθούντων δέ· τοῖς μὲν γὰρ γέλωσ, τοῖς
δὲ ἔπαινος.

§ 169: καὶ ἐκ τόπου· ἔνθα μὲν γὰρ γέλωτος τέχνη
καὶ χαρίτων, ἐν σατύρῳ καὶ ἐν κωμωδίαις· τραγω-
δία δὲ χάριτας μὲν παραλαμβάνει ἐν πολλοῖς, ὁ δὲ γέ-
λωσ ἐχθρὸς τραγωδίας¹⁾·

1) Ultima risus et suavitatis differentia sine dubio apud
Demetrii auctorem erat: 'ἐκ τοῦ ἤθους' quae nunc misera
Demetriani libelli condicione obscurata est. Summa totius
particulae haec fere fuisse videtur: χάρις ostendit σωφρο-
σύνην (§ 165: 'αἱ μέντοι χαρίτες εἰσιν μετὰ σωφροσύνης' quae
verba aperte de loco suo sublata sunt), σκῶμμα autem ἀπαι-
δευσίαν. § 171: ἔστι δὲ καὶ ἤθους τις ἔμφασις ἐκ τῶν γελοίων
καὶ τῆ παιγνίας (Arnim: ἀπαιδευ.ίας) ἢ ἀκολασίας ὡς καὶ τὸν
οἶνον τὸν προχυθέντα <ὁ add. Arnim> ἐπισκώψας (Par.: ἐπι-
σχωτας, corr. Arnim). 'Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως'. ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἡ
περὶ τὰ ὀνόματα καὶ ἡ φροντικὸς ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους
καὶ ἀναγωγίαν. Quae sequuntur sic fere restituam: § 172: Τῶν
(cod. περὶ) δὲ σκωμμάτων <τὸ add. Arnim> μὲν οἶον εἰκασία
τίς ἐστιν [ἡ γὰρ ἀντίθεσις secl. Gale; verba vitiosa repetita ex
§ 171] εὐτράπελος [χρῆσονται τε ταῖς τοιαύταις εἰκασίαις secl.;
verba vitiose repetita ex iis quae sequuntur] ὡς 'Αἴγυπτία
κληματίς' μακρὸν καὶ μέλανα καὶ τὸ 'θαλάσσιον πρόβατον' τὸν
μῶρον <ἀποκαλεῖν, τὸ δὲ> *****. Satis magna lacuna sequi-
tur qua alterum iocorum genus ('τὸ μὲν — τὸ δέ') interceptum
est. Praeterea sine dubio § 170 de loco suo sublata est:
'Χρῆσονται δὲ ποτε καὶ οἱ φρόνιμοι γελοίοις πρὸς τε τοὺς και-
ροὺς οἶον ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμπόσιοις καὶ ἐν ἐπιπλήξεσιν δὲ
πρὸς τοὺς τρυφερωτέρους . . . τοιοῦτος δὲ, ὡς τὸ πλεον, καὶ ὁ
Κυνικὸς τρόπος· τὰ γὰρ τοιαῦτα γελοῖα χρείας λαμβάνει τάξιν
καὶ γνώμης (cf. Cic. de or. II 286). Post quem iocum optime
se habent ultima verba § 172: τοῖς μὲν τοιοῦτοις χρῆσονται·
εἰ δὲ μὴ φευξόμεθα τὰ σκῶμματα ὡς περ λοιδορίας.

2. Cύνθεσις.¹⁾

§ 173: ποιεῖ δὲ εὐχαριν τὴν ἐρμηνείαν καὶ τὰ λεγόμενα καλὰ ὀνόματα· ὠρίσατο δ' αὐτὰ Θεόφραστος (fr. Ib S) οὕτως· κάλλος ὀνοματός ἐστι τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἢδὺ ἢ τὸ τῆ διανοίᾳ ἔντιμον. Sequuntur exempla 174, 175.

§ 176: Παρὰ δὲ μουσικοῖς λέγεται τι ὄνομα λειὸν καὶ ἕτερον τὸ τραχὺ καὶ ἄλλο εὐπαγές²⁾ καὶ ἄλλ' ὀγκηρόν· λειὸν μὲν οὖν ἐστὶν ὄνομα τὸ διὰ φωνηέντων ἢ πάντων ἢ διὰ πλειόνων οἶον 'Αῖας', τραχὺ δὲ οἶον 'βέβρωκεν' . . . εὐπαγές δὲ ἐπαμφοτερίζον καὶ μεμιγμένον ἴσως τοῖς γράμμασιν . . . 178 τῶν δὲ εἰρημένων ὀνομάτων τὰ λεία μόνον ληπτέον ὡς γλαφυρόν τι ἔχοντα.

§ 179: Γίνεται δὲ καὶ ἐκ συνθέσεως τὸ γλαφυρόν³⁾ . . .

1) Inde a § 173 tractantur haec: 173—175 καλὰ ὀνόματα, 176—178 ἀρμογή, μέλος (ὀνόματα λεία, εὐπαγῆ, τραχεία), 179—185 ῥυθμός. Quam partem reapse patet unum corpus efficere cum iis quae §§ 137—141 leguntur: ibi enim reliqua συνθέσεως argumenta (μῆκος περιόδου 137 sq.; τάξις 139; σχήματα 140 sq.) tractantur.

2) Hic ὀνόματα ut prima ἀρμογῆς elementa argumento sunt; atque verborum genera πρὸς τὴν ἀκοὴν diversa, quae a Demetrio ponuntur, ad suavem compositionem efficiendam magis minusve apta sunt: Λεία sine dubio sunt verba illa 'vocalia' (Quint. VIII 3, 16), 'levia' (Cic. part. or. 17). τραχεία sunt quae Demetrius 49 ad μεγαλοπρέπειαν apta esse dicit propter asperum vocalium concursum. Εὐπαγῶν ὀνομάτων notio, quae et levitatem et asperi aliquid ostendunt, proxime accedit ad sententiam Theophrasteam a Dionysio (de comp. verb. 16) expositam: λεία ὀνόματα cum satis rara sint, id agendum esse oratori ut elementa compositionis aspera occultet μίξει et παραθέσει: qua in re sane maxime adiuvabitur ὀνομασιν εὐπαγέσιν.

3) Demetrium male solam particulam περὶ ῥυθμοῦ (179—185)

Demetr. § 180: τάχα γὰρ δὴ ἔσται τις ἡδονὴ καὶ χάρις, εἰ ἂν ἀρμόζωμεν ἐκ μέτρων τὴν σύνθεσιν ἢ ὅλων ἢ ἡμίσεων· οὐ μὴν ὥστε φαίνεσθαι αὐτὰ μέτρα ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων, ἀλλ' εἰ διαχωρίζοι τις καθ' ἓν ἕκαστον καὶ διακρίνοι, τότε δὴ ὑφ' ἡμῶν αὐτὰ (cod.: αὐτῶν; corr. Arnim) φωρᾶσθαι μέτρα ὄντα.

§ 183: Πλάτων μέντοι ἐν πολλοῖς αὐτῷ τῷ ῥυθμῷ γλαφυρός ἐστιν ἐκτεταμένως πῶς καὶ οὔτε ἔδραν ἔχοντι οὔτε μήκος . . .

ἀλλ' οἷον ὀλίθῳ τινὶ ἔοικεν τὰ κῶλα καὶ οὔτ' ἐμ-

cf. Cic. de or. III 184: Namque ego illud assentior Theophrasto (fr. XV S), qui putat orationem, quae quidem sit polita atque facta quodammodo, non adstrictae sed remissius numerosam esse oportere (cf. etiam Demetr. § 41 = Theophr. fr. VI S).

cf. Dionys. de comp. verb. c. 23 (vol. II pg. 111, 18 U.-R.) ἢ δὲ γλαφυρὰ σύνθεσις . . . χαρακτηῖρα τοιόνδε ἔχει· οὐ ζητεῖ καθ' ἓν ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὀρᾶσθαι οὐδὲ ἐν ἔδρα πάντα βεβηκέναι πλατεῖα τε καὶ ἀσφαλεῖ οὐδὲ μακροὺς τοὺς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι χρόνους (cf. ibid. pg. 119, 10 sqq.).

cf. Aristot. Rhet. III c. 8 pg. 1408 B 21: τὸ δὲ cxήμα

compositioni adnumerat. Neque movebimur eius arrogantia, qua de se ipso praedicat (179) 'οὐδὲ γὰρ τῶν πρὶν εἰρηταί τινι περὶ γλαφυρᾶς συνθέσεως'; quae si vera essent Demetrius non solum ante Dionysium (cf. Radermacher pg. 102), sed etiam ante ipsum Theophrastum scripsisse putandus esset.

μέτροις παντάπασιν οὐτ' τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον.¹⁾

Reliquae χάριτες ἐκ συνθέσεως leguntur §§ 137—141²⁾:

§ 137: Εὐθύς οὖν πρώτη ἐστὶ χάρις ἢ ἐκ συντομίας³⁾, ὅταν τὸ αὐτὸ μηκυνόμενον ἄχαρι γένηται, ὑπὸ δὲ τάχους χάριεν . . . 139 Δεύτερος δὲ τόπος ἐστὶν ἀπὸ τῆς τάξεως· τὸ γὰρ αὐτὸ πρῶτον μὲν τεθὲν ἢ μέσον ἄχαρι γίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ τέλους χάριεν . . .

§ 140: Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δηλαῖ εἰσιν καὶ πλεῖσται παρὰ Καπφοῖ οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως . . .

§ 141: χαριεντίζεται δέ ποτε καὶ ἔξ ἀναφορᾶς . . .

Huc etiam trahenda est § 154 de loco suo sublata: πολλάκις δὲ καὶ κῶλα ὅμοια (i. e. homoioteleuton) ἐποίησεν χάριν (sequitur exemplum Aristotelis fr. 669 Rose).

3. Λέξις.⁴⁾

a) *Primo enumerantur suavitatis fontes qui fiunt ex meta-*

1) Theophrasti doctrinam ante omnia ostendit id, quod ἡδονή (i. e. τέλος συνθέσεως γλαφυρᾶς) bis nominatur (§§ 180, 182). Praeterea in §§ 181, 182 Peripateticorum dicendi genus respicitur, neque Platonis rhytmica proprietas in §§ 183—185 tractata a Theophrasti mente abhorreere videtur. Item Xenophonta, Herodotum, Thucydidem (§ 181), Theophrasto in deliciis fuisse scimus.

2) Quae pars a Demetrio perperam λέξει adscribitur. Λέξιν enim absoluta περὶ συνθέσεως disputatione a § 142 demum incipere manifestum est: 'γίγνονται δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες κ. τ. λ.'

3) Intelligenda est συντομία περιόδου. Longitudinem enim periodi compositionis argumentum esse scimus.

4) Manifestum est apud Demetrii auctorem duo omnino fuisse genera χαρίτων elocutioni subiectarum: 'χάριτες ἐκ μεταφορᾶς' et 'χάριτες ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν'; sic enim apud

phora eiusque speciebus: 142 γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες ἢ ἐκ μεταφορᾶς . . .

§ 143: ἡ ἐκ συνθέτου τοῦ ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ . . . 144 καὶ ἐξ ἰδιωτικοῦ δὲ ὀνόματος γίνονται . . .

§ 145: πολλὰ δὲ ὀνόματα καὶ παρὰ τὴν θέσιν τὴν ἐπὶ τινος χαρίεντά ἐστιν οἶον (Aristot. hist. anim. VIII 597 B 23) 'ὁ γὰρ ὦτος (cod.: ὄρνις οὔτος) κόλαξ ἐστὶ καὶ κόβαλος' ἐνταῦθα ἡ χάρις ἀπὸ τοῦ κῶψαι τὸν ὄρνιν καθάπερ ἄνθρωπον . . .

cf. 157: καὶ μῦθος δὲ λαμβανόμενος καιρίως εὐχαρίσ ἐστιν . . . ὡς ὁ Ἀριστοτέλης (hist. anim. IX 32) ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ φησιν ὅτι λιμῶ θνήσκει ἐπικάμπτων τὸ ράμφος. πάσχει δὲ αὐτό, ὅτι ἄνθρωπος ὢν ποτε ἠδίκησεν ξένον.¹⁾

Aristotelem res se habet (pg. 1112 A 18: ἐστὶν δὲ καὶ τὰ ἀστεία τὰ πλείστα διὰ μεταφορᾶς καὶ ἐκ τοῦ προσεξαπατᾶν'). Demetrius autem perperam rem gessit §§ 156—161 non λέξει sed πράγμασι adnumerans: ibi enim fontes quosdam suavitatis exhibet quorum Aristoteles tres (παροιμία, εἰκασία, ὑπερβολή) expresse λέξει adnumerat — sunt enim apud eum species metaphorae (pg. 1413 A 15; 13; 19). Sed non solum contra Aristotelis auctoritatem Demetrius materiam disposuit, sed etiam ipse secum apertissime pugnat. Qui enim potest is qui in priore libelli parte εἰκασίαν (§ 89) recte elocutioni assignavit eandem nunc materiae tribuere? Quae cum ita sint, videmus hic Demetrii dispositionem nobis prorsus negligendam esse: materiam ipsam, ut ex comparatione cum Aristotele elucebit, etiam hic ex Theophrasto hausit.

1) Duos locos cohaerere exemplorum affinitate elucet. Utroque loco agitur de 'fabula' quam metaphorae speciem esse ex Demetrii auctoris sententia dixerim. Nam ut 'risus' causae apud auctorem ad H. (I 6, 10), Ciceronem (de inv. I 25; de or. II 264), Quintilianum VI 3, 44 commemorantur Aesopiae fabulae ('ἀπόλογοι') quae sane nihil aliud sunt quam locupletiores παραβολαί (cf. Aristot. Rhet. II 20 pg. 1393 A 28 'παραδειγμάτων δ')

§ 160¹⁾: Καὶ εἰκασία δ' εἰσὶν εὐχάριτες ... 146 ἐκ δὲ παραβολῆς (sc. γίνεταί χάρις).

§ 161: ἐκ δὲ ὑπερβολῶν²⁾ χάριτες μάλιστα αἱ ἐν ταῖς κωμωδίαις ...

§ 148: ἔστι δὲ τις ἰδίως χάρις Καπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰπούσα μεταβάλληται καὶ ὡσπερ μετανοήσῃ ... ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς ὅτι ἀδυνατῶ ἐχρήσατο ὑπερβολῆ.³⁾

§ 151⁴⁾: ἔχουσι δὲ τι στωμύλον καὶ ἀλληγορίαι⁵⁾ τινές ...

§ 156: Λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας⁶⁾· φύσει γὰρ χάριεν πρᾶγμά ἐστιν παροιμία ...

εἶδη δύο. ... ἐν μὲν παραβολῇ, ἐν δὲ λόγοι οἷον οἱ Αἰώπειοι'. Rem absolvere mihi videtur Quintiliani locus V 11, 20: 'Cui (sc. ἀπολόγῳ) confine est παροιμία genus illud, quod est velut fabella brevior et per allegoriam accipitur'. Nam ante §§ 157, 158 ('μῦθος') apud Demetrium tractatur παροιμία, de qua Aristoteles pg. 1413 A 15: 'καὶ παροιμίαι μεταφοραὶ ἀπ εἶδους ἐπ' εἶδος εἰσίν'.

1) Ante § 146 interponenda erat § 160, quia εἰκασία et παραβολή una tractantur §§ 89, 90.

2) Hyperbolae metaphorae subiciuntur ab Aristotele 1413 A 19.

3) Quoniam μεταβολή est correctio hyperbolae, §§ 161, 162 (ὑπερβολή) ante §§ 148, 149 trahendae sunt.

4) §§ 150, 152, 153, 159 ad alterum χαρίτων genus (τὸ παρὰ προσδοκίαν) pertinent. § 154 pertinet ad σύνθεσιν.

5) In § 155 ('κατηγορίαι ἀποκεκρυμμένα ἐνίοτε ὁμοιοῦνται χάρισιν') latet fortasse notio εἰρωνείας quam Aristoteles distinctit a scurrilitate Rhet. III 18 pg. 1419 B 3.

6) proverbium metaphorae subiecit Aristoteles pg. 1413 A 15; idem cum allegoriam (pg. 1412 A 22), imaginem (1412 B 33), hyperbolam suavitati subiciat, iam patet Theophrasto usum esse Demetrium.

b) *Sequuntur suavitatis fontes qui fiunt ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν λέγειν:*

Aristot. pg. 1412 A 26: ὁ λέγει Θεόδωρος τὰ καινὰ λέγειν (suavitatem effecit)· γίγνεται δὲ ὅταν παράδοξον ἢ καὶ μῆ, ὡς ἐκείνος λέγει, πρὸς τὴν ἔμπροσθεν δόξαν

Demetr. § 152: καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Nubes v. 150) ἐπὶ τοῦ Ὠκράτου ἔκρητον διατήξας φησὶν, εἴτα (v. 178) ἑξαβήτην λαβὼν — ἐκ τῆς παλαίστρας ἰμάτιον ὑψείλετο· 153 ἤδη μέντοι ἐκ δύο τόπων ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ χάρις· οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρίφος . . .

v. 28: καὶ ἐν τοῖς μέτροις· οὐ γὰρ ὡσπερ ὁ ἀκούων ὑπέλαβεν ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ — χίμεθλα' ὁ δ' ὤφειτο ἑπέδιλα' ἐρεῖν.

Demetr. § 150: καὶ ἀπὸ στίχου δὲ ἀλλοτρίου γίνεται χάρις ὡς ὁ Ἀριστοφάνης (Nubes v. 400) κ. τ. λ.¹⁾

Theophrasti non dispositionem quidem sed materiam praebent recentiores περὶ γελοίου disputationes: tractatus Coislinianus,

1) Ad suavitatem ex improviso, ni fallor, etiam § 159 pertinet (ἑξαβήτη δὲ καὶ ἐκ φόβου ἀλλασσομένου γίνεται χάρις); nam sine dubio, cum timor ex improviso risu solvitur, haec etiam χάρις ἐκ τοῦ προσεξαπατᾶν esse videtur; itaque hanc Demetrii paragraphum nihil aliud esse dixerim quam exemplum, quo paradoxi natura explicetur. Qua in re Demetrii auctor videtur comoediae aliquam personam (τὸν δεικιδάιμονα ut puto) respexisse (ἑξαβήτην διακενήσας τις φοβηθῆ, οἷον τὸν ἰμάντα ὡς ὄφιν : . . ἄπερ καὶ αὐτὰ κωμωδικώτερὰ ἐστίν').

(Cramer, *Anecd. Paris.* I 403), Cic. *de or.* II 217—289, Quintilianus VI 3.¹⁾ *Atque tractatus Coislinianus tres suavitatis fontes exhibet: παρωνυμίαν, ὁμωνυμίαν, συνωνυμίαν*²⁾ *quae Demetrii negligentia excidisse videntur: nam Aristoteles inter χάριτας ἐκ τοῦ προσεξαπατᾶν haec exhibet (pg. 1412 A 33) 'τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ ὃ λέγει λέγειν ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα' aperte paronymiam significans.*³⁾ *Homonymia autem apud Aristotelem sequitur pg. 1412 B 14: οὕτω δὲ καὶ τὰ <δι' ὁμωνυμίαν λεγόμενα suppl. Heyduck> ἀστεία· οἶον τὸ φάναι· Ἀθηναίοις τὴν τῆς θαλάσσης ἀρχὴν μὴ ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν (cf. ibid. 12, 13). Quas χάριτας pariter atque ceteras ex Aristotelis disputatione in Theophrasti librum receptas esse verisimile est.*

Conspectum brevissimum quidem sed egregium Theophrasti de idea suavitatis doctrinae praebet Ciceronis excerptum Theophrasteum in 'partitionibus oratoriis' servatum: ibi in 'idearum' expositione haec legimus (§ 21): suave autem genus⁴⁾ erit dicendi:

<i>primum: elegantia et iucunditate verborum</i>	}	
<i>sonantium et levium (καλὰ ὀνόματα)</i>		
<i>deinde: coniunctione, quae neque asperos habeat concursus neque disiunctos neque hiantes (ἄρμογή) et si circumscripta non longo anfractu sed ad spiritum vocis apto (συντομία περιόδου)</i>	}	κύνθεσις
<i>habeat similitudinem (παρόμοιον) aequalitatemque (πάρισον) verborum</i>		
		σχήματα

1) Tabellam adiecimus in appendice.

2) Quorum priores duo apud Latinos recurrunt: παρωνομασίαν habet Cicero *de or.* II 256; Quintilianus VI 3, 48 habet 'duos sensus significantia'.

3) Exempla propter librorum corruptelas obscura.

4) Melius dicendum erat: 'Idea suavitatis efficitur' . . .

tum: ex contrariis sumpta verbis (ἀντίθετον) }
 [crebra crebris paria paribus respondeant] }
 relataque ad idem verbum (ἀναφορά) }
 et geminata ac duplicata (ἀναδίπλωσις) . . . } **σχήματα**
 ponantur constructioque verborum tum con- }
 iunctionibus copuletur (πολυσύνδετον), }
 tum dissolutionibus quasi relaxetur (ἀσύν- }
 δετον).

§ 22: Fit etiam suavis oratio: cum aliquid aut }
 invisum aut inauditum (ὑπερβολή) aut no- }
 vum (ὀνοματοποιία) dicas, delectat enim }
 quidquid est admirabile (= Aristot. Rhet. III }
 c. 2 pg. 1404 B 11: ἡδὺ δὲ τὸ θαυμαστόν }
 ἐστιν'), maximeque movet ea, quae motum }
 aliquem animi miscet oratio (λέξις παθη- }
 τική), quaeque significat oratoris ipsius ama- }
 biles mores (ἠθοποιία), qui exprimuntur . . . }
 inflexione sermonis (ἀλληγορία, εἰρωνεία) }
 cum . . . alia dici ab oratore alia existimari }
 videntur'.¹⁾ } **λέξις**

III. De ideis communibus.²⁾

1. Series idearum ex Demetrio Dionysioque composita:

1) Apud Ciceronem inter fontes suavitatis etiam ἠθοποιία commemoratur. Quod ex Theophrasti sententia dictum esse putandum est, quia apud auctorem π. ὕψ. c. 29 extr. legitur: πάθος δὲ ὕψους μετέχει τοσοῦτον ὀπόσον ἠθος ἡδονῆς. Quod igitur ad λέξιν παθητικὴν attinet Cicero foede erravisse videtur: πάθος enim a suavitate maxime abhorret.

2) Demetrius non ἰσχνὸν χαρακτήρα exhibet §§ 190—222, sed 'necessarias' illas ideas atque ex ἐπιθέτων ἀρετῶν numero ἐνάργειαν (quae 'communis' est trium dicendi generum). Atque

Dionysius:

de Lys. c. 2 in.: καθαρός
 ἔστι (sc. Lysias) τὴν ἔρμη-
 νεϊάν πάνυ . . . ὅπερ ἔστι
 πρῶτον τε καὶ κυριώτατον
 ἐν λόγοις²)

c. 3: ἡ διὰ τῶν κυρίων τε § 190: τὴν . . . λέξιν εἶναι

Demetrius:

vacat

statim manifestum fit Demetrium idearum 'communium' seriem non absolutam exhibere: nihil enim servatum est praeter *caφήνειαν* (§§ 190—208), *ἐνάργειαν* (§§ 209—220), *πιθανότητα* (§§ 221, 222). Desunt *ἑλληνισμός*, *συντομία*, *πρέπον*, *ἠθοποιία*, quas suppleri licet ex Demetrii cum Dionysio comparatione: is enim in iudicio de Lysia ἰχνὸν χαρακτήρα describens enumerat 'necessarias' illas atque 'communes' ideas, praeter quas nullas virtutes 'proprias' habet genus humile (cf. supra pg. 18, 5). Quam comparationem primus instituit Radermacher (ed. pg. 104) ea-que ex re, licet in singulis rebus erraverit, egregie perspexit utrumque Theophrasto esse usum.

Pauca addenda sunt de prava Demetrii dispositione: re vera enim tractatur §§ 190, 191 *σαφὲς ἐκ λέξεως*, 192—208 *σαφὲς ἐκ συνθέσεως*; compositioni autem subiciuntur haec: *σχήματα* 192—197 (+ 208), *τάξις* 198—201, *συντομία* περιόδου καὶ κώλων 202—206, *ἄρμογή* (σύγκρουσις φωνηέντων) 207. Demetrii ipsius contra ex verbis apparere videtur in § 204 initium esse partis *περὶ συνθέσεως*, in § 203 finem partis *περὶ σαφήνειας*, quae prava dispositio nobis prorsus negligenda est.

2) Hic erravit Radermacher (pg. 104). Non enim vidit hic subesse ideam *ἑλληνισμοῦ*, quae inde ab Aristotele, qui paene ad verbum cum Dionysio consentit (pg. 1407 A 19 *ἀρχὴ τῆς λέξεως τὸ ἑλληνίζειν*) apud Graecos omnes et Latinos ut primaria orationis virtus constituitur. Nam Radermacher propter Dionysii verba 'καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανὼν' dixit: 'deinde *ἄττικισμός*, quia est apud Dionysium apud Demetrium non est, vide ne Dionysio attisticae debeatur'.

καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κει-
μένων ὀνομάτων ἐπιφέρου-
σα τὰ νοούμενα ἔρμηνεία·
ἤκιστα γὰρ ἂν τις εὖροι
Λυκίαν τροπικῇ φράσει χρη-
σάμενον

c. 4 in.: τρίτην ἀρετὴν ἀπο-
φαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα
τὴν σαφήνειαν

καὶ μὴν τό γε βραχέως
ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ
τοῦ σαφοῦς¹⁾ . . . c. 6 in.:
μετὰ ταύτας ἀρετὴν εὕρι-
σκω . . . πάνυ θαυμαστήν,
ἧς Θεόφραστος (fr. III S)
μέν φησιν ἄρξαι Θρασύμα-
χον . . . ἢ συστρέφουσα τὰ
νοήματα καὶ στρογγύλως
ἐκφέρουσα λέξις

c. 7 in.: ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐν-
άρχειαν πολλὴν ἢ Λυκίου

πάσαν χρὴ κυρίαν καὶ συν-
ήθη . . .

§ 191: καὶ μηδὲ διπλᾶ ὀνό-
ματα τιθέναι . . . μηδὲ μὴν
πεποιημένα . . .

μάλιστα δὲ σαφῆ χρὴ τὴν
λέξιν εἶναι.

§ 197: ἥδιον γάρ πως τὸ
συντομώτερον²⁾ ἢ σαφέ-
στερον . . . § 198: φεύγειν
δὲ τὰς πλαγιότητας καὶ γὰρ
τοῦτο ἀσαφές . . . συντο-
μώτερον δέ.

cf. § 202: συντομία περι-
όδου

cf. § 204: συντομία τῶν
κώλων

De energia Demetrius fu-
sius agit §§ 209—220. cf.

1) Quibus verbis Dionysius videtur virtutem σαφηνείας cum
idea συντομίας, quae certum in modum adversae sunt ('χαλεποῦ
πράγματος ὄντος φύσει τοῦ συναγωγεῖν ἄμφω ταῦτα καὶ κεράσαι'),
apte coniungere. — Caput 5 Dionysi (βραχύτης ἐν πράγμασιν)
Radermacherum secutus omisi, 'quia totam operis evertit dispo-
sitionem'. Pariter in cap. 4 Dionysius σαφήνειαν πραγματικὴν
de suo addidisse mihi videtur.

2) Apud Demetrium nihil habemus nisi συντομίας vestigium,
quamvis certissimum: Demetrius enim aequae atque Dionysius
rationem inter σαφηνείας et συντομίας ideas intercedentem
exposuit.

λέξις· αὐτὴ δ' ἐστὶ δύναμις
τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄ-
γουσα τὰ λεγόμενα¹⁾, γίνε-
ται δ' ἐκ τῆς τῶν παρα-
κολουθούντων λήψεως.

Quod apud Demetrium excidit τὸ πρέπον (cum ethopoeia et pathopoeia eius speciebus) sequitur apud Dionysium capp. 7 extr., 8 et 9:

Dionys. de Lys. c. 7 extr.:
κράτιστος γὰρ δὴ πάντων
ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀν-
θρώπων κατοπτεῦσαι καὶ τὰ
προσέκοντα ἐκάστοις ἀπο-
δοῦναι πάθη τε καὶ ἡθῆ
καὶ ἔργα.

c. 9 in.: οἶομαι δὲ καὶ τὸ
πρέπον ἔχειν τὴν Λυκίου
λέξιν . . . ὁρῶν αὐτὴν πρὸς
τε τὸν λέγοντα (= ἡθο-
ποιία) καὶ πρὸς τοὺς ἀκού-
οντας (= πάθος) καὶ πρὸς
τὸ πρᾶγμα — ἐν τούτοις
γὰρ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ
πρέπον — ἀρκούντος ἡρ-
μομένην.

Dionysii ἡθοποιίαν ex Theophrasto fluxisse manifestum est collatis Cicronis locis:

1) cf. Cic. part. or. § 20: 'Est enim (ἐνάργεια) haec pars orationis, quae rem constituit paene ante oculos; is enim maxime sensus attingitur, sed et ceteri tamen et [maxime] mens ipsa moveri potest'.

maxime § 217: γίνεται δὲ
καὶ ἐκ τοῦ τὰ παρεπόμενα
τοῖς πράγμασι λέγειν ἐν-
άργεια.

Aristoteles c. 7 in.: τὸ δὲ
πρέπον ἔξει ἢ λέξις ἐὰν ἦ
παθητικὴ τε καὶ ἡθικὴ
καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πρά-
γμασιν ἀνάλογον

Dionys. c. 8: τριῶν τε ὄντων ἐν οἷς καὶ περὶ ἅ τὴν ἀρετὴν εἶναι ταύτην συμβέβηκε, διανοίας τε καὶ λέξεως καὶ τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ἅπασι τούτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι κατορθοῦν.

οὐ γὰρ διανοούμενος μόνον ὑποτίθεται χρηστὰ καὶ μέτρια [τούς] λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἡθῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἡθεσιν οἰκείαν . . .

καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἀφελῶς πάνυ . . . δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποϊήτος τις εἶναι . . . ὁ τῆς ἀρμονίας αὐτοῦ χαρακτῆρ καὶ οὐ θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ . . . τοιαύτην τινὰ παράσχοι δόξαν, ὅτι . . . οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως δέ πως καὶ ὡς ἔτυχε, σύγκειται.¹⁾

Cic. part. or. § 22: 'maximeque movet ea, quae motum aliquem animi miscet oratio (παθοποιία), quaeque significat oratoris ipsius amabiles mores, qui exprimuntur . . . significando iudicio ipsius et animo humano ac liberali. § 19: (probabile autem genus) . . . si sententiae vel graves vel aptae opinionibus hominum ac moribus. orator § 76: Itaque eum, qui audiunt, quamvis ipsi infantes sint, tamen illo modo confidunt se posse dicere.

1) Maxime σύνθεσις ἀφελής, generi tenui apta, certissimum Theophrasteae doctrinae vestigium est. Idem habet Demetrius

His intermissis revertendum est ad Demetrii cum Dionysio comparationem: apud utrumque sequitur πιθανότης:

Dionys. c. 10 in.: ὅτι μὲν γὰρ πιθανὴ καὶ πειστικὴ... καὶ πάνθ' ὅσα τῆς τοιαύτης ιδέας ἔχεται, πρὸς εἰδότας οὐδὲν ἴσως δεῖ λέγειν.

Demetr. § 221: τὸ πιθανὸν δὲ ἐν δυοῖν ἔν τε τῷ καφεῖ καὶ συνήθει· τὸ γὰρ ἀσαφές καὶ ἀσύνηθες ἀπίθανον.

Probabilitatis idea Theophrasti apud Demetrium accuratius exposita est quam apud Dionysium: addit enim Demetrius § 222 pretiosissimum Theophrasti fragmentum de alio fonte quodam πιθανότητος, quam rem iam Aristoteles novit quamque Theophrastus ex more suo in usum suum convertit.

Demetr. § 222: ἐν τούτοις τε οὖν τὸ πιθανὸν καὶ ἐν ᾧ Θεόφραστός (fr. VIII S) φησιν, ὅτι οὐ πάντα ἐπ' ἀκριβείας δεῖ μακρηγορεῖν, ἀλλ' ἔνια καταλιπεῖν καὶ τῷ ἀκροατῇ συνιέναι καὶ λογίζεσθαι ἐξ αὐτοῦ· συνεῖς γὰρ τὸ ἔλλειφθὲν ὑπὸ σοῦ οὐκ ἀκροατῆς μόνον ἀλλὰ καὶ

Aristot. III c. 7 pg. 1408 A 33: πάσχουσι δέ τι οἱ ἀκροαταὶ καὶ ᾧ κατακόρως χρῶνται οἱ λογογράφοι· 'τίς δ' οὐκ οἶδεν'; 'ἅπαντες ἴσασιν'· ὁμολογεῖ γὰρ ὁ ἀκούων αἰσχυνόμενος, ὅπως μετέχη οὐπὲρ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες.

§ 207 'καὶ ὅλως ἐμφαίνεσθαι ἔοικεν εὐκαταφρόνητος ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς λέξεως (i. e. vocalium concursus) καὶ ἰδιωτικός, κἂν ἦ (cod.: καί; corr. Arnim) αὐτὰ ταῦτα πεποιημένος. Quae ad verbum paene consentiunt cum Cic. or. § 77: 'habet enim ille tamquam hiatus et concursus vocalium molle quiddam et quod indicat non ingratiā negligentiam, de re hominis magis quam de verbis laborantis'. Male Radermacher (pg. 104): 'neque vero in arte antiqua tenue illud dicendi genus omnino compositionem toleravit, id quod disertis Ciceronis et Dionysii testimoniis evincitur'. Omnino enim 'compositione' carere elocutionem idem esset atque litteris vacare syllabisque.

μάρτυς σου γίνεται καὶ ἅμα
 εὐμενέστερος· συνετὸς γὰρ
 ἑαυτῷ δοκεῖ διὰ τὸν
 ἀφορμὴν παρεσχηκότα αὐ-
 τῷ τοῦ συνιέναι· τὸ δὲ
 πάντα ὡς ἀνοήτῳ λέγειν
 καταγινώσκοντι ἕοικεν τοῦ
 ἀκροατοῦ.¹⁾

*Quam Demetrius praebet σαφηνείας et ἐναργείας enarratio egregie
 consentit cum Ciceronis excerpto Theophrasteo (part. or. 19 sq.):*

Cicero:

Demetrius:

Dilucidum fiet usitatis ver-
 bis et propriis, dispositis
 aut circumscriptione con-

§ 190: τὴν δὲ λέξιν εἶναι
 πᾶσαν χρήκυριαν καὶ συνήθη.
 § 205: τὰ πολλὰ οὖν κώ-

1) Apud Dionysium in fine 'idearum' enumerationis sequitur χάρις apud Demetrium omissa; sed ideo non etiam Radermachero fuit negligenda: nam χάρις haec nihil aliud est, quam idea illa, quam τὸ ἡδύ Theophrastus vocavit; docuit igitur Dionysius — sine dubio Theophrasti ex sententia — humilis dicendi generis suavitatis ideam aliqua ex parte esse propriam. Dionysii autem χάριν nihil aliud esse quam Theophrasti ἡδύ ex ipsis Dionysii verbis apparet; cf. pg. 18, 1 U.-R.: μίαν δὲ ἔτι ἀρετὴν ἀποδείξομαι . . . ἢ πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι κάπ' ἴσης χάρις . . . αἰσθῆται καταλαμβάνουσα καὶ οὐ λόγῳ'. Hic enim habes Theophrasti illam ἄλογον αἰσθησιν. cf. etiam pg. 19, 6 τοῖς . . . τίς ἢ . . . χάρις ἔστι, βουλομένοις μαθεῖν, ὑποθείμην ἂν . . . ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἰσθησιν' (cf. etiam pg. 20, 1). Praeterea Dionysius aequae atque Demetrius χάριτας τῆς λέξεως (pg. 19, 18) commemorat. Ipsa vero vox ἡδύ bis apud Dionysium occurrit (pg. 19, 21; 20, 5). Atque Theophrastum ipsum humili dicendi generi in partem quidem tribuisse suavitatem etiam ex eo elucet, quod rei vestigium in Ciceronis oratore servatum est (§ 87): 'huic generi orationis (i. e. humili) aspergentur etiam sales (i. e. λόγου χάριτες), qui in dicendio nimium quantum valent'.

clusa aut intermissione aut concisione verborum.	λοις τε μετρίοις χρῆσόμεθα καὶ ἐνίοτε κόμμασι.
Obscurum autem (fit) aut longitudine	§ 202: πειρᾶσθαι δὲ μὴ εἰς μῆκος ἐκτείνων τὰς περιαγωγὰς....
aut contractione orationis	§ 197: ἥδιον γάρ πως τὸ συντομώτερον ἢ σαφέστερον.
aut ambiguitate	§ 196: φευγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφή καὶ τὰς ἀμφιβολίας.
aut inflexione	§ 198: φεύγειν δὲ καὶ τὰς πλαγιότητας....
aut immutatione verborum.	§ 199: καὶ ὅλως τῇ φυσικῇ τάξει τῶν ὀνομάτων χρηστέον.
20: Inlustris est autem oratio, si ... verba ... ponuntur .. duplicata et idem significantia	§ 211: ὥστε πολλάκις καὶ ἡ διλογία ἐνάργειαν ποιεῖ μᾶλλον ἢ τὸ ἅπαξ λέγειν.
atque ab ipsa actione atque imitatione rerum non abhorrentia.	§ 219: πᾶσα δὲ μίμησις ἐνάργεος τι ἔχει. § 220: καὶ τὰ πεποιημένα τε ὀνόματα ἐνάργειαν ποιεῖ διὰ τὸ κατὰ μίμησιν ἐξενεχέσθαι.

Brevissime Demetrii doctrinam comprehendit Quintilianus VIII 2, 22:

‘Nobis prima sit virtus perspicuitas; propria verba (Demetr. 190), rectus ordo (Demetr. 199: καὶ ὅλως τῇ φυσικῇ τάξει τῶν ὀνομάτων χρηστέον), non in longum dilata conclusio (Demetr. 202: ‘πειρᾶσθαι δὲ μὴ εἰς μῆκος ἐκτείνειν τὰς περιαγωγὰς’).

2. De antiquiore doctrina, qua Theophrastus usus est.

a) Aristotelis περὶ λέξεως liber.

De necessariis ideis disputans Theophrastus videtur Aristotelis capita V, VI, VII in usum suum convertisse, ubi 'necessariae' ideae exhibentur: ἑλληρισμὸς et σαφήνεια (c. V), συντομία (c. VI)¹⁾, πρέπον et πιθανόν (c. VII).²⁾ Singula quod attinet haec conferas:

Demetr. § 192: τὸ δὲ ἀκύν-
δετον καὶ διαλελυμένον ὄ-
λον ἀσαφὲς πᾶν· ἄδηλος
γὰρ ἢ ἐκάστου κώλου ἀρχὴ
διὰ τὴν λύσιν ὡς περ τὰ Ἡ-
ρακλείτου· καὶ γὰρ ταῦτα
σκοτεινὰ ποιεῖ τὸ πλείστον
ἢ λύσις.

Aristot. pg. 1407 B 11: ὄ-
λως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον
εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ
εὐφραστον· ἔστιν δὲ τὸ αὐ-
τό· ὅ περ οἱ πολλοὶ σύνδεσ-
μοι οὐκ ἔχουσιν, οὐδ' ἂ μὴ
ῥάδιον διακτίζαι ὡς περ τὰ
Ἡρακλείτου. τὰ γὰρ Ἡρα-
κλείτου διακτίζαι ἔργον διὰ
τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ
πρόκειται, τῷ ὕστερον ἢ
τῷ πρότερον φησὶ
γὰρ 'τοῦ λόγου τοῦδ' ἐόντος
αἰεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγ-
νονται.' ἄδηλον γὰρ τὸ
'αἰεὶ' πρὸς ποτέρῳ δεῖ δια-
κτίζαι

Demetr. § 193: ἐναγώνιος
μὲν οὖν ἴσως μᾶλλον ἢ δια-
λελυμένη λέξις, ἢ δ' αὐτὴ

Aristot. c. XII pg. 1413 B
17: τὰ . . . ἀκύνδετα . . . ἐν
τῇ γραφικῇ ὀρθῶς ἀποδο-

1) loco c. 6 pg. 1407 B 38 utitur Demetrius § 198: utroque enim loco docetur πλαγιότητα ad brevitatem aptam esse.

2) capituli 7 locos duos paullo supra cum Dionysii Demetrii doctrina comparavimus.

καὶ ὑποκριτικὴ καλεῖται· κινεῖ γὰρ ὑπόκρισιν ἢ λύσις, γραφικὴ δὲ λέξις ἢ εὐανάγνωστος· αὕτη δ' ἐστὶν ἢ συνηρημένη καὶ οἷον ἡσφαλισμένη τοῖς συνδέμοις (sc. modice adhibitis!)

Ultimis § 194 verbis dicitur ἐναγώνιον λέξιν praeter ὑπόκρισιν etiam πάθος habere (cf. Ar. pg. 1413 B 9: ἀγωνιστικὴ δὲ ἢ ὑποκριτικωτάτη· ταύτης δὲ δύο εἶδη· ἢ μὲν γὰρ ἡθικὴ, ἢ δὲ παθητικὴ) qui Demetrii locus plane consentit cum π. ὕψ. c. 21 (vol. I pg. 142 Sp.-H.):

Demetr.: εἰ δὲ συνδήσας εἴποις (sequitur exemplum), πολλὴν ἀπάθειαν τοῖς συνδέμοις ἐμβαλεῖς· πάνυ δὲ τὸ ἀπαθὲς ἀνυπόκριτον.

κιμάζονται, ἐν δὲ ἀγωνιστικῇ οὐ·

Aristot. c. V pg. 1407 A 11: ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον (= γραφικὴ λέξις) . . . ὅπερ οἱ πολλοὶ σύνδεμοι οὐκ ἔχουσιν (h. e.: coniunctiones modice adhibendae sunt).¹⁾

π. ὕψ.: φέρε οὖν πρόσθεσ τοὺς συνδέμους, εἰ θέλεις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι (sequitur exemplum), καὶ εἴση . . . ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέμοις ἐξομαλίης . . . εὐθὺς ἔσβεται.²⁾

1) Cum apud Demetrium novae comoediae poetae duo (Menander et Philemon) doctrinam orationis agonisticae et graphicae illustrent, apud Aristotelem (pg. 1413 B 26) Anaxandrides mediae comoediae poeta commemoratur.

2) Quem anonymi de sublim. locum Theophrasti fragmentis eo certius adnumerare possumus, quod etiam alius Peripateticus philosophus, Hieronymum dico Rhodium (apud Philol. vol. I pg. 198 Sudh. et Dionys. de Isoer. c. 13 vol. I 73) idem de Isocrate iudicium tulit dicens ab eo et ὑπόκρισιν et πάθος esse aliena, non alia videlicet de causa, quam quia eius dicendi

b) Aristotelis ars Theodectea.¹⁾

Apud anonymum Seguerianum §§ 69—78 περί συντομίας ἐν λέξεσιν disputatur:

Anonym. 69: ἐν δὲ ταῖς λέξεσιν ἔσται συντομία, ἐὰν μὴ συνωνυμίας χρῶο οἶον· 'πυκνοὶ καὶ θαμέες',

70: καὶ ἐὰν τῶν συνωνύμων τὰς βραχυκυλλάβους ἐκλέγῃς, ὃ ἐπὶ πλήθους παραχωρούμενον χρήσιμον (sc. συντομία γίνεται)·

71: ἐὰν μὴ τοῖς κυρίοις προστιθῇς τὰ ἐπίθετα ὡς ὁ ποιητὴς οἶον· 'ὕγρον ἕλαιον'²⁾,

74: καὶ ἐὰν τοῖς τροπικοῖς ἐνίοις κυρίως χρῶο ὡς περ Δημοσθένῃς (Ol. II 10). τῷ 'ἀνεχαίτις'· διὰ μιᾶς γὰρ λέξεως ὅλον ἐπλήρωσε

Demetr. § 197: σαφηνεῖαι δὲ ἔνεκα καὶ διλογητέον πολλάκις· ἥδιον γὰρ πῶς τὸ συντομώτερον ἢ σαφέστερον.

ὡς γὰρ οἱ παρατρέχοντες παρορῶνται ἐνίοτε, οὕτως καὶ ἡ λέξις παρακούεται διὰ τὸ τάχος (cf. 207: 'ἀμῶς γέ πῶς διὰ βραχέων').

epitheti usum pleonasticum Aristoteles (c. 3 pg. 1406 A 10) atque Theophrastus (Demetr. 116) notaverunt.

Quint. VIII 2, 9: At illud iam non mediocriter probandum quod... etiam laudari... solet ut proprie dictum, id est, quo nihil

genus, lectioni accommodatum, et nimia coniunctionum frequentia et aliis ἀνθηρὰς λέξεως μηνύμασιν peccaret.

1) Excerpta ex arte Theodectea extare apud Anonymum Seguerianum et Quintilianum in prolegomenis demonstratur.

2) Anonym. 73 commemoratur περιφράσεως vitium (cf. Quint. VIII 2, 17). cf. etiam Anonym. 74 cum Quint. VIII 2, 11; et Anonym. 75 (ἔλλειψις) cum Quint. VIII 2, 19 ('alii brevitatem aemulati necessaria quoque orationi subtrahunt verba').

νόημα.¹⁾ 78 cf. ποιήσεις
 δὲ συντομίαν καὶ ὅτε κατ'
 ἔμφασιν,

[παραλείψεως del. Kayser]
 λέγεις (sequitur exemplum)
 ... διὰ γὰρ τοῦ 'εἶλεν' πολ-
 λὰ ἐδήλωσεν.

76: ἐργάζεται δὲ συντομίαν
 καὶ τὸ ἐπεzeugμένον ὄ-
 ταν δύο ἢ καὶ τρισὶν ὀνόμασι
 ἢ καὶ πράγμασι μίαν ἐπάγησιν
 λέξιν συμπληρωτικήν.²⁾

79: σαφήνεια δέ [οὐ del.
 Wilamowitz] φασι δεῖν πα-
 ραφυλάττεσθαι κἂν ἐναντία
 τισὶ τῶν εἰς τὴν συντομίαν
 θεωρημάτων λέγειν δόξω-
 μεν.

*Praecepta de elocutione dilucida apud Anonymum 85—87
 leguntur:*

Anonym. Seguer.

Quint. VIII 2

Demetrius

§ 85: Τὸ δὲ ἐκ τῶν

§ 12: at obscuritas

λέξεων ἀσαφὲς οὐ-

fit verbis iam ab

τως ὅταν ξένοις

usu remotis

1) Ipsi Anonymi verbis edocemur Theophrasti ἔμφασιν hic agnoscendam esse; nam ipsius Theophrasti de ea re verba ex Quint. VIII 3, 84 et Tryphone (III 199, 20 Sp.) novimus.

2) Anonymi § 77 (ποιεῖ δὲ καὶ τὸ ἀκύνδeton δόξαν συντομίας) aperte pugnat cum Aristotelis verbis pg. 1408 A 1: ἐὰν δὲ συντόμως, ἄνευ μὲν συνδέσμου (i. e. πλαγίως), μὴ ἀκύνδετα δέ. Anonymum quid intersit inter ἄνευ συνδέσμου et ἀκύνδeton fugisse videtur.

Aristotelis doctrina (Rhet. III c. 6 pg. 1407 B 36) recurrit apud Theophrastum (Demetr. 103; cf. auctor ad H. IV 27, 38).

Pugna σαφήνειας cum virtute brevitatis Theophrasti ex sententia exponitur apud Demetrium 197 et Dionysium de Lys. c. 4 vol. I pg. 13, 1.

Anonym. Seguer.

Quint. VIII 2

Demetrius

... καὶ ἀμφιβόλοις
καὶ γλωσσηματι-
κοῖς ὀνόμασι τις
χρῶτο

καὶ τῇ συνθέσει μὴ
ἀπλῆ καὶ κατὰ φύ-
σιν ἀλλὰ δι' ὑπερ-
βάτων
καὶ μήκους περιό-
δων

§ 87: καὶ ἡ ὁμο-
νυμία (sc. obscura
est), εἰ λείπει ἡ δι-
ὀρθωσις¹⁾ οἶον·
'Ἀλέξανδρος ὁ
Πάρις, | 'Ἀλέξαν-
δρος ὁ Φιλίππου'.

§ 14: Plus tamen
est obscuritatis in
contextu et conti-
nuationesermonis.

... nec traiectione
ultra modum hy-
perbati finis eius
differatur.

Quare nec sit tam
longus, ut eum
persequi non pos-
sit intentio

§ 13: ... In his,
quae homonyma
vocantur (sc. inter-
pretatio desideratur),
ut 'taurus' ani-
mal sit an mons
... nisi distinctum,
non intellegetur.²⁾

§ 199: καὶ ὅλως
τῇ φυσικῇ τάξει
τῶν ὀνομάτων
χρηστέον.

§ 202: πειρᾶ-
σθαι δὲ μὴ εἰς
μῆκος ἐκτείνειν
τὰς περιαγωγὰς

1) Ita textum Anonymi mutilum Graeven restituit.

2) Anonymi § 86 recurrit doctrina Demetrii (§ 191): 'καὶ μηδὲ διπλᾶ ὀνόματα τιθέναι ... μηδὲ μὴν πεποιημένα μηδ' ὅσα ἄλλα μεγαλοπρέπειαν ποιεῖ'. Exemplum ipsum Anonymi (Πιας IX 394) Theophrasteum esse videtur (cf. Demetr. § 94). Anonymi § 88 de loco suo sublata pertinet ad πραγματικὴν σαφήνειαν (§§ 81—84).

Denique πιθανή λέξις tractatur apud Anonym. 96—98:

96: ἔστι δὲ ἐνάργεια λόγος ὑπ' ὄψιν ἄγων τὸ δηλούμενον.

Theophrasti definitionem servaverunt Dionys. de Lys. c. 7 (vol. I 14, 18) et Cic. part. or. 20.

97: ποιεῖ δὲ πειθῶ καὶ λέξις ἀνεπιτήδευτος καὶ τὸ αὐτοσχέδιον ἐμφαίνουσα.

cf. Aristot. Rhet. III c. 2 pg. 1404 B 18 et Theophrastum (apud Demetr. 221): λέξιν τε οὖν οὐ τὴν περιττὴν οὐδὲ ὑπέρογκον διωκτέον ἐν τῇ πιθανότητι.

98: ποιήσεις δὲ πιθανότητα καὶ ἐὰν μὴ πάντα βεβαιῶν λέγῃς ἀλλὰ προστιθῆς τὸ 'οἶμαι' καὶ 'τάχα' καὶ 'ἴσως' καὶ τὰ τοιαῦτα.

Praeceptum de fide ab oratore ipso artificiose sibi abroganda (cf. Aristot. Rhet. III c. 7 pg. 1408 A 33) habet Theophrastus fr. X S = π. ὕψ. 32, 3).¹⁾

c) Anaximenis ars rhetorica.

Brevitatis idea ab Anaximene in cap. 22 tractatur (cf. Prolegg. pg. XLIX):

Anaximenes pg. 58, 18: ἂν δὲ καὶ ἔτι μακρότερον ἔθε-

cf. Anonym. Seguer. § 69: ἐν δὲ ταῖς λέξεσι ἔσται συν-

1) Suavitatis ideam (Anonym. 99) iam in arte Theodectea haud aliter expositam fuisse videmus atque apud Theophrastum: commemorantur enim μῦθος, ἀστεϊσμός, γνῶμαι proverbiorum instar adhibendae. — Μεγαλοπρεπείας idea exponitur apud Anonymum 100 pariter Theophrasti ex sententia: respiciuntur autem διάνοια ('τοῖς νοήμασι σεμνοῖς κεχρημένον καὶ τὰ ταπεινὰ φεύγων παραδείγματα'), delectus verborum ('φεύγειν . . . τὰς αἰσχροῦς τῶν λέξεων'), ornatus ('ὑψηλὴ φράσις καὶ διηρημένη').

λήσομεν τὸν λόγον ποιεῖν, δεῖ πολλοῖς ὀνόμασι περὶ ἐκάστου χρῆσθαι.

pg. 59, 1: Βραχυλογεῖν δὲ βουλόμενος ὅλον τὸ πρᾶγμα ἐνὶ ὀνόματι περιλαμβάνειν

καὶ τούτῳ, ὃ ἂν ὑπάρχη βραχύτατον τῷ πράγματι.

χρῆ δὲ καὶ συνδέσμους ὀλίγους ποιεῖν,

τὰ πλείστα δὲ ζευγνύναι . . . τῇ δὲ λέξει εἰς δύο <μὴ add. Kayser> χρῆσθαι.¹⁾

τομία, εἴαν μὴ συνωνυμῶσαι χρῶσο

cf. Aristot. Rhet. III c. 6 in.: (εἰς συντομίαν συμβάλλεται) ἄντι τοῦ λόγου ὄνομα (= Theophr. ap. Demetr. § 92). Anonym. § 70: καὶ εἴαν συνωνύμων τὰς βραχυσυλλάβους ἐκλέγῃς.

Aristot. Rhet. III c. 6 pg. 1407 B 38: εἴαν δὲ συντόμως, ἄνευ μὲν συνδέσμου, μὴ ἁκύνητα δέ.

Aristot. ibid. v. 36: εἴαν δὲ συντόμως, τούναντίον (i. e. ἐπιζευγνύναι) (= Theophr. ap. Demetr. § 103).

Perspicuitatis idea tractatur in cap. 25, maxime quod pertinet ad compositionem (similiter Aristoteles Rhet. III c. 5):

Anax. pg. 62, 5: μετὰ δὲ συνδέσμους, οὓς ἂν προείπησ, ἀποδίδου τοὺς ἀκολου-

Aristot. c. 5 in.: πρῶτον μὲν (ἔστι τὸ ἐλληνίζειν) ἐν τοῖς συνδέσμοις, ἂν ἀποδιδῶ

1) Ultimis verbis ab Anaximene notissima illa divisio respicitur inter adiunctum (ἐπεζευγμένον) et disiunctum (διεζευγμένον), quam et in Aristotelis arte Theodectea et in eiusdem et Theophrasti libris περὶ λέξεως valere vidimus. 'Τὸ διεζευγμένον' autem ab Anaximene vocatur 'λέξις εἰς δύο'. Qua re perspecta manifestum fit, quid sibi velit Anaximenes caput 24, ubi sex elocutionis formae enumerantur, quarum patet tres disiunctionis, tres coniunctionis esse exempla.

θοῦντας.

pg. 62, 1: πρόσεχε δὲ καὶ τοῖς καλουμένοις ἄρθροις, ὅπως ἐν τῷ δέοντι προκτιθῆται; cuius rei exemplum affertur 62, 21: 'οὗτος ὁ ἄνθρωπος τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἀδικεῖ'. νῦν μὲν ἐγγινόμενα τὰ ἄρθρα σαφῆ ποιεῖ τὴν λέξιν, ἐξαιρεθέντα δὲ ἀσαφῆ ποιεῖ.

pg. 62, 2: σκόπει δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὅπως μήτε συνκεχυμένη μηδ' ὑπερβατὴ ἔσται.

Cum exemplo Anaximenes (62, 15): 'δεινόν ἐστι τοῦτον τοῦτον τύπτειν'.

pg. 63, 3: τὸ δὲ τὰ ἀμφίβολα διαφεύγειν τοιόνδε ἐστίν· ἔνια τῶν ὀνομάτων

ταῦτά ἐπὶ πλείοσι πράγμασι κεῖται οἷον· ὁδὸς τῶν θυρῶν καὶ ὁδὸς ἣν βαδίζουσι.

τις ὡς πεφύκασι πρότεροι καὶ ὕστεροι γίνεσθαι ἀλλήλων.

Quint. VIII 2, 14: Quibus (*dicit μήκος periodi et ὑπέρβατον*) adhuc peior est mixtura verborum, qualis in illo versu: 'Saxa vocant Itali mediis quae in fluctibus aras'.

conferas hoc Quintiliani (VIII 2, 16): Chremetem audivi percussisse Demeam.

cf. Quint. VIII 2, 13: In his quae homonyma vocantur (*interpretatio desideratur*).

Anonym. Seg. § 87: καὶ ἡ ὁμωνυμία (ἀσαφής ἐστὶ), εἰ λείπει ἢ διόρθωσις.

IV. Τὸ δεινόν.¹⁾1. πράγματα.²⁾

Demetr. § 240: Πράγματά τινα ἐξ ἑαυτῶν ἐστι δεινά, ὥστε τοὺς λέγοντας αὐτὰ δεινοὺς δοκεῖν, κἂν μὴ δεινῶς λέγωσιν, καθάπερ ὁ Θεόπομπος (cf. §§ 27. 75) τὰς ἐν τῷ Πειραιεῖ αὐλητρίας καὶ τὰ πορνεῖα καὶ τοὺς αὐλοῦντας καὶ ἄδοντας καὶ ὀρχουμένους, ταῦτα πάντα δεινὰ ὄντα καίτοι ἀσθενῶς εἰπὼν δεινὸς δοκεῖ.

2. σύνθεσις.³⁾

Demetr. § 241: κατὰ δὲ τὴν Dionys. de Demosth. 212, σύνθεσιν ὁ χαρακτήρ οὗτος 23⁴⁾: καθόλου δέ γε οὐδὲ

1) Inter disputationes de ideis communibus et de idea δεινότητος male inserta est disputatio de epistulis scribendis (§§ 223—235), quae ex Theophrasto quidem fluxit (cf. infra pg. 209 sqq.), sed apud eum alio prorsus loco posita erat (cf. supra pg. 39 adn. 4).

2) Hic etiam Demetrii dispositio maxime perturbata est: atqui ut primo tria illa capita (πράγματα, σύνθεσις, λέξις) recte inter se definiantur, dicendum est ad πράγματα pertinere § 240, ad σύνθεσιν haec: 241, 242, 244—253, 255—258, 267—271, 299—301; ad λέξιν autem haec: 243, 254 (ἀλληγορία), 259—262 (ἀλληγορία, ὑπερβολή, ἔμφασις), 263—266 (παράλειψις, προσωποποιία) 272—298.

3) Hic etiam singularum rerum ordo confusus est; tractantur autem haec argumenta: I. μῆκος λόγου (doctrina periodi): §§ 241—242 (συντομία), 252 (συντομία περιόδου), 253 (ἀποσιώπησις), 244, 248, 251 (περὶ περιόδου δεινῆς). II. ρυθμός: 245, (251), 301. III. ἄρμονία: §§ 246, 255—258, 299, 300. IV. σχήματα: §§ 247, 250 (ἀντίθεσις) 267—271. V. τάξις: § 249.

4) Iis quae Dionysius in libris de Demosthene et de compositione scriptis de dura componendi forma (αὐστηρὰ σύνθεσις) exponit cum Demetrio comparatis elucet utrumque Theophrasti αὐστηρὰν σύνθεσιν, δεινότητι subiectam, describere.

γίνοιτ' ἂν πρῶτον μὲν εἰ
κόμματα ἔχοι ἀντὶ κύλων·
τὸ γὰρ μῆκος ἐκλύει τὴν
σφοδρότητα, τὸ δὲ ἐν ὀλίγῳ
πολὺ ἐμφαινόμενον δει-
νότερον.

Demetr. § 252: ἅμα μέντοι πυκναὶ ἔστωσαν καὶ σύν-
τομοι, λέγω δὲ δίκωλοὶ τινες, ἐπεὶ τοὶ πολύκωλοὶ γε
οὔσαι κάλλος μᾶλλον παρέξουσιν, οὐ δεινότητα. 253 οὔ-
τως ἡ συντομία τῷ χαρακτήρι χρήσιμον ὥστε καὶ ἀπο-
σιωπῆσαι πολλαχοῦ δεινότερον.

§ 244: τάς γε μὴν περιόδους ἐσφίγχθαι μάλα δεῖ κατὰ
τὸ τέλος· ἡ γὰρ περιαιρωγὴ δεινόν, ἡ δὲ λύσις (= λέξις
εἰρομένη) ἀπλούστερον καὶ χρηστοθείας σημεῖον καθά-
περ πάσα ἐρμηνεία· ἀπλοῖκοὶ γὰρ ἀρχαῖοι.

§ 248: πολλὰ μέντοι ὑπ'
αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὡς-
περ ἀναγκασθόμεθα συν-
θεῖναι στρόγγύλως καὶ δει-
νῶς (sequitur exemplum).
αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα καὶ
ἡ τάξις αὐτοῦ συμπεφυ-
κυῖαν σαφῶς ἔσχεν τὴν
σύνθεσιν.

ἀσπάζεται τὸ ἐμπερίοδον
ἢδε ἡ σύνθεσις, ἀποιήτως δέ
πως . . . καὶ τὰ πλείω κομ-
ματικῶς κατεσκευάσθαι βού-
λεται.

Dionys. decomp. verb. 97, 9:
περιόδους δὲ συντιθέναι συν-
απαρτιζούσας ἑαυταῖς τὸν
νοῦν τὰ πολλὰ μὲν οὐδὲ
βούλεται· εἰ δέ ποτ' αὐτο-
μάτως ἐπὶ τοῦτο κατενεχ-
θεῖη, τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμ-
φαίνειν θέλει καὶ ἀφελές.
cf. de Demosth. pg. 213, 2:
εἰ δέ ποτε ἀκολουθήσειεν
τοῖς ἀνεπιτηδεύτως συντι-
θεμένοις κύλοις ἢ περίοδος
ἢ βᾶσις εὐρυθμος, τὸ συμβὰν
ἐκ τῆς αὐτομάτου τύχης
οὐκ ἀπωθεῖται.

§ 251: πρέπει δὲ τῇ δεινότητι καὶ τῶν περιόδων ἡ

πυκνότης καίτοι ἐν τοῖς λοιποῖς χαρακτηῖσιν οὐκ ἐπιτηδεῖα οὐα.

Demetr. § 245: ὥστε ἐν δεινότητι φεύγειν δεῖ τὸ ἀρχαιοειδὲς καὶ τοῦ ἤθους καὶ τοῦ ῥυθμοῦ καὶ καταφεύγειν μάλιστα ἐπὶ τὴν νῦν κατέχουσιν δεινότητα.

τῶν οὖν κώλων αἱ τοιαῦται ἀποθέσεις (dicūt choriambum: 'ὦ συνερεῖν')... ἔχονται μάλιστα οὐ εἶρηκα ῥυθμοῦ cf. § 251: συνεχῶς γὰρ τιθεμένη (περίοδος) μέτρῳ εἰκασθήσεται λεγομένῳ ἐφεξῆς καὶ τοῦτο δεινῶ μέτρῳ ὥσπερ οἱ χωλίαμβοι, addas § 301 (de Hipponacte): λαιδορῆσαι γὰρ βουλόμενος τοὺς ἐχθροὺς ἔθραυεν τὸ μέτρον καὶ ἐποίησεν χωλὸν ἀντὶ εὐθέος καὶ ἄρρυθμον, τουτέστι δεινότητι πρέπον.¹⁾

Dionys. de Dem. pg. 212, 3: τοὺς ῥυθμοὺς... μὴ ταπεινοὺς μηδὲ μαλθακοὺς μηδ' ἀγεννεῖς εἶναι, ὑψηλοὺς δὲ καὶ ἀνδρώδεις καὶ μεγαλοπρεπεῖς; cf. de comp. verb 97, 3: τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ μεγαλοπρεπεῖς (ἐπιτηδεύει).

Dionys. de Dem. pg. 212, 24: μηδ' εἰς θεατρικοὺς τινας καὶ γλαφυροὺς καταληγούσας (sc. periodos) ῥυθμοὺς. cf. de comp. verb. pg. 97, 13: οὔτε ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιτο θεατρικαὶ τινες ἢ γλαφυραὶ σπουδὴν ἔχουσα.

1) Ea in re quod choriambus (§ 245) et choliambus (§§ 251, 301) commendantur, Demetrii systema metricum certa ratione conceptum cerni potest: nam utrumque metrum ex 'recto' pedum genere derivatum atque deflexum est: nam et choriambus

Demetr. § 246: ποιεῖ δέ
τινα καὶ ἡ βία κατὰ τὴν
σύνθεσιν δεινότητα· δεινὸν
γὰρ πολλαχοῦ καὶ τὸ δύσ-
φθογγον.

Dionys. de Dem. pg. 211, 5:
ἀνακοπὰς καὶ ἀντιστη-
ριγμοὺς λαμβάνειν καὶ
τραχύτητας ἐν ταῖς συμ-
πλοκαῖς τῶν ὀνομάτων . . .
βούλεται. cf. de comp. verb.
96, 15: τραχείαις κεχρη-
σθαι πολλαχῆ καὶ ἀντιτύ-
ποις ταῖς συμβολαῖς οὐδὲν
διαφέρει.

§ 255: ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιεῖ (se-
quuntur exempla usque ad § 258) 258 ὅλως γὰρ
ἡ λειότης καὶ τὸ εὐήκοον γλαφυρότητος, ἴδια οὐ δει-
νότητός ἐστιν.

Demetr. § 299: ἡ δὲ λειότης
ἡ περὶ τὴν σύνθεσιν, οἷα κέ-
χρηται μάλιστα οἱ ἀπ' Ἰσο-
κράτους φυλαζόμενοι τὴν
σύγκρουσιν τῶν φωνη-
έντων γραμμάτων, οὐ μάλᾳ
ἐπιτηδεῖα ἐστὶ δεινῶ λόγῳ.

Dionys. de Dem. pg. 210:
τοῦτο τὸ σχῆμα τῆς ἀρμο-
νίας ποιοῦσιν αἱ τῶν φω-
νηέντων γραμμάτων πα-
ραθέσεις.

et choliambus ἀνακλάσεις sunt diiambi. Atque in exemplo
§ 245: ὠ̄μολόγη|cá τούτοις ὦ̄ς | ἄν οἰός τε | ὦ̄ συνερεῖν post
choriambum et choliambum occurrit antispastus (ῡ--ῡ), qui
pariter diiambi forma anaclastica est.

Praeterea ad clausulas rhythmicas δεινότητος ideae aptas
pertinet Demetrii § 183: 'τὸ μὲν γὰρ (i. e. ῥυθμὸς ἔδραν ἔχων)
ἰσχνόν καὶ δεινόν', quo cum praeepto conferendi sunt hi Dio-
nysii loci: de Dem. pg. 210, 10: ὀνόμασι χρῆσθαι φιλεῖ μεγά-
λοις καὶ μακροσυλλάβοις ὥστε τὰς ἔδρας αὐτῶν εἶναι πλουσίως
πάνυ βεβηκυίας et de comp. verb. pg. 96: ἐρεΐδεσθαι βούλεται τὰ
ὀνόματα ἀσφαλῶς καὶ στάσεις λαμβάνειν ἰσχυράς.

§ 300: καὶ γὰρ τὸ ἀφρόν-
τιστον αὐτὸ καὶ τὸ ὡσπερ
αὐτοφυεῖς δεινότητα πα-
ραστήσει τινά, μάλιστα ἐπὶ
ὀργιζομένους ἐμφαίνωμεν
αὐτοὺς ἢ ἡδίκημένους.

Demetr. § 247: τὰ δὲ ἀν-
τίθετα καὶ παρόμοια ἐν
ταῖς περιόδοις φευκτέον·
ὄγκον γὰρ ποιούσιν, οὐ δει-
νότητα.¹⁾

§ 267: τὰ δὲ τῆς λέξεως σχήματα ποικιλώτερον
ἐκλέγοντά ἐστι δεινότερον ποιεῖν τὸν λόγον ἔκ τε τῆς
ἀναδιπλώσεως . . . 268 καὶ ἐκ τῆς ἀναφορᾶς καλου-
μένης, ὡς τὸ (Aeschin. Ctesiph. 202) 'ἐπὶ αὐτὸν καλεῖς,
ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς',
τὸ δὲ σχῆμα τὸ εἰρημένον τοῦτο τριπλοῦν· καὶ γὰρ
ἐπαναφορὰ . . . καὶ ἀσύνδετον . . . καὶ ὁμοιοτέ-
λευτον.

§ 269: μάλιστα δὲ
πάντων ἰστέον τὴν
διάλυσιν δεινό-
τητος ἐργάτιν . . .
(sequitur exem-
plum). εἰ γὰρ συν-
αφθεῖη ταῦτα συν-

Dionys. Dem.
pg. 213, 6: τὸ
μήτε συνδέσ-
μοις χρῆσθαι
πολλοῖς μήτε
ἄρθροῖς συνεχέ-
σιν (cf. de comp.

Dionys. de comp. verb. 97, 7:
φύσει τ' εἰκέναι μᾶλλον
αὐτὰ βούλεται ἢ τέχνη καὶ
κατὰ πάθος λέγεσθαι μάλ-
λον ἢ κατ' ἦθος.

Dionys. de Dem. pg. 212, 10:
καὶ τὸ τοὺς σχηματισμοὺς
γενναίους εἶναι καὶ ἀξιω-
ματικούς; de comp. verb.
97, 6: καὶ οὔτε πάρισα
βούλεται τὰ κῶλα ἀλλήλοισ
εἶναι οὔτε παρόμοια.

π. ὕψ. c. 21 in.:
φέρε οὖν πρόσθε
τοὺς συνδέσμους,
εἰ θέλεις, ὡς ποι-
ούσιν οἱ Ἴσοκρά-
τειοι, . . . καὶ εἴση,
. . . . ὡς τοῦ πά-

1) *Exempla eius rei exhibet § 250.*

δέμοις, πράότερα
ἔσται.

verb. 98, 9: ὀλι-
γοσύνδετος, ἄν-
αρθρος).

θους τὸ συνδεδι-
ωγμένον καὶ ἀπο-
τραχυνόμενον, ἐὰν
τοῖς συνδέμοις ἐξ-
ομαλίσῃς, εἰς λειό-
τητα ἄκεντρον . . .
προσπίπτει.

Demetr. § 270: λαμβάνοιτ' ἄν καὶ ἡ κλίμαξ¹⁾ καλου-
μένη . . . 271 καθόλου δὲ τῆς λέξεως τὰ σχήματα καὶ
ὑπόκρισιν καὶ ἀγῶνα παρέχει τῷ λέγοντι, μάλιστα τὸ
διαλελυμένον (cf. §§ 193 sq.).

Demetr. § 249: cf. Dionys. de Dem. pg. 213, 9: τὸ
ποιητικὸν δὲ δει-
νότητός ἐστὶ καὶ
τὸ ἐπὶ τέλει τιθέ-
ναι τὸ δεινότατον·
περιλαμβανόμενον
γὰρ ἐν μέσῳ ἀμ-
βλύνεται.

cf. Dionys. de Dem. pg. 213, 9: τὸ
τῆς ἀκολουθίας τῶν προεξενεχθέ-
ντων ὑπεροπτικῶς ἔχειν τὴν φρά-
σιν . . . τῷ περιπτῶς καὶ ἰδίως καὶ
μὴ κατὰ τὴν ὑπόληψιν ἢ βούλησιν
τῶν πολλῶν συζεύγνυσθαι τὰ μόρια.
cf. de comp. verb. pg. 98, 2: ἐν πολ-
λοῖς ὑπεροπτικῇ τῆς ἀκολουθίας.

3. Λέξις.

a) *metaphora eiusque species.*

Demetr. § 272: Λέξις δὲ λαμβανέσθω πᾶσα ὅση καὶ
ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ χαρακτήρι, πλὴν οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ
τέλος.²⁾

1) Adiungit τὸ πολύπτωτον Dionys. de Dem. 213, 7: τὸ μὴ
χρονίζειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν πτώσεων τὸν λόγον ἀλλὰ θαμινὰ μετα-
πίπτειν; cf. de comp. verb. pg. 97, 19: ἀγχίτροφός ἐστι περὶ
τὰς πτώσεις.

2) Itaque hic idem ordo restituendus nobis est, quem in
grandi oratione enarranda Demetrius observavit. Itaque post

§ 276¹): Πειράσθαι δὲ τὰ ὀνόματα πρεπόντως λέγειν τοῖς πράγμασιν, οἷον ἐπὶ μὲν τοῦ βίᾳ καὶ πανουργία δράσαντος 'διεβιάσατο' : . . .

§ 272: Καὶ . . . μεταφέροντά ἐστι δεινὰ ποιεῖν . . . 273 καὶ ἔτι εἰκασίας λέγοντα . . . 274 αἱ παραβολαὶ δὲ τῇ δεινότητι οὐκ ἐπιτήδεια διὰ τὸ μῆκος . . . 275 γίνεται δὲ καὶ ἐκ συνθέτου ὀνόματος δεινότης . . .²)

b) εἶδη κατασκευῆς.³)

Agmen ducant ἔμφασις, ἀλληγορία, ὑπερβολή, quae tres exornationes simul exemplis illustrantur §§ 282—286:

δεινὰ δὲ καὶ τὰ Δημάδεια καίτοι ἴδιον καὶ ἄτοπον τρόπον ἔχειν δοκοῦντα· ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ δεινότης ἕκ τε τῶν ἐμφάσεων γινομένη καὶ ἐξ ἀλληγορικοῦ τινοσ παραλαμβανομένου καὶ τρίτον ἐξ ὑπερβολῆς⁴) (sequuntur exempla usque ad § 286).

"Ἐμφασις specialiter tractatur §§ 259—262⁴):

metaphoram eiusque species ponenda erant illa εἶδη κατασκευῆς ex idea μεγαλοπρεπείας repetita.

1) Ceteris hanc paragraphum anteposuimus, quia proprie ad ἐκλογὴν ὀνομάτων pertinet: docetur enim eligenda esse ὀνόματα δεινὰ quae certe ὀνόμασι καλοῖς (sublimitati artis et suavitati) respondent.

2) Cum his conferas ordinem ideae μεγαλοπρεποῦς: §§ 81—88 μεταφορά; 89 εἰκασία; 90 παραβολή; 91—98 σύνθετον ὄνομα.

3) Quoniam μεγαλοπρεποῦς atque δεινοῦ λόγου dispositionem eandem fuisse vidimus, hic εἶδη κατασκευῆς, quorum tabellam supra restituimus, subiungenda sunt.

4) Quae sane non περὶ τῆς Δημαδείου δεινότητος inseribenda erant, quasi merum additamentum essent extra reliquae doctrinae fines positum; immo vero patet in Demetrii fonte ἔμφασιν, ἀλληγορίαν, ὑπερβολὴν specialiter quoque tractatos fuisse: hic autem trium rerum exempla ex Demade afferri. Quae exempla ipsa a Theophrasto aliena non esse verisimile est, qui De-

§ 259: καίτοι ἐστὶ πολλαχοῦ ἐκ παιδιᾶς παραμειγμένης δεινότης ἐμφαινομένη τις (sequuntur exempla) . . . 261 γελοῖον γὰρ τὸ πρόχειρον τοῦ λόγου, δεινὴ δ' ἡ κευθομένη ἔμφασις (sequuntur exempla § 262).

Ἀλληγορία specialiter tractatur §§ 243 et 254¹⁾:

§ 243: Διὸ καὶ τὰ σύμβολα ἔχει δεινότητας, ὅτι ἔμφορῇ ταῖς βραχυλογίαις· καὶ γὰρ ἐκ τοῦ βραχέως ῥηθέντος ὑπονοῆσαι τὰ πλείστα δεῖ καθάπερ ἐκ τῶν συμβόλων· οὕτως καὶ τὸ 'χαμόθεν οἱ τέττιγες ὑμῖν ἄγονται' δεινότερον ἀλληγορικῶς ῥηθὲν ἢ εἴπερ ἀπλῶς ἐρρήθη· 'τὰ δένδρα ὑμῶν ἐκκοπήσεται'.

§ 254: Χρεδὸν ἂν καὶ ἡ ἀκάφεια πολλαχοῦ δεινότης εἴη· δεινότερον γὰρ τὸ ὑπονοούμενον, τὸ δ' ἐξαπλωθὲν καταφρονεῖται.

Ὑπερβολῆς specialis tractatio deest.

Ad κατασκευῆς εἰδῶν tabellam praeterea pertinent ἀποσιώησις (264) et προσωποποιία (265 sq.)²⁾

madis, cuius dicacitatem admiratus est (cf. supra pg. 35 sqq.), facete dicta memoriae prodidisse etiam ea de causa putandus est, quod (Cic. Brut. 36) Demadis scripta nulla extabant.

1) §§ 243, 254 in doctrinam περὶ συνθέσεως interpositae sunt.

2) §§ 263—266 in Demetrii libello 'σχήματα διανοίας' inscribuntur, quae res nullius pretii est. Nam a Demetrii auctore ea inscriptio eo certius aliena est, quod in reliquis tribus 'characteribus' figurae sententiarum ne commemorantur quidem. Quid quod inscriptio §§ 263—266 cum ipsa Demetrii dispositione aperte pugnat? Ἀποσιώησις enim in grandis orationis enarratione (§ 103) λέξει subiecta est, non figuris. Praeterea inde a § 279 usque ad § 281 exornationes aliquae enumerantur (ἐρώτησις, ἐπιμονή, εὐφημισμός), quae licet a recentioribus technographis communiter 'σχήματα διανοίας' vocentur, apud Demetrium simpliciter λέξει subiecta sunt. Itaque a Demetrii auctore prorsus aliena est notio σχήματα διανοίας.

Demetr. § 264: Καὶ ἡ προειρημένη δ' ἀποσιώπησις . . . δεινότερον ποιήσει τὸν λόγον; 265 παραλαμβάνοιτο δ' ἂν . . . πρὸς δεινότητα ἢ προσωποποιία καλουμένη (sequuntur exempla § 266).

Eidem tabellae adnumerandae sunt ἐπανάστασις (§§ 277. 278) et ἐπιμονή (280); utraque enim ἀυξήσεως species est¹⁾:

Demetr. § 277: τὸ δὲ ἐξαίρεσθαι πως * * * * *²⁾ λαμβανόμενον, οὐ μέγεθος ποιεῖ μόνον ἀλλὰ καὶ δεινότητα ὡς (. . . sequuntur exempla).

§ 278: οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἢ

1) Ἐπιμονή enim atque ἐπανάστασις agmen ducunt in enumeratione εἰδῶν κατασκευῆς, quae extat apud auctorem ad Herennium IV 39, 51 sqq. Ibi enim — omittendae sunt (51) 'descriptio' quae est species ἐναργείας (διατύπωσις), (52) 'divisio', 'frequentatio' (αἰτιολογία, παλιλλογία), quae ad Zoili σχήματα mox tractanda pertinent — legimus haec: (§ 54) expolitio, (§ 55) sermocinatio, exsuscitatio (58), commoratio; atque eiecta sermocinatione, quae est species προσωποποιίας (Quint. IX 2, 31), vides auctoris ad H. 'exsuscitationem' idem esse atque Demetrii ἐπανάστασιν, 'commorationem' esse ἐπιμονήν eandemque rem 'expolitio' significari; nam: 'expolitio est cum in eodem loco manemus'. Patet igitur consensum Demetrii atque auctoris ad H. Theophrasti monstrare auctoritatem: negandum enim non est auctorem ad H. initium eius quam exhibet tabellae (ἐπιμονήν, ἐπανάστασιν) pariter Theophrasto debere atque ea quae sequuntur εἶδη κατασκευῆς (59 ὁμοίωσις, 66 προσωποποιία, 67 ἔμφασις κ. τ. λ.). Quae res eo certior est, quia ἐπιμονή et ἐπανάστασις sine dubio species sunt ἀυξήσεως Theophrasteae; nam π. ὕψ. c. 12 pg. 127, 15 Sp.-H. ἐπιμονή ut species amplificationi subiungitur. Praeterea ἐπανάστασιν et ἔξεργασίαν (= ἐπιμονή) Quint. VIII 3, 88 ut δεινότητος fontes coniungit (cf. Prolegg. pg. XXI).

2) Lacunae signa posui: supplendum fere: <δεινοῦ τινος προσώπου ἐπι> λαμβανόμενον. Vertendum igitur: 'In corripienda odiosa aliqua persona exsuscitari . . .'

ἐπανάστασις, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινόν· γίνεται δὲ τοῦτο, ἐπὶν μεταξὺ ἕξαρθέντες κατηγορῶμέν τινος.

§ 280: Ἡ δὲ καλουμένη ἐπιμονή ἐστὶ μὲν ἔρμηνεία πλείων τοῦ πράγματος, μέγιστα δὲ συμβάλειτ' ἂν εἰς δεινότητα.

c) Zoili σχήματα.

Praeter εἶδη κατασκευῆς, *quae maxime ad μεγαλοπρέπειαν apta sunt*, Theophrastus, ut ceteris ideis, sine dubio etiam δεινότητι proprios 'fontes' tribuit, h. e. exornationum genus, ex quibus praecipue vis effici posset. Quam ad rem Theophrastum contendimus Zoili figuris esse usum.

Zoili enim σχήματα (de quibus cf. Caeciliium apud Quint. IX 1, 14) exhibet Anaximenis ars rhetorica (c. 18—21).¹⁾ Quae haudquaquam sunt recentioris aetatis σχήματα διανοίας, sed subiecta sunt λόγῳ ἐσχηματισμένῳ h. e. eius orationis formae, qua 'aliud simulatur dici quam dicitur'. Inter Zoili σχημάτων species Anaximenes exhibet ἐρώτησιν (qua orator simulat se aliquid ignorare) et παράλειψιν (qua orator non revera omittit, sed omissionem fingit).

Quibus expositis videmus apud Demetrium haec cohaerere:

§ 263: Ὡς δ' ἂν καὶ ἐκ σχημάτων²⁾ γίγνοιτο δεινότης λέξομεν. . . . ἐκ μὲν τῆς παραλείψεως ὀνομαζομένης οὕτως (sequitur exemplum). ἐν γὰρ τούτοις καὶ εἶρηκεν πάντα ὅσα ἐβούλετο καὶ παραλιπεῖν αὐτὰ φησιν, ὡς δεινότερα εἰπεῖν ἔχων ἕτερα.

§ 279: Δεινὸν δὲ καὶ τὸ ἐρωτῶντα τοὺς ἀκούοντας ἔνια λέγειν καὶ μὴ ἀποφαινόμενον . . . καθάπερ γὰρ εἰς ἀπορίαν ἄγει τὸν ἀκούοντα ἐξελεγχομένῳ εἰκότα καὶ μηδὲν ἀποκρίνασθαι ἔχοντι.

1) cf. App. pg. 212.

2) sed haec vox cum Zoilo praegnanter accipienda era ('orato ficta'), non cum recentioribus (σχήματα διανοίας).

Praeter figuram παραλείψεως sine dubio huc pertinet etiam:

§ 281: Τάχα δὲ καὶ ὁ εὐφημικμὸς καλούμενος ἂν μετέχοι τῆς δεινότητος καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὐφημα ποιῶν καὶ τὰ ἀσεβήματα εὐσεβήματα οἶον ὡς ὁ τὰς Νίκας τὰς χρυσᾶς χωνεύειν κελεύων καὶ καταχρῆσθαι τοῖς χρήμασιν εἰς τὸν πόλεμον οὐχ οὕτως εἶπεν προχείρως ὅτι 'κατακόψωμεν τὰς Νίκας εἰς τὸν πόλεμον' . . . ἀλλ' εὐφημότερον ὅτι 'συγχερόμεθα ταῖς Νίκαις εἰς τὸν πόλεμον'.¹⁾

Praeter haec disiecta membra Demetrius locupletissimam orationis figuratae doctrinam exhibet §§ 287—298:

Demetr. § 287: Τὸ δὲ καλούμενον ἐσχηματισμένον ἐν λόγῳ οἱ νῦν ῥήτορες γελοίως ποιοῦσιν καὶ μετὰ ἐμφάσεως ἀγεννοῦς ἅμα καὶ οἶον ἀναμνηστικῆς· ἀληθινὸν δὲ σχῆμά ἐστι λόγου μετὰ δυοῖν τούτοις λεγόμενον, εὐπρεπείας καὶ ἀσφαλείας.²⁾

1) Εὐφημικμὸς profecto Zoili σχήματος species est: aliud enim dicitur, alius latet sensus, neque venerandae antiquitatis τέχνασμα (exemplo de victoriis aureis ad annum 406 relegamur) Zoilum fugere potuit. Ceterum εὐφημικμὸς occurrit in Quintilianea tractatione orationis figuratae Zoili (IX 2, 65 sqq.). Legimus enim § 92: confinia sunt his celebrata apud Graecos schemata, per quae res asperas mollius significant; . . . qui victorias aureas in usum belli conflare volebat, ita declinavit: 'victoriis utendum esse'. Addas locum Dionysii vol. II pg. 296, 12 U.-R. (περὶ τῶν ἐσχηματισμένων ᾱ).

2) His verbis docemur ad σχῆμα notionem ἐμφάσεως pertinere; si quidem verum σχῆμα λόγου nihil aliud est quam γενναία ἔμφασις. — Praeterea Demetrius nos docet σχῆμα duabus de causis adhiberi posse: et decoris et incolumitatis gratia. Quae egregie consentiunt cum Quintiliano IX 2, 65: Eius (sc. σχήματος Zoili) triplex est usus: unus si dicere palam parum tutum est (= ἀσφαλείας ἔνεκα), altera si non decet (εὐπρεπείας ἔνεκα), tertius qui venustatis modo gratia adhibetur.

§ 288 *Sequitur exemplum: tecta vituperatio Aristippi et Cleombroti, qua utitur Plato in Phaedone (pg. 59 c):* πάντα γὰρ τὰ προειρημένα (sc. vituperatio) ἐμφαίνεται τῷ ἔν Αἰγίνῃ ἦσαν' καὶ πολὺ δεινότερος ὁ λόγος δοκεῖ τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἐμφαίνοντος τὸ δεινόν, οὐχὶ τοῦ λέγοντος.

§ 289: Πολλάκις δὲ ἢ πρὸς τύραννον ἢ ἄλλως βίαιόν τινα διαλεγόμενοι καὶ ὄνειδίσαι ὀρμῶντες χρήζομεν ἐξ ἀνάγκης σχήματος λόγου ὡς Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς πρὸς Κρατερόν τὸν Μακεδόνα ἐπὶ χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον μετέωρον καὶ ἐν πορφυρᾷ χλανίδι, καὶ ὑπερηφάνως ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων σχηματίσας εἶπεν ὄνειδιστικῶς ὅτι ἕπεδεξάμεθά ποτε πρεσβεύοντας ἡμεῖς τούτδε καὶ Κρατερόν τοῦτον'. ἐν γὰρ τῷ δεικτικῷ τῷ ἑαυτοῦ ἐμφαίνεται ἡ ὑπερηφανία τοῦ Κρατεροῦ πᾶσα ὄνειδισμένη ἐν σχήματι.¹⁾

§ 290 *sequitur exemplum Platonis*²⁾, *deinde* § 291: πολλαχῇ μέντοι καὶ ἐπαμφοτερίζουσιν οἷόν τ'³⁾ εἰκόναί, εἴ τις ἐθέλοι καὶ ψόγους [εἰ del. Arnim] καὶ οὐ⁴⁾ ψόγους εἶναι . . . τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος ἀμφίβολον καὶ [τοι

Tertia species sine dubio ἀληθινοῦ σχήματος imitatio quaedam artificiosa est (ἐμφασίς ἀναμνηστική).

1) Quodsi hic Demetrii Phalerei λόγος ἐσχηματισμένον laudatur, gravissimi momenti res est. Nam Demetrii Phalerei dictum tale est, ut non ex oratione litteris mandata, sed ex vivo Demetrii ore exceptum, deinde ex aequalis cuiusdam libro posteris innotuisse videatur. Quae omnia Theophrasti vestigia nobis ostendunt, quem in περὶ λέξεως libro Demetrii discipuli sui genus dicendi respexisse scimus.

2) Quo pariter atque Phalerei exemplo ἀπόφθεγμα aliquod servatur non ex libris publici iuris factis haustum.

3) cod.: οἷς; corr. Arnim.

4) cod.: ὁ; corr. Arnim.

del. Arnim] εἰρωνεία οὐκ ὄν ἔχει τινὰ ὅμως καὶ εἰρωνείας ἔμφασιν.¹⁾

§ 292: Δύναιτο δ' ἂν τις καὶ ἐτέρως σχηματίζειν οἶον οὕτως· ἐπειδὴ ἀηδῶς ἀκούουσιν οἱ δυνάσται . . . τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα, παραινούντες αὐτοῖς μὴ ἁμαρτάνειν οὐκ ἔξ εὐθείας ἐροῦμεν, ἀλλ' ἦτοι ἐτέρους ψέζομέν τινας τὰ ὅμοια πεπονηκότας, οἶον πρὸς Διονύσιον τὸν τύραννον κατὰ Φαλάριδος τοῦ τυράννου ἐροῦμεν καὶ τῆς Φαλάριδος ἀποτομίας· ἢ ἐπαινεσόμεθά τινας Διονυσίῳ τὰ ἐναντία πεπονηκότας, οἶον Γέλωνα ἢ Ἰέρωνα, ὅτι πατράδων ἐπέκεσαν τῆς Κικελίας καὶ διδασκάλοις· καὶ γὰρ νουθετεῖται ἀκούων ἅμα καὶ οὐ λοιδορεῖται καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ καὶ ἐπαίνου ὀρέγεται καὶ αὐτός.²⁾

1) Egregie consentit Quintilianus IX 2, 65: (oratio figurata genus est), in quo per quandam suspicionem (ἔμφασιν) quod non dicimus accipi volumus; non utique contrarium ut in εἰρωνείᾳ, sed aliud latens et auditori quasi inveniendum. Conferas praeterea Theophrasteam κώμματος definitionem, quae utrum περὶ λέξεως libro adscribenda sit necne, non satis liquet (Plut. quaest. conv. II pg. 631 E): ὄνειδιμός γάρ ἐστι τῆς ἁμαρτίας παρεσχηματισμένος τὸ κῶμμα κατὰ τὸν Θεόφραστον.

2) Ex eadem oratione (sive eam 'κατὰ Φαλάριδος' sive 'πρὸς Διονύσιον προτρεπτικός' inseribere mavis) desumptum est exemplum § 237: κατὰ (cod.: καὶ τοῦ) Φαλάριδος τοῦ τυράννου ἔφη τις· ἅττα γὰρ ὁ Φάλαρις ἠνώχλει τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Praecedunt autem haec verba: οἶον ὡς ὁ † Γαδηρεὺς ἐπὶ τῆς ἐν Καλαμίनि ναυμαχίας φησί (sequitur lacuna). Manifestum est eiusdem auctoris esse utramque orationem; nam illud 'τις' epitomatoris inscitiae debemus (cf. quae supra de § 97 disputavimus): itaque illi 'Γαδηρεῖ' adscripserim et Phalaridis accusationem et alteram illam declamationem quam patet contra Aristidem esse habitam: nam paullo infra (§ 238) hoc legitur exemplum: ὡς πέρ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Καλαμίनि ναυμαχίαν κ.τ.λ. Idem subesse

Sequuntur § 293 exempla de iracundia principum¹⁾ vitanda; etiam § 294²⁾ ad σχῆμα ἀσφαλείας ἔνεκα pertinet. Deinde §§ 295—298 ironicum schema spectant:

argumentum apparet: utroque enim loco pugna Salaminia commemoratur. Itaque eidem declamationi tribuendum esse videtur exemplum § 236: 'κατέβαινεν ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ'. — Nomen ipsum auctoris, cui accusationes illae Phalaridos et Aristidis tribuendae sunt, in codice Parisino corruptum est; nam Γαδηρεύς nihil est. Quodsi vulgo scriptum est Γαδαρεύς, non multum ea re adiuvamur: de quonam enim rhetore Gadarensi cogitandum est? Nam Theodorum aut Apsinē hic laudari vix crediderim, quoniam Demetrii auctorem ne Augusteae aetatis quidem rhetoras novisse videmus. Rem absolvisse sibi visus est Radermacher scribens Γαδειρεύς; sed ea voce significaretur scriptor Gadibus (τὰ Γάδιρα) ortus. Itaque pro Γαδηρεύς legendum esse censeo Φαληρεύς; videtur ille Demetrius intelligendus esse, cuius λόγος ἐχρηματισμένος in § 289 laudatur; eidem auctori igitur figurata illa Phalaridis accusatio (§ 292) tribuenda esse videtur et Ἀριστείδου κατηγορία. — 'Aristidis accusatio' nescio an fuerit Phalerei liber de Aristide (Diog. Laert. V 81: Ἀριστείδης ᾧ); nam etiam qui ibidem apud Diogenem legitur titulus Ὠκράτης ᾧ minus accuratus est: Socratis ἀπολογία (Diog. Laert. IX 15. 37. 57) subesse constat (cf. P^RE IV 2833 sq.) Quo ex libro Plutarchus (vit. Aristid. cap. 1. 5. 27) nonnulla servavit ad Aristidis vitam privatam pertinentia.

Quodsi in Demetrii libello duae Phalerei 'declamationes' laudantur, id optime convenit cum iis quae apud Quintilianum II 4, 41 legimus: 'fictas ad imitationem fori consiliorumque materias apud Graecos dicere circa Demetrium Phalerea institutum fere constat. An ab ipso id genus exercitationis sit inventum . . . parum comperi'. Phalerei exempla ex Theophrasto hausta esse videntur (cf. quae ad § 289 disputavimus).

1) Quae de Hermia narrantur Peripateticorum scholam redolent.

2) § 294 ubi δήμου atque tyrannorum ἦθη inter se componuntur Peripateticorum studia ostendit.

§ 295: καί ποτε αὐτὸν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐπαινέσομεν οὐκ ἐφ' οἷς ἤμαρτεν, ἀλλ' ἐφ' οἷς οὐχ ἡμάρτηκεν ...¹⁾

§§ 296 et 297 *Socratica illa ars dialectica tractatur, quam ironia aliqua niti notissimum est; Socratis ratio enim illustratur et Aristippi et Xenophontis (§ 296) rationibus docendi, quae schemate omnino carent, oppositis:*

§ 297: τὸ δὲ ἰδίως καλούμενον εἶδος Ὠκρατικὸν ... μεταρρυθμίει ἂν τοῦτο τὸ πρᾶγμα τὸ προειρημένον (sc. non solum rem familiarem, sed etiam scientiam ea recte utendi patres filiis relinquere oportere) εἰς ἐρώτησιν²⁾ § 298 εὐημέρησαν δ' οἱ τοιοῦτοι λόγοι τότε ἐξευρεθέντες τὸ πρῶτον, μᾶλλον δὲ ἐξέπληξαν τῷ τε μιμητικῷ καὶ τῷ ἐναργεῖ καὶ τῷ μετὰ μεγαλοφροσύνης νοητικῷ.

1) cf. § 291: εἴ τις ἐθέλοι καὶ ψόγους καὶ οὐ ψόγους εἶναι.

2) quae est species λόγου ἐχρηματισμένου (§ 279). Aristippus contra rem ἀποφαινόμενος effert, Xenophon ὑποθετικῶς (h. e. simpliciter praecceptum dat).

APPENDIX

I. De doctrina *περὶ σχημάτων*.

In Ciceronis oratore Theophrasteae *περὶ σχημάτων* doctrinae vestigia duobus inveniuntur locis: §§ 164—167, ubi antitheticae figurae tractantur, et § 135, ubi figurae ad ceteras species (*προσθήκη, ἀφαίρεσις, μετάθεσις*) pertinentes enumerantur. Atque §§ 164—167 Theophrasti ingenium apertissime prae se ferunt: antitheticas figuras enim Gorgias dicitur 'invenisse', quae res certissimum Theophrasteae doctrinae vestigium est. Ceteras 'figuras' (§ 135) a Theophrasto alienas non esse, ea ex re elucet, quod tota res non solum perantiqua est (nam etiam apud auctorem ad H. invenitur), sed etiam in Demetrii libro occurrit, qui fidelissimus testis est Theophrasteae doctrinae. Atque sine dubio apud auctorem ad H., Ciceronem, Demetrium ea *περὶ σχημάτων* doctrinae forma servata est, quae Caecilio (ex quo reliqui fere omnes hauserunt) antiquior est, quaeque ad nullum alium fontem nisi Theophrastum potest referri: figurae enim a tribus illis auctoribus enumeratae cum *σχηματισμοῦ* speciebus iam Aristoteli notis consociari possunt. Itaque — licet in quibusdam doctrinae minutiis tres illi auctores recentioris aetatis technographos sequi potuisse haud negandum sit — id tamen constat apud auctorem ad H., Ciceronem, Demetrium eam doctrinae formam esse servatam, quae inde ab Aristotele usque ad Atticisimi aetatem vigeat, quamque etiam Theophrastum habuisse supra demonstravimus.

Auctor ad Herenn. praeter '*τρόπους*' (IV §§ 42—46) et eas exornationes oratorias, quae postea infelicem in modum

nomine 'διανοίας σχήματα' comprehenduntur, in libro IV λέξεως σχήματα enumerat, quarum tabellam hic propono:

- § 19 ἐπαναφορά ('repetitio')
 ἀντιστροφή ('conversio')
- § 20 συμπλοκή ('complexio')
 ἀντιμετάθεσις ('transductio')
- § 21 ἀντίθετον ('contentio')
- [§§ 26, 27 κῶλον, κόμμα, περίοδος ('membrum, articulus, continuatio')]
- § 28 πάρισον ('compar')
 ὁμοίωπτων, ὁμοιοτέλευτον ('similiter cadens, s. desinens')
- § 29 παρονομασία ('adnominatio')
- § 30 πολύπτων (deest nomen Latinum)
- § 34 κλίμαξ ('gradatio')
- §§ 37, 38 διεξευγμένον, συνεξευγμένον, ἐπεξευγμένον ('disiunctum, coniunctio, adiunctio')
- ἀναδίπλωσις ('conduplicatio')
- § 39 ἀντιμεταβολή ('commutatio')
- § 41 ἀσύνδετον ('dissolutio')
- § 44 ὑπέρβατον ('transgressio').

Ciceronis σχημάτων tabella restituenda est ex de or. III §§ 206, 207 et or. § 135. Habet autem haec:

	de or. III:	orator:
ἀναδίπλωσις	nam et geminatio verborum habet interdum vim, leporem alias	cum aut duplicantur iteranturque verba
παρονομασία	et paullulum immutatum verbum atque deflexum	aut leviter commutata ponuntur
ἐπαναφορά	et eiusdem verbi crebra tum a primo repetitio	aut ab eodem verbo ducitur saepius oratio
ἀντιστροφή	tum in extremum conversio	aut in idem conicitur
συμπλοκή	et in eadem verba impetus et concursio	aut utrumque

διεξυγμένον, ἐπεξυγμέ- νον	et adiunctio et pro- gressio	aut adiungitur idem iteratum aut idem ad extremum refertur
ἀντιμετάθε- σις	et eiusdem verbi cre- brius positi quaedam distinctio et revocatio verbi	aut continenter unum verbum non eadem sententia ponitur
ὁμοιότῳτων, ὁμοιοτέλε- των	et illa, quae similiter desinunt aut quae ca- dunt similiter	aut, cum similiter vel cadunt verba vel desi- nunt
ἀντίθετον	et contrarium ¹⁾	aut cum sunt contra- riis relata contraria
πάρισον, πα- ρόμοιον	aut quae paria paribus referuntur, aut quae sunt inter se similia.	
κλιμαξ	§ 207 Est etiam gra- datio quaedam et con- versio	aut cum gradatim sur- sum versum reditur
ὑπέρβατον	et verborum concinna transgressio ²⁾	
ἀσύνδετον ³⁾	et dissolutum	aut cum demptis con- iunctionibus dissolute plura dicuntur.
πολύπτωτον	et quod in multis ca- sibus ponitur	aut cum eiusdem no- minis casus saepius commutantur ⁴⁾

Figurae ab auctore ad H. et Cicerone miro consensu enu-
meratae, ut supra diximus, facillime cum *σηματισμοῦ* ca-
tegoriis illis, quas Aristotelem Theophrastumque habuisse

1) Haec verba ex 207 huc traieci.

2) Hic verba 'et contrarium' supra a me traiecta omisi.

3) Post *ἀσύνδετον* utroque Ciceronis loco nonnulla *διανοίας*
σχήματα interposita sunt.

4) Hic bene 'oratoris' enumeratio finitur. In de or. III 207
contra male exornationes quaedam ad rem non pertinentes
adnexae sunt, quam rem iam Quint. (IX 3, 90—97) bene per-
spexit.

constat, consociari possunt; nam quae apud Latinos duos auctores indigesta et indivisa leguntur speciebus illis manifesto sunt subicienda, qua in re duce utor Quintiliano (IX 3), qui praeter Phoebammona solus totam materiam bene digestam praebet.¹⁾ Invenimus autem eas tantum figuras, quae ad totum enuntiatum pertinent ('σχήματα λόγου' quae vocat Fortunatianus); itaque etiam ἀλλοιώσεις deest, quia ea res potius grammaticam rationem spectat ideoque apud Latinos minoris momenti erat. Hoc autem modo, quae auctor ad H. atque Cicero praebent σχήματα disponenda sunt:

I (προσθήκη)	II (ἀφαίρεσις)	III (μετάθεσις)	IV (ἀντίθεσις)
ἀναδίπλωσις	ἐπεξευγμένον	ὑπέρβατον	ἀντίθετον
ἀναφορά, ἀντιστροφή,	ἀσύνδετον		πάρισον, παρόμοιον
συμπλοκή			ὁμοιόπτωτον, ὁμοιοτέλετον
πολύπτωτον			παρονομασία
κλίμαξ			ἀντιμετάθεσις
διεξευγμένον			ἀντιμεταβολή ²⁾

1) Quintilianus enim (IX 3) habet sub specie 'adiectionis' haec: ἀναδίπλωσις § 28, ἀναφορά § 30, ἀντιστροφή § 31, συμπλοκή § 31, πολύπτωτον § 37, διεξευγμένον § 45, κλίμαξ § 55, sub specie 'detractionis' habet: ἐπεξευγμένον § 62 (asyndeton enim una cum polysyndeto sub specie προσθήκης pertractat); ὑπέρβατον male ad 'tropos' (VIII 6) relegavit. Inter 'figuras antitheticas' haec enumerat παρονομασία § 66, ἀντιμετάθεσις § 67, πάρισον § 76, ὁμοιοτέλετον § 77, ὁμοιόπτωτον § 78, ἀντίθετον § 81, ἀντιμεταβολή § 85.

Quas res omnes accuratius hic pertractare nolui, ne in technologiae minutiis longus fierem; hoc autem peto, ut mihi benevolus lector credat me non temere figuris a Latinis enumeratis Graeca dedisse nomina (nam ne apud Quintilianum quidem semper Graeca nomina leguntur); nam permultum temporis iis ipsis in rebus consumpsi, ut satis certe Latinorum loquacitas ad Graecorum terminorum technicorum subtilitatem possit reduci.

2) Ἀντιμεταβολή, quae apud Ciceronem deesse videtur, latet

Ad consensum auctoris ad H. Ciceronisque accedit Demetrius. Quod ut manifestum fiat, Demetrii *περὶ σχημάτων* doctrina ex iis, quae ad singula libelli capita relegata sunt, nobis componenda est.

Ante omnia autem placet adnotare antiquissimam Demetrii doctrinam iam ea de causa habendam esse, quod ab eo summo iure figurae compositionis pars esse dicuntur (§ 59: 'τὰ δὲ σχήματα τῆς λέξεώς ἐστὶ μὲν καὶ αὐτὰ συνθέσεώς τι εἶδος'). Praeterea tenendum est Demetrium omnino solas 'verborum figuras' novisse; 'sententiarum figurae' ab eius consilio prorsus alienae sunt¹⁾; atque hac etiam in re proxime ad Theophrastum accedit.

Ex quattuor illis *σχημάτων* speciebus (*προσθήκη, ἀφαίρεσις, μετάθεσις, ἀλλοίωσις*, pro qua in figuris 'rhetoricis' ponendae sunt figurae 'antitheticae') Demetrius § 60 exhibet *ἀλλοίωσιν* (quam *ἀνθυπαλλαγὴν* vocat), *προσθήκην* (ad quam sine dubio pertinent *ἀναδίπλωσις* et *ἀναφορά* [§§ 59; 61—62], *πολυσύνδετον* [§ 63], *πολύπτωτον* [§ 65]), *ἀφαίρεσιν* (cuius vestigium est *ἀσύνδετον* § 64). *Μεταθέσεως* vestigium inest in Demetrii verbis § 59: τὸ γὰρ δὴ τὰ αὐτὰ λέγειν δις διπλοῦντα (quae est anadiplosis) ἢ ἐπαναφέροντα (quae est anaphora) ἢ ἀνθυπαλλάσσουντα (quae est alloeosis) διαταττομένῳ καὶ μετασυντιθέντι ἔοικεν²⁾. Quod denique ad

or. § 166: 'Id quod scis prodest nihil, vel quod nescis obest' verum efficit ipsa relatio contrariorum' (= *ἀντιμεταβολή*; cf. Quint. IX 3, 85).

1) Nam neque in *μεγαλοπρεπείας* neque in suavitatis neque in reliquis ideis commemorantur; in sola *δεινότητος* idea (§ 263) eorum nomen occurrit; sed ibi ipsius Demetrii dispositio ea re pervertitur; itaque manifestum est ibi genuinam eius sententiam esse deturpatam.

2) *Σύνθεσις* enim non adeo figuris geminationis, anaphorae, mutationis grammaticae '*μετασυντίθεται*' (h. e. compositionis ordo mutatur) quam iis figuris, quae re vera ad 'ordinem' pertinent (dico hyperbaton et *παρέμπρωσιν*). Demetrius hic procul dubio auctoris sui sententiam pervertit: somnians etiam scripsisse videtur haec: 'τὰ αὐτὰ λέγειν δις διπλοῦντα ἢ ἐπαναφέροντα ἢ ἀνθυπαλλάσσουντα'; haudquaquam enim in hypallages figura 'bis idem' dicitur.

figuras antitheticas attinet in § 66 occurrit *παρονομασία* (Quint. IX 3, 66; cf. supra pg. 121), praeterea ad figuras *μεγαλοπρεπεῖς* trahenda est § 103, ubi exponuntur figurae, quae vulgo vocantur 'ἐπεξευγμένον — διεξευγμένον', ex quibus *διεξευγμένον* (Quint. IX 3, 45: 'disiunctio') generi *προσθήκης*, 'adiunctio' (= *ἐπεξευγμένον*: Quint. IX 3, 62) generi *ἀφαιρέσεως* adnumeranda est. Ex reliquis 'ideis' autem accedunt hae figurae: ad *προσθήκης* genus: *κλίμαξ* (§ 270: Quint. IX 3, 54), *ἐπανάληψις* (§ 196), qua nimia *παρέμπωσις* sanatur. Ad genus figurarum 'antitheticarum' ex reliquis ideis hae accedunt: *ἀντίθετον* (§§ 154. 268), *παρόμοιον* (§ 247). Ceterum Demetrius earum seriem iam §§ 22—29 (*ἀντίθετον, παρόμοιον, ισόκωλον, ὁμοιοτέλευτον*) exhibet. Itaque hanc restituere possumus Demetrii *σημαμάτων* tabellam:

I	II	III	IV	V
(<i>προσθήκη</i>)	(<i>ἀφαιρέσις</i>)	(<i>μετάθεσις</i>)	(<i>ἀλλοίωσις</i>)	(<i>ἀντίθεσις</i>)
<i>ἀναδίπλωσις</i>	<i>ἐπεξευγμένον</i>	<i>παρέμπωσις</i>		<i>ἀντίθετον</i>
<i>ἀναφορά</i>	<i>ἀσύνδετον</i>			<i>ισόκωλον πα</i>
				<i>ρόμοιον</i>
<i>πολυσύνδετον</i>				<i>ὁμοιοτέλευτοι</i>
<i>πολύπτωτον</i>				<i>παρονομασία</i>
<i>κλίμαξ</i>				
<i>ἐπανάληψις</i>				
<i>διεξευγμένον</i>				

II. De doctrina περὶ εἰδῶν κατασκευῆς.

Supra (pg. 136 sqq.) vidimus Demetrii λέξιν *μεγαλοπρεπεῖ* Theophrasti ex consilio praeter delectum verborum proprios magnificentiae fontes exhibere, quos cum Polybio Sardonio (Rh. Gr. III pg. 106, 15 Sp.) εἶδη *κατασκευῆς* vocavimus. Ex quibus Demetrius haec enumerat:

- §§ 103. 104 *συντομία*
 103 *ἀποσιώπησις*

[105 male repetitur ex § 48]

106—113 ἐπιφώνημα, ἐνθύμημα, γνώμη, προσφώνημα.
Demetrii libellum cum mutilum esse videamus, ad alios
Theophrasteae doctrinae testes nobis confugiendum est.
Atque Quintilianus, qui inde a VIII 3, 61 ideam μεγαλο-
πρεπείας tractat, haec exhibet:

VIII 3, 61 ἐνάργεια

72 ὁμοίωσις, παραβολή

82 βραχυλογία

83 ἔμφασις

85 ἀποσιώπησις

VIII 4 αὔξησις

VIII 5 sententiosae exornationes (γνώμη, ἐνθύμημα,
ἐπιφώνημα).

Alter testis est auctor ad Herenn., qui in libro IV prae-
ter τρόπους (h. e. eas res, quas Quintilianus VIII 6 com-
prehendit; apud auctorem ad H. §§ 42—46) et σχήματα
λέξεως (quorum seriem pg. 198 proposuimus) alias etiam
exornationes praebet, quas partim inter 'figuras verborum'
interponit, partim distincte ut 'figuras sententiarum'
comprehendit. Terminologia auctoris, aperte confusa, nullius
momenti est: sed cum etiam σχήματα (sc. λέξεως) auctoris
ad H. antiquissimam ostendant doctrinam et in 'tropis'
eius multum insit antiquioris traditionis, videndum est,
unde 'sententiae figurae' omnino haustae sint: h. e. quem-
nam locum in antiquiore doctrina habuerint. Atque ea in
re statim obviam fit singularis plane cum Quintiliano cons-
ensus: nam sex ultimae¹⁾ 'figurae sententiarum' auctoris
ad H. nihil aliud sunt, quam eae exornationes, quas τῶ
μεγαλοπρεπεῖ Quintilianus subiecit: habemus enim haec (auc-
tor ad H. IV 45, 59 sqq.):

ὁμοίωσις (cum speciebus eius)²⁾ (= similitudo)

1) De ceteris (sunt enim exornationes δεινότητος propriae)
suo loco videbimus.

2) § 60: conlatio (παραβολή); § 62: exemplum (παράδειγμα);
imago (εἰκὼν); § 63: effictio (εἰκονισμός); notatio (usque ad
§ 65; χαρακτηρισμός).

§ 66 προσωποποιία (= conformatio)

§ 67 ἔμφασις (= significatio)

ibid. ἀποσιώπησις (= abscisio)

§ 68 βραχυλογία (= brevitās)

ibid. ἐνάργεια (= demonstratio).

Hic omnia cum Quintiliano consentiunt; sola προσωποποιία nova est; ultimae duae Quintiliani species (ἀΰξεις et sententiosae exornationes) exciderunt.

Tertius testis est Trypho Alexandrinus, cuius liber περὶ τρόπων, ex Byzantinorum epitomis (Rh. Gr. III 189 sqq. Sp.) qui restitui potest, duas in partes dividitur: primo habet eos 'tropos', quos Quintilianus VIII 6 comprehendit, usque ad doctrinae minutias cum Quintiliano consentiens.¹⁾ Praeterea haec exhibet: (locupletissima cum praebeat 'Ps.-Trypho' [pg. 191 sqq. Spengel], ab eo incipiamus):

(In priore enumeratione²⁾ [pg. 191—198]):

ἰβ̄ πλεονασμός (pg. 198, 1)

ἰγ̄ ἔλλειψις (ibid. 15)

(In altera enumeratione [pg. 199 sqq.]):

β̄³⁾ ἔμφασις (pg. 199, 15)

γ̄ ἐνάργεια (ibid. 21)

1) Quam rem longius probare non censuimus necesse esse ad huius dissertationis argumentum absolvendum. Neque eos Byzantinorum locos nunc misere discerptos, qui ad 'τρόπους' Quintiliani pertinent, congessi. Itaque haud primo obtutu manifestum fiet Byzantinos re vera nihil aliud praebere quam Quintiliani 'τρόπους' (VIII 6) et eas, quas supra adscripsimus, exornationes, cum Byzantini species male saepius a genere dividerent.

2) Prior enumeratio in universum Quintiliani 'tropos' comprehendit: ἁ μεταφορά, β̄ κατάχρησις, γ̄ ἀλληγορία (eiusque species αἰνιγμα δ̄), ε̄ μετάληψις, σ̄ μετωνυμία, ξ̄ συνεκδοχή, η̄ ὀνοματοποιία, θ̄ περίφρασις, ιᾶ ὑπέροβρον (eiusque speciem ἀναστροφὴν ι); Ps.-Tryphonis ipsius distinctio (pg. 198, 21) τρόποι τῆς γραμματικῆς — τρόποι τῆς φράσεως nullius pretii est.

3) Agmen ducit alterius gregis ὑπερβολή (pg. 198, 30), quae etiam a Quintiliano (VIII 6, 67) 'tropis' adnumeratur.

- $\bar{\delta}$ παρασιώπησις (ibid. 26)
 $\bar{\epsilon}-\zeta$ ὁμοίωσις cum speciebus¹⁾ (pg. 200, 3—202, 6)
 $\bar{\eta}$ συντομία (pg. 202, 7)
 $\bar{\theta}$ βραχύτης (ibid. 16)
 $\bar{\iota}$ σύλληψις (ibid. 24)
 $\bar{\iota\alpha}$ ἐπανάληψις (pg. 203, 1)
 $\bar{\iota\beta}$ προαναφώνησις (ibid. 14)
 $\bar{\iota\gamma}$ παρέκβασις (pg. 203, 20)
 $\bar{\iota\delta}$ ἀμφιβολία (pg. 203, 24)²⁾

Ex Ps.-Gregorio (pg. 215—226 Sp.) praeter ea, quae cum Tryphone consentiunt (πλεονασμός, ἔλλειψις, ἀμφιβολία, παρέκβασις, σύλληψις) accedunt haec: ἐπαύξησις (pg. 225, 7), ἔξοχή (ibid. 17), σχῆμα³⁾ (pg. 226, 6). Ex Anonymo christiano vel integro (pg. 207—214) praeter ea, quae cum Ps.-Tryphone et Ps.-Gregorio consentiunt (σύλληψις, πλεονασμός, ἔλλειψις, ἔξοχή) accedit: προσωποποιία (pg. 212, 13). Reliqui tres (Anonymus mutilus, Cocondrius, Georgius Choeroboscus; pg. 227—256) nihil novi praebent.⁴⁾

1) Homoeosi ipsi subiciuntur (pg. 200, 5) εἰκόν, παράδειγμα, παραβολή. Sequuntur 204, 27 χαρακτηρισμός ($\bar{\varsigma}$) et 202, 1 εἰκασμός ($\bar{\zeta}'$).

2) Agmen claudunt εἰρωνεία (pg. 205, 1, $\bar{\iota\theta}$) cum eius speciebus: $\bar{\iota\epsilon}$ ἀντίφρασις, $\bar{\iota\eta}$ σαρκασμός, $\bar{\iota\alpha}$ μυκτηρισμός, $\bar{\iota\beta}$ χαριεντισμός, $\bar{\iota\gamma}$ ἐπικερτόμησις, $\bar{\iota\delta}$ ἀστεϊσμός, $\bar{\iota\epsilon}$ παροιμία. Ironia est autem ipsa species allegoriae (Quint. VIII 6, 54).

Restant $\bar{\iota\zeta}$ μετατύπωσις (pg. 204, 19), quae est species onomatopoeiae, et $\bar{\iota\eta}$ ἀντονομασία, qui est vera tropus'. Itaque vides Ps.-Tryphonem nihil exhibere quam 'tropos Quintilianeos' (VIII 6) et ea quae supra adscripsimus.

3) Nihil aliud est quam vestigium disputationis, in qua differentia quae esset inter σχῆμα et τρόπον exponebatur; itaque statim de medio tollendum est.

4) Prorsus eandem atque Tryphonis epitomatores doctrinam etiam Ps.-Plutarchi liber de vita et poesi Homeri praebet, ubi l. II §§ 15—71 (vol. VII pg. 344 sq. Bern.) Homeri τρόπων et σχημάτων usus explicatur; enumerantur autem haec:

Quae Byzantinorum praecepta si inter se componimus hanc habes Tryphonis exornationum tabellam:

ἔμφασις	}	= auctor ad H. IV 45, 59 sqq. = Quint. VIII 3, 61 sqq.
ἐνάργεια		
παρασιώπησις		
ὁμοίωσις		
προσωποποιία		

συντομία (βραχύτης)	}	= Quint. VIII 4
ἐπαύξησις, ἐξοχή		

προαναφώνησις, παρέκβασις = Quint. VIII 5.

Priores sex exornationes cum iis consentiunt quae auctor ad H. (IV 45, 59 sqq.) et Quintilianus (VIII 3, 61 sqq.) praebent¹); posteriores quattuor exornationes Quintiliani sectionibus VIII 4 et VIII 5 respondent: nam statim apparet ἐπαύξησιν esse speciem αὐξήσεως (Quint. VIII 4), eiusdemque generis esse ἐξοχήν. Pariter προαναφώνησιν patet esse fragmentum quamvis exile 'sententiosarum exornationum' (Quint. VIII 5); nam idem est atque Demetrii προσφώνημα (§ 111), opposita autem est ἐπιφωνήματα (Quint. VIII 5, 11; Demetr. § 106); eidem generi παρέκβασις adscribenda est.

Qui restant quattuor Tryphonis 'τρόποι', consulto negligimus: πλεονασμόν (eiusque speciem ἐπανάληψιν), ἔλλειψιν,

1. XI illi 'tropi' quos Trypho et Quintilianus (VIII 6) exhibent (§§ 16—25; 29, 30; 68—71).
2. ex ceteris Tryphonis exornationibus (εἶδη κατασκευῆς) haec: § 26 ἔμφασις, § 65 προαναφώνησις, ἐπιφωνήσις, § 66 προσωποποιία, § 67 διατύπωσις (ἐνάργεια).
3. σχήματα λέξεως (ut videtur secundum Caecilium) §§ 27, 28; 31—64.

Atque cum hic ea, quae alias sub Tryphonis nomine feruntur, una cum Caecilii doctrina occurrant, manifestum est Atticismi aetate antiquam Theophrasti doctrinam a permultis grammaticis (ex quorum grege Tryphonis et Caecilii nomina ad nos pervenerunt) in manualia scholastica esse redactam; itaque perquam similia putandum est Tryphonis et Caecilii τέχνας exhibuisse. Qua ex re etiam Tryphonis et Quintiliani, qui Caecilium secutus esse videtur, consensus effectus est.

1) Apud Quintilianum sola προσωποποιία deest.

σύλληψιν, ἀμφιβολίαν; haec enim patet (cf. supra pg. 153) non 'exornationes' sed 'vitia' esse orationis atque iis respondere, quae Quint. VIII 3, 44—60 disputat.¹⁾

III. De recentiore *περὶ γελοίου* doctrina.

Theophrasteae *περὶ τοῦ ἠδέως λέγειν* doctrinae non dispositionem quidem sed materiam praeter Demetrium servaverunt recentiores *περὶ γελοίου* disputationes: ut enim 'εἶδη κατασκευῆς' illa, h. e. fontes *μεγαλοπρεπείας*, in recentiorum libros sub nōmine 'figurarum sententiae' transmigraverunt, ita Theophrasti *χάριτες*, h. e. fontes ideae suavitatis, receptae sunt in disputationes *περὶ γελοίου*.

Quae res ut probetur, ea quae apud Demetrium extant²⁾, cum disputationibus *περὶ γελοίου* (tractatū Coisliniano [Cramer, Anecd. Par. I 403], Cicerone de or. II 217—289, Quintiliano VI 3) comparemus: Demetrii ordinem autem in tabella, quae nunc sequitur, ex iis, quae supra disputata sunt, restituimus. Recentiorum dispositionem consulto negleximus: exhibent enim spuriam illam 'rerum' et 'verborum' distinctionem, qua Demetrium vidimus Aristotelis et Theophrasti rerum ordinem turbavisse.

1) Nihil igitur est in Tryphonis libro, quod Quintilianus non habeat: 'vitia tractantur VIII 3, 44—60, exornationes *μεγαλοπρεπείας* VIII 3, 61sq.; 4 et 5; reliqui *τρόποι* VIII 6.

2) Neglecta parte de structura et rhythmō (§§ 173—185), quae etiam in disputationibus *περὶ γελοίου* non respicitur.

Demetrius:	Tractatus Coislinianus:	Cicero:	Quintilianus:
5193. 3409	—	—	§ 45: brevitās
Συντομία	—	—	—
τάξις	—	—	—
σχήματα	§ 268: verba relata contrarie	§ 261: translatio verbi	§ 61: translatio
μεταφορά	—	—	ib.: fictio
ὀνομαστοποιία	—	§ 261: immutata oratio	§ 69: allegoria
ἀλληγορία	—	ib.: inversio verborum	§ 68: ironia
εἰρωνεία	—	—	§ 51: aenigma
ἀνιγμα ¹⁾	—	proverbia § 258	proverbia § 98
παροιμία	—	apologus § 264	apologus § 44
μῦθος	—	ὁμοίωσις (§ 265: παραβολή (collocatio) (similitudo)) § 266: εἰκασία (imago)	similitudo { § 58 parabola § 57 —
εἰκασία	ἐκ τῆς ὁμοιώσεως	incredibilis admiratio § 267	hyperbole § 67
παραβολή	ἐκ τοῦ ἀδυνάτου	praeter expectationem §§ 255 + 284 sqq.	genus decipiendi opinionem § 84 (cf. § 64)
ὑπεβολή	—	discrepantia § 281	cf. § 84
μεταβολή	ἐκ τοῦ ... ἀνακολουθου	versus paullulum immutatus § 257	versus ... verbis ex parte mutatis § 97
παρὰ προσδοκίαν	περὶ	παρονομασία § 256	Nominum fictio adiectis, de-
κίαν	—	(cf. §§ 259. 260)	tractis mutatis litteris § 53
γρήφος	—	—	duos sensus significantia § 48
στύχος ἀλλό-	—	—	—
τριος	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—

1) ἀνιγμα addidimus ex Aristotele ad allegoriam.

IV. De epistulis scribendis.

Quasi humilis dicendi generis appendix a Demetrio subiungitur disputatio de epistulis scribendis (§§ 223—235), quam Theophrasto iam ea de causa tribueris, quia omnia, quae antecedunt, ex eo fluxerunt. Quod si negetur, miserum in modum labores alium auctorem, quo Demetrius praeter Theophrastum usus sit, excogitare coactus. Ceterum etiam haec disputatio de epistulis sine dubio ex fontibus Peripateticis derivata est, atque tota res venerandae antiquitatis exhibet colorem, quam rem si vel manibus tenere studes, cum hac doctissima disputatione conferas recentioris aetatis exiles commentarios scholasticos, quales Hercher in epistolographis Graecis (pg. 1 sqq.) edidit.¹⁾

De epistulis scribendis disputatio nihil aliud est quam doctrina discipuli alicuius Aristotelis, quae in ipsis Aristotelis epistulis posita est. Demetrii auctor enim aperte profitetur se auctorem quendam esse secutum, qui non solum Aristotelis epistulas et collegerit et ediderit, sed etiam ei editioni doctrinam ἐπιστολικῷ εἶδους praemiserit. Nam non solum Aristoteles ut exemplum epistolographiae ponitur (§ 230: 'Ἀριστοτέλης γοῦν, ὃς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τοῦ ἐπιστολικοῦ') sed etiam, quod gravissimum est, idem vir doctus, qui Aristotelis epistulas collegit doctrinam quoque epistularum ex iis hausit; id enim ex disputationis initio elucet, ubi (§ 223) haec legimus: 'Ἀρτέμων οὖν ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράψας ἐπιστολάς φησιν, ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς'. Hic enim docemur eundem, qui Aristotelis epistulas collegerit, etiam doctrinam de iis perhibuisse, quod dixeris ita factum esse, ut editor in totius operis praefatione, quid de epistulis scribendis sentiret, exposuerit.

Cum eodem viro Demetrii auctori etiam in reliquis res

1) Quorum unus in codice quodam Laurentiano Demetrii Phalerei nomen prae se fert, cuius tituli fides scilicet prorsus nulla est.

est; §§ 224—226 enim de eius sententia: 'epistulam similem esse dialogi' accuratius disputatur¹⁾ atque annotat ad eam sententiam Demetrii auctor: epistulam maiore ornatu egere quam dialogum, ideoque (§ 226) etiam asyndeta, quae dialogos deceant, ab epistularum abhorrere natura.²⁾ In § 227 autem ad sententiam § 223 Demetrii auctor revertitur dicens: 'πλεῖστον δὲ ἐχέτω τὸ ἡθικὸν ἢ ἐπιστολή, ὥσπερ καὶ ὁ διάλογος' itaque hic etiam Demetrii auctor ab epistularum illo editore pendet. Accedit, quod in tota disputatione solius Aristotelis epistulae laudantur (§§ 225, 230, 233, 234), ut etiam ea ex re appareat editio illa atque eius praefatione Demetrii auctorem esse usum.

Altera ex parte manifestum est non solum epistularum editoris illius doctrinam hic subesse sed etiam Theophrasti: nam procul dubio eodem, quo semper, Demetrius hic etiam utitur auctore: § 226 enim notionem γραφικῆς et ἀγωνιστικῆς λέξεως exhibet (cf. §§ 193. 194); praeterea dispositio plane Theophrastea est: cum enim §§ 223—227 magis in universum de epistulis agatur, specialiter §§ 228. 229 tractatur σύνθεσις (cui subiciuntur μέγεθος περιόδου et τάξις), §§ 230. 231 πράγματα, §§ 232—234 λέξις³⁾, § 235 'χαρακτήρ' (qui συνθέσει, πράγμασι, λέξει efficitur). Itaque videmus duas esse totius disputationis partes: priorem generalem vocaveris, quae maxime editoris illius Aristotelis epistularum vestigia monstrat, alteram specialem, quae Theophrasti disponendi rationem ostendit. Itaque nihil restat, quam ut putemus hic etiam Theophrastum Demetrii auctorem fuisse atque in hac particula Theophrastum usum esse doctrina Artemonis, qui Aristotelis epistulas collegit.

1) § 224: 'καὶ λέγει μὲν τι ἴσως οὐ μὴν ἄπαν κ. τ. λ.'

2) § 226: 'καὶ λύσεις ἰσχναὶ ὅποιαi **** οὐ πρόπονσιν ἐπιστολαῖς'. Lacunam recte posuit Goeller.

3) § 232 tractantur παροιμίαι. § 233 ἀποδείξεις (quae γνωμῶν et ἐνθυμημάτων, h. e. sententiosarum exornationum similes sunt); utraque re compellimur in regionem suavitatis: nam epistularum genus (§ 235) praeter necessarias ideas maxime τὸ ἡδὺ efficere studet. § 234 tractatur τὸ πρόπον.

Quae res quominus credatur, nihil repugnat: immo vero simulatque Theophrasti agnovimus vestigia, iam vetamur praeter eum alium Demetrii ponere auctorem, quoniam nunc iam dudum patet Demetrium praeter Theophrastum ne Aristotelem quidem inspexisse: nedum alium auctorem Peripateticum eum ad manus habuisse credas.

Itaque necesse est statuere Artemona illum, qui Aristotelis epistulas collegerit¹⁾, Theophrasti aequalem fuisse: h. e. scholam Peripateticam statim post magistri mortem editionem illam curavisse. Quod si verum est, Artemona putabimus Aristotelem ipsum audivisse.

Cui sententiae, ut iam supra diximus, nihil obstat, quoniam Artemonis aetas praeterquam ignota est, atque solo Demetrii loco certum in modum definiri potest. Nam si viri docti arbitrati sunt Demetrii Artemona eundem esse atque Artemona Pergamo aut Artemona Cassandrea ortum²⁾, ea opinio mera coniectura nititur. Quorum uterque grammaticus fuit ca. annum a. Chr. n. 150 florens: quae res per se sola mihi contra coniecturam illam facere videtur: haud enim crediderim Aristotelis epistulas duo fere saecula post magistri mortem dispersas atque indigestas iacuisse atque tum demum non in Peripato ipso sed Pergami a praefecto bibliothecae esse collectas.

De loco autem totius de epistulis scribendis disputationis incerti esse non possumus: manifesto enim res apud Demetrium male inter 'necessarias ideas' et *δεινότητα* inserta est. Apud Theophrastum autem prorsus diversus locus rei assignatus erat: scimus enim Theophrastum in disputatione

1) De quo nihil notum est praeter testimonium Davidis, interpretis cuiusdam Armenici in locum Aristot. categ. pg. 24 A 8, qui cum Demetrio prorsus consentit additque Aristotelis epistulas VIII libris esse editas (cf. C. F. Neumann, Mémoires sur la vie et les ouvrages de David, philosophe du V siècle. Journal asiatique 1829; tom. III pg. 113).

2) De quibus ne id satis quidem constat, utrum omnino diversae fuerint personae necne. Potuit enim Artemo Cassandrea natus *Περγαμηνός* vocari, ut bibliothecae praefectus.

περὶ τριῶν λόγου χαρακτηῶν non solum varias scriptorum προαιρέσεις, sed etiam diversa litterarum εἶδη exposuisse (Cic. orat. §§ 62—68). Atque sine dubio praeter διάλογον (Cic. orat. §§ 62—64), ἐπίδειξιν (orat. § 65), ἱστορίαν (orat. § 66) etiam ἐπιστολή 'graphicae' elocutioni adscribenda erat: etenim maxime dialogo epistula similis est: nam non Artemon (apud Demetr. § 223) solus praecepit 'εἶναι τὴν ἐπιστολὴν οἶον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου' sed etiam apud Quintilianum (IX 4, 19, loco plane Theophrasteo) διάλογος cum epistula componitur: 'Est igitur ante omnia oratio alia vineta atque contexta, soluta alia, qualis in sermone (= διάλογος) et epistulis, nisi aliquid supra naturam suam tractant, ut de philosophia, de republica similibusque'. Quibus cum verbis egregie consentit Demetrius (§ 234): 'ἐπεὶ δὲ καὶ πόλεσιν ποτε καὶ βασιλεῦσιν γράφομεν, ἔστωσαν αἱ τοιαῦται (cod.: τοιαῦται αἱ: transposuit Arnim) ἐπιστολαὶ μικρὸν ἐξηρημέναι πως'; conferas quaeso praeterea § 231: 'εἰ γάρ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφοι καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει'.

V. De Zoili figuris.

Notioni exornationum illarum, quas proprios δεινότητος fontes esse supra (pg. 189) vidimus, subest doctrina illa Zoili, Isocratis discipuli, de oratione figurata (λόγος ἐσχηματισμένος) cuius summam nobis servavit Quintilianus IX 1, 14 (aut potius Caecilius in libello περὶ σχημάτων, ex quo totus fluxit Quintiliani liber): 'verum id ipsum (i. e. σχῆμα) anguste Zoilus terminavit, qui id solum putaverit schema, quo aliud simulatur dici quam dicitur'. Quod Zoili σχῆμα vigere recte vidit W. Barczat, De figurarum disciplina, Diss. Gott. 1904, pg. 21 in Anaximenis arte rhetorica: ibi enim (c. 21), cum εἰρωνεία, qua profecto 'aliud simulatur quam dicitur', appellatur technice σχῆμα, sine dubio Anaximenes Zoili sententiam est secutus: atque ita quidem, ut manifestum sit etiam Zoilum σχήματος species putavisse εἰρωνείαν ('τοῖς ἐναντίοις ὀνόμασι τὰ πράγματα

προσαγορεύειν¹⁾ et παράλειψιν ('λέγειν τι μὴ προσποιούμενον λέγειν'). Fundamentum enim totius doctrinae id est, quod et in ironia 'simulat' orator et in omissione (simulans enim se aliquid omittere tamen dicit); utrumque igitur 'σχῆμα' ex Zoili definitione vocandum erat. Omnino enim manifestum est Anaximenem oportuisse Zoili σχήματος notionem totius disputationis ponere fundamentum: Anaximenes autem non solum in ironiae et omissionis enarratione id non satis aperte fecit, sed ea etiam re totam doctrinam perturbavit, quod ironiam et παράλειψιν subiecit palillogiae (c. 20).

Nos autem ita rem accipimus, ut nihil aliud dicamus ex Anaximenes arte elucere quam id, quod Zoilus σχήματα putaverit ironiam, παράλειψιν, παλιλλογίαν (palillogia enim ideo 'σχῆμα' est, quod orator ea usus certum in modum auditoris adsimulat consensum)²⁾; nihil enim movemur ea re quod Anaximenes ironiam et omissionem palillogiae fecit species: nam notionem generalem non παλιλλογίαν esse oportebat sed ipsum 'σχῆμα' (pg. 57, 16) atque ei notioni ceteras res: ironiam, παράλειψιν, παλιλλογίαν ut species esse subiectas. Praeterea etiam unusquisque videbit eas iterationis species, quae in c. 20 enumerantur, re vera species iterationis non esse, sed distincta Zoili 'σχήματα' per se ipsa constantia: nam et quarta species (ἐπερώτησις pg. 57, 5) casu tantum, ut ita dicam, cum iteratione coniuncta est: (apparet enim ἐπερώτησιν iam per se ipsam σχῆμα esse — simulat enim orator se aliquid ex adversario quaerere, cuius rei responsum ipse subministrat — neque semper in iteratione id fieri debere) et prima species (διαλογισμός pg. 56, 10, quod 'communicationem' vocant Latini) nihil aliud est quam 'ἀπορία' adsimulata (pg. 56, 12: 'ἀπορῶ δ' ἔγωγε'): adsimulat

1) Anaximenes male magistri doctrinam reddere videtur 'ironiam' vocans et ironiam ipsam et 'omissionem'.

2) dicens ex. gr. ἀπέδειξα δ' αὐτοὺς διαλύσαντας προτέρους τὴν συμμαχίαν' quasi id cum tacite acciperent auditores, iam ea re oratoris sententiam suam fecissent cf. Quint. IX 2. 13: 'iterare quaedam schemate aliquo; non enim est ipsa per se iteratio schema.'

enim orator se cum auditoribus communicari exque iis quasi consilium petere; itaque hic etiam contra Anaximenis sententiam haec schemata non iterationi subiciemus sed proprias 'schematos' Zoili species esse putabimus.¹⁾ Itaque contendi posse putamus Anaximenem capitibus 20 et 21 has Zoili magistri sui *σχήματος* species exposuisse:

παλιλλογία
 ἐρώτησις
 εἰρωνεία
 ἀπορία
 παράλειψις.

Alias species *σχήματος* (*προκατάληψιν* et *αἰτήματα*) in capitibus 18 et 19 tractari infra videbimus.

Scilicet Zoilus eas *σχήματος* species constituens non de 'sententiarum' illis 'figuris' cogitavit, quae ab eius aetate prorsus alienae sunt. Nam omnibus illis Zoili 'figuris' simulationis notio communis est, quae in *διανοίας σχημάτων* enumerationibus, quales apud recentiores extant technographos, omnino deest. Itaque ea quae Caecilius apud Quint. de Zoilo tradit, non ita accipienda sunt, ut Zoilum cetera *διανοίας σχήματα* reiecisse et ea tantum servasse putemus quibus inesset simulatio. Nam apud Zoilum *σχῆμα* id tantum est, quod orationem figuratam (h. e. eam, quae aliud dicit, aliud significat) constituit; notionem *σχήματος διανοίας*, qualem recentiores habent, Zoili aetas omnino nondum novit. Zoilum enim manifestum est *λόγου ἐσχηματισμένου* exposuisse doctrinam eique orationi praeter alias *σχήματος* (i. e. simulationis) species ironiam, omissionem, iterationem, communicationem interrogationesque ficticias tribuisse.

Easdem exornationes, quas in Demetrii integro libello *δεινότητι* subiectas fuisse putandum est, pertractat auctor *περὶ ὕψους* in disputatione *περὶ σχημάτων* (capp. 16—29).

1) Altera Anaximenis species (*ἀπολογισμός* pg. 56, 17) nihil aliud est quam genuinae *παλιλλογίας* exemplum, quae scilicet fit per *ἀπολογισμόν* (= *ἀπόδειξιν*); tertia species (ib. 22 *τὸ ἐκ προαιρέσεως ἀναμιμνήσκειν*) omnino neque iteratio neque omnino schema esse videtur.

Is enim praeter 'verborum figuras' et Zoili illa 'σχήματα' et Theophrasti εἶδη κατασκευῆς propria μεγαλοπρεπείας pertractat.

Primo tractantur Zoili σχήματος species; idque usque ad lacunam paginae 140 Sp.-H.; itaque, quae desunt apud auctorem π. ὕψ. species Zoili, lacuna ea periisse putandum est. Atque agmen ducit ὠμοτικὸν σχῆμα, quod re vera Zoili esse σχήματος speciem ea re ostenditur, quod Quintilianus (IX 2, 62) totius rei explicans significationem his verbis utitur: 'quibusdam enim dum aliud agere videmur, aliud efficimus sicut . . . Demosthenes iurando per interfectos in Marathone et Salamine (pro Ctesiph. § 208) id agit, ut minore invidia cladis apud Chaeroneam acceptae laboret'. Verba enim 'dum aliud agere videmur, aliud efficimus' nihil aliud sunt quam generalis Zoili σχήματος definitio.¹⁾ Simulatio enim est in hac 'figura', quod Demosthenes iurando cladem illam cum victoriis maiorum aequare quodammodo studet (cf. auctor π. ὕψ. pg. 137, 22: 'δι' ἀσφαλείας ἄγει', quod egregie consentit cum Demetrii doctrina orationis figuratae). In capite 17 vero ipsius λόγου ἐσχηματισμένου doctrina in universum tractatur, neque dubium est, quin auctori π. ὕψ. (h. e.: Caecilio) ea orationis figuratae doctrina ad manus fuerit, quae Demetrio: nam etiam auctor π. ὕψ. (pg. 138, 13) huiusmodi orationes habendas esse dicit (sc. incolumitatis gratia) apud tyrannos, reges, duces potentissimos.

In capite 18 tractatur Zoili interrogatio ('πεύσεις καὶ ἐρωτήσεις'); atque pg. 140, 10 cum dicatur interrogationis figura moveri πάθος, credendum est etiam cetera Zoili σχήματα apud Theophrastum subiecta fuisse δεινότητι.

Post interrogationem autem lacuna intericitur, qua non solum ceteras Zoili σχήματος species (velut παράλειψις, εἰ-

1) Ceterum mirum in modum consentiunt auctor π. ὕψ. atque Quintilianus; eodem enim exemplo uterque utitur: Demosthenis illo 'οὐκ ἔστιν, ὅπως ἡμάρτετε, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας'. Uterque Caecilium excripit.

ρωνεία, εὐφημισμός) interiisse putandum est, sed — praeter verborum figurarum initium nunc deperditum — manifesto etiam Theophrasti εἶδη κατασκευῆς interiorunt.

Quintilianus enim IX 2 praeter Zoili σχήματος species¹⁾ habet etiam nonnulla Theophrasti κατασκευῆς εἰδῶν, quae etiam apud Demetrium vidimus δεινότητι fuisse subiecta; nam apud Quintilianum praeter ἔμφασιν (§ 64), post quam statim sequitur Zoili σχῆμα ipsum (§ 65), occurrunt προσωποποιία, ἀποσιώπησις (§§ 29 et 54 = Demetr. §§ 264. 265) atque διατύπωσις (§ 40). Quae διατύπωσις profecto etiam apud auctorem π. ὕψ. fuit, quae res apparet ex loco auctoris π. ὕψ. pg. 141, 11, ubi διατύπωσις eo commemoratur modo, ut manifestum sit eam in lacuna illa inter capp. 18 et 19 interiecta inter 'σχήματα' fuisse enumeratam.

'Figurae' quae in auctoris ad H. libro IV enumerantur, ad quattuor pertinent species²⁾: praeter 'τρόπους' enim (§§ 42—46) atque 'σχήματα λέξεως' (cf. supra pg. 198) habemus seriem illam κατασκευῆς εἰδῶν (cf. supra pg. 203 sq.), quam ob eius cum Tryphone, Quintiliano, Demetrio consensum Theophrasteam esse vidimus.

Reliqua autem omnia sunt eius generis, quod in Zoili 'σχήματος' notione positum esse vidimus. Atque quod ad rei dispositionem attinet, ita res se habet apud auctorem ad H., ut, si quidem de medio tolluntur τρόποι et σχήματα λέξεως, praecedant Zoili σχήματα, deinde autem continuo ponantur εἶδη κατασκευῆς (inde a § 54).³⁾ Ut autem altera series (εἶδη κατασκευῆς) ita sine dubio etiam Zoili σχήματα

1) § 16 πρόληψις (de qua infra videndum), § 19 ἀπορία, § 26 εἰρωνεία, § 27 παρησιία (de qua infra videndum), § 38 ἀποστροφή (quae est idem atque ἀμιστικὸν σχῆμα; cf. π. ὕψ. pg. 136, 17).

2) Divisio, quae nunc apud auctorem ad H. extat in figuris 'verborum' et 'sententiarum' prorsus nullius momenti est. Nam inter 'figuras verborum' occurrunt res et ad τρόπους et ad Zoili σχήματα pertinentes. Itaque auctor ad H. totam auctoris sui dispositionem perturbavit, quae nobis restituenda est.

3) διατύπωσις (§ 51) male anticipatur; species est enim ἐναργείας (§ 68).

Theophrasto debentur. Nunc autem specialiter auctoris ad H. 'σχήματα' tractanda sunt:

1. Agmen ducit (§ 22)¹⁾ 'exclamatio' ('ἔποστροφή'), quam re vera 'Zoili σχῆμα' esse iam ex eo intellegitur, quod apud auctorem περὶ ὕψους (c. 16) pariter atque hic agmen ducit Zoili 'figurarum'. Accedit locus Quintiliani (IX 2, 26 sq.), qui sine dubio Caecilium secutus egregie explicat exclamationis 'simulatae' naturam; dicit enim haec: 'quae vero sunt augendis adfectibus accommodatae figurae constant maxime simulatione . . . § 27 Quod exclamationem quidem vocant . . . haec quotiens vera sunt, non sunt in ea forma (Zoili dicit 'σχῆμα'), de qua nunc loquimur; at simulata et arte composita procul dubio σχήματα sunt existimanda'.

2. Simul — h. e. ut unius rei species — tractanda sunt haec: § 22 'interrogatio', § 23 'ratiocinatio', § 33 'subiectio'. Quae manifesto in auctoris ad H. fonte iuxtaposita erant.²⁾ 'Interrogationem' pertinere ad Zoili σχῆμα iam supra (pg. 213) vidimus ex Anaximene (pg. 57, 5); hic vero pariter atque apud Anaximenem 'interrogatio' arte cum iteratione connexa est: 'interrogatio non omnis gravis (= δεινή) est . . . sed haec, quae, cum enumerata παλλιλογίαι sunt, quae obsunt causae adversariorum, confirmat superiorem orationem'.³⁾ 'Ratiocinatio' autem (Graece sine dubio vocanda αἰτιολογία) nihil aliud esse videtur quam 'sibi ipsi responsio'; nam haec de ea scribit auctor ad H.: 'ratiocinatio est, per quam ipsi a nobis rationem poscimus'. Quam αἰτιολογίαν expresse ut interrogationis speciem habuit Caecilius (π. ὕψ. c. 18 pg. 140, 4 et Quint. IX 2, 14).⁴⁾

1) Quae praecedunt sunt σχήματα λέξεως.

2) cf. Quint. IX 3, 98: 'adicit his . . . Cornificius interrogationem, ratiocinationem, subiectionem'.

3) cf. Quint. IX 2, 7: 'Figurarum autem (interrogatio est), quotiens non sciscitandi gratia adsumitur sed instandi': ubi pariter δεινότητος notio latet.

4) Ad αἰτιολογίαν etiam pertinet 'divisio' (auctor ad H. IV 40, 52) 'quae rem removens ab re utramque absolvit ratione

Porro etiam 'subiectionem' esse interrogationis speciem docet Quintilianus (IX 2, 15) praeter *αἰτιολογίαν* etiam subiectionem (= *ὑποφορά*) speciem *πύσματος* esse dicens: 'cui (sc. ratiocinationi) diversum est, cum alium rogaverimus, non exspectare responsum sed statim subicere . . . quod schema quidem per suggestionem (*καθ' ὑποφοράν*) vocant'.¹⁾ Cum Quintiliano consentit auctor ad H. dicens: 'subiectio est, cum interrogamus adversarios aut quaerimus ipsi, quid ab illis aut quid contra nos dici possit'.

3. Ultima verba auctoris ad H. § 33 prorsus novam exhibent sententiam; in iis enim²⁾ latere videtur vestigium figurae alicuius notissimae, dico *προκατάληψιν*, qua adsimulantur³⁾ adversarii argumenta contraria, quo maiore cum commodo possint refutari. Quam figuram etiam apud auctorem ad H. fuisse, eo minus negari potest, quod exhibetur et ab Anaximene (cap. 18) et a Cicerone, in ceteris plane cum auctore ad H. consentiente. Cum vero apud Quintilianum (IX 2, 16) post *ὑποφοράν* statim sequatur *πρόληψις*, amplius non dubitabimus affirmare: hic apud auctorem ad H. *πρόληψιν* post *ὑποφοράν* excidisse, aut eum potius quodammodo duas eas figuras contaminasse, quia *προλήψεως* vestigia insunt in ultimis § 33 (qua *ὑποφορά* tractatur) verbis.

4. Quarto loco iam hic appono Anaximenis *παλλιλλογίαν*, licet res ipsa, ut Spengel (Anax. Turici 1844 pg. 184) perspexit, ab auctore ad H. alio loco (IV 50, 52; 'frequentatio') tractetur. Nam post *ὑποφοράν*, si 'gradatio', quae est *σχῆμα λέξεως*, de medio tollitur, leguntur (§ 35) duo

subiecta'. Nam hic etiam ad interrogationem ipse respondet orator (ex. gr. 'An ego nunc tibi quicquam obiciam? Si probus es, non meministi, si improbus non commovere?').

1) Itaque ea sola est distinctio inter *αἰτιολογίαν* atque *ὑποφοράν* (quarum utraque 'sibi responsio' est), quod in aetiologia nosmet ipsos, in hyperphora alios rogamus.

2) Quod iam perspexit Kayser (comment. ad hunc locum auctoris ad H.)

3) Vides itaque etiam in procatalepsi 'simulationis' notionem inesse; itaque Zoili 'figuris' adnumeranda est.

'*σχήματα*', dico 'definitionem' et 'transitionem', quae artis-
sime cohaerent cum palilogia. Quod iam ex ipsis auctoris
ad H. verbis manifestum fit: 'Transitio vocatur, quae, cum
ostendit breviter, quid dictum sit (= *παλιλλογία*), proponit
idem breviter, quid consequatur'. Videmus igitur *παλιλλογίαν*
etiam coniungi posse cum sequentium 'propositione' (quam
hic 'transitionem' noster vocat). Res clarior fit ex Ciceronis
locis duobus in vicem sibi respondentibus, ubi non solum
'transitio' (vel 'propositio') auctoris ad H., sed etiam eius
'definitio' cum iteratione coniunctae sunt. Apud Ciceronem¹⁾
enim enumerantur haec:

de or. III § 203: a) Propo- sitioneque, quid sis dicturus	or. § 137: ut proponat, quid dicturus sit,
b) et ab eo, quod est dictum, seiunctio	ut, cum transegerit iam ali- quid, definiat,
[et reditus ad propositum] ²⁾	[ut se ipse revocet]
c) et iteratio (= <i>παλιλλογία</i>)	ut, quod dixerit, iteret.

Hic apud Ciceronem *παλιλλογία* (c) non solum cum 'propo-
sitione' (a) coniuncta est, quae idem est atque auctoris ad
H. 'transitio', sed etiam cum 'definitione' aliqua (b), quae
item cum iteratione artissime coniuncta est. Itaque puta-
verim etiam auctoris ad H. 'definitionem' huc pertinere eo
magis, quod apud eum ita res explicatur (logico enim sig-
nificatu vocem accipit), ut 'definitio' omnino *λέξεως κόσμος*
esse non posset.

5. auctoris ad H. § 36 occurrit 'correctio'. Haec est no-
tissima illa *ἐπιδιόρθωσις*, quam ad Zoili *σχήματα* pertinere³⁾
reapse patet: errare enim nos adsimulamus, ut nosmet
ipsos possimus emendare.

6. § 37: 'occultatio' est *παράλειψις* Zoili et Anaximeni
et Demetrio (§ 263) nota.

1) Locus inest in enumeratione '*διανοίας σχημάτων*', quae
in utroque libro legitur.

2) Tertia 'figura' utroque loco damnanda est, ut iam ea ex
re perspicitur, quod alter alteri non respondet.

3) Licet ab Anaximene non commemoretur.

7. §§ 39, 40 sequuntur 'permissio' (= ἐπιτροπή) et 'dubitatio' (= ἀπορία), quae comprehendendae esse videntur notione 'communicationis adsimulatae'. Communicationem ipsam — dico oratoris artificium, quo se quasi cum auditoribus consilium habere adsimulat — iam Anaximeni pg. 56, 12 Sp.-H. 'διαλογίζεσθαι' = communicare) notam esse vidimus. 'Dubitacionem' autem huc pertinere ea ex re elucet, quod et Cicero (v. infra) et Quintilianus (IX 2, 19) dubitacionem et communicationem coniungunt. Idem Quintilianus (IX 2, 25) 'permissionem' quoque huc trahit: 'paene idem fons est illius, quam permissionem vocant, qui communicationis'.

8. 'Expeditio' (§ 40) et 'conclusio' (§ 41) pertinent ad συλλογισμόν, qui autem nihil aliud est quam forma ἐνθύμηματος, quod ex Anaximenis doctrina (c. 18; pg. 52, 13) σχῆμα putandum est. Itaque apud auctorem ad H. §§ 24, 25 (γνώμη, ἐνθύμημα) cum §§ 40, 41 coniungendae sunt.

Cum haec omnia perperam interposita sint inter σχήματα λέξεως, melius inter 'διανοίας σχήματα' adiunguntur tria alia Zoili σχήματα¹⁾, quae sunt haec:

9. 'Distributio' (§ 47). Nec rei nomen nec explicatio auctoris ad H. nos quidquam adiuuaret ad rei naturam perspicendam, nisi Kayseri (in adnot. ad hunc locum) egregia doctrina ex rei exemplis intellexisset hic latere Anaximenis αἰτήματα (c. 19), quae nihil aliud sunt quam preces quaedam adsimulatae, quibus auditoribus nos commendamus.²⁾ Rhetoris sane artificium hic ea in re consistit, quod tales res requirens, quales requirere omnino non opus sit (unicuique enim debentur) et modestiam adsimulat et causae suae fidem addit, adsimulans ex. gr. leges ipsas sibi

1) Cetera 'διανοίας σχήματα' nihil aliud sunt quam Theophrasti εἶδη κατασκευῆς.

2) Anaxim. c. 19: αἰτήματα δέ ἐστιν ἐν τοῖς λόγοις, ἃ παρὰ τῶν ἀκουόντων οἱ λέγοντες αἰτοῦνται' ex. gr. haec: 'προσέχειν τοῖς λεγομένοις, μετ' εὐνοίας ἀκούειν, κατὰ τοὺς νόμους βοηθεῖν τῷ λέγοντι, μηδὲν παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι, τοῖς ἀτυχήμασι συγγνώμην ἔχειν'.

favere. Plane eadem res subest apud auctorem ad H.: 'senatus est officium consilio civitatem iuvare' etc.

10. §§ 48, 49 'licentia' est oratoris *παρρησία* adsimulata (quam ob rem Zoili *σχήματος* habet naturam). Quam rem optime explicat Quint. IX 2, 27 dicens orationem liberam 'quam Cornificius licentiam vocat, Graeci *παρρησίαν*' eo usque schema esse quoad 'simulata' atque 'arte composita' sit. Praeterea notandum est hic apud auctorem ad H. ipsam Zoili *σχήματος* latere generalem notionem; nam verba eius 'apud eos, quos aut vereri aut metuere debemus' plane consentiunt cum Demetrii illis (§ 287): '*σχῆμά ἐστι λόγου μετὰ δυοῖν τούτων λεγόμενον· εὐπρεπείας (= vereri) καὶ ἀσφαλείας (= metuere)*'.

11. Agmen claudit (§ 50) 'deminutio', ubi rursus auctoris ad H. verba veram rei naturam occultant; sed quoniam figura illa 'deminuitur et attenuatur oratio', manifestum fit hic nihil aliud latere quam '*εὐφημισμὸν*'.¹⁾

'Sententiarum figurae' Ciceronis (de or. III 202—205; or. 137—139) ita ex Zoili 'figuris' et Theophrasti 'exornationibus' contaminatae sunt, ut primum occurrant Zoili *σχήματα*, deinde, bene distincta, *εἶδη κατασκευῆς*.²⁾ Enumerantur autem haec:

Cicero de oratore III § 202:

Nam et commoratio una in re permultum movet et inlustris explanatio³⁾

orator § 137:

Sic igitur dicet ille, quem expetimus, ut verset saepe multis modis et in una re

1) Post hanc figuram series incipit *εἰδῶν κατασκευῆς*; idque hoc modo: § 51 tractatur *διατύπωσις* ('descriptio') quae re vera pertinet ad *ἐνάργειαν* (§ 68). Deinde interpositis 'divisione' (§ 52; est species aetiologiae v. supra pg. 217 adn. 4) et 'frequentatione' (§ 53; = *παλλογία*; v. supra pg. 218) inde a § 54 continua serie sequuntur: '*ἐπιμονή, ἐπανάστασις κ. τ. λ.*' (cf. pg. 188 adn. 1).

2) Sola prima figura ('commoratio' = *ἐπιμονή*) Ciceronis culpa a ceterorum *κατασκευῆς εἰδῶν* grege abscissa, nunc perperam Zoili *σχημάτων* agmen ducit.

3) Ea quae nunc in de or. III 202 sequuntur ('rerumque quasi . . . brevitatis') consulto omitto 'oratoris ad Br.' disposi-

1.¹⁾ et extenuatio

2. et huic adiuncta illusio a praeceptis Caesaris (sc. *περὶ γελοίου*) non abhorrens

3. § 203 et ab re digressio, in qua cum fuerit delectatio, tum reditus ad rem aptus et concinens esse debebit,

4. a) propositioque, quid sis dicturus,

b) et ab eo, quod est dictum, seiunctio [et reditus ad propositum]²⁾

c) et iteratio

5. a) et rationis apta conclusio [tum augendi minuendive causa veritatis superlatio atque traiectio]⁴⁾

b) et rogatio atque huic finitima quasi percontatio

c) expositioque sententiae suae.

6. Tum illa, quae maxime quasi inreperit in hominum mentes alia dicentis ac sig-

haereat, in eademque comoretur sententia,

1. saepe etiam ut extenuet aliquid,

2. saepe ut inrideat,

3. ut declinet a proposito deflectatque sententiam,

4. a) ut proponat, quid dicturus sit,

b) ut, cum transegerit iam aliquid, definiat, [ut ipse se revocet]³⁾

c) ut, quod dixerit, iteret,

5. a) ut argumentum ratione concludat,

b) ut interrogando urgeat,

c) ut rursus quasi ad interrogata sibi ipsi respondeat,

6. ut contra ac dicat accipi et sentiri velit,

tionem secutus, qui liber ea, quae hic in III de orat. haud suo loco afferuntur (pertinent enim ad *κατασκευῆς εἶδη*) exhibet § 139 in fine totius enumerationis. Itaque, quae hic omittuntur, infra quaerenda tibi erunt.

1) Numeris signo Zoili *σχήματος* species.

2) 'Reditus ad propositum' pertinet ad Nr. 3 unde male repetitus est.

3) 'ut re ipse revocat' (= 'correctio') pertinet ad Nr. 9, ubi haec verba inseruimus.

4) Idem est atque *ὑπερβολή*; pertinet igitur ad *εἶδη κατασκευῆς*.

nificantis dissimulatio, quae est periucunda, cum in oratione non contentione sed sermone tractatur,

7. deinde dubitatio,

8. tum distributio,

9. tum correctio;

10. —

11. § 204 praemunitio etiam est ad id quod adgreddi et traiectio in alium.

7. a)¹⁾ Communicatio, quae est quasi cum eis ipsis, apud quos dicas deliberatio.

7. ut addubitet, quid potius aut quomodo dicat,

8. ut dividat in partes,

9. <ut se ipse revocet>,

10. ut aliquid relinquat ac neglegat,

11. ut ante praemuniat, ut in eo ipso, in quo reprehendatur culpam in adversarium conferat,

7. a) ut saepe cum eis, qui audiunt, non numquam etiam cum adversario quasi deliberet.

Habemus itaque apud Ciceronem has Zoili σχήματος species: 1. εὐφημισμός, 2. εἰρωνεία, 3. παρέκβασις, 4. παλιλλογία, 5. αἰτιολογία, ἐρώτημα, ὑποφορά, 6. σχῆμα ipsum: h. e. generalis rei notio cum Zoili σχήματος definitione consentiens, 7. ἀπορία, 8. αἰτήματα, 9. ἐπιδιόρθωσις, 10. παράλειψις, 11. προκατάληψις.

Quae mirum in modum cum auctore ad H. consentiunt: nihil enim deest, nisi γνώμη, ἐνθύμημα, συλλογισμός.²⁾ Nam ne ἀποστροφὴ quidem auctoris ad H. deest, ut primo obtutu videri possit: in Ciceronis enim 'verborum figurarum' enumerationem nonnullae 'sententiarum figurae' vitiose repetitae intercalatae sunt, in quibus invenitur 'exclamatio' (de or. III 207; or. § 135). Praeterea inter ea, quae in κατασκευῆς

1) 'Communicationem' numero 7a signavi, quia pertinet ad ἀπορίαν (Nr. 7).

2) Quae res etiam a Theophrasto potius εἶδεσι κατασκευῆς adnumeratae esse videntur, ut 'sententiosae exornationes' (Demetr. §§ 106—113; Quint. VIII 5).

εἰδῶν enumerationem vitiose interposita sunt¹⁾, occurrit 'vox quaedam libera atque etiam effrenatior augendi causa' (de or. III § 205; or. § 138), quae sine dubio eadem est atque auctoris ad H. *παρρησία*. Denique in farragine illa in III de oratore libro verborum figuris adnexa (de or. III § 207), de qua iam Quintilianus (IX 3, 90—97) recte iudicavit, legitur 'permissio', quae sine dubio respondet auctoris ad H. 'ἐπιτροπή'.

Venimus ad alterius generis ('εἶδη κατασκευῆς') exornationes Ciceronis tractandas²⁾; sunt autem haec:

de or. III § 204:

or. § 138:

1. morum ac vitae imitatio

1. ut hominum mores sermonesque describat

2. § 205 personarum ficta inductio (vel gravissimum lumen augendi)

2. ut muta quaedam loquentia inducat [ut ab eo, quod agitur, avertat animos.³⁾]

8. a) descriptio⁴⁾ [erroris inductio]⁵⁾

3. ad hilaritatem impulsio

3. ut saepe in hilaritatem risumve convertat

4. tum duo illa, quae maxime movent, similitudo et exemplum

4. ut comparet similitudines, ut utetur exemplis

5. interpellatio, contentio

5. ut interpellatorem coerceat

6. reticentia

6. ut aliquid reticere se dicat (!)

1) Vitiose ex priore serie repetuntur *προκατάληψις* et *αἰτήματα* (de or. III 205; or. 138). Praetereaue 'oratio libera' (= *παρρησία*), cui adnexa est affectuum enumeratio ('iracundia, obiurgatio etc.').

2) Quae vitiose interposita sunt silentio praeterimus.

3) 'Digressioni' haec verba attribuenda esse videntur, non prosopopoeiae; Ciceronis enim *παρέμβασις* (in priore enumeratione Nr. 3) re vera habere videtur Zoili *σχήματος* naturam: utitur digressionem orator 'ut ab eo quod agitur avertat animos', h. e. alia dicens alia efficere vult.

4) Idem est atque *διατύπωσις* pertinetque ad *ἐνάργειαν* (Nr. 8).

5) vitiosa 'correctionis' repetitio.

7. § 202²⁾ et distincte
concreta brevitatis

8. rerumque, quasi geran-
tur, sub aspectum paene sub-
iectio . . .

9. <tum augendi minuen-
dive causa veritatis super-
latio atque traiectio>³⁾

10. et huic (brevitati) con-
traria saepe percussio est et
plus ad intelligendum, quam
dixeris, significatio.

1. a) ut fiat iis apud quos
dicet familiaris¹⁾.

Atque alias etiam dicendi
quasi virtutes sequetur: 7)
brevitatem, si res petet

8. saepe etiam rem dicendo
subicet oculis

9. saepe supra feret quam
fieri possit

10. significatio saepe erit
maior quam oratio

3. a) saepe hilaritas

1. a) saepe vitae natura-
rumque imitatio.¹⁾

Itaque etiam *κατασκευῆς εἰδῶν* series Ciceroniana mirum
in modum cum auctore ad H. consentit; enumerantur enim
haec: 1. ἠθοποιία, 2. προσωποποιία, 3. ἀστεῖα, γελοῖα, 4. ὁμοί-
ωσις, παράδειγμα, 5. ἐπανάστασις, 6. ἀποσιώπησις, 7. βραχυ-
λογία, 8. ἐνάργεια, διατύπωσις, 9. ὑπερβολή, 10. ἔμφασις.
Nihil enim deest nisi 'allegoria', quae autem apud Cicero-
nem inter 'tropos' relegata est. Contra maximi momenti est
apud Ciceronem Theophrasti ideas duas occurrere, quas auc-
tor ad H. omisit, dico ἠθοποιίαν et χάριν (ἡδονήν). Itaque
is, qui Ciceronis 'sententiae figurarum' tabellam conscripsit,
non Theophrasti *μεγαλοπρεπές* et *δεινόν*, sed etiam ceteras
eius ideas respexisse videtur.

1) Pertinet ad ἠθοποιίαν (Nr. 1).

2) Nunc ex de or. III § 202 illas adscribimus exornationes,
quas supra consulto omisimus (cf. supra pg. 221 adn. 3).

3) Supplevi ex de or. III § 203. (cf. supra pg. 222 adn. 4).

INDICES.

I. CONSPECTVS FRAGMENTORVM.

(Numeri sunt Maximiliani Schmidtii [de Theophrasto rhetore, Halis 1839.]

pg. 38 Schmidt ¹⁾ (Simpl. in Aristot. Categ. edit. Ven. fol. 4 v., ed. Basil. 1551 p. 3 B.).....	pg. 15; 77
fr. Ia (Dionys. de comp. verb. 16, vol. II p. 16, 11 U.-R.)	pg. 72
fr. Ib = fr. 95 Wimmer (Demetr. de elocut. 173)	pg. 51; 157 (cf. pg. 73)
fr. II (Dionys. de Lys. 14 vol. I p. 23, 16).....	pg. 108; 109
fr. III (ibid. 6 vol. I p. 14, 1).....	pg. 166
fr. IV (Dionys. de Demosth. 3 vol. I p. 132, 3).....	„ 6
fr. V (Dionys. de Isocr. 3 vol. I p. 58, 4)....	pg. 6 (cf. pg. 14 et 17)
fr. VI = fr. 93 W (Demetr. 41).....	pg. 114 (cf. pg. 95 et 158)
fr. VII = fr. 94 W (ibid. 114).....	pg. 148
fr. VIII = fr. 96 W (ibid. 222).....	„ 169
[fr. IX ²⁾ (Spengel, artium script. pg. 210, 14 = Rh. Gr. V 5, 2 Walz)]	
fr. X (Cicero ad fam. XVI 17).....	pg. 62
fr. XI (de subl. 32, 2; R. Gr. I 154, 3 Sp.-H.).....	„ 62
fr. XII (Cicero, or. 79).....	pg. 13 sq; 45
fr. XIII (ibid. 173).....	pg. 86
fr. XIV (ibid. 228).....	„ 90
fr. XV (de orat. III 184 sq.).....	pg. 86; 92 (cf. pg. 158)
fr. XVI (or. 194).....	pg. 89
fr. XVII (de orat. III 186).....	„ 95
fr. XVIII (or. 218).....	„ 89
fr. XIX (Quint. IX 4, 88).....	„ 88
fr. XX (Quint. X 1, 27).....	pg. 38, 4
fr. XXI (Cicero, or. 39).....	pg. 30
fr. XXII (Quint. III 7, 1).....	pg. 14, 2
fr. XXIII (Quint. III 8, 62 = Plut. praec. ger. reip. 6 p. 802 F).....	pg. 44 (cf. pg. 35, 1)
fr. XXIV = fr. 65 W (Ammon. in Aristot. de interpr. vol. IV 5 pg. 65 Busse).....	pg. 14

1) Hoc fragmentum Schmidt numero non signavit.

2) fragmentum spurium eiecimus.

Praeterea hae fragmentorum sedes addendae sunt:

1. Voll. Herc. Coll. prior, vol. VI c. 15...pg. 10, 2 (cf. pg. 34, 1)
2. Plut. vita Demosth. 10 pg. 37
3. Plut. praec. ger. reip. p. 804 A „ 37
4. Rh. Gr. I 215, 3 Sp.-H. „ 141
5. Rh. Gr. VII 1154, 23 W „ 143
6. Plut. Quaest. conv. II, p. 631 E. „ 192

II. THEOPHRASTI ARGVMENTORVM CONSPECTVS.

- I. Περὶ τριῶν λόγων χαρακτήρων¹⁾ pg. 6—50
 1. περὶ αἰτίας } „ 24—26
 2. περὶ γενέσεως²⁾ } χαρακτήρων „ 26—37
 3. περὶ τελῶν } „ 40—42
 4. περὶ χρήσεως } „ 42—44
 5. περὶ φύσεως } „ 44—50
- II. Περὶ ἐκλογῆς ὀνομάτων „ 51—67
 1. περὶ ὀνομάτων καλῶν „ 51—54
 2. περὶ φράσεως ἐξηλλαγμένης „ 54—67
 - a) γλῶτται καὶ πεποιημένα „ 54—56
 - b) περὶ μεταφορᾶς „ 57—67
- III. Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων „ 67—112
 1. περὶ τάξεως „ 67—69
 2. περὶ ἀρμογῆς „ 70—75
 3. περὶ σχημάτων „ 75—80
 4. περὶ ὄνθμων „ 80—97
 - a) περὶ γενέσεως } „ 80—82
 - b) περὶ αἰτίας } ὄνθμων „ 82—84
 - c) περὶ φύσεως } „ 85—94
 - d) περὶ χρήσεως } „ 94—97
 5. περὶ κώλου καὶ περιόδου „ 97—110
(Disputatur περὶ γενέσεως, φύσεως, χρήσεως
περιόδου; cf. pg. 97, 2)
 6. περὶ συνθέσεως χαρακτήρων pg. 110—112
- IV. Περὶ ἰδεῶν „ 112—194
 1. Μεγαλοπρεπές „ 112—153
 - a) σύνθεσις „ 112—124

1) De totius libri initio ('de orationis elementis') cf. p. 15, 1 et 2.

2) Subiecta est disputatio de generum dicendi et litterarum εἰδῶν ratione pg. 37—39.

α) ῥυθμός	pg. 112—115
β) μῆκος κώλων	„ 115
γ) τάξις	„ 115 sq.
δ) σύνδεσμοι	„ 116—118
ε) σχήματα	„ 119—121
ζ) ἄρμογή	„ 121—124
b) πράγματα	„ 124
c) λέξις	„ 125—147
α) ἐκλογή	„ 125—135
β) εἶδη κατασκευῆς	„ 136—147
d) περὶ κακοζηλίας	„ 147—153
2. Ἡδύ	„ 153—164
a) πράγματα	„ 153—156
b) σύνθεσις	„ 157—159
c) λέξις	„ 159—164
α) χάριτες ἐν μεταφορᾷ	„ 160—161
β) χάριτες ἐν τοῦ παρὰ προσδοκίαν λέγειν	„ 162—163
3. Ἰδέαι κοιναί	„ 165—171
(ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, ἐνάργεια pg. 165 sq.; πρέπον 167, ἡθοποιία 168, πι- θανόν 169. — Addas περὶ σαφηνείας καὶ ἐνάργειας pg. 170 sq.)	
4. Δεινόν	„ 180—194
a) πράγματα	„ 180
b) σύνθεσις	„ 180—185
c) λέξις	„ 185—194
α) ἐκλογή	„ 185 sq.
β) εἶδη κατασκευῆς	„ 186—189
γ) λόγος ἐσχηματισμένος	„ 189—194

III. INDEX NOMINVM.

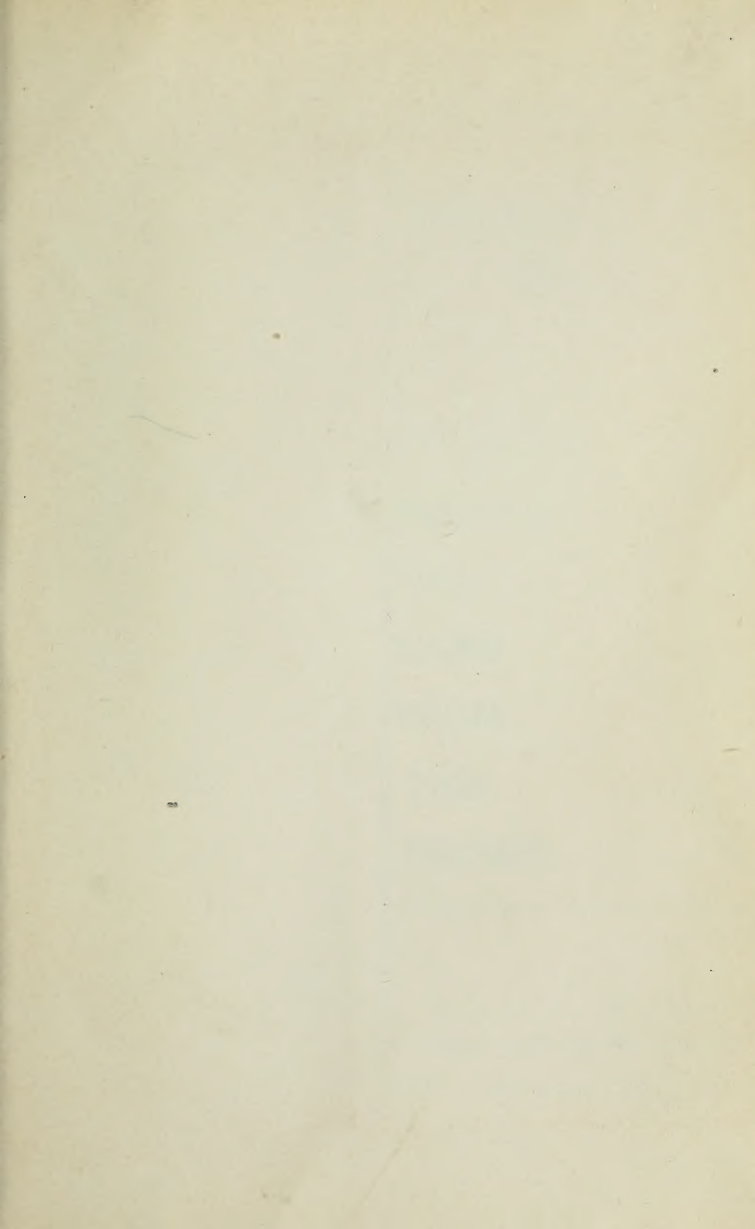
Aeschines 6; 23; 33; 34, 1 et 2; 184	Bion 10, 2; 34, 1; 140, 1
Alcidamas 101; 149	Bryson 54, 1
Anaximenes XLVII sqq.; 108, 1; 177 sqq.; 212 sqq.	Caecilius XXXII sqq.; 75 sqq.; 189; 197
Andocides 6	Cleochares 31
Antiphon 6; 110, 3	Crates Mallota 4
Antisthenes 5, 1	Critolaus 3
Archilochus 112, 2	Demades 34; 35 sqq.; 48; 186;
Aristippus 194	Demetrius Magnes 34, 2
Ariston Ceus 35, 1; 37	Demetrius Phalereus 10, 1; 34; 49; 57; 191; 192, 2
Artemon 209 sqq.	Democritus 39; 110, 3

- Demosthenes 4; 6; 8; 18; 19;
26; 31, 1; 33; 34, 1 et 2;
35 sqq.; 48; 71; 74; 110, 3
Dinarchus 6; 33; 34, 2
Ephorus 33; 93 sq.; 111.
Gorgias 29; 31; 34, 1; 80 sqq.;
101; 149
Heraclitus 172
Herodotus 18; 29; 30, 2; 83;
102; 110, 3; 111, 1; 121; 144,
1; 159, 1
Hieronymus Rhodius 92, 3;
173, 2
Hipponax 112, 2; 182
Hyperides 6; 26; 33; 34, 1 et 2;
48
Isaeus 6
Isocrates 4; 6; 9; 27 sq.; 30 sq.;
67, 2; 69, 1; 71; 74; 80 sqq.;
101; 104; 110, 3; 116, 2;
117, 1; 122; 123, 2 et 3; 150;
173, 2
Licymnius 54, 1; 61
Lycurgus 6; 33; 34, 2
Lysias 4; 6; 26; 33; 48; 109;
111, 1; 154; 165 sqq.
Naucrates 33; 82, 2
Nicias 125, 1
Philistus 33
Philo X, 1; XI; 93
Plato 31; 39; 71; 120, 3; 158;
191
Praxiphanes 118
Polybius 4
Polycrates 150
Rutilius 4
Sappho 152; 154 sq.; 159; 161
Socrates 29; 162; 194
Sophon 152
Stesichorus 134; 143
Telephus Pergamenus 3, 1
Theodorus Byzantinus 29; 31;
34, 1
Theopompus 33; 71; 74; 104;
109, 2; 111; 122, 2; 125; 180
Thrasymachus 6; 28; 29; 31;
34, 1; 81; 101, 2
Thucydides 6; 29; 34, 1; 71;
110, 3; 111, 1; 115; 122 sq.;
159, 1
Timaeus 30, 1
Timotheus 92, 2
Trypho Alexandrinus 5, 3; 56,
1; 64, 2; 204 sqq.
Varro 4, 3; 147, 3
Zoilus XLVIII; 189 sqq.; 212 sqq.

IV. INDEX LOCORVM

QVI IN HAC EDITIONE TRACTANTVR.

Aristot. Rhet. III		Demetrius de elocut.	
pg. 1405 B 8	pg. 54	116	pg. 149
1314 A 25	XVI	145	160
Cicero, orat. 21	9	172	156, 1
78	45	277	188
79	14	Dionys. de Demosth.	
de or. III 157	59	c. 34 vol. I 204, 5 U.-R.	18
Demetrius de elocut.		205, 4	19
66	121	Plut. vit. Dem. 10	37
76	125, 1	Rh. Gr. I 213, 6 Sp. -H.	XXXII
95	133	214, 6	XXXIII
97	133	215, 10	XXXII
99	134, 2	Thucydides I 6	XXXIV, 3

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 14 01 03 006 5